

БЕЛВА ПЛЕЙН СЛЕД ПОЖАРА

Превод от английски: Цвета Маркова, 2009

chitanka.info

ПРОЛОГ

Жените от групата на майките, лишени от родителски права, се бяха събрали за поредната среща. Тя обхождаше стаята с неспокоен поглед, сякаш можеше да намери именно тук отговорите на въпросите си. В занемарената и мрачна стая със сиви завеси и повехнал амарилис цареше тягостна атмосфера.

Бедната имигрантка, чийто съпруг се бе върнал с двете им дъщери в Индия, седеше, отчаяно заровила лице в ръцете си, защото нито знаеше как да постъпи, нито имаше нужните средства да последва семейството си. Дванадесетгодишният син на модерно облечената жена с червения шал и красивите обеци беше избрал да живее при баща си заради красивото имение на брега на езерото, което той притежаваше. Бившата алкохоличка напразно се молеше да ѝ бъде даден втори шанс.

Сърцето ѝ се свиваше заради всяка една от тях, но техните страдания не можеха да се сравнят с разкъсващата болка, която тя изпитваше. Почувства, че не може да остане в стаята нито миг повече. Тихо се изправи и излезе навън в задушния летен обед.

От върха на хълма, където беше паркирана колата ѝ, погледна надолу към покривите на къщите и се замисли за незаслужените жестокости, които вероятно си причиняваха обитателите на тези домове. Странно, но преди доста време, застанала до един прозорец в Париж, тя бе размишлявала върху същото...

ПЪРВА ГЛАВА

Масивната къща бе заобиколена от обширни ливади и буйна растителност. Намираще се в хълмистата местност в покрайнините на града, където пътят се извиваше към възвишенията на Бъркшайър. Сутрин изгревът обливаше върховете на хълмовете в мъглява розова светлина, а привечер вечерната заря бавно гаснеше над тях, източена като алена ивица между тъмната земя и разпененото море от сиви облаци.

В една такава вечер Хиацинт остави настрана скиците и въглена и с удоволствие се загледа в красивия пейзаж. Навън беше тихо, чуваше се само лекото прошумоляване на листа в топлия септемврийски въздух. Хиацинт също стоеше притихнала до отворения прозорец, изпълнена с благоговение пред великолепието на вечерта.

Беше я обзело едно от онези настроения, които с чувство на самоирония наричаше своите „поетични моменти“. Сега обаче не беше настроена иронично, защото изпитваше безкрайно блаженство. Чувстваше се защитена, доволна, обичана и изключително щастлива!

Сепна се от гласовете на родителите си, които, както обикновено, седяха на откритата веранда на долния етаж. Хиацинт нямаше навика да подслушва и не възнамеряваше да го прави и сега, ако не бе чула да споменават името ѝ.

— Хай е на двадесет и една години — каза баща ѝ. — Вече не е дете.

— Може и да е на двадесет и една години, но се държи като дванадесетгодишна.

— Изумяваш ме, Франсин. Дъщеря ни беше отлична студентка. Завърши само преди година, а вече е стажантка в един от най-добрите музеи в страната. Освен това — продължи той с нескритата гордост на баща, който хвали единствената си дъщеря, — тя ще стане известна художничка. Само почакай и ще видиш.

— Нямам предвид това. Говоря за емоционалната ѝ зрялост. Не си ли забелязал, че усмивката не слиза от лицето ѝ напоследък? Не бих се изненадала, ако вече планира и сватба. Ох, иска ми се да кача този младеж на някой кораб и да го изпратя в Австралия или в Тиера дел Фуего, или на което и да било друго място, само да е по-далече оттук.

Смаяна от чутото, Хай придърпа стола иззад бюрото и седна по-близо до прозореца.

— Какво всъщност имаш против него, Франсин? Разбирам, че не си във възторг от момчето и това е твое право, но не проумявам защо реагираш толкова остро.

— Той ще разбие сърцето ѝ, Джим. Джералд е женкар. Виждам го, усещам го. Сега се бори да успее, но веднъж щом успее, ще я изостави. Не му вярвам. Ще ѝ изневерява. Прекалено красив е, жените го харесват. Мястото му е в Холивуд, а на Хиацинт не ѝ трябва такъв мъж.

— За бога, какво богато въображение имаш. Момчето със сигурност не ѝ изневерява. Виждат се три пъти в седмицата, както и всеки уикенд.

— Не казвам, че в момента не е така. Вероятно ѝ е верен по някакъв свой начин. Дъщеря ни определено притежава качества, които не се срещат у всеки. Много е умна, има вкус и достойнство, а и е толкова очевидно, че го обожава. Един мъж може само да се ласкае от това.

— Мисля, че преувеличаваш.

— Джим! Казвам ти, че той ще я унижи. Ще разбие сърцето ѝ. Джералд изобщо не е за нея.

Сърцето на Хиацинт биеше лудо. „Не е за мен ли? Ти пък какво знаеш за нас? Нищо не знаеш за живота ми.“

— Дъщеря ни е толкова добра и наивна, Джим.

— Напълно съм съгласен.

Хиацинт можеше да си представи лицата им, сякаш седеше при тях на верандата. Виждаше светлите очи на баща си, които толкова приличаха на нейните — замислени и загледани в далечината. Виждаше сините шарещи очи на майка си и онези две вертикални бръчки между веждите, които се появяваха винаги, когато беше разтревожена или напрегната.

— Не съм на същото мнение, Франсин. Намирам младежа за приятен, възпитан и интелигентен. Освен това учи медицина и е член на почетното лекарско дружество. Мисля, че е много симпатичен. И за да съм напълно искрен, трябва да призная, че много го харесвам.

— Наистина е приятен, но пак ти казвам, че е прекалено хитър за нея. Тя е наивна. Още не познава света и хората. Единствените мъже, с които е излизала, са били колежани и може би един-двама художници, с които се познава от работата. А с Джералд се срещат от една година.

„Най-хубавата година от живота ми. Годианата, която промени всичко.“

— Тя е типичен човек на изкуството — ученолюбива и търсеца уединение. Винаги е била такава — продължи майка й.

— Много забележителни личности са хора на изкуството.

— Точно тях ги нараняват най-често.

— Щом мислиш така, защо не поговориш с нея?

— Да говоря с нея ли? Въпреки добротата си, когато реши, дъщеря ни може да се инати като магаре. Все едно не я познаваш. Виж от колко време я молим да откаже цигарите. Досега не го е направила. Макар че ми изглежда странно, защото не е от типа хора, които биха се поддали на този вреден навик.

Хиацинт се зачуди дали да не изтича долу и да сподели колко обидена се чувства. Остана обаче на мястото си, неспособна да помръдне, и изчака да продължат.

— Прекалено се вживяваш — рече тихо баща й.

— А какво да сторя? Да седя спокойно и да гледам как един мъж прави с детето ми каквото си пожелае?

— Какво имаш предвид с това „прави каквото си пожелае“? За секс ли говориш?

— Кой знае. Освен секса има и други неща.

— Какви например? — настоя баща й.

— Огледай се! Нима къщата ни не е чудесна? Не намираш ли, че е доста уютна? И на него му направи впечатление, когато ни гостува няколко пъти. Забелязах, че не спря да се оглежда.

— И защо не? Това е нормално. Винаги е живял в бедност, а и е затънал до уши в дългове към университета. Обикновено не си толкова нападателна и груба. — Баща й въздъхна. Той не обичаше да спори.

— Не съм груба. Разсъждавам трезво.

— Да влезем вътре, защото има комари.

Франсин обаче не беше свършила.

— Въпреки че Хай е умна, енергична и амбициозна, по природа тя си остава книжен плъх. Една книга или компактдиск са достатъчни, за да я направят щастлива. Тя се радва на простите неща. А този младеж не е такъв. Дори нямат общи вкусове.

— Ти да не би да разбираше или харесваше много химията, когато се омъжи за мен? — пошегува се баща ѝ.

— Това беше различно. Ти беше принцът на белия кон, мъжът мечта. И още си — каза нежно Франсин и тъжно се засмя. — Тя е чувствителна като теб, Джим, изобщо не прилича на мен.

— Затова пък с теб сме страхотна двойка. Хайде да влезем вътре. Излишно се притесняваш, повярвай ми. А дори и да беше толкова сериозно, колкото твърдиш, не бихме могли да направим нищо.

Чу се хлопването на мрежестата врата. Съвсем се стъмни, а Хиацинт продължаваше да седи разтреперана в полумрака. Чувстваше се наранена, унижена и обидена. Как можаха да изрекат такива жестоки думи за Джералд! Той беше толкова нежен, грижовен и свестен. Ако трябваше да го опише с една дума, би използвала точно тази — свестен. Полагаше много усилия, а бе получил толкова малко в замяна. Въпреки това не се оплакваше. Ценеше дори малките радости — като книга, подарена му за рождения ден, или вечеря в дома на родителите на Хай.

„Трябва още сега да слеза и да се застъпя за него — помисли тя пламенно. — Какво чакам още?“ Краката ѝ обаче сякаш бяха омекнали. Цялата енергия, с която бе изпълнена преди час, се беше стопила.

Нямаше смисъл да се опитва да работи повече тази вечер, така че запали цигара и разчисти бюрото си, като прибра въглена и папката със скици. След малко се съблече и си легна.

Внезапно я връхлетя чувство на страх. Господи, ами ако се случи нещо? Беше ли възможно? Ако Джералд беше тук, щеше да я прегърне и успокои... Тя остана да лежи така, а мислите ѝ се понесоха назад във времето.

* * *

Толкова ясно си спомняше мястото и часа на първата им среща, думите, които си бяха разменили. Помнеше дори с какво беше облечена тогава. Носеше дъждобран, защото денят беше влажен и студен, а паркингът пред музея се беше превърнал в една голяма кална локва. Тъкмо се насочваше надолу по хълма и минаваше покрай университета, когато в огледалото за обратно виждане забеляза пред Медицинския факултет един младеж да стои под дъжда без яке или чадър. Към гърдите си притискаше купчина учебници, увити в найлонова торба, а той самият беше мокър до кости.

Тя даде колата назад.

— Да ви закарам ли донякъде?

— Чакам автобуса. Минава на всеки кръгъл час, но мисля, че току-що го изпуснах.

— Така е. И десет е. Ще ви откарам. Качете се.

— Благодаря, но съм в другата посока.

— Няма значение. Не можете да стоите тук в този дъжд.

Човек не би оставил и кучето си навън в това студено време, когато във въздуха се усещаше настъпващата есен.

— Няма да откажа. Оставете ме тогава на следващата автобусна спирка. Това ме устройва идеално.

— Не е нужно да чакате автобуса — каза тя, когато приближиха заслона на спирката. — Къде живеете? Ще ви откарам дотам.

— О, не, та аз живея чак в Линдън! Оставете ме тук, на спирката.

Никога не беше познавала някой, който живее там. Линдън беше работническо градче с железопътен мост, а по улиците му минаваха предимно камиони. Линдън беше от селищата, които човек бегло зърва и заобикаля, запътен към друго място. Намираше се на шестнадесет километра.

Младежът все още трогателно притискаше учебниците към гърдите си. Почти не беше успяла да види лицето му под разрошената мокра коса и вдигнатата догоре мокра яка. Сега вече го огледа добре. Непознатият имаше хубаво, почтено лице.

— Отиваме в Линдън — каза тя.

— О, не, не мога да ви го позволя — запротестира той.

— Не можете да ми попречите, освен ако не решите да скочите от колата.

— Добре тогава — усмихна се той. — Казвам се Джералд. А вие?

— Хиацинт^[1]. Мразя името си.

Това пък за какво го каза! Винаги се извиняваше заради глупавото си име. Трябваше да престане да го прави.

— И защо? Името е нежно. Отива на лицето ви.

Нежно. Думите му прозвучаха странно.

Съвсем не се чувстваше нежна сега, докато лежеше на леглото и си припомняше всичко това, а ударите на сърцето ѝ отекваха в ушите.

— Колата ми не можа да запали. На тринадесет години е — обясни той. — Надявам се просто акумулаторът да е изтощен.

— Дано.

Настъпи неловко мълчание. Очевидно и той го почувства, защото първи реши да продължи разговора.

— Студент по медицина съм четвърта година, завършвам през май. Ти студентка ли си?

— Завърших миналата година. Сега работя.

— Значи вече се справяш в реалния живот. Аз имам още три години, а може би и четири, ако спечеля стипендия.

— Май това не те радва особено.

— Не бих казал. Обичам това, което правя. Просто нямам търпение да започна да печеля и да съм самостоятелен. А ти с какво се занимаваш?

— Завърших специалност „Изкуство“. Сега съм стажантка в музей, реставрирам стари или повредени произведения на изкуството. Освен това рисувам и имам ателие у дома.

— Знаех, че има най-разнообразни начини за изкарване на прехраната, но за този вид дейност не се бях сещал.

— Тази работа е нещо повече от начин за препитаване. Изискват се доста умения.

Това не трябваше да го казва. Беше прозвучало арогантно. Реши да посмекчи ефекта от думите си и поясни:

— Получаваме картини и скулптури от цялата страна — все произведения, които са били лошо реставрирани или пък изобщо не са били. Точно сега премахвам лаково покритие от маслен портрет, рисуван през 1870 година, който е напълно пожълтял.

— Звучи интересно.

— Така е. Много ми харесва, но имам още какво да науча. Работата по скъсани места например, може да ти опъне нервите до краен предел.

— Все едно правиш операция. С това се надявам да се занимавам.

Странно нещо са разговорите. Ако не върнеш топката, а я оставиш да падне, хората започват да си мислят, че си недружелюбен. Затова трябва бързо да измислиш какво да кажеш. Макар че какво ли я интересуваше дали този непознат ще я помисли за недружелюбна. Въпреки това тя продължи:

— Университетът е един от най-добрите в страната.

— Така е и съм благодарен за това. Но ако ми бяха отпуснали заем от друг университет, щях да отида там.

— Аз също исках да се махна, но имам трима по-големи братя, които вече го направиха, и знаех, че родителите ми се надяват аз да съм тази, която ще остане при тях.

Отново се умълчаха. След минута-две той заговори:

— Имаш страхотна кола.

— Подозирам, че е награда за това, че си останах у дома.

Определено малката червена кола — нейната лъскава играчка, бе поредният подарък, също като летния курс по изкуство в Италия. Този път обаче се спря навреме, преди да го изрече на глас. Не можеше да говори за пътешествия до Европа на човек, който се издържа от стипендия.

— От старото работническо градче са направили същински културен център — отбеляза той. — Чувам, че музеят бил доста прочут.

— Така е. Посещавал ли си го някога?

— Не, нищо не разбирам от изкуство.

— Музеят е прекрасен. Трябва да го посетиш някой път.

— Може и да го направя.

Чистачките едва отмиваха дъжда, който шибаше по предното стъкло. Колата се клатушкаше силно по дупките и с мъка се придвижваше по наводнения път. Пътуваха в мълчание, докато не стигнаха до отбивката към Линдън, където тя попита как да стигнат до дома му.

— Намира се на улица „Смит“. В центъра е. Ще ти покажа пътя.

Едва когато излезе и започна да ѝ благодари, тя забеляза високия му ръст, тъмните коси, живите очи и излъчващото уверено овално лице. Никой не би могъл да откъсне очи от него, било то мъж или жена.

— Нямам думи колко съм ти благодарен — искрено заяви той.

— Казваш го, все едно съм направила нещо кой знае какво.

— Току-що наистина го направи.

Тя подкара обратно покрай редицата неприветливи магазинчета от двете страни на улицата. Между тях на места се издигаха жалките останки на някоя колониална градска къща в стила на сградите в Масачузетс. Имаше обуцарска работилница, вестникарска будка, месарски магазин и бръснарница. Зад мрачните прозорци до аварийните метални стълби висяха захабени завеси. Сега, когато дъждът вече беше утихнал, тази гледка ѝ подежда странно отрезвяващо.

Джералд. Дори не ѝ беше казал фамилията си. Спомни си колко се засрами от абсурдната мисъл, която ѝ мина през ума: „Той е типът мъж, който бих могла да обикна“. И това го беше помислила само след двадесет минути, прекарани в компанията му.

„Човек не може да знае какво ще му донесе утрешният ден — обичаше да казва баба ѝ, която често използваше клишета. — Сама ще разбереш кога си срещнала подходящия за теб мъж.“

Може би баба ѝ наистина разбираше от някои неща. Само два дена след проливния дъжд тя беше на работа, когато забеляза, че хората се обръщат по посока на вратата зад нея. Обърна се и видя Джералд да наднича в залата. Говореше нещо.

— Може ли да вляза?

Не можеше да повярва на очите си. Лицето ѝ пламна, не знаеше какво да отговори, но той вече беше влязъл.

— Последвах съвета ти да посетя музея — каза той.

— Ние... ние работим тук — отговори тя, смутена от мисълта, че на другите няма да им хареса това прекъсване.

Тъкмо полираше древна бронзова статуя на Буда със счукани костилки от маслини. Спомняше си всичко много ясно: голямата просторна зала, студената светлина, треперещите си ръце върху ценната вещь и Джералд, който я гледаше.

— Разбирам. Ще те изчакам навън. Просто исках да те видя отново — каза той.

Всичко си спомняше... Усети, че чувството на гняв вече бе изчезнало. Успокоена, тя се загледа в нашарения от сенки таван и се усмихна.

[1] Зюмбюл (от англ. hyacinth). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин още беше много ядосана.

„Твърде хитър е за Хай. Ще разбие сърцето й. Ще й изневерява.“

Тя се решише толкова яростно, че чак я заболя главата. „Щял да разбие сърцето ми! Не той, а ти го разби, Франсин.“

„Защо се обръщаш към майка си на малко име?“, бе я попитал веднъж Джералд.

„Защото на нея така й харесва“, бе обяснила тя.

Всъщност майка й се казваше Франсис. Тя произхождаше от род с далечно френско потекло и обичаше да се представя за францужойка, въпреки че не знаеше и една дума на френски. Най-вероятно усещаше, че френският произход перфектно подхожда на красотата й.

Възмущението на Хай растеше. Всяко раздражение и несправедливост, които можеха да се породят между хора, живеещи под един покрив, всички преглътнати незначителни обиди сега се надигнаха в нея и обсебиха съзнанието й. Тя заговори на глас:

— Само защото си станала подгласничка в щатски конкурс за красота, очакваш и дъщеря ти да постигне същото, че дори и повече. Напълно ми е ясно, че за теб съм едно голямо разочарование. Намираш ме за твърде висока, непохватна и кльощава. Не излизам с компания в събота вечер, както си правила ти на моята възраст. Нямам спортни зложби, за да стана капитан на женския отбор по плуване или да участвам в градските състезания по баскетбол. И от картините ми изобщо не се интересувах. Не би го признала, но аз знам какво си мислиш. Не се съмнявам в това, че ме обичаш и че си добра майка. Но въпреки това си разочарована от мен. Само ти. Нито татко, нито шефовете ми в музея, и определено не и Джералд...

В къщата цареше тишина. Внезапно й се прииска да избяга оттам, преди някой да се е събудил. Нямаше начин да запази спокойствие след снощния разговор. Облече се набързо и тръгна към стълбището по чорапи.

По стените висяха семейни снимки. Беше минавала покрай тях хиляди пъти, но днес, макар и да бързаше, нещо я накара да забави крачка и отново да разгледа хората на тях. Вгледа се в мъжа с високата колосана яка от XIX век, в момичето с шапка с формата на камбана в стил двадесетте години на XX век. Какво ли криеха зад тези спокойни и приветливи усмивки? Дали изобщо имам нещо общо с тях? Тук имаше снимки и на по-големите ѝ братя: Джордж, облечен в бял спортен екип, стиснал неизменната тенис ракета, и другите двама на сватбените им тържества, всеки застанал до своята идеална булка в дантелена рокля. И тримата ѝ братя — Джордж, Пол и Томас, бяха красиви копия на майка си. Хиацинт изобщо не приличаше на тях.

„На тях си им дала нормални имена — често се оплакваше тя, — а мен си ме кръстила *Хиацинт*. Глупаво е. Как можа да го направиш?“

„Бях принудена да ги кръстя с тези скучни имена на двама дядовци и един чичо, загинал по време на войната — отвърщаше ѝ Франсин със завидно спокойствие. — Когато се роди ти, държах единствената ми дъщеря да носи красиво име. Искях да те кръстя на някое пролетно цвете“.

Франсин бе интелигентна жена, но понякога говореше абсурдни неща и до известна степен се държеше малко глупаво. В такива моменти Хай се чувстваше неудобно заради майка си. Но когато нелепите изказвания на Франсин ставаха обидни, като предишната вечер, дъщеря ѝ изпитваше нещо съвсем различно от неудобство.

Хай запали колата и потегли. Стигна до разклона на пътя, спря и се замисли накъде да продължи. Беше събота и Джералд щеше да учи днес и утре за теста в понеделник. Центърът за реставрация в музея беше затворен и само старши сътрудниците на свободна практика можеха да ходят там през почивните дни.

Оставаше ѝ единствено да отиде при баба си. Винаги можеше да излее душата си пред нея. Тя имаше способността да успокоява хората и да им вдъхва кураж. Дори домът ѝ, който се намирал на улица в центъра на стария град, излъчваше уют. Украшена с дърворезба, къщата бе заобиколена с веранда, а в градинката до оградата в задния двор цъфтяха лалета, ружи и астри. Баба ѝ се беше родила в този дом и в него бе отгледала децата си. Най-вероятно щеше и да умре тук, но дотогава имаше доста време, защото засега се радваше на добро здраве. Старата жена излъчваше душевен покой. Тя не търсеше

одобрението на другите и не се притесняваше за това „какво ще кажат хората“. Негласна истина в семейството беше, че Франсин и бабата на Хай не се обичаха особено.

Хай отвори входната врата и веднага долови аромата на захар и канела.

— Още няма девет часа, а вече печеш нещо.

— Ябълкови сладкиши — отвърна баба й — за семейството, което живее по-надолу по улицата. И двамата са много болни и гледам да им нося по нещо през уикендите. Ще влезеш ли, или да седнем на верандата? Времето е доста приятно.

— Предпочитам да сме навън.

— Почакай тогава да си взема ръкоделието. Правя одеялце за бебето на брат ти, с квадратчета и кръгчета в розово, синьо и жълто, за да се презастраховам.

Баба й винаги вършеше нещо. Дали носеше тази черта в гените си от времето на пуританите, или просто се дължеше на нервност, но тя не спираше да се движи. Докато възрастната жена се настаняваше с ръкоделие в скута, Хиацинт си помисли, че самата тя е наследила до голяма степен нервността на баба си.

— Никога не съм предполагала, че ще доживея момента да правя неща за правнуците си. Харесва ли ти? Кажи ми честно.

Хай разгледа ръкоделието.

— Не слагай толкова много розово. Според мен трябва да служи само за акцент.

Баба й наклони глава първо на едната, после на другата страна, загледана в одеялцето.

— Мисля, че си права. Винаги си имала добър усет за цветовете. Защо не помислиш и ти да направиш нещо за бебето, което чакаме? Ще бъде един безценен подарък от леля Хиацинт. Надявам се, че още помниш как се плетат одеяла.

— Не съм плела отдавна, но помня как се прави.

— Разбира се, че помниш. Имаш златни ръце, Хай. Опитах се да науча и майка ти, но на нея не й беше интересно.

Хиацинт не можеше да си представи Франсин да стои на едно място и да се занимава с дейност, изискваща старание, или да прекарва часове в кухнята. Тя не обичаше да се застоява вкъщи. Предпочиташе да се ангажира с благотворителни каузи, които често сама

организираше, или да участва в състезания по тенис или голф, в които често побеждаваше. Франсин имаше нужда да побеждава. Тя трябваше да движи нещата и да ръководи хората.

— Разкажи ми за работата си — мило я подкани баба й. — Баща ти ми каза, че работиш в един от най-добрите центрове за реставрация в страната.

— Така е, но още съм начинаеща. Изискват се години практика, преди да ти поверят картина, която струва няколко милиона долара.

— Един ден самата ти ще се прочуеш с творбите си. Онази картина, на която баща ти подремва, е прекрасна.

На Хай й стана приятно от коментара на баба й. Всеки, който видеше картината, я намираше за хубав и много точен портрет. Младата жена улови изпитателния поглед на баба си. Размениха си още няколко обичайни реплики, когато старицата внезапно я прекъсна:

— За да дойдеш при мен толкова рано сутринта, сигурно нещо сериозно те измъчва.

Хиацинт беше дошла с намерение да сподели наранените си чувства, но в този момент й се прииска да не го беше правила. Цялата тази история за майката и дъщерята, които се карат заради приятеля на дъщерята, й се стори незначителна. Тя обаче поизправи рамене и разказа на баба си всичко, след което заключи:

— Съжалявам. Не очаквам да застанеш на нечия страна. Не искам да те въвличам в тази история. Май не трябваше да те занимавам с това.

— Като споделиш, ще ти олекне. Знаеш, че винаги можеш да разчиташ на мен, Хай. Искам само да ти дам един съвет. Не прави голям проблем от това, което си дочула. Няма да спечелиш нищо друго, освен още горчивина. Престори се, че нищо не си чула, и постъпи така, както намериш за добре. Той помоли ли те да се омъжиш за него?

— Още не, но ще го направи.

— Убедена ли си, че ще приемеш?

— Разбира се. Обичам го.

— Да знаеш, че майка ти е много умна жена.

Това изказване изненада Хиацинт.

— Както сигурно си забелязала, двете с нея невинаги сме на едно и също мнение — рече баба й с кисела усмивка. — Въпреки това,

трябва да се замислиш над думите ѝ. Аз, разбира се, изобщо не познавам твоя младеж, но знам, че бракът не е шега и е добре да си наясно с това.

За първи път Хай не срещаше разбиране от жената, която винаги бе заставала на нейна страна.

— Май те ядосах, Хиацинт. Сигурно си очаквала да чуеш друго.

— Мисля, че да.

— Горے главата. Не е дошъл краят на света. Утрешният ден ще е по-добър.

Старомодните клишета, които Хай обикновено намираще за доста забавни и мили, в този момент изобщо не ѝ се струаха такива.

— Занеси един сладкиш у вас. Изпекох три.

— У дома всички сме на диета — кратко отвърна Хай.

— Как може да се суетите толкова заради няколко килограма отгоре! А ти си слаба като клечка. Майка ти не ви ли храни с друго, освен салата? Ти самата не готвиш ли поне от време на време? Би трябвало да го правиш, нали съм те учила? Вземи ябълковия сладкиш и пилешкото задушено. Имам още в хладилника.

Хиацинт не се и опита да спори. Най-лесно беше да приеме храната, понеже така или иначе щеше да бъде натикана в ръцете ѝ. Затова благодари, влезе в колата и бавно подкара по улицата. Чудеше се къде да отиде. Обхвана я студено и самотно чувство на неподчинение. Не искаше да се прибира у дома, а и нямаше настроение да се среща с приятели, затова спря колата пред библиотеката. Това беше най-подходящото място, където можеше да се покрие през останалата част от деня.

* * *

Когато се прибра у дома, колата на Франсин още я нямаше в гаража и Хай почувства облекчение, макар и временно. Баща ѝ вероятно беше в градината и садеше пролетни цветя. Това я устройваше, защото нямаше желание да говори с никого. Качи се на горния етаж в стаята, която някога принадлежеше на брат ѝ Джордж, а сега беше превърната в нейно ателие. Затвори вратата и се вгледа в картината, върху която работеше. Стоя няколко минути, опитвайки се

да оцени безпристрастно пропорциите, перспективата, светлосенките, използваната техника и картината като цяло. Всички преподаватели хвалеха снежните ѝ пейзажи и сега, докато изучаваше внимателно картината, ѝ се стори, че наистина е пресъздала усещането за приказна тишина в падащия сняг. Разгледа отново портрета на баща си. На него той изглеждаше като жив. Струваше ѝ се, че е уловила същността му. След съкращенията на персонала в Химическия комбинат, където бе работил, Джим бе принуден да се пенсионира. Оттогава се бе състарил и бе станал по-мълчалив. И макар че по принцип беше тих човек, сега очите му издаваха умора дори когато се усмихваше. Определено бе уловила същността му на този портрет.

Внезапно я осени прозрението, че картините ѝ са добри. Каквото и да я сполетеше, можеше да черпи сила от работата си. С нейна помощ щеше да оцелее. Би било глупаво да позволи нещо да прекърши самоувереността и вярата ѝ в бъдещето. Как можа да пропилее цял ден в самосъжаление?

Долу в двора се разнесе бръмченето на старата ръчна косачка, която баща ѝ използваше за подрязване на живия плет. Тя му викна:

— Хей, тате, върнах се!

— Стори ми се, че чух вратата на гаража. Майка ти още не се е прибрала. Къде беше цял ден?

— Къде ли не. Отбих се у баба и както обикновено, тя изпрати храна. Даде ми от онова ястие с пилешко и скариди, което обичаш. Ще направя и салата.

— Не е нужно. Цяла седмица се трудиш здраво. Днес си почини.

— За бога, няма да се преуморя, ако направя една салата.

— Добре, тогава ще изкарам масата на верандата. Ще имаме достатъчно време да вечеряме, преди да се стъмни.

Беше очевидно, че се наслаждава на тези приятни моменти в компанията на дъщеря си. Синът му Джордж беше започнал работа в една банка в Сингапур, а другите двама вече бяха задомени и имаха общ бизнес на Западното крайбрежие. Хиацинт усещаше, че раздялата с децата му тежи много повече, отколкото би признал дори пред самия себе си.

Тя нарязва купчинка зелена салата, добави към нея необичайна комбинация от ягоди и нарязани орехи и после изсипа всичко в красивата синя керамична купа, която семейството ѝ държеше за

украза в шкафа в трапезарията. При вида на съда баща ѝ повдигна въпросително вежди.

— В това ли реши да я сложиш?

— Защо не?

— Ами купата е ценна, антика...

— Ето ти още една причина да ѝ се наслаждаваме. Вярвам в ежедневните удоволствия, а не в това, че трябва да ги пазим за другите хора. Този чудесен син цвят не е ли радост за очите?

Баща ѝ замълча за момент и след това рече:

— Мъжът, който стане твой съпруг, ще бъде истински щастливец. Умна си, преуспяла, независима и въпреки това си домошар и можеш да създадеш уют за гостите си, така че да не им се тръгва.

Сега беше ред на Хиацинт да не казва нищо. Нямахше намерение да повдига въпроса за дочутия предишната вечер разговор, както я беше посъветвала и баба ѝ. Въпреки това думите сякаш сами се изплъзнаха от устата ѝ.

— Не се прави, че не знаеш кой е мъжът, за когото искам да се омъжа. Чух ви снощи, татко. Или по-точно, чух Франсин. Нямах намерение да подслушвам, но така се получи.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам. — Баща ѝ въздъхна. — Както сигурно си чула, не бях съгласен с нея.

— Надявах се да не си. Тя изрече ужасни неща.

— Все пак ме чуй. Трябва да уважиш мнението на майка си, дори да не ти харесва. Няма смисъл да ти казвам, че то е продиктувано от най-добри намерения и обич.

— Но тя каза груби, жестоки неща. Искал парите ми и щял да ми изневерява. Та тя дори не познава Джералд! С такава ярост го нападаше. Самият ти го каза.

— Признавам, че го казах, но се опитай да я разбереш. Тя просто споделяше страховете си. Мисли, че ще направиш грешка. Като майка, тя се опитва да защити детето си.

— Не съм дете. На двадесет и една години съм, издържам се сама и имам чудесна работа.

— Така е. Но забрави да споменеш, че си голям инат, Хиацинт. — Баща ѝ се усмихна тъжно.

— Когато знаеш, че си прав, се налага да проявиш упорство. Защиствам Джералд, защото бе несправедливо обвинен, а аз го обичам.

— Добре. Само не избързвай с тези неща, ако можеш. С времето всичко ще се нареди.

Загърбете различията, изгладете ги и рано или късно те ще изчезнат. Тези банални приказки бяха добър начин за измъкване от ситуацията.

— Надявам се, че няма да оставиш емоциите ти да надделеят, Хай. Това би довело само до скандал, а не до разрешаване на проблема. Не и толкова скоро.

— Знам. И баба ми каза същото. Не съм глупава и не искам да се карам с никого. В това отношение приличам на теб.

— Ако Джералд е този, за когото го мислиш, а аз вярвам в това, майка ти също ще му повярва. Просто не прибързвай. — Баща ѝ погледна часовника си. Искаше да приключат с този въпрос, преди Франсин да се е появила. — Нали нямаш намерение да се омъжваш скоро, така че не е нужно да се бърза — довърши той, точно когато Франсин се появи на верандата.

— Закъснях — каза тя. — Не очаквах уличното движение да е толкова натоварено. А модното ревю продължи цяла вечност. Какво ли не се налага да изтърпи човек, за да събере средства. Колкото и да е невероятно, събрахме шестнадесет хиляди долара за детската болница. Този официален обяд наистина ме изтощи.

— Не изглеждаш изтощена — отвърна ѝ Джим. — Този тоалет ти отива.

Семплият сив вълнен костюм сигурно щеше да изглежда безличен, ако Франсин не бе добавила масленозелен шал, заметнат умело покрай врата и раменете ѝ. Тя вдигна ръка, за да отметне кичур черна коса от челото си, и на ръката ѝ проблеснаха сребърни гривни. Застанала в рамката на вратата, Франсин приличаше на картина. Хай мислено я кръсти *Жената със сребърните гривни*. Въпреки модерното облекло и маниери, тя притежаваше също осанка и финес, заради които Сарджънт^[1] би я нарекъл „Портрет на Франсин“.

— Боже мой, каква красива трапеза! Това пилешко ястие прилича на онова, което майка ти приготвя, Джим. Да не го сготви ти, Хай?

— Не, баба го изпрати. Тази сутрин ходих при нея.

— Е, на това му казвам аз угощение. Храната днес беше ужасна и съм изгладняла. — Бъбрива както обикновено, Франсин говореше оживено и преминаваше с лекота от една тема към друга, уверена, че те горят от нетърпение да чуят това, което искаше да им разкаже. — Не мога да повярвам, че са минали две години от сватбата на Том. Казах ли ви, че Даяна се обади вчера, за да ни благодари за подаръка, който им изпратихме за годишнината?

— Не помня какво им подарихме — призна Джим.

— Една наистина невероятна медна кафеварка. Достатъчно голяма е, за да се направят петдесет чаши кафе с нея. Те често организират партита, за да подпомогнат бизнеса си. Толкова се гордея с Том. Радвам се, че и Даяна е много общителна. Което ми напомни, Хиацинт, че минах покрай дома на Марта и видях да разтоварват от един камион столове за партито. Днес майка ѝ присъстваше на официалния обяд. Сподели, че очакват много гости. Ти какво мислиш да облечеш?

— Няма да ходя.

— И защо?

Ако гласът можеше да се оприличи на тъкан, помисли си Хай, в тези думи на майка ѝ щяха да се различат отделни нишки на тревога, нетърпение и раздразнение.

— Защото ще е голяма шумотевица, а аз не си падам по такъв вид забавления.

— Трябват ти приятели, Хиацинт.

— Имам достатъчно.

— Тези обаче са специални, стари приятели. Съседи са ни, а с Марта се познавате от първи клас. Не можеш да я пренебрегнеш!

— Никого не пренебрегвам. Да не мислиш, че я интересува дали ще отида или не?

Франсин остави настрана недоядения си десерт и заговори нежно и спокойно:

— Може и да я интересува. Да не искаш да я обидиш?

Да я обиди ли? Невъзможно беше! Марта се движеше в обществото с ловкостта и грацията на състезател по фигурно пързаляне. По това приличаше на Франсин, сякаш бе нейна родна дъщеря.

— Не искам да обидя никого, но вече имам други планове, така че и без това не бих могла да отида.

Всички мълчаха. Баща ѝ, който безмълвно следеше разговора, си наля кафе и го разбърква ненужно дълго, докато Франсин не проговори.

— Мисля, че на вратата дочух нещо за това, „че не бързаш да се омъжваш още“. Бих се радвала, ако е така, но има ли това нещо общо с отказа ти да отидеш на партито на Марта?

— Всъщност има — заговори Хай с твърд глас. — Предпочитам да съм с Джералд.

— Тогава го заведи на партито.

— Не е добра идея. Той не се вписва в тази компания.

— И защо? Какво ѝ има на „тази компания“? Доколкото знам, всички тези млади хора са свестни.

— Не съм твърдяла обратното — отвърна Хиацинт намръщена. Почувства се засегната и ѝ се прииска да се махне оттук.

— Тогава какво има? Наистина не разбирам.

— Трудно ми е да обясня. Съществуват някои едва доловими разлики между хората.

„О, толкова ли ѝ е трудно да разбере, че всичко, което искам, всичко, което искаме, е да ни оставят на мира? Почти не оставаме насаме. Единственото ни място за срещи е един долнопробен мотел. А тя ме занимава с глупавото парти на Марта!“

— Така е, а ти си губиш времето, като изцяло го отдаваш на един-единствен човек. Трябва по-често да излизаш сред хората и да наблюдаваш тези едва доловими разлики, наместо да прекарваш всяка свободна минута с него. — Франсин започваше да губи търпение.

— Предполагам, че имаш предвид Джералд. — Гневът на Хиацинт се върна с пълна сила. — Добре е да знаеш, че чух всичко, което каза снощи.

— О, Хай, нали ми обеща нещо? — извика баща ѝ и тропна чашата си върху масата толкова силно, че разплиска кафе по покривката.

— Съжалявам, че си го чула — каза Франсин. — Наистина съжалявам, но не мога да крия какво чувствам. Не ти забранявам да се виждаш с Джералд. Само се боя, че ще хлътнеш до ушите. Възможно е и да греша за всичко, но не мисля така. — На челото ѝ се появиха

тревожните бръчки, които сега изглеждаха не само абсурдно, но и театрално.

— Вече съм хлътнала до ушите — отвърна Хай.

Двете впиха многозначителен поглед една в друга. Те си припомниха друго тяхно пререкание един следобед преди не повече от месец.

„Трябва да те попитам нещо, Хиацинт — беше се обърнала тогава към нея Франсин. — Сигурно ще ми отговориш, че вече си на двадесет и една години и животът си е твой, но въпреки това искам да знаеш, че един родител не спира да се интересува от децата си, когато те пораснат. Искам да знам дали спиш с него“.

Хай се бе почувствала невероятно унижена.

„Още не — излъга тя и с удоволствие подразни майка си, като добави с вежлив тон: — Макар че той иска“.

„Разбира се, че ще иска. И естествено, че спиш с него. Само не го оставяй да си играе с теб. Може и да си на двадесет и една години, но не всичко ти е ясно. Сексът не е игра“.

Хиацинт отвърна разпалено:

— Водим този разговор, само защото мразиш Джералд, Франсин. Само затова е. Не можеш да повярвам, че си способна да изречеш всички онези неща. Не ти е присъщо да си толкова зла.

— Никога не съм казвала, че го мразя. Голям инат си, Хиацинт!

— Татко вече ми го каза днес.

Франсин изглежда гневно дъщеря си.

— Прав е бил.

— А ти не си ли била такава, когато си се влюбила в баща ми?

— И дума не може да става за сравнение. Ние се познавахме добре, семействата ни — също. Двамата бяхме от една среда. Връзката ни не започна неочаквано.

Хай не спираше да гледа онези тънки вертикални бръчки между изящните вежди на майка ѝ, които единствени разваляха ефекта от перфектната ѝ кожа. „Кожа като мляко“, казваше баща ѝ.

„Винаги е толкова сигурна в правотата си“ — помисли Хай и тихо отговори:

— Едва ли те притеснява фактът, че не се познаваме добре. Грize те мисълта, че Джералд не принадлежи към „нашето общество“. Тревожи те фактът, че живее сам в една мизерна стаичка в Линдън.

Франсин ахна.

— Такова ли е мнението ти за мен? Не те ли е срам? Чу ли това, Джим?

— Чух го. Не беше честно, Хиацинт. Последното нещо, в което някой би могъл да обвини майка ти, е, че се държи като сноб.

Може би наистина беше несправедливо. Въпреки това нещата, които майка ѝ беше изрекла за Джералд и дома им... Хиацинт се извини:

— Съжалявам. Не трябваше да го казвам. Но продължавам да твърдя, че по една или друга причина не го харесваш. И това е неппростимо грубо от твоя страна.

Въпреки че бяха майка и дъщеря, двете твърде често имаха противоречия. Този път обаче нещата се бяха усложнили. Наложих се отново баща ѝ да се опита да разсее напрежението.

— И двете се оставяте на емоциите да ви водят и това е много жалко, защото сте разумни хора и се обичате. Затова ви предлагам да престанете с обсъждането на тази тема. Повече не искам да слушам за това и го казвам напълно сериозно. Нито един от нас не познава младежа достатъчно добре, за да даде обективно мнение. Хиацинт, кажи му, че бихме желали да го виждаме по-често. Ако е искрен, ще приеме добре поканата ни. А сега предлагам да довършим десерта на спокойствие.

[1] Джон Сингър Сарджънт (1856–1925 г.) — най-известният за своето време американски портретист. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

— Нима ще пропътуваш петдесет километра само в едната посока, за да гледаш някакъв филм за изкуството? — попита меко Франсин. — Струва ли си да го правиш в такова време?

През последните две седмици Хиацинт и майка ѝ се разбираха по-добре и младата жена отвърна спокойно:

— Това е само дъжд.

— Погледни по-добре през прозореца.

Силният вятър огъваше най-долните клони на дърветата почти до земята, след което яростно ги мятеше нагоре.

— Днес е последната прожекция — обясни Хай — и последният ни шанс да гледаме този филм. Казват, че е страхотен.

— Ако трябва да вземеш Джералд, ще се отклониш твърде много от пътя.

— За по-голяма сигурност ще отидем с моята кола. На неговата не можем да разчитаме. Не се притеснявай за мен. Все пак прогнозите не са за снежна виелица. Ще карам бавно, а след филма ще отидем да хапнем нещо и ще се прибера по-късно.

* * *

На екрана двойка влюбени гледаха в захлас лодка, която приближаваше синьо-зеления залив на Тиренско море. Двамата стояха един до друг, хванати за ръце. Духаше бриз и памучната пола на девойката се вдигаше над коленете ѝ. Джералд стисна Хай за ръката.

— Хайде да изчезваме. Нали не е нужно да гледаме целия филм?

— Толкова е красиво — прошепна тя. — Искам да видя края.

— Можеш да предположиш как ще свърши. Аз ще ти покажа по-добър край. Повярвай ми.

Крайпътният мотел се намираще между един изоставен склад и запустял парцел, отрупан с ръждясали машини. От поставената на

видно място голяма рекламна табела, която вече светеше ярко в смрачаващия се следобед, ставаше ясно, че мотелът предлага стаи с телевизор и видео. Двамата с Джералд идваха толкова често тук, че момчето на рецепцията със сигурност вече ги познаваше. Джералд потръпна.

— Отвратителна, мръсна дупка. Досега вече трябваше да съм свикнал. Доста време живях на подобно място.

— Не е чак толкова мръсно.

— Това е моята Хиацинт — винаги гледа от добрата страна на нещата.

— И защо не? Взех хубаво одеяло от вкъщи. В багажника е. Така съм го опаковала, че никой няма да разбере какво носим, макар че това си е наша работа.

— Ти мислиш за всичко — засмя се Джералд.

— Мисля за теб. По цял ден не ми излизаш от ума.

Двамата влязоха вътре. Тя нямаше представа кое име бе написал в книгата на рецепцията, но не го и попита. Това също си беше само тяхна работа. Когато затвориха и заключиха вратата на стаята, тя махна спалното бельо от леглото, постла одеялото и започна да се съблича.

— Сложи ръка на сърцето ми — каза тя. — Усещаш ли колко силно тупти?

— Когато те погледне човек, вижда една изискана, много амбициозна и сериозна млада дама и в никакъв случай не би могъл да прозре твоята скрита същност. Аз също не успях.

— Тогава защо дойде в музея онзи ден?

— Не знам. Може би заради причината, поради която един мъж търси една жена. Ти силно ме заинтригува.

— А не беше ли любов от пръв поглед? Не се смей. Случва се, при това не само в приказките.

— Добре тогава. Наречи го любов от пръв поглед. О, ела при мен под одеялото.

Те се отдадоха на любовта си и след като дремнаха малко, потънаха в задушевна тишина. Лежаха и гледаха дъжда, който се стичаше по притъмнелия прозорец.

— Как валеше само, когато се срещнахме за първи път — промълви Хай.

Тя усещаше меката кожа на врата му до устните си. Искаше да лежи така, без да помръдва, да остане тук и да се слее в едно цяло с него завинаги. Усети прилив на радост и нежност, каквито не бе изпитвала преди. Сърцето ѝ биеше лудо.

В коридора се чува високи гласове и шум от затръшване на врата.

— Този мотел е истинско свърталище — оплака се Джералд.

— Не ми пука. Стига ми, че тук сме заедно.

— А на мен — не. Заслужаваме нещо по-добро.

Гърлото ѝ се сви, тя толкова се натъжи, че всеки момент щеше да заплаче. Незнайно защо в съзнанието ѝ изникна сентенцията, която гласеше, че след полов акт човек се натъжава. Защо се получаваше така? Дали се дължеше на страха, че това опиянение няма да се повтори? Или усещането наподобяваше на това, което те обзема, когато чуеш безсмъртна музикална творба? Или може би приличаше на носталгията по някой прекрасен юнски ден, отминал безвъзвратно? Дали не се дължеше на страха, че той не я обича толкова, колкото тя него? С насълзени очи Хиацинт го прегърна силно и зарови лице в рамото му.

— Не знам... — промълви тя.

— Преди малко казах, че не вярвам в любовта от пръв поглед само за да те подразня — обади се той.

— Защо ме обичаш? — попита Хиацинт.

— Заради твоя чар, дух, талант. Обичам гласа ти, горещия ти темперамент... всичко. Хиацинт, скъпа, прекалено много се притесняваш.

— Трябва да сме напълно честни един към друг — заяви тя неочаквано дори за самата нея.

— Мислех, че досега сме били. Не разбирам какво искаш да кажеш.

— Колебаех се дали да ти споделя някои неща, защото има такива, за които е трудно да се говори... Родителите ми искат да те опознаят по-добре. Все пак ние се виждаме толкова често.

Тя не видя усмивката му в полумрака, но я долови в гласа му. Затова стана, светна лампата и го погледна, изпълнена с безпокойство.

— Не се ли сърдиш?

— Не, разбира се, че не. Те просто реагират като всички родители, които имат дъщеря.

— Татко мисли, че е чудесно, че учиш медицина. Като химик и учен, той уважава лекарите. Освен това много те харесва.

— Знам. А също така ми е ясно, че майка ти не ме харесва.

Хиацинт усети как страните ѝ пламват.

— О, тя... всъщност не сме говорили за теб. Първо, тя не е толкова словоохотлива, колкото татко, така че двете с нея... Не искам да кажа, че не се разбираме, но тя е прекалено самоуверена, а аз съм голям инат. Знам, че съм такава, затова понякога избягвам да обсъждам с нея...

Беше се отклонила от темата. Чувстваше се ужасно недодялана и млъкна, точно когато Джералд вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Това, което много тактично се опитваш да ми кажеш, е, че не трябва да се разстройвам, ако не получа радушен прием от нейна страна. Разбирам те. Но още от самото начало знам, че тя не ме одобрява.

— Нямах представа. Никога не съм мислила...

— Нали каза, че трябва да сме искрени един с друг?

— Да, но как го разбира? Тя какво ти каза?

— Нищо, но мога да го прочета по лицето ѝ. Един лекар трябва да го умее.

— Съжалявам, скъпи, толкова съжалявам. Просто не те познава, затова се държи така. Тя веднага би си признала, че е сгрешила. В това отношение е много искрена.

— Ако ми обясниш какво има против мен, бих могъл да се опитам да го променя.

Как би могла да сподели с него какво беше казала в действителност Франсин? Неспособна да го погледне в очите, тя направи вял опит да обясни:

— Мисли, че ще ме зарежеш и че не мога да разчитам на теб.

— Но това е лудост. Просто ще трябва да я опровергая.

— Сигурен ли си, че не си ядосан?

— Да.

Цялата история с това грозно подозрение бе унижителна и за двамата. Хиацинт се укоряваше, че повдигна въпроса. Идеше ѝ да потъне в земята от срам.

- Не гледай така тъжно, Хай. Ела насам и се погледни.
- Двамата застанаха голи в банята пред голямото огледало.
- Когато се мръщиш, загрозяваш хубавото си лице.
- Наистина ли ме намираш за хубава?
- Много добре знаеш, че си привлекателна.

Тя имаше права, дълга до раменете кестенява коса, приятно лице с правилни черти, тъжни очи, високи скули и широко гладко чело.

„С малко повече грим ще изглеждаш наистина прекрасно — често я убеждаваше Франсин. — Единственият ти проблем е, че се обличаш прекалено консервативно.“

„Лицето ти излъчва характер — казваше баба й, опровергавайки Франсин. — Не е необходимо да го мажеш с толкова помади.“ С това искаше да каже, че снаха й прекалява с „помадите“.

Този забавен спомен я накара да се усмихне. На Хиацинт й се струваше странно, че ту се самокритикуваше яростно, ту имаше високо самочувствие. А може би и при другите хора бе така, но те просто не говореха за това и дори не го признаваха пред себе си.

„Стой изправена — съветваше я често Франсин. — Като повечето високи жени и ти имаш навика да се прегърбваш, особено когато си с по-нисък от теб мъж.“

С Джералд нямаше защо да се притеснява за това. Той стоеше до нея като олицетворение на съвършенството. Този мъж, след който всички извъръщаха глава, беше само неин.

— Трепериш — каза той. — Хайде да се обличаме. Тук е адски студено, а и стана късно, приближава полунощ. По-добре да тръгваме. Не искам да се тревожиш за нищо, особено за мнението на майка ти за мен. Просто се успокой и остави нещата на мен. Гарантирам ти, че тя ще ме хареса, и то по-скоро отколкото си мислиш. Не бих се изненадал, ако дори ме обикне.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Огънят пращеше в камината. Пламъците меко осветяваха месинговата решетка и хвърляха отблясъци върху розовия персийски килим. Джералд се протегна и въздъхна.

— Истинско блаженство. Навън вали сняг, а вътре е спокойно и уютно.

Хиацинт сякаш виждаше стаята през неговите очи. Погледна книгите, кристалните кончета на полицата над камината и разцъфналата гардения на Франсин в саксията на еркерния прозорец. Припомни си и неговата стая, която веднъж бе посетила. Приличаше на килия. Тясната, претрупана и неприветлива квартира бе изпълнена с шумове от съседите и улицата и неприятния мирис на пържено.

В известен смисъл през последните няколко месеца двамата се бяха сблизили много. Оpozнаваха се по начин, много по-дълбок и различен от плътската любов. Хай сякаш долавяше у Джералд нарастваща нежност, която нямаше нищо общо със страстта.

— Обожавам косата ти — продума той.

— Мисля, че трябва да я накъдря.

— Не, недей. Когато е гладка като сега, светлината ѝ придава червеникав оттенък — рече той и я погали по главата.

Държеше се с нея собственически, сякаш бяха женени и мъжът молеше съпругата си да му угоди. Тази проява на интимност стопли сърцето ѝ и тя си припомни и други такива случаи, когато той я съветваше да не соли прекалено храната си или да спазва по-голяма дистанция от колата отпред.

Баща ѝ се бе оказал прав, че трябва да кани Джералд в дома им един път седмично. Въпреки че в началото се притесняваше много, той постепенно бе станал част от семейството. Двамата с Джим се разбираха добре. Дори Франсин, макар и не толкова ентузиазирано, се отнасяше много по-различно към него и го приемаше, без да го критикува. Несъмнено обаче, тя не спираше да държи под око ситуацията.

— Каква прекрасна стая — каза Джералд. — Къщата ви е истински пример за това, което хората наричат дом. Винаги ли е толкова спокойно тук?

— Сега да, но докато живееха тук и тримата ми братя, съвсем не беше толкова тихо. Вдигаха адски шум. И въпреки това на всички ни липсват.

— Спомням си, че баща ти сподели миналата седмица, че не е играл партия хубав шах, откакто те са заминали.

— Знам. И Франсин, и аз се опитахме да играем с него, но не сме достатъчно добри. Не му е интересно, защото печели твърде лесно.

— Мисля, че е добра идея да му предложи да изиграем една партия.

— Чудесно. Той те има за достоен противник. Аз ще поседя тук и ще разгледам страхотното илюстрировано издание, което ми подари. Не трябваше да даваш толкова много пари.

— И защо не? Според мен го заслужаваш. Отивам при баща ти.

* * *

Хиацинт и Джералд бяха запланували разходка до голямото езеро следобед, но започваше да вали сняг и двамата решиха, че е по-добре да останат въщи и да наблюдават сипещия се сняг през прозореца. Играта на шах протичаше в обичайната тишина и дълбока концентрация. Хай наблюдава известно време двамата мъже, които седяха с наведени над дъската глави. Докато ги гледаше, я обзе нежно и почти сънливо чувство на задоволство.

В главата ѝ внезапно се прокрадна неочаквана мисъл или по-скоро странен образ, изникнал от нищото. Представи си цветни стъклени топчета в кана. Разклатиш ли съда, топчетата се разбъркваха. Хиацинт се чудеше как ли щяха да се развият събитията, ако не беше се върнала, за да предложи на Джералд да го закара. Дали щеше да е щастлива както сега? Вероятно не. Със сигурност нямаше да срещне точно него. А ето ги сега — двамата са свързани помежду си, свързани са и по някакъв начин и с баща ѝ, и с Франсин, която провеждаше на горния етаж телефонен разговор относно някоя от благотворителните ѝ дейности. Кана със стъклени топчета...

Тя отвори книгата и зачете главата, посветена на неоимпресионистите. Препрочиташе едно и също изречение по няколко пъти, без да вникне в смисъла. Прелистваше богато илюстрираните страници, без да обръща внимание на снимките. Съзнанието ѝ се рееше далече от тази стая и настоящия момент.

След няколко месеца щяха да стигнат до повратен етап в отношенията си. Джералд търсеше болнично заведение, където да изкара специализацията си. Хиацинт се чудеше коя клиника ще избере той и какво ще прави тя самата. Струваше ѝ се странно, че още не бяха говорили за бъдещето на връзката им.

Въпреки това си споделяха болезнени и тъжни спомени, неудобни лични тайни, изровени от най-скритите кътчета на съзнанието. Джералд ѝ бе разказал за майка си, починала от болестта на Алцхаймер след дълги страдания. Хай знаеше, че той е преживял тежко тази трагедия. Освен това се бе измъчвал и от факта, че у тях парите никога не са достигали и че не е набрал достатъчно смелост, „за да приеме нещата по-мъжки“, както сам се бе изразил.

Тя от своя страна събра смелост да му разкаже за най-глупавите си и незначителни проблеми и през цялото време се надсмиваше над себе си, докато описваше съседското момиче като своето „божие наказание“ още от четвърти клас. Марта бе подигравала Хиацинт заради името ѝ.

„Никак не приличаш на цвете“ — казваше ѝ тя. Марта имаше дълги до кръста плитки и не носеше скоби на зъбите.

Двамата с него бяха говорили и за минали връзки, каквито Хиацинт не бе имала.

„Освен теб не съм обичала друг. Поддържах с момчетата само приятелски отношения.“

„Аз съм имал доста жени, може би дори повече, отколкото би трябвало. Нито една от тях не приличаше на теб — призна ѝ той тогава. — Никоя не е означавала нищо за мен. Мисля, че няма друга като теб, Хиацинт.“

В този момент двамата мъже станаха прави. Джералд се поклони.

— Прекланям се пред майстора — галантно рече той.

— Глупости! Дори не сме преполовили играта, а и ти доста ме затрудни. Изправих се, само защото Франсин е застанала на вратата,

което означава, че вечерята е готова и трябва да прекъснем играта.

Хиацинт бе приготвила вечерята, а Франсин бе напазарувала, подредила масата и обелила зеленчуците. Двете бяха поделили справедливо задачите помежду си, тъй като едната обичаше да готви, а другата — не. На масата бе поставена синя стъклена купа с букет красиви лалета. От говеждото задушено с гарнитура от печени картофи и моркови се разнасяше аромат на подправки. За всеки имаше приготвена порция зелена салата, а двете гарафи бяха напълнени с първокласно червено вино.

— Това е истинско угощение! — възкликна Джералд.

— Хиацинт е не само художник, но и превъзходен готвач — похвали я Джим.

Хай се изчерви. Ако човек не познаваше баща ѝ, щеше да си помисли, че той ѝ прави реклама. Джим обаче бе твърде пряк и чистосърдечен, за да е способен на такова нещо. В момента той просто даваше израз на обичта към дъщеря си.

— Естествено, няма да пропусна да похваля и жена си — добави той.

Франсин се усмихна едва забележимо. Тъглчетата на устните ѝ трепнаха, но това бе достатъчно, за да се покажат трапчинките на бузите ѝ. Тази вечер носеше тъмносиня рокля и диамантени обеци, които проблясваха при всяко нейно движение. Днес Франсин се държеше резервирано. Хай знаеше, че майка ѝ иска да накара Джералд да говори. Наблюдаваше го в очакване да разкрие кой знае какво. Хай не можеше да я вини за това. Само някой, който я познаваше добре, можеше да отгатне какво става в главата ѝ, докато седеше на масата с изправен гръб и разговаряше вежливо. Изглеждаше перфектно до върха на пръстите на добре поддържаните си ръце.

Хай погледна ръцете си. Боята с цвят охра, с която бе рисувала вчера, още личеше по пръстите ѝ. Имаше чувството, че дори да стои с часове под душа, няма да я отмие. Изведнъж ѝ стана неприятно. Цялата ситуация изглеждаше толкова нагласена. Докато Джералд и баща ѝ играеха на шах, тя не се чувстваше по този начин.

— Да — отвърна Джералд на въпрос, зададен от Джим. — Напълно съм сигурен. Имахме съсед, който бе ранен по време на войната в Корея. Наложих да изградят лицето му наново. Направо бях поразен от чудесата на медицината. Та това е цяло изкуство. Почти

веднага след като го видях, осъзнах, че точно с това искам да се занимавам.

Джералд се изразяваше много правилно и точно, което бе характерно за всичко, което правеше, независимо дали режеше ябълка, сгъваше пуловера си или както в този момент, поставяше ножа върху чинията успоредно на ръба на масата.

— Колко време продължава специализацията по пластична хирургия? — поинтересува се баща ѝ.

— Поне три години.

— В такъв случай — отбеляза Франсин, — сигурно търсиш къде да изкараш специализацията си.

— Да, изпратих автобиографията си в много клиници.

— Сигурно ще предпочетеш някоя реномирана болница — продължи тя. Джералд кимна с глава и тя добави: — Наблизо няма такава. Местната клиника не е подходяща.

— Вярно е.

Двамата си говореха, без да поглеждат към Хай. „Франсин, разбира се, е доволна, че той ще трябва да замине далеч отук. Защо Джералд не иска да говори с мен за това? Какво крие?“ — помисли си тя.

— Поне в днешно време плащат стажантски стипендии — намеси се баща ѝ. — Преди години от стажантите в болниците се очакваше да бъдат благодарни за възможността да се учат.

— Плащат, но не много, особено ако човек вече е затънал в заеми.

— А, да. Хай ми каза, че си взел заем от местния колеж.

— Имам да изплащам още дългове и за грижите, полагани за майка ми, преди да почине.

— Ти си амбициозен и отговорен младеж и аз искрено ти се възхищавам.

„Отчайващо“ — помисли си Хай.

Баща ѝ сякаш усети настроението ѝ и смени темата:

— Благодаря за лалетата. Те носят полъха на приближаващата пролет.

— Напомниха ми за жълтите тапети в дома ви — обърна се Джералд към Франсин. — Тази стая, както и цялата къща, е като излязла от списание.

Хай не слушаше неангажиращия разговор, който водеха на масата. Тя имаше лошо предчувствие, което я изпълваше със страх.

— Какво ще кажете да отидем в хола и да пийнем бренди? — предложи баща ѝ. — Тук ми стана много студено.

— Вие отидете — каза Хай. — Аз ще разтребя масата и ще сложа съдовете в миялната машина.

„Той ще замине бог знае къде — мислеше си тя. — Нима трябва да го чакам три години? Сигурно ще си намери друга.“

— Нека ти помогна — предложи бързо Джералд и после се обърна към Франсин: — Не се притеснявай, знам, че чашите за вино не се слагат в миялната машина. Много ще внимавам с тях.

Той толкова много се стараеше да ѝ се хареса! Какво го бе грижа за мнението на Франсин, щом нещата между него и Хиацинт вървяха към своя край?

— Недей — спря го Хай. — Сама ще се справя. Отиди да довършиш играта на шах с татко.

Когато вдигна глава от мивката, Франсин стоеше на вратата и я наблюдаваше с тъжно изражение.

— Нека аз да измия чашите за вино — побърза да предложи тя.

— Това са само осем чаши, защо всички толкова се суетят заради тях? — сопна се Хай, но осъзна резкия си тон и веднага добави, макар и по-остро: — Съжалявам. Просто съм уморена.

— По-скоро си притеснена — нежно я поправи Франсин.

— Не си права. Няма причина да се тревожа.

Хай не искаше да подхваща темата, към която майка ѝ явно се опитваше да насочи разговора.

— Не знам дали е така, Хиацинт. От теб зависи дали ще ми кажеш, ако мислиш, че мога да помогна.

— Ще ми се да беше променила мнението си за него — промълви Хай.

Дълбоко в себе си искаше да извика: „Страх ме е. Искам някой да ми каже как да постъпя. Не знам дали аз първа трябва да повдигна въпроса, или да изчакам той да го направи. На вечеря ми се стори странен, докато говореше. Не знам...“

— Все още мисля, че Джералд е много чаровен и интелигентен. Изразява се добре. Опитва се да се хареса и както казах още в самото начало...

— Франсин, ела да поканиш Джералд да остане у нас тази ноц — викна Джим от хола. — Въобразил си е, че твърде много ще ни притесни. Пътищата са заледени. Човек трябва да е полудял, за да се качи в колата в такова време, ако не му се налага.

— Разбира се. Изобщо няма да ни притесниш, ако останеш. Имаме много място.

— Имам работа у дома — колебливо отговори Джералд. — Писмена работа, която трябва да предам в понеделник.

— Утре до обяд ще можеш да си тръгнеш — настоя Джим. — Дотогава времето ще поомекне. И ще имаш достатъчно време да си довършиш работата.

— Много мило от ваша страна, но и преди съм шофирал в такова време...

Хиацинт стоеше под светлината на лампите в средата на хола и чакаше. „Защо го молите? Не виждате ли, че не иска да остане?“

— Заведи го горе, Хай, и му покажи стаята на Пол — решително нареди баща ѝ.

Двамата с Джералд се качиха на горния етаж.

— Знам, че не искаш да останеш — отбеляза Хиацинт — и щом е така, не трябва да го правиш.

— Ядосана си ми — каза Джералд леко изненадан.

— По-скоро се чувствам наранена. Планирал си всичко, за което говореше преди малко, а с мен не си споделил нищо.

— Смятах да ти кажа днес, но не набрах достатъчно смелост. Не исках да ти развалям настроението.

— Да не ми развалиш настроението? И как по-точно?

— Седни и ме остави да ти обясня.

Тя приседна на леглото и се втренчи в устните му. Той се канеше да разбие сърцето ѝ. Усещаше го, затова се изправи и зачака.

— Исках да ти го кажа насаме. Вече намерих реномирана клиника, в която да изкарам стажа си. Всъщност ми предложиха от две места, но за жалост и двете са в Тексас.

— Защо за жалост?

— Ами Тексас е далече, пътуването дотам е скъпо.

Думите му, които обикновено се лееха с лекота, сега звучаха странно. Той се усмихна някак тъжно.

— Продължавай — подкани го тя.

Той разтвори широко ръце и заговори умолително:

— Хай, от две седмици се опитвам да намеря сили да те попитам дали би ме чакала. Толкова се боях от отговора ти! Каж ми, би ли ме чакала?

Едва сега тя осъзна какво искаше да ѝ каже той.

— Да не намекваш, че няма да можем да се виждаме през следващите три години? Какво говориш? Защо?

Той нежно прегърна скованите ѝ рамене и отвърна:

— Ще ти отговоря само с една дума. Пари.

— Нали каза, че ще получаващ стипендия?

— Не забравяй, че още изплащам дългове.

— Не го мислиш наистина — промълви тя.

— Напротив, скъпа. Налага се.

— Нали винаги ми казваш, че когато сме разделени, дори една седмица ти се струва цяла вечност.

— Наистина е така.

— Да — прошепна Хай, — тази вечер имах ужасно предчувствие. Докато вечеряхме, те погледнах и усетих невероятна болка! Разбираш ли? Сякаш целият свят ми беше крив, а не разбирах защо. Все едно някой бе умрял или заминал завинаги.

— Не е завинаги — възпротиви се той.

— Няма логика във всичко това. Хората се справят в такива ситуации. Аз също ще работя.

— Нещата не са толкова прости. Ако не съм женен, наемът ми ще бъде много нисък. Няма да е така обаче, ако съм семеен.

— Не ти говоря за брак.

— А какво имаш предвид тогава?

— Да останем заедно. Да живеем заедно.

— Не. Не бих започнал работа в никоя клиника, ако съм с неопределено семейно положение. Или ще отида сам, или със законната си съпруга. Няма средно положение.

— Предложение ли ми правиш?

— Да, но с уговорката да изчакаме.

Тя го изгледа едновременно смаяна и отчаяна.

— Виж — подкани я Джералд и извади тефтер и химикал от джоба си. — Нека ти го покажа в цифри и ще разбереш за какво говоря.

Тя следеше с поглед движенията на ръката му, любувайки се на едва забележимите сини вени и хубави овални нокти. Тази ръка познаваше всяка извивка на тялото ѝ. Тревожното ѝ съзнание изпреварваше сметките му. „Татко — сети се тя, — той ще ни помогне. Не е богат, но може да помогне.“

— Трябва да има някакъв начин — прекъсна го тя. — Ще помоля татко.

— За пари ли?

— Да.

— Не мога да го направя. Точно от него не мога да искам пари.

— Няма да му ги поискаш ти, а аз. И защо не точно от него?

— Мисля, че е повече от очевидно. Унижението...

— ... ще бъде мое, не твое.

— Все пак ще го направиш заради мен.

— Нали не си се чувствал унижен, когато си приел парите от медицинския колеж?

— Не може да става дума за сравнение. Онова беше заем.

— Ами и това ще бъде заем. Можеш да му ги върнеш, когато отвориш свой собствен лекарски кабинет.

Дълго мълчаха, докато накрая Джералд с голяма неохота отговори:

— Идеята ти наистина не ми допада.

— На мен пък ми харесва.

— Сега разбирам защо казват, че си инат — пошегува се той.

Тя се усмихна и каза:

— Сега, след като разбрах, че всичко е било заради парите, нещата изведнъж си дойдоха по местата. Боже, а аз реших, че не искам повече да сме заедно!

— Ти си луда, наистина луда — засмя се той и после добави със сериозен тон: — Може да се окаже, че цялата тази работа не е толкова лесна, колкото ти се струва. Не забравяй, че майка ти няма много добро мнение за мен.

— Мина много време. Освен това, ако татко реши да ни направи тази услуга, няма да се съобрази с нейното мнение.

Двамата замълчаха.

— Добре тогава, питай го. Аз със сигурност не бих могъл — обади се накрая Джералд.

* * *

Онази пролет Хиацинт често си представяше как някой ден в далечното бъдеще ще поглежда назад, както правят старите хора като баба й, и ще си спомня този период от живота си като за време на сбъднати надежди, изпълнено с целувки, сълзи, шампанско, добри пожелания, бели рокли и шапки, окичени с цветя.

— Радвам се, че имам възможност да ти помогна — заяви Джим същата вечер. — Ще можеш спокойно да се отдадеш на работата си. Финансовите затруднения постоянно държат човека в напрежение.

— Значи всичко вече е решено — заключи Франсин. — Годеж, официално дипломиране, сватба и после заминавате за Тексас.

— Две седмици след дипломирането — допълни Хиацинт, смутена и поруменяла от вълнение.

Бяха се събрали във всекидневната. Огънят вече гаснеше, а музиката, която Джим слушаше, когато Хиацинт влезе, още се чуваше тихо. Тя завинаги щеше да свързва Реквиема на Верди с това събитие.

— Искам да уверя и двама ви — бързо добави Джералд, — че освен че изпитвам дълбока признателност, ще се постарая никога да не отвеждам Хиацинт твърде далече от вас. Тя е споделяла, че синовете ви ви липсват, затова обещавам, че след завършване на стажа ми ще се върнем тук. Лекарите обикновено се установяват на едно място. Ще се постарая също да не забравям, че не трябва да наричам дъщеря ти Хай. Тя ми е казвала, че не харесваш това обръщение — обърна се той към Франсин.

— Всичко е наред, Джералд. Наричай я както иска тя. Не съм чак толкова чудовище.

Този път усмивката й бе благосклонна, а прегръдката — топла. Хай нямаше представа какво мисли майка й. Не изглеждаше особено изненадана от развоя на събитията. Имаше голяма вероятност да е променила мнението си за Джералд. Със сигурност поне виждаше, че той се старае да й се хареса.

През оставащите две седмици до официалното дипломиране, Джералд специално бе отложил всички ангажименти, за да свикне с живота в къщата.

След студената зима настъпи дълга, прохладна и зелена пролет. Джим започна да засажда нова широка леха с многогодишни растения откъм сенчестата страна на къщата. Двамата с Джералд прелистваха ръководства по градинарство в търсене на цветя, които биха вирели на сянка, купиха разсад и се трудеха неуморно до мръкване. Дори синовете на Джим рядко му отделяха толкова време и внимание, колкото Джералд. Двамата боядисаха градинските столове, ходеха за риба, купиха ново барбекю и го монтираха.

Всички се наслаждаваха на ведрата и приятна атмосфера. Точно там, където пътят правеше завой, имаше горичка, чийто собственик нямаше нищо против невинните разходки из владенията му. Хиацинт и Джералд се разхождаха в горичката, присядаха на пънове и водеха дълги, откровени разговори на спокойствие. Струваше ѝ се, че се сближават дори още повече.

Една вечер отидоха у баба ѝ, която ги нагости пребогато с вкусните си гозби. Тя ги забавлява и с истории за старите времена, когато в покрайнините на града е имало големи имения. Разказа им за първокласния добитък, който се е отглеждал там, за някогашните вагони, за автомобилите Пиърс Ароус^[1], които минавали по търговската улица, и за оркестъра, който свирил популяри през 1917 година химни. Преди да си тръгнат, тя им подари по един тъмносин пуловер, които лично бе изплела. Хиацинт се притесняваше, че Джералд може да се е отегчил от бърливостта на баба ѝ. Той обаче я обяви за „изключително приятна и мила стара дама“ и за „голям образ“.

До началото на май всичко бе организирано. Тържеството по случай дипломирането се състоя в едно прекрасно слънчево утро. След като оркестърът изсвири тържествен марш, започна празничната церемония по връчването на дипломите. Джералд получи диплома и звание „доктор по медицина“ пред блесналия поглед на Хиацинт. Покъсно в дома на родителите ѝ тя го представи на всички роднини и приятели на семейството, които задължително трябваше да се запознаят с него. Вечерта го запознаха дори с Марта Наказанието и останалите от „тайфата“. Уж случайно Хиацинт бе минала с Джералд покрай къщата на Марта. Хай забеляза леката изненада, която се изписа на лицето на съседското момиче, и веднага се смути от

бушуващата в нея борба между триумфа и яда, че отдава значение на чуждото мнение.

Дойде ред и на подготовката за сватбената церемония, която щеше да се състои в тесен кръг в градината им. Братята ѝ купиха самолетни билети. Хиацинт си избра булчинска рокля, а двете с Франсин поръчаха гравирани покани. Няколко сватбени подаръка вече бяха пристигнали и младото семейство изпрати благодарствени картички. Пътуването до Тексас също бе организирано до последната подробност.

Баща ѝ предложи и дори настоя да направят парти след церемонията.

— Няма нищо лошо в това да направим церемонията в тесен кръг, щом така искаш, Хиацинт. Но след време ще съжаляваш, ако не организираме тържество след това. Да не говорим, че си живяла тук от дете и не бива да пропускаме да поканим съседите на празненството. Ти как мислиш, Франсин?

Беше странно, че всъщност майка ѝ не повдигна въпроса за тържеството. Въпреки това тя с готовност прие предложението. Франсин се съгласяваше с всичко след онази снежна нощ, в която Джим бе отворил сърцето и чековата си книжка за Джералд. Беше непривично мълчалива, или поне на Хиацинт така ѝ се струваше.

— Знаеш, че обичам партитата — отвърна тя. — Хиацинт, трябва да ми кажеш какви са идеите ти за украсата, какво да включва менюто и кого да поканим. Веднага ще се заема с организацията.

С приближаването на сватбения ден Хиацинт едва се сдържаше да не попита Франсин какво мисли за Джералд сега, когато той бе станал член на семейството. Всеки път обаче се спираше. Франсин така и не повдигна отново въпроса, защото почти сигурно си бе променила мнението за младежа и се срамуваше от първоначалната си грешна представа за него. Другояче не можеше да бъде. Лошото начало трябваше да се забрави. Хиацинт се радваше на живота.

[1] Марка автомобили, произвеждани в Бъфало, Ню Йорк, в периода 1901–1938 г. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Те танцуваха и се въртяха под звуците на музиката цял следобед. Оркестърът от петима музиканти свиреше невероятно. Дансингът се издигаше на моравата, а встрани имаше подготвена тента, в случай че завалеше дъжд. За щастие времето беше хубаво. Около дансинга бяха подредени малки масички, покрити с бели колосани покривки с панделки от тафта. Семейството на Хиацинт си отдъхваше на една от тях и наблюдаваше танцуващите.

Джим бе „в стихията си“, както често сам се изразяваше.

— Виж какво завъртане направи Джералд — рече той. — Направо е в стихията си. И Хай не му отстъпва. Не знаех, че танцува толкова добре.

Франсин изглеждаше замислена. „Предполагам, че не знаем и много други неща за нея“ — каза си тя наум.

— Моята скромна сестричка. Кой би си помислил, че ще се омъжи първа от нейния клас! — не криеше удивлението си Джордж. — Джералд е свестен и ще постигне много. Сигурен съм, защото съм срещал доста мъже като него в банковите среди.

— Да, голям чаровник е — съгласи се баба му. — Направо се влюбих в него още първия път, когато го видях. Както казах веднъж на Хиацинт, бракът е много сериозна стъпка. Сигурна съм, че съвместният им живот ще бъде прекрасен и тя ще е много щастлива. Ти какво мислиш, Франсин?

„Хиацинт, естествено, ѝ е споделила какво мислех за Джералд в началото и сега тя се опитва да изтръгне от мен категоричен отговор — каза си наум Франсин. — Поне през последните месеци не е заслужил с нищо неодобрението ми.“

— И аз мисля така — отвърна тя.

Искрено се надяваше да не е нанесла непоправима вреда с грешната си преценка за мъжа, когото дъщеря ѝ очевидно обожаваше. Молеше се споменът за крайното ѝ изказване да избледнее напълно. Седнала под яркото слънце, Франсин потъна в меланхолия. Колко

лесно отгледа онези трима млади мъже, които сега се вихреха на дансинга! Нито един от тях не я бе карал да се чувства объркана. С Хиацинт нещата стояха различно. „Сигурно доста се е дразнила от мен — мислеше тя. — Притеснявах се за нея и се карахме по-често, отколкото трябваше. Просто исках да е по-весела и жизнерадостна. Исках да бъде такава, каквато не можеше да бъде...“

— Погледни я — прекъсна мислите ѝ Джим. — Направо цъфти.

Франсин вече следеше с поглед дъщеря си. Хиацинт бе отметнала назад глава и се смееше, а късият ѝ воал се развяваше. Сякаш не стъпваше по земята. В момента танцуваше с един от приятелите ѝ, с които работеха в музея. Нейните колеги ѝ бяха подарили оригинален и хубав сватбен подарък — колекция от снимки от експедицията на Шакълтън до Южния полюс, поставени в много хубави рамки. Приятелите на Хиацинт бяха различни.

Джералд ги прекъсна, Хай се повдигна на пръсти и го целуна по устата. След това отново се понесе с развят воал в ритъма на танца. Тя сияеше от щастие. Джим бе прав, че направо цъфти. Самият той също беше много щастлив.

— Перфектно тържество, скъпа. Ти си моята изключителна съпруга. Справила си се идеално, както винаги. Ще ми се поне веднъж да те хвана, че си пропуснала дори една-единствена подробност.

— Е, вече ме хвана. Гарафите са почти празни. Ще изтичам вътре да кажа на сервитьорите, че има още вино в гаража.

Франсин се върна след малко.

— Готвачите питат откъде си купила бисквитите и колко струват — осведоми тя свекърва си. — Много са любопитни да разберат.

— Боже, това са обикновените ми бисквити с подправки — засмя се бабата на Хиацинт. — Правя ги по рецепта от XVIII век, която е взета от една готварска книга от Уилямсбърг или от Ню Орлианс. Вече дори не помня.

— Почти са свършили, а ако не се лъжа, ти донесе поне двеста. Джим, Джералд не каза ли, че иска да тръгнат преди шест? Вече трябва да се преобличат, а не го виждам никъде.

— Преди малко влезе вътре — обади се свекърва ѝ. — Може да е прекалил с виното или емоциите да са му дошли в повече.

— Ще отида да проверя дали не се нуждае от нещо. Оркестърът може да остане или да си тръгне. Ние решаваме.

С изключение на пълната с хора кухня, в къщата беше тихо. Франсин прекоси долния етаж. Стори ѝ се, че чува гласове, долитащи от ателието на Хиацинт на горния етаж, и тръгна по стълбите.

— Джералд, горе ли си? — викна тя.

— Да. Показвах творбите на Хай, тоест Хиацинт, на приятелката ѝ Марта.

Франсин почувства мощен прилив на гняв. Зачуди се какво правеха те там. Когато влезе в студиото, Марта се усмихна ослепително и Франсин едва я позна. Младата жена живееше и работеше в Ню Йорк. Бе изрусила косата си и си бе направила скъпа прическа.

— От толкова време се познаваме с Хай, а нямах ни най-малка представа, че е толкова талантива! — възкликна Марта. — Портретът на баща ѝ е направо поразителен. А натюрмортът с плодовете е перфектен.

— Вече го купи един от приятелите ѝ в музея — осведоми я Джералд. — А баба ѝ ще вземе акварела на къщата, за да го подари на Джордж по случай рождения му ден.

— Хай е толкова скромна. Винаги е била такава и в училище, и в колежа.

— Такава е — съгласи се Джералд.

— Е, тя е човек на изкуството, а те не са като другите хора.

„Не ставай идиотка — смърри се Франсин наум. — Какво, за бога, си мислиш, че са правили тук? Уреждали са си среща ли? Въпреки това не е редно да се измъкнат заедно от тържеството. Това би трябвало да им е ясно и на двамата. На нея със сигурност ѝ е ясно. Тя съзнава влиянието си върху мъжете и обича да се възползва от това, дори непреднамерено, като в този случай. И аз го правех. Но разликата между мен и нея е, че щом Джим стана мой, реших да използвам чара си по този начин.“

— Направо се влюбих в този снежен пейзаж! — възкликна Марта. Тя продължаваше да коментира картините, опитвайки се да подчертае чистосърдечните намерения, с които се бяха озовали с Джералд в ателието. — Сякаш усещам студа.

В този момент мислите, които въпреки усилията си Франсин не бе успяла да изхвърли от главата си след всичко случило се, нахлуха в съзнанието ѝ. Спомни си онази мисъл, която гласеше, че в любовта

единият обича, а другият се оставя да бъде обичан. Хиацинт беше тази, която обичаше. Тя се раздаваше от цялото си сърце и душа. Беше пряма, искрена и чистосърдечна. Не умееше да се преструва и да хитрува.

Застанала до прозореца на ателието, Франсин се загледа във веселото и шумно празненство навън. Изведнъж гостите ѝ заприличаха на рояк разбунени пчели, жужащи една около друга. Какъв коварен замисъл само! Нима всеки се стреми да се наложи? Естествено, Джералд е знаел, че Джим ще му предложи пари... Добре си изигра картите.

— Защо ме търсеше? — обърна се Джералд към нея.

— А, да. Спомних си, че с Хиацинт планирахте да тръгнете в шест, и дойдох да те подсетя, че е време да се приготвите.

— Благодаря ти. Тъкмо се канех да сляза. — Той се обърна към Марта: — Франсин изглежда прекрасно, нали?

— Много е красива. И годините изобщо не ѝ личат.

Джералд прегърна Франсин и я целуна по бузата. И преди бе забелязвала колко изразителни са очите му, а в този момент бяха пълни с нежност и съчувствие.

— Виждам, че си притеснена. И последното от децата ти напуска дома и е нормално да си тъжна. Моля те, не се разстройвай. Обещавам ти, че ще я направя много щастлива.

„Как да съм сигурна, че говори искрено? Не, в никакъв случай не трябва да се поддавам на такива мисли. Дърпам дявола за опашката. Трябва да престана.“

— Сигурна съм, че ще е така.

* * *

Натоварена с багаж, червената кола стоеше паркирана на алеята, а тълпата гости се бе събрала в очакване на булката и младоженеца, за да се сбогуват с тях. Франсин и Джим стояха най-отпред и сърцата им се свиваха при мисълта за предстоящата раздяла с „последното от децата им“, както се изрази Джералд. Гостите коментираха оживено:

— Хиацинт изглеждаше невероятно. Цялата сияеше от щастие.

— И съпругът ѝ не е никак лош.

— Направо за Тексас ли заминават?

— Не, ще отидат на пътешествие за няколко седмици, преди той да започне работа. Смятат да посетят Гранд Каньон, Гранд Тетон и някои по-известни забележителности. Той не е ходил в Западните щати.

— Тя е посетила много места.

„Така е — помисли си Франсин, — направихме всичко по силите си, за да задоволим непрестанната ѝ жажда за знания. Крайният резултат оправда вложените пари, въпреки ината на малкото ни момиченце.“

— Мамо! — повика я Хиацинт.

Беше се преоблякла в джинси и дебел пуловер, защото беше излязъл студен вятър. Така и не се съгласи да облече подходящ за пътуване костюм.

— Мамо, искам да ти кажа нещо насаме, моля те. Безкрайно съм благодарна, че ти и Джералд... ти си най-добрата майка на света. Моля те да забравиш глупостите, които ти наговорих. Сватбеното тържество беше най-доброто, за което една жена може да мечтае. Нали разбираш какво искам да ти кажа? Млъквам, защото ще се разплача.

— Скъпа, още малко и мен ще разплачеш. Желая ви всичко най-хубаво и на двамата. Какво се казваше в онази стара ирландска поговорка? Нека пътят...

— Нека пътят се изправи, за да ви посрещне — обади се Джим, — и вятърът винаги да е попътен.

— Тръгваме — викна Джералд и задържа вратата, за да се качи Хиацинт. — Хайде, качвай се!

— В колата, която ми носи късмет — пошегува се тя. — Само че днес не вали дъжд.

Той седна зад волана, двамата помахаха за довиждане и няколко секунди по-късно колата изчезна от погледа на събралите се гости.

ШЕСТА ГЛАВА

Когато се прибираще късно следобед у дома, Джералд спираше понякога на входната врата, поклащаше глава и се дивеше:

— Никога не съм мислил, че животът ми ще се подреди така.

— Нито пък аз — отвръщаше Хиацинт.

Чувстваше се като господарката на някой замък. Апартаментът им бе оборудван с всички възможни удобства. Мебелите бяха масивни и семпли, с първокласна изработка. Франсин и Джим, които им бяха помогнали да ги купят, вярваха, че качествените неща, освен че носят голямо удоволствие, се оказват по-икономични в дългосрочен план.

Рафтовете вече бяха препълнени с книги и музикални дискове. Навсякъде имаше материи с флорални мотиви, а Джордж им бе изпратил от Сингапур един изрисуван лакиран параван. В боядисаната наскоро в бледосиньо кухня бяха подредени тенджери с медни дъна. Спалнята бе най-хубавата им стая. Жълтите стени напомняха на разцъфнал нарцис, а на пода бе застлан най-големият и хубав мек килим, изработен от бабата на Хиацинт.

От всеки прозорец на апартамента се откриваше различна гледка. Крайният прозорец на малката кухня гледаше към обширна пустош, а в далечината се издигаше група небостъргачи. Някои от тях бяха завършени, а другите още се строяха. Когато отваряха страничния прозорец, през него нахлуваше лекият повей на вятъра откъм тополовата горичка отсреща на улицата. Под прозорците на спалнята имаше няколко млади сливови дръвчета, които сега изглеждаха прашни и повехнали от непоносимата жегга. Наесен лъскавите им зелени листа щяха да се обагрят в жълто.

Предната стая гледаше към шумната магистрала. Всяка сутрин те поемаха по нея, минаваха покрай заключени зад порти жилищни зони, разкошни къщи с внушителни каменни огради, лъскави търговски комплекси, за да стигнат до центъра на града. Там Джералд работеше в една клиника, а Хиацинт — в малка художествена галерия. В местния музей нямаше работа за нея. Разочарована, но и леко развеселена, тя бе

разказала на Джералд, че малкото произведения на изкуството, които се нуждаеха от реставрация, биваха изпращани в музея в родния ѝ град. Затова избра галерията. Работата ѝ се струваше интересна, а работното време ѝ позволяваше да рисува у дома. Когато се прибираще, Джералд обикновено я заварваше да работи над някой акварел или скица на кухненската маса.

Хиацинт не бе виждала съпруга си в такова добро настроение. Той беше напълно погълнат от работата в болницата и благоговееше пред единия от хирурзите, който можеше да изгради наново лицето на дете, родено с половин нос, или да възстанови смазана от машина ръка.

Макар и да се самоиронизираше, Джералд бе твърдо убеден, че и той ще се научи да прави такива чудеса.

След изтощителния ден на напрегната концентрация той сигурно се нуждаеше от тишина. Хиацинт се трогваше от това, че съпругът ѝ оценява и малките неща — като хубава вечеря и красиво подредена маса. Джералд се впечатляваше от аромата на прясно свареното кафе и украсата на чашките. Хвалеше я за всяка проява на внимание към него.

Една вечер той вдигна глава от текста, който четеше, и каза неочаквано:

— Вече се чувствам като уседнал човек.

— Като какъв? — попита тя.

— Като уседнал човек. Никога не бях живял повече от две години на едно и също място.

Хиацинт също четеше, но думите и нежното му изражение я накараха да стане и да го прегърне.

— Това означава, че сме семейство — каза тя.

— Днес си мислех за майка ти и за това, колко много се промени мнението ѝ за мен. Вече я смятам за приятел. Не трябва да таиш лоши чувства към нея.

— Не изпитвам лоши чувства към никого — отвърна сериозно Хиацинт. — Ще ми се всички да можеха да имат това, което имаме ние. Може да ти прозвучи наивно, но понякога наистина усещам, че обичам целия свят.

* * *

Наивността ѝ, естествено, не стигаше дотам, че да повярва, че тази обич не е нещо мимолетно и блаженото щастие на медения месец ще остане непомрачено.

Двамата със съпруга ѝ щяха да осъзнаят, че в крайна сметка не знаят всичко един за друг. Предвид многобройните навици, разбирания и вкусове на дадена личност, не можеше да се очаква някое човешко същество да намери в друго точно копие на себе си. Веднъж например тя искаше да посети изложба в музея, а Джералд отказа да я придружи.

— Само на половин час път с кола е — убеждаваше го тя, — а тези картини са взети назаем от Националната галерия. Нима искаш да пропуснеш изложбата?

— Честно казано, да. Не обичам изложбите, Хай — засрамено промърмори той. — Само се преструвах, че се интересувам от изкуство. Трябва да се чувстваш поласкана от това. Опитвах се единствено да те спечеля — продължи той, улавяйки слисания ѝ поглед.

Докато готвеше, Хиацинт обичаше да слуша музика в кухнята. Един ден, когато той се върна от работа, тя забеляза по изражението на лицето му, че нещо не е наред, и го попита какво се е случило.

— Тук е ужасна дандания.

— Това е хубава музика, Моцарт — възпротиви се тя меко.

— Предполагам, че си свикнала с нея. Баща ти постоянно слушаше такава музика.

— Сигурно си прав. Когато се прибираш, ще я спирам.

Хай се чувстваше объркана, докато стоеше с бъркалката в ръка. Беше раздразнена до известна степен, но от друга страна, знаеше, че няма право да се сърди. Това бе и негов дом, и ако тази музика го дразнеше, тя щеше да я спре. Двамата просто имаха различни вкусове. Учудваше я само това, че той бе успял да прикрие своите толкова дълго време. Явно бракът предлагаше редица изненади до момента, в който след дълги години съвместен живот двама души свикваха напълно един с друг, или по-скоро *почти* напълно.

Уединението на медения месец също не можеше да продължава вечно. Джералд прекарваше целия си ден в голяма, оживена клиника и създаде много приятелства. Хиацинт дори не предполагаше колко общителен е съпругът ѝ. Постепенно апартаментът им се превърна в сборно място в събота вечер. Джералд явно бе станал лидерът на

групата. С интелекта си будеше респект, а чарът му привличаше хората. По неуловим за нея начин той се беше развил като личност.

Хай бе трогната от гордостта, с която показваше апартамента им. Повечето от останалите млади двойки бяха на квартира и се хранеха извън къщи, а домът на Джералд и Хиацинт бе изпълнен с цветове, удобства и вкусна храна.

— Вероятно никога не са опитвали гозби като твоите — казваше й Джералд.

— Е, за това можеш да благодариш на баба ми. Тя ме е учила.

Хай също се чувстваше горда домакиня на тези оживени вечеринки. Въпреки това след известно време започна да мечтае да не са толкова начесто или поне по-активно да участва в тях. Разговорите почти винаги се въртяха около медицината или пък преминаваха от сериозни теми към обикновено клюкарстване по адрес на някой, който не присъстваше на масата. В такива случаи тя най-често се явяваше само мълчалив слушател, който изучаваше отношенията между хора с различни темпераменти, съперничеството между двама мъже или зараждащото се привличане между мъж и жена.

— Струва ми се, че се интересуваш живо от околния свят — отбеляза веднъж Джералд. — Нищо не изпускаш. И постоянно обмисляш нещата, сякаш се опитваш да проумееш всичко.

Той имаше право. Хиацинт наблюдаваше дискретно и забелязваше много неща. С течение на времето тя успя да си изгради мнение за всеки един от честите им посетители. Тя харесваше повечето хора, но не изпита никаква симпатия само към един човек. Тя беше лекарка, казваше се Елизабет, но всички я наричаха Бетина. Не се отличаваше с класическа красота, но външният ѝ вид привличаше вниманието на околните и тя съзнаваше този факт. Най-вероятно усещаше, че жените не я харесваха, но това се очакваше.

При първата им среща тя поздрави Хай и възкликна:

— Значи ти си съпругата на този красавец! Трябваше да чуеш какво си шушукаха сестрите първия ден, когато той се появи. Очаква го невероятна кариера. Той притежава не само остър ум, но и неустоим чар.

Джералд наистина имаше чар. Преди да се оженият, Хай не бе имала възможност да го наблюдава в компания, и сега различните тоналности, които долавяше в гласа му и изражението на лицето му,

бяха новост за нея. В последно време дори смехът му звучеше различно. Той се смееше заразително, а в очите му се появяваше ново, палаво и пълно с разбиране пламъче, сякаш със събеседника му криеха някаква обща тайна.

Скоро след запознанството им, една оживена вечер женски глас прошепна в ухото на Хай:

— Прекалено си търпелива и толерантна.

Хай стреснатата проследи погледа на гостенката и видя Джералд и Бетина, които стояха от доста време заедно в хола.

— Предполагам, че това не те притеснява особено. Бетина никога няма да напусне съпруга си или да рискува да започне любовна връзка. Мъжът ти е изпълнен с положителни емоции, а на нея ѝ харесва, че я кара да се чувства жива.

Хай усети как по бузите ѝ плъзва яростна червенина и отговори хладно:

— Не разбирам какво имаш предвид под „търпелива и толерантна“.

Другата жена, която рядко се появяваше в групата, сви небрежно рамене и каза:

— Имам предвид, че си седиш тук и му позволяваш да те унижава.

Хиацинт прецени, че жената е прекалила с алкохола, и се отдалечи.

— Не се чувствам унижена — рече тя и изпита силно желание всички да си отидат. Беше объркана. Не знаеше дали той наистина я унижава. Запита се дали не се държи като ограничена и прекалено скромна женичка. Може би в нея отново се пробуждаше старият синдром „Марта“. Ако бе така, трябваше да спре...

По-късно, когато вече си бе измила зъбите и се приготвяше за лягане, споменът за случката продължаваше да я измъчва. Облечена в прозрачна лилава копринена нощница, типичен за Франсин подарък, тя се приближи до голямото огледало, повдигна нощницата и се загледа в отражението си. Тялото ѝ бе стройно, с хубави извивки. Имаше приятни черти, но не беше първа красавица. Когато влезеше някъде, хората не обръщаха глави след нея, както правеха, когато видеха доктор Бетина.

Джералд влезе в стаята и се засмя.

— Какво правиш там? Да не би да позираш? Надявам се, че си доволна от това, което виждаш.

— Въпросът по-скоро е, дали ти си доволен.

— Наред ли е всичко, Хай?

— Сравнявам се с онази жена, Бетина.

— О, за бога, Хай!

— Трябва да сме искрени един с друг.

— Мислех, че винаги сме били искрени.

— Ох! — въздъхна тя. — Ревността е много низко чувство и ме кара да изпитвам унижение.

Очите му потъмняха и той впи поглед в нея. Познаваше този негов настойчив, умолителен и леко тъжен поглед.

— Скъпа, Хиацинт, съжалявам, ако съм те наранил, но се държиш изключително глупаво. И дума не може да става за сравнение между теб и онази празноглава кукла и евтина флиртаджийка. Хайде да си лягаме. Не ставай смешна. Хайде, защото ще трябва да те завлека насила. Вече е почти един часът.

Тя дълго лежа, заровила лице в рамото му.

— Скъпата ми Хай, толкова си сладка и толкова глупавичка. Невинно същество. Нали Франсин те наричаше така? — шепнеше той в косите ѝ.

Цялото ѝ същество преливаше от копнеж. Сърцето и тялото ѝ искаха да се слоят с него и да станат едно.

— Бих умряла за теб — прошепна тя.

— Не говори така.

— Вярно е. Помниш ли онази жена от филма за „Титаник“? Госпожа Щраус? Искаха да я качат в една спасителна лодка, но тя отказа. Пожела да умре със съпруга си. Аз бих направила същото.

— Аз пък бих те качил в лодката насила. Престани с тези приказки. Знаеш ли от какво имаме нужда? — Силните му топли ръце задърпаха копринената нощница. — Защо не свалиш това глупаво нещо?

СЕДМА ГЛАВА

В един топъл есенен следобед, много различен от хладното и свежо време в Масачузетс през този сезон, Хиацинт говореше по телефона с неин приятел и отново отбеляза разликата в климата. С Джералд живееха вече втора година в Тексас.

— Местните хора смятат, че времето е хладно, а вън е двадесет и седем градуса. Представяш ли си? Приемат футбола много насериозно. Противниковите отбори са като Франция и Германия по време на Световната война. Иначе е много забавно. Хората тук са непринудени и дружелюбни, въпреки че живеят в толкова голям град. Също така вече научих целия текст на песента „Жълтата роза на Тексас“.

В същото добро настроение тя влезе по-късно в лекарския кабинет. Половин час след това излезе оттам крайно изненадана и широко усмихната.

— Нито един метод не е сто процента сигурен — беше ѝ обяснил лекарят внимателно. — Юни е прекрасен месец за раждане. С малко повече късмет ще изпревариш големите горещини.

През повечето време акушерството сигурно беше приятна професия. Хиацинт имаше усещането, че не върви, а лети. Тя преливаше от щастие и постоянно се усмихваше.

Беше едва четири часът, което означаваше, че ѝ оставаха два часа да овладее вълнението си, преди Джералд да се прибере. Испита желание да запее или да спре някой случаен минувач и да му съобщи невероятната новина. Струваше ѝ се, че светът е спрял да се върти заради бебето. Двамата със съпруга ѝ не бяха планирали да имат дете, докато не приключи стажът му в клиниката. Но ето че се бе случило! Бебето нямаше намерение да се съобразява с плановете им. Докато се разхождаше, тя постоянно заглеждаше бебето в колички. Струваше ѝ се, че вече ги гледа с други очи.

Трябваше да купи нещо, което да ѝ напомня за този ден. Реши да обиколи магазините и купи гигантска плюшена панда, букет астри, бутилка хубаво шампанско и една малка торта.

Когато се върна у дома, се сети, че на следващия ден родителите ѝ пристигат. Възнамеряваха след гостуването при синовете и внуците си да се отбият и при Хиацинт и Джералд. Следващата година по това време щяха да се радват на още едно внуче. „Трябва да си вземем похубав фотоапарат. Тази торта е твърде малка“ — мислеше Хай. Ядоса се, че е забравила за посещението на родителите си. Сутринта трябваше да изтича до магазина и да купи още една торта. Можеше дори тя да направи една, ако ѝ останеше време. Домашните сладкиши винаги бяха по-вкусни и създаваха усещане за уют. Трябваше да купи и още една бутилка шампанско. Тези объркани мисли минаваха през главата ѝ, докато подреждаше чиниите за вечерята и аранжираше цветята.

— Какво е това? — попита Джералд при вида на пандата, която седеше в единия ъгъл на дивана.

— Познай.

— Семейството на брат ти пак чака бебе.

— Не съвсем. Ще има бебе, но не в тяхното семейство — засмя се тя.

Той се втренчи в нея и попита:

— Какви ги говориш?

Хиацинт се забавляваше да поддържа напрежението.

— Днес ходих при доктор Лили — каза тя.

— Доктор Лили? Акушер-гинекологът?

— Да. О, скъпи, през юни ще имаме бебе! Не бях сигурна и исках, преди да ти кажа, и той да го потвърди. Оказа се, че съм била права.

Джералд свали сакото си, както винаги, внимателно го сгъна и го остави на облегалката на един стол. В първия момент не каза нищо.

— Май си глътна езика. Напомняш ми за онези стари филми, в които жената съобщава новината на мъжа си и той припада и...

— Да, изненадах се. Но не смятам, че моментът е подходящ — прекъсна я той.

Бе изопнал устни и лицето му бе придобило зъл израз. Хиацинт не можеше да го познае.

— Напълно ли си сигурна? — настояваше Джералд. — Лекарят категорично ли потвърди?

— Що за въпрос? Разбира се, че да.

Хиацинт усети как силите ѝ я напускат и коленете ѝ омекват. Краката ѝ се огънаха и се наложи да приседне до масата. Все още стискаше цветята в ръка.

— Не те разбирам — промълви тя. — Мислех, че много ще се зарадваш.

— Не се радвам. Не искам деца, докато живеем тук и определено не и в този момент. Мисли трезво, Хай. Това е възможно най-неподходящото време. Остават ми цели две години до приключване на специализацията. В този малък апартамент няма място за бебешко легло, количка и мокри пелени. Господи, трябва да направим нещо по въпроса и да изчакаме по-подходящ момент, както планирахме. Моля те.

Сърцето ѝ биеше лудо и тя едва намери сили да попита:

— Какво по-точно имаш предвид?

— Не се прави, че не знаеш, Хай. Понякога прекаляваш с наивните си въпроси. Разбираш много добре какво искам да кажа.

Хиацинт имаше нереалното усещане, че всичко това е сън. „Това не може да се случва наистина — мислеше тя. — Не мога да си обясня как може да се държи по този начин. Не е възможно той да изрича такива думи. Точно той!“

— Аборт — прошепна тя. — Искаш да махна бебето?

— Не разбираш ли, че моментът е неподходящ? Всичко ще се обърка. Можем да имаме деца по-късно. Вслушай се в разума си, Хай, и остави емоциите настрана.

— Емоциите — повтори тя. — Двамата ще имаме бебе, а ти не го искаш и отгоре на това ме караш да пренебрегна чувствата си!

Тя избухна в плач, скочи от стола и се блъсна толкова силно в масата, че бутилката шампанско падна и се строши на пода.

— Внимавай да не стъпиш върху стъклата! — извика той.

— Какво те е грижа за мен? Нали не ме обичаш? Ако ме обичаше, щеше да обичаш и детето ни. Нямахме да искаш да го убия. Млади сме, здрави сме, не гладуваме и не сме в концентрационен лагер. Не те ли е срам да ме караш да направя аборт? Как можеш...

Джералд затвори прозореца с трясък.

— Успокой се, ако обичаш! Не е нужно всички съседни да те чуят.

— Не ме интересува, че ще ме чуят. Нека разберат, че ти разби сърцето ми. Нека целият свят разбере какъв си.

— Чакай малко, успокой се, Хай. Няма смисъл...

Тя обаче вече бе изтичала в спалнята и затръшна вратата толкова силно, че стените се разтресоха. Свлече се на леглото, разплакана и разтреперана. Усети, че ѝ се догади, и изтича в банята. Когато легна отново на леглото ѝ се стори, че потъва в мъгла от отчаяние и сякаш сърцето ѝ бе спряло.

Събуди се няколко часа по-късно, когато в спалнята вече цареше мрак. Още бе облечена с пуловера, а Джералд спеше в най-далечния край на огромното легло. Тя го погледа няколко минути. „Омъжваш се за човек, на когото имаш пълно доверие, а един ден той за миг разрушава доверието ти и ти причинява толкова горчивина и гняв“ — мислеше Хай. Тя безшумно влезе в банята и се съблече. Очите ѝ представляваха две тесни цепки между отеклите бледи клепачи и подпухналите ѝ страни. Лицето ѝ изглеждаше ужасно. Ако можеше, би позвънила на родителите си, за да им каже да не идват, но беше невъзможно, защото не се сещаше за правдоподобно извинение. Не, няма невъзможни неща.

— Няма — повтори тя на глас. — Това е просто ситуация, с която трябва да се справя.

— Парче плат, напоено с ледена вода, ще свърши работа — обади се ненадейно Джералд.

Той стоеше на вратата. Сигурно го беше събудила, докато се промъкваше на пръсти в банята, или се бе преструвал на заспал.

— Аз не мисля така. Смятам, че това, което трябва да направя, е да се върна обратно у дома, откъдето се оставих толкова лекомислено да ме отведеш. Както гласеше една поема на Робърт Фрост: „Домът е там, където те приемат, когато и да отидеш“. Това обаче ще бъде само временно. И сама мога да се справя. Аз и бебето ми ще се справим без теб. Ти не си ни нужен.

— В колко часа пристигат родителите ти утре? — попита той, сякаш изобщо не бе чул думите ѝ.

— В десет и петнадесет. Защо питаш?

— Как защо? Не можеш да отидеш и да ги посрещнеш в този вид, а не трябва да ги караме да стоят и да те чакат.

— Това не е твой проблем. Те са мои родители и аз ще отида да ги посрещна.

— Държиш се глупаво. Вече предупредих, че няма да ходя на работа утре сутринта заради тяхното гостуване.

— О, загрижеността ти е направо трогателна!

— Искам да ти дам още час и половина да се пооправиш, преди да те видят.

— Нима мислиш, че можеш да запазиш в тайна този кошмар?

— Не е кошмар, а ситуация, която бихме могли разумно да обсъдим, ако положиш малко усилие. Не е нужно още от вратата да ги посрещнеш с тази история. Това имам предвид.

— Не смей да ме поучаваш. Ненавиждам този твой безчувствен тон. Ако не беше детето, което расте в мен, щях да умра тази вечер или да те убия.

— Хиацинт, би ли ме изслушала, ако обичаш? За хиляден път те моля да хвърлиш тази проклета цигара. Повдига ми се само като я гледам.

— Тогава не я гледай. И ме остави на мира! Досега не съм те познавала истински, а вече и не искам да те опознавам.

За жалост нямаше къде другаде да поспи, освен в общото им легло. С настъпването на нощта бе захладняло. Напрегната и треперееща от влажния студ, тя лежа дълго на леглото с отворени очи и наблюдаваше бледата луна, която ту се показваше, ту се скриваше зад облаците. Не беше сигурна, но и не я интересуваше дали Джералд спи, или е буден.

* * *

Цветята, които предната вечер бяха захвърлени на пода, сега бяха сложени във ваза на масата между кристалните свещници, които Франсин бе донесла преди малко. Хиацинт беше приготвила любимото ястие на баща ѝ със скариди и пилешко. Празничното шампанско бе вече изстудено и Джералд напълни чашите. Франсин им разказа за тримата си синове и внуците си. Облечена с алена блуза и с перлената огърлица, днес тя сякаш сияеше. „Майка ми никога не изглежда угрижена“ — помисли си Хай. Всичко ѝ се струваше толкова познато и уютно. Или по-точно, щеше да бъде такава, ако не се колебаеше дали

да им каже сега, или да им прати писмо. Можеше да им позвъни покъсно, когато се приберат у дома.

Разговорът се въртеше около внуците им, които те, като всички баби и дядовци, смятаха за необикновени, около окончателното завръщане на Джордж от Сингапур и новата къща на Пол. През повечето време говореше Джим. Франсин седеше необичайно мълчалива и често поглеждаше към Хиацинт.

— С Франсин си мислехме — говореше Джим, — че нашата къща е прекалено голяма за двама. Аз, разбира се, още обичам градината си. И двамата я обичаме, но ако можем да си намерим по-малка къща със същия двор, бихме отстъпили на вас голямата, ако все още сте заинтересовани от това предложение, когато се върнете.

— Къщата е чудесна! — възкликна Джералд. — Това е невероятен подарък!

— Още е твърде рано да говорим за това — намеси се Франсин с мек, но сдържан тон.

— Разбира се — съгласи се Джералд. — Точно сега не знам на кой свят се намирам.

Той се впусна в описание на ежедневните си задължения, които, изглежда, им се сториха интересни. Джералд говореше с обичайното оживление.

— Инцидентът е можел да бъде предотвратен, ако човекът е бил с предпазен колан. Излетял е през предното стъкло от страната на шофьора. Думи нямам да ви опиша лицето му. Представете си след такъв един случай как се преобръща психиката на един млад мъж, за когото животът едва започва. Тогава ще добиете представа колко силно треперех, когато Гръмп — така казваме на Майкъл Гръмболт, шефа на службата — ме накара да поема случая. Разбира се, той ме наблюдаваше отблизо и имаше готовност да се намеси на мига, ако допуснех грешка. Благодаря на Бога, че всичко мина добре.

— Чудя ти се как го правиш — обърна се с възхищение към зет си Джим. — Кога се случи това?

— Вчера следобед — усмихна се Джералд. — Когато се прибрах у дома, нервите ми още бяха опънати.

„И трябваше да си го изкараш на мен. Може би сега е моментът да им кажа“ — колебаеше се Хиацинт.

Франсин продължаваше да я изучава с поглед.

— Какво ти има на очите? Погледът ти е много уморен, а очите ти изглеждат подпухнали.

„Не трябва да им казвам сега.“

— Мисля, че съм развила някаква алергия. Не е нищо страшно, появява се и изчезва.

— О, защо не им кажеш истината? — подкани я Джералд. — Добре тогава, щом ти не искаш, аз ще им съобщя. Хиацинт е бременна и не се чувства много добре.

Тя го изгледа удивена. Не разбираше какво е намислил. Думите му бяха посрещнати с радостни възгласи.

— Скъпа! — извика Франсин. — Защо не си ми казала нищо? Това е чудесна новина!

— Чувал съм, че жените обичат да го пазят в тайна, докато не се уверят, че всичко е наред — намеси се Джералд.

Онази ужасна, неконтролируема червенина отново плъзна по лицето на Хиацинт. Не разбираше какво цели съпругът ѝ с това. Очакваше да им разкаже и за скарването и раздялата им, но той не го направи.

Разчувстван, Джим се изправи и я целуна по челото.

— Друго е усещането, когато дъщеря ти очаква бебе. А се предполага, че за всичките си деца човек се вълнува еднакво. Баба ти ще бъде безкрайно щастлива, когато разбере, че ще има още едно правнуче.

Франсин целуна първо Хай и после Джералд.

— Това бебе има голям късмет! — каза му тя. — Малко деца в днешно време имат такива добри родители. Хиацинт, нали ще ми позволиш аз да купя всичко за бебето? Обожавам да пазарувам бебешки дрешки.

„Тя просто обича да пазарува. И какво се очаква да ѝ отговоря?“ — мислеше си Хай, все още слисана.

— Сега вече наистина ще се наложи да откажеш цигарите — продължи Франсин с нежна усмивка. Отдавна беше престанала да критикува дъщеря си дори за нещо дребно като прическата, грима или пушенето. В този момент Хиацинт осъзна, че майка ѝ беше безкрайно щастлива и доволна, че в крайна сметка дъщеря ѝ има хубав брак.

— Разбира се, че ще ги откажа — отвърна тя почти плахо и със свито сърце. — В момента, в който научих за бебето, изхвърлих всички

цигари от апартамента. Имам намерение да направя най-доброто за детето си — добави тя и отправи предизвикателен поглед към Джералд.

Родителите ѝ ги затрупаха с куп въпроси: дали ще търсят друг апартамент или по-голяма кола, с която да заменят малката червена кола на Хиацинт, дали смятат да я купят, или ще предпочетат да я вземат на изплащане.

— Трябва да почакаме известно време — рече най-накрая Джералд, — макар че Хиацинт вече е започнала с приготовленията. Къде сложи онази панда? Иди да я донесеш, Хиацинт.

Наложи се Хай отново да извади огромната плюшена играчка, която същата сутрин натъпка на най-горния рафт в килера. Джим започна да тананика валса „На хубавия син Дунав“ и прегърнал пандата, се понесе в танц в средата на стаята. Всички се смяха, освен Хиацинт. Всички, освен нея, пиха още шампанско и се радваха на щастливия момент. След вечерята родителите ѝ решиха да се върнат в хотела.

— Защо не ни придружиш, Хай? Полетът ни е утре рано сутринта и известно време няма да се виждаме — подкани я Джим.

— Аз мисля, че трябва да си остане у дома — прекъсна го Франсин. — Изглежда ми уморена.

— Така е — отвърна Хай. Толкова искаше да им каже, че всъщност не е уморена, а съсипана.

Тя слагаше сметановата торта в хладилника, когато Франсин я последва в кухнята.

— Всичко наред ли е, Хиацинт? — попита майка ѝ.

— Разбира се.

Двете бръчки отново се появиха между веждите на Франсин, което означаваше, че тя е твърдо решена да разбере истината. „Не трябва да им казвам сега. Ще им пиша.“

— Разбирате ли се с Джералд? — попита я отново майка ѝ. Като неин родител, тя имаше право да се интересува и заслужаваше някакъв отговор.

— Е, имаме някои дребни пререкания — призна Хай.

Франсин я гледаше изпитателно. За момент сякаш се поколеба, но после весело отвърна:

— Щеше да е странно, ако нямаште никакви разногласия.

* * *

Хиацинт вече бе легнала, когато Джералд се върна и застана на вратата.

— Какво целеше с тези приказки на масата? — попита го тя, като се изправи и седна в леглото.

— Много мислих и осъзнах, че съм направил ужасна грешка. Срамувам се от себе си и искам да ти се извиня.

— Така ли? И на какво се дължи тази внезапна промяна?

— Не е внезапна. Реагирах първосигнално. Изобщо не помислих, преди да ти наговоря тези неща. Както споменах, имах тежък ден. Бях изморен, но това, разбира се, не ме извинява. Не мислех наистина нещата, които казах. И затова искам да ти се извиня.

Изражението на лицето му издаваше дълбоко страдание. Всичко се беше объркало между тях. Очите ѝ се наляха със сълзи, а тя не искаше да плаче отново, затова ги избърса ядосано с опакото на ръката си.

— Знам, че те нараних — призна той.

— Така е.

Той тръгна към нея, но тя вдигна ръка, за да го спре.

— Почакай. Наистина ли искаш това дете? Държа да знаеш, че ще го родя със или без твоята подкрепа.

— Срамувам се — повтори той. — Моля те, Хай, разбери ме. Умолявам те! Паникьосах се. Мислех за хиляди други неща. Но сега наистина го искам. През целия път на връщане от хотела мислех, че можем да се справим. В тази стая има достатъчно място за бебешко креватче. Детето едва ще е навършило годинка, когато ще се махнем оттук, а после ще имаме много по-добри условия. Количката може да държим в хола. Малко ще ни е тясно, но това не е важно. О, Хиацинт, забрави какво ти наговорих и ми прости. Моля те, мила, знам, че можеш да ми простиш и да забравиш всичко това. И ти знаеш, че го можеш.

* * *

„Времето лекува всички рани“ — мислеше си Хиацинт. Раната, която първоначално кърви, после заздравява и става белег, а най-накрая остава само бледа неравност върху кожата.

Синът им се роди без усложнения в едно хубаво юнско утро преди зазоряване. След благодатния сън тя се пробуди към обяд. Слънцето блестеше и игрището за голф в парка от другата страна на пътя вече бе пълно с народ. Хората, облечени в синьо, жълто и червено, приличаха на малки цветни точки върху зеления терен. „Като пейзаж на Брьогел^[1]“ — заключи Хиацинт, любувайки се на гледката. Под прозореца ѝ една акация ръсеше дъжд от кремави цветове, а в детската стая надолу по коридора спеше едно здраво бебе с черна косица.

— Имате красиво момченце — каза им сестрата, когато донесе бебето в стаята на Хай. — Вече прилича на баща си.

— Джералд младши — оповести таткото. — Ще го наричаме Джери, за да не ни бъркат.

Джералд бе избрал името сам и Хай постоянно си повтаряше, че то нямаше чак такова значение. Важното бе, че той много се радваше на сина си.

— Погледни го само! Виж тези дълги крачета. И какви рамене има само! Главата му е много красива за новородено. Още отсега си личи костната структура.

Докато Хиацинт кърмеше бебето, съпругът ѝ седеше и я наблюдаваше, като клатеше невярващо глава.

— Майка и дете! Най-обичайната гледка в света и въпреки това винаги изглежда различна по някакъв начин и все ти се струва като истинско чудо. Надявам се животът на сина ни да бъде хубав. Родителите ти бяха развълнувани, нали?

— О, да. Франсин очакваше да ни се роди момченце, защото братята ми имат дъщери.

— Имам страхотна новина, Хай. Гръмп — тоест доктор Гръмболт — знае, че планираме да се върнем на изток, и ми даде телефоните на човек, с когото да се свържа. Преуспял лекар, който преди десет или дванадесет години стажувал в същата клиника. Името му е много шантаво — Джак Арнолд Ритър-Слоун. Но това няма значение. Гръмп казва, че човекът бил много свестен, добродушен и разбран. Освен че бил отличен хирург, разбирал много и от бизнес.

Обичал да харчи пари, но работата му е такава. С две думи, бил страхотен. Гръмп е искал да го задържи в клиниката, но той ненадейно решил да замине и го направил доста набързо. В момента бил претрупан с работа и си търсел съдружник. Искал най-добрия, както каза Гръмп. Той мисли, че може би аз съм неговият човек. — Джералд направи пауза. — Повярвай ми, Хай, Гръмп много рядко хвали някого.

Хиацинт мислено се върна към деня, в който покани в колата си един окаян на вид, прогизнал от проливния дъжд младеж. „Уж жените, които са родили наскоро, са силно емоционални, а аз още тогава бях такава“ — помисли си тя и се усмихна.

Месеците се нижеха и животът вървеше както обикновено, докато не настъпи моментът на големите промени. Джери се смееше, търкаляше се, седеше, пълзеше и стъпваше неумело на двете си крачета. Сладкото им бебе растеше здраво и енергично. Често се случваше в очичките му да проблясва палаво пламъче и в тези моменти повече от всякога приличаше на баща си. Наблюдавайки го, Хиацинт понякога се замисляше как появата му се отрази на отношенията между нея и Джералд. Като се изключеха някои незначителни прояви на раздразнение и остра критика в миналото, тя не се беше и надявала, че бракът им може да бъде толкова хармоничен. Това малко момченце беше допринесло много за разбирателството в семейството.

Джералд се държеше комично. Купуваше всяка възможна играчка за шестмесечни деца, че дори и едно яркосиньо колело с три гуми, което Джери нямаше да може да кара поне още две години. Дори купи каубойска шапка и традиционните за Дивия запад джинси, които бяха с размери на салфетка. За рождения ден на Хай я изненада със снимка на Джери, поставена в красива стара рамка. А за рождения ден на сина им покани всички лекари, които имаха малки, едва проходили деца, на празненство с торта и сладолед на една голяма поляна в парка.

„Искам той да има всичко, което аз не съм имал“ — казваше Джералд.

Апартаментът им се пукаше по шевовете. Всичките ценни вещи, като ръчно изработените килими на баба й и украсите, подарени от Франсин, бяха прибрани за по-голяма безопасност. Човек трудно можеше да се движи из жилището, без да удари крака или лакътя си. Животът им бе прекрасен.

Хиацинт някак още успяваше да рисува от време на време, докато Джери спеше следобед или след като го сложеше в леглото му вечер. Вместо да я изтощава, работата я ободряваше. Рисуваше тополи, а в далечината — небостъргачи, издигащи се самотно на сред обширна равнина. Нахвърли скица с молив и мастило на апартамента им, за да остане като спомен на Джери от първия му дом. Даже продаде няколко картини. Най-добрата ѝ картина бе копие на снимка, която приятелите ѝ от музея ѝ бяха подарили. На нея се виждаше заседналият в Антарктика кораб на Ърнест Шакълтън. Джералд бе настоял тя да занесе картината в галерията, където, макар и да не работеше вече, бе изградила топли приятелски отношения с бившите си колеги.

— Някой може да я купи — убеждаваше я той. — Нарисувала си я точно като оригинала. Този килнат на една страна тъмен кораб сякаш всеки момент ще се сгромоляса върху натрошения лед и белите вълни. Страхотно си го нарисувала, Хай.

Изложиха картината в галерията и след по-малко от седмица едно момче я купи за Деня на бащата. Цената бе смешно ниска, но както каза Джералд, не това бе важното.

В началото на последната му година от специализацията той реши да се срещне с доктор Ритър-Слоун. Нямахме смисъл да чака да се върнат на изток. Ако се оказаше, че характерите им са несъвместими, само щяха да са загубили малко от ценното си време. Когато се върна от срещата, Джералд кипеше от ентузиазъм. Всичко бе минало чудесно. Същата вечер стояха до късно и разговаряха.

— Допаднахме си от първия момент. Арни веднага премина на малки имена. Много е дружелюбен и необичайно скромнен, като се има предвид положението му. Ще ти хареса, Хай. Кабинетът му е дори по-голям, отколкото Гръмп го описа. Намира се в много хубава сграда, която Арни сам е проектирал. Градчето е всъщност доста голямо и се намира само на два часа път с кола от родния ти дом — разказваше Джералд с блеснали очи. — Само да можеше да видиш кабинетите — продължи той. — Дори не ми се мисли колко е инвестирал в оборудването. И това са все средства, които на мен щеше да ми се наложи да похарча, по-точно да взема назаем, ако трябваше да си отворя собствен кабинет.

Хиацинт искаше да знае повече. Попита го дали Арни е женен.

— Не, и никога не е бил — ухили се Джералд. — Може би добрите стари ергенски времена му харесват твърде много. По-възрастен е от мен с дванадесет години, но колкото и да е странно, държи се като младеж. Очевидно харесва удобствата и лукса, в това число и състезателните коне. Ходи на езда, пътува и има апартамент във Флорида.

— Не познавам хора като него.

— Сигурно, но въпреки това мисля, че сделката е много добра за нас. Подозирам, че той планира повече да си почива. Затова иска да ме вземе. Обеща ми пълноправно съдружие след една година, ако е доволен от мен. А това ще стане, защото си разбирам от работата — допълни Джералд. — Бях толкова убеден в това, че изтеглих едногодишен заем за къща. Чудесна е и се намира само на двадесет минути път от офиса. Можем дори да я купим.

— О! — извика тя. — Защо не се обади, за да ми кажеш?

— Не ми остана време. Трябваше да взема решение много бързо. Убеден съм, че ще ти хареса. Още щом я видях, ми напомни на къщата на родителите ти, само че е по-малка.

— Как бихме могли да си го позволим? — учудено попита тя.

— Не забравяй, че ще стана пълноправен съдружник. А за къщата не се притеснявай. Познавам вкуса ти и ти гарантирам, че ще се влюбиш в нея. Ако не ти хареса, няма да я купуваме, обещавам.

Той явно бе въодушевен как се подреждаше животът му. Хиацинт също бе развълнувана.

* * *

Сега към червената кола бе закачено средно голямо ремарке. Малко преди да тръгнат, Хиацинт се сети за фотоапарата и помоли един съсед да ги снима пред сградата, която бе техният първи дом. Тримата застанаха отпред — усмихната висока двойка и малкото момченце, което едва стигаше до коляното на баща си. Искаха да увековечат този момент не само за бъдещите поколения, а и да съхранят спомена за самите себе си.

Заминаването разчувства Хиацинт. Постепенно и без да го осъзнават, те се бяха привързали към това място. Сега, когато

трябваше да го напуснат, тя забеляза, че младите тополи от южната страна на сградата, които вирееха само в Тексас според човека, който се грижеше за тях, бяха израснали поне с тридесет сантиметра. От западната страна, където преди две години минаваха с колата покрай няколко хиляди акра пасбища, вече се издигаха нови офис сгради. Енергията на това място можеше да се усети дори в убийствената жега по пладне, когато температурите достигаха рекордни стойности.

Приятелите им се събраха около колата, за да ги изпратят. Някой беше дал на Джери миниатюрна каубойска шапка, която той отказваше да пусне. Колегите на Джералд от болницата им бяха подарили по един чифт страхотни каубойски ботуши с прикрепена към тях картичка, която гласеше: „С тях ще направите фурор в Масачузетс“.

Моментът на заминаването най-накрая настъпи. Колата потегли по улицата и после излезе на магистралата.

— Толкова щастливи бяхме тук — промълви Хиацинт, когато завиха зад ъгъла и поеха по пътя на изток.

Джери или спеше, или бърбореше в детското си столче, докато родителите му пътуваха под звуците на игривата музика от радиото. Движеха се на север през Арканзас, пресякоха Мисисипи в Мемфис и минаха през Тенеси и планината Грейт Смоуки. На третия ден минаха през долината Шенандоа и Пенсилвания, като приближаваха все повече Ню Ингленд и дома им. Както пътуването към Тексас преди няколко години бе приключение за тях, сега и връщането в Ню Ингленд се оказа не по-малко предизвикателство.

Най-накрая пристигнаха на широка главна улица, оградена от двете страни с кленови дървета и магазини с лъскави витрини. Минаха покрай хубава гимназия в готически стил, езерце в прохладен зелен парк и внушителна по размери клиника. На заден фон се виждаха още големи и стари дървета и спретнати бели къщи с полукръгли прозорчета в колониален стил над входните врати.

— Пристигнахме — оповести Джералд. — Как ти се струва?

Познато, бе първата дума, която ѝ хрумна. Къщата изглеждаше уютна и непретенциозна, и може би дори елегантна. Отпред на стълбите седяха баща ѝ, Франсин и баба ѝ, които бяха пристигнали по-рано. Бяха дошли, за да ги посрещнат.

— Ето го и Арни! — възкликна Джералд. — Това е наистина страхотно посрещане. Не го очаквах. Казах ли ти, че ще ти допадне!

Арни тактично стоеше встрани от семейните поздравления, прегръдките, въпросите и суетнята покрай Джери. Когато всичко това приключи, той пристъпи напред, за да го представят.

— Джералд, не си ми казал колко красива е съпругата ти! — възкликна той.

Хиацинт веднага му лепна етикета на плейбой. Той носеше сако с лилав оттенък, а гъстата му посребрена коса беше грижливо сресана на вълни. С присъщата за нея наблюдателност тя забеляза, че странните му златисти очи излъчваха доброта. Този плейбой бе безобиден. Когато по-късно сподели мнението си с Джералд, той искрено се развесели.

— Намерих двама души, които да ви помогнат тази вечер с пренасянето — уведоми ги Арни. — Ще внесат леглата и ще ви помогнат с каквото е необходимо. В града има също страхотен деликатесен магазин. Обикновено не правят доставки, но заради мен ще направят изключение, защото съм техен редовен клиент. Така че довечера ще има какво да хапнете.

— Арни, прекалено си добър. На всеки пожелавам шеф като теб — рече Джералд.

Арни махна пренебрежително с ръка и каза:

— Открих ти сметка в банката. Превел съм заплатата ти за първите две седмици. Сметнах, че твоята съпруга ще има нужда от пари в брой, за да напазарува за новия дом, щом като досега е живяла в апартамент с три стаи в Тексас. Хайде да разгледаме къщата. След цял ден седене в колата сигурно имате желание да се поразтъпчете. Разкажи ми за стария д-р Гръмп.

Всички влязоха вътре и слязоха към мазето. После прекосиха първия етаж и се качиха на втория по извитата стълба, за да разгледат и останалите стаи.

Джим се възхищаваше на всичко.

— Хубави квадратни стаи. Винаги са ми харесвали. Имате ли нужда от пари? Ако е така, ще се радвам да помогна — прощушна той на Джералд.

— Не, благодаря ти за предложението, но ще се оправим.

Франсин и бабата на Хиацинт бяха единодушни, че къщата ще стане много хубава. И двете обичаха слънчеви стаи.

— Толкова е приятно тук. Можеш да сложиш саксии с цветя по первазите и цяла зима да им се радваш.

— Стените са високи и можеш да слагаш по тях колкото картини искаш — каза ѝ Джералд. — Един ден целите ще ги окичим с картини. Арни, казвал ли съм ти, че жена ми е художничка? Вече продаде доста картини и ще се прочуе.

Хиацинт се почувства неудобно от възторжената реакция на Арни. Щеше ѝ се Джералд да не се хвали така.

— Веднага щом се настаните, ще ми дойдете на гости. Живея в един от новите апартаменти до игрището за голф.

— Значи и вие играете голф — обади се Франсин. — Това е любимият ми спорт.

— Един от многото — поправи я Джим.

— Всъщност иронията е, че живея срещу игрището, но не играя голф. Отглеждам няколко коня и се опитвам да ходя до конюшните възможно най-често. За мен ездата е най-хубавият спорт. Ако бях на ваше място, бих купил на този малък приятел тук едно пони веднага щом стане на пет години. Добре е отрано да започне да се учи. Ездата остава удоволствие за цял живот.

* * *

— Е, какво мислиш за Арни? — поинтересува се Джералд покъсно.

Джим се поколеба, преди да отговори:

— Ще бъда искрен, затова просто ще кажа, че засега имам някои резерви към него. Той е... не знам как да го определя...

— Искаш да кажеш — намеси се бабата на Хиацинт, — че той просто не се изразява като лекар. Знам, че времената са се променили, както и обноските, и вкусовете. Но въпреки това и аз смятам...

Джералд я прекъсна, като попита Франсин какво мисли за Арни.

— На мен ми хареса. Струва ми се леко вятърничав, разбира се. Не е лошо да го имаш предвид. Имам обаче усещането, че никога не би наранил някого, а това е най-важното.

— Винаги бих се доверил на мнението ти, Франсин — съгласи се Джералд. — Ти преценяваш хората много добре.

* * *

— Знаеш ли — обърна се Джералд към Хиацинт няколко седмици по-късно, — Арни съвсем не е такъв, какъвто предполагам. Изненадан съм. Откакто е завършил специализацията си преди четиринадесет години, в медицината са се наложили много новости, а той не е осведомен за тях. Не че е толкова важно, но например оперираните от него носове винаги изглеждат еднакви. Не казвам, че е некомпетентен, но със сигурност не е най-добрият пластичен хирург и го осъзнава, макар другите да не го знаят.

— Странно е, че не прави нищо по въпроса — отговори Хиацинт.

— Мисля, че това не го интересува. Изразходва половината от енергията си за бизнес начинанията си, а останалата част — за удоволствия като луксозни коли и какво ли още не. Вече започна да ми възлага по-трудните случаи. Това е добре дошло за мен. Този град ми харесва. Искам да купя къщата и да останем тук. Ти какво ще кажеш?

Хиацинт бе взела решение още след първата седмица от престоя им тук. Действаше бързо и още преди да измине и месец, изработи план за постепенно мебелиране на къщата, съобразено с доходите им. Арни великодушно им бе предложил и дори настоя да им заеме значителна сума пари, но Хай му отказа.

Вече се беше сприятелила със съседите и се записа с една от съседките в клуб за любители на музиката, чиито членове се събираха два пъти месечно.

Освен това имаше ателие. Работеше, изпълнена с надежда. Макар наблизко да нямаше място, където можеше да продължи обучението си, тя не спираше да си повтаря, че някои от най-великите художници никога не са вземали уроци по рисуване.

Луксозната сграда на Арни се намираше на една от най-хубавите улици в града. Клиниката, снабдена с най-модерно медицинско оборудване и скъпи мебели, се помещаваше на два етажа. Когато видя Джералд за първи път в клиниката, облечен в хирургическа престилка, Хиацинт изпита гордост. Най-накрая той бе постигнал това, което заслужаваше.

* * *

Само глупаците живеят с илюзията, че щастието може да продължи вечно. Но понякога Хай почти вярваше в това. Такъв момент бе раждането на Ема Луиз една седмица след като Джери навърши три години. Тя също бе умалено копие на баща си и макар че той се надяваше отново да има син, в мига, в който я видя, се влюби в нея.

— Красива е и няма да носи глупаво име като майка си — отсече Хиацинт пред Франсин, когато щастливата баба даде няколко типични за нея предложения за име.

Семейството живееше в благоденствие, което надминаваше очакванията им. В неделните следобеди Хиацинт обичаше да сядна на задната тераса и да почете книга, докато децата си играеха с Джералд. Важно беше и той да се занимава с тях. В такива моменти тя често вдигаше поглед от книгата, за да се любува на идиличната картина. Детските гласчета звънтяха, издаваха команди и умоляваха:

— Мой ред е, тате. Вдигни първо мен. Обеща ми. Защо не ме вдигнеш? О, това беше страхотно! Залюлей ме пак, тате! Искам пак!

Хай имаше усещането, че тези моменти са най-близки до представата за рай на земята. Уединеният, потънал в зеленина двор, катерушките и люлките в синьо и червено, веселият баща и жизнерадостните му деца — всичко това й даваше усещането за сигурност и „уседналост“, ако трябваше да употреби думата, която преди често използваша.

* * *

Моментът, в който стана ясно, че животът им съвсем не е безпроблемен, настъпи ненадейно. Едва доловими промени загатваха приближаващи неприятности в иначе спокойното им ежедневие. Сякаш някой ги беше урочасал и щастието им бе дошло в повече.

Караха се по незначителни поводи. Струваше й се, че Джералд е станал прекалено язвителен и силно раздразнителен. Хиацинт обмисли ситуацията и стигна до заключението, че двамата с него просто препускат през живота. Съпругът й вече бе станал пълноправен

партньор в клиниката и вършеше повече от половината работа, но това, изглежда, не го притесняваше. Ползваше се с целия престиж и привилегии, които вървяха с длъжността му. В клиниката графикът му беше препълнен с операции, а членуваше и в комисията за набиране на средства. Освен това водеха активен социален живот, което отчасти се дължеше на длъжностите, които той заемаше, и отчасти на това, че бе доста търсен. Често ги канеха на партита, а и те самите редовно организираха такива.

Хиацинт си даваше сметка за високите изисквания на Джералд към средата, в която живее. Това ѝ бе ясно от първите им дни заедно, когато се оплакваше от мизерията в мотела, в който за първи път спаха двамата. Сега, когато трябваше да посрещат гости, бе станал дори още по-педантичен към всяка подробност, като се започнеше от менюто и се стигнеше до приборите на масата и облеклото на Хиацинт. Тя също обичаше да изпипва нещата, но, макар и с неохота, си признаваше, че ѝ се иска да има по-малко ангажменти и повече лично време, както беше преди раждането на Джери.

— Той работи твърде много. Графикът му е ужасно претоварен — споделяше тя с приятелката си Мойра.

— Чуй ме, Хай. Джералд не се преуморява повече от теб. Накарай го да тича след две деца, да готви, да се грижи за тази голяма къща и още един милион други неща, освен организирането на партита — и само гледай дали ще се справи! А ти дори намираш време да работиш и в ателието. Кога въобще спиш?

Мойра бе изключително пряма и Джералд не я харесваше.

— Какво, по дяволите, намираш в тази жена? — чудеше се той.

— Има добро сърце и е вярна приятелка, освен това имаме общ език.

— И какво е общото помежду ви?

— О, ами и двете обичаме да слушаме музика и да четем книги например. Тя има интересно мнение по много въпроси.

— Според мен грозничка жена като нея трябва да говори по-малко.

— Не е грозна, Джералд. Не бъди груб. Искане ми се да се държиш по-мило с нея. Смятам да организирам официална вечеря по повод годишнината им.

— Мили боже! Защо?

— Защото и те ни организираха такава.

— Не може ли просто да им поднесеш подарък? Няма да мога да ги изтърпя. Тази жена е малоумна, а и мъжът ѝ не е по-свестен от нея.

Въпреки това вечерята се състоя. Джералд се държеше учтиво, но много хладно. След като съседите си тръгнаха, двамата с Хиацинт се скараха сериозно. Случваше им се за първи път от доста дълго време. На следващия ден се сдобриха, разбира се, но тази случка продължи силно да я притеснява.

Постепенно започна да осъзнава, че често се чувства напрегната дори без повод. Например, когато пазаруваше в супермаркета или рисуваше в ателието, изпитваше безпричинен страх.

Един следобед, докато работеше в ателието, Арни позвъни на вратата.

— Джералд се опитваше да се свърже с теб — осведоми я той, — а от централата му казаха, че телефонът ти е изключен.

— Знам, забелязах го преди няколко минути. Понякога Ема си играе с него и сигурно го е изключила. Какво се е случило?

— Нищо, просто искаше да те информира, че доста ще закъснее. Минавах отгук на път за къщи и му казах, че ще ти предам съобщението. Виждам, че си рисувала. Имаш петно от зелена боя на носа.

Арни бе застанал на входната врата и сякаш очакваше да бъде поканен, така че тя му предложи да влезе. Хиацинт хранеше добри чувства към него. Пазеше хубави спомени за посещенията на футболни мачове и ходенето за риба, на които канеше Джералд и Джери. Сега Арни стоеше и я наблюдаваше как рисува няколко дървета като заден фон на едно пристанище.

— Много хубава картина, Хай. Мислиш ли да я продадеш?

— Бих продала картина винаги, когато ми се удаде случай. Проблемът е, че това не се случва често — отвърна печално тя.

— Не разбирам много от изкуство, но работата ти, а и всички картини в тази стая ми изглеждат идеални. Допада ми идеята да си купя няколко от тях. Ти си била в апартамента ми. Какво би ме посъветвала? Да закача ли нещо над камината, на мястото на огледалото?

— Една картина там определено ще стои добре.

— Какво ще кажеш да наминете с Джералд и пак да погледнете апартамента ми? Тъкмо ще можеш да прецениш какви цветове биха отивали най-много на мебелите. Тук има голям избор от картини.

— Бих се радвала, Арни — отговори тя, разчувствана и развеселена.

— Каква е тази недопушена цигара в пепелника?

— О, бях я забравила. Изгасих я, когато звънна на вратата.

— Не знаех, че пушиш. Не съм те виждал преди.

— Не съм пушила от дълго време. Спрях, когато забременях с Джери. Само преди седмица-две пропуших отново. И аз не знам защо.

— Това е глупаво, Хай. Не се сърди, че говоря така. Аз ги отказах преди петнайсет години, а доколкото знам от Джералд, той никога не е пушил. И двамата не искаме да си докараме рак на белия дроб.

— Караш ме да се чувствам виновна.

— Защо изобщо пушиш?

— И аз не мога да си обясня. — Тя се запъна. — Моля те, не казвай на Джералд.

— Добре, няма. Но да знаеш, че той сам ще разбере.

Арни я гледаше съсредоточено и загрижено. Обикновено той не се държеше по този начин. Хиацинт се притесни и отмести поглед встрани.

— Трябва да разбереш какво те е накарало да пропушиш отново.

Арни настояваше да получи отговор, а тя го познаваше достатъчно добре и знаеше, че няма да я остави на мира, докато не му отвърне на въпроса.

— Понякога се чувствам напрегната и цигарите ме успокояват.

— Защо се чувстваш напрегната?

— Не мислиш ли, че всеки има такива моменти?

— Хиацинт, не отговаряй на въпроса ми с въпрос. Това са адвокатски номера.

— Съжалявам. Не знам какво друго да ти кажа.

— Ти си прекрасна жена. Познавам много очарователни жени, но нито една не прилича на теб. Ти си различна.

„Странно, и Джералд това ми казваше. Дори използваше същите думи“ — помисли си тя.

— Не искам да те виждам нещастна, Хай. Когато някой се чувства напрегнат, значи нещо не е наред. А ти заслужаваш да си

щастлива. Съпругът ти е забележителен човек. Боже, ако знаеш колко невероятно добре се справи миналата седмица с един случай на изгаряне! Чак не повярвах на очите си.

Арни се изправи и поставил ръка на рамото ѝ, продължи да ѝ говори с почти бащински тон. Въпреки искреното възхищение и почителното му отношение към нея, в гласа му се долавяше нещо съвсем не бащинско.

— Познавам те вече почти шест години и искам да ти кажа, че се подценяваш. Чуй ме какво ще те посъветвам. Двамата с Джералд трябва да се махнете оттук за малко. Между децата и работата не ви остава време да си починете истински, само двамата. Заминете за две седмици за Франция или Италия, или където пожелаете, но го направете сега. Мисля, че можете да си го позволите. Организирай нещата за една седмица, вземи малко дрехи и заминавайте. Недей да спориш с мен. Утре ще го предложи и на Джералд. Не ми благодари. Бързам, че вече закъснях.

Той се поспря в средата на коридора и подвикна към Хиацинт, която не помръдваше от мястото си от изумление.

— И спри цигарите!

* * *

— Жалко е, че се налага да тръгнете така набързо — оплака се Франсин. — Ако можеше да го отложите с няколко седмици, щяхме да се радваме да останем тук с Джери и Ема. Ще оперират Даяна и обещахме на Том да отидем при тях.

— Така се случва, когато имаш толкова много внуци — обади се Джим, докато завързваше разхлабената панделка на плитката на Ема.

Двамата с момиченцето представляваха очарователна картина. Дядото седеше с малката си внучка на големия плетен стол на верандата. Донякъде и Хиацинт имаше желание да си остане у дома, но от друга страна, имаше нужда да се махне оттук. Арни най-вероятно бе прав. От дълго време не бяха се откъсвали от монотонното ежедневие.

— Надявам се, че децата няма да тъгуват много по вас — притесни се Джим.

— Всичко ще бъде наред. Въпреки възрастта си, Джери се държи мъжки, а Ема е много общителна. А и няма да ни има само две седмици. Ще бъдат в добри ръце.

— Сигурна ли си, че може да се разчита на тази жена? — запита я Франсин.

— Напълно. Санди работи при Джералд вече трета година. Той я смята за незаменима.

— Млада ли е? Питам, защото човек никога не знае какъв приятел могат да доведат такива момичета в къщата, докато те няма.

— Тя е скромно момиче. Личи си, че не е от тези, които вършат глупости. Пълничка е и има хубаво лице, но след няколко години вече ще е доста дебела, горкичката.

— Някои мъже харесват закръглени жени — засмя се Франсин.

— Не и аз — запротестира Джим. — На мен ми харесват стройни жени, които си имат всичко.

Франсин беше точно такава. Тя стоеше до перилата, облечена в прилепнала по тялото аленочервена рокля, и наблюдаваше как Джери и приятелите му си играят на двора.

— Виж каква хубава къдрава косица има онова момченце! Някои жени биха убили, за да имат такава коса. Господи, Хиацинт, какво правиш с тази цигара?

— Пуша, Франсин — отвърна дъщеря ѝ.

— А не бива.

„Пак ми натяква, като че ли съм още на деветнадесет години.“

— Хайде стига — смъмри я Джим.

— Виж я, Джим. Не казвай, че не си забелязал, защото знам, че не е вярно. Тя е постоянно напрегната. Отпусни се малко, Хиацинт. С тези прегърбени рамене изглеждаш страшно напрегната, а стискаш и зъби. Притесняваш ме. От вчера се сдържам, но вече не мога да мълча и ще ти кажа, че това, което виждам, не ми харесва.

На Хиацинт ѝ идваше да ѝ отговори да не гледа тогава, но се спря навреме. Критиката на майка ѝ бе продиктувана от добри чувства.

— Остави я на мира — намеси се тихо Джим. — Хай е достатъчно голяма и може да се грижи сама за себе си. Нека не разваляме прекрасния следобед.

— Добре. Съжалявам, Хиацинт. Не исках да ти развалям деня. Това не е ли колата на Джералд?

— Да, връща се по-рано, за да се види с вас и може би да започне да си стяга багажа. За първи път ще пътува до Европа и вече няма търпение.

[1] Известна фамилия фламандски художници, прочути с пейзажите си. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

С пътни карти под ръка и улеснени от сравнително добрия говорим френски на Хиацинт, двамата пътуваха в кола под наем със свален гюрук към туристически забележителности, като големите дворци Версай и Фонтенбло, красивите водни лилии на Моне, великолепните замъци и паркове. Полъхваше приятен ветрец.

— Струва ми се, че сънувам. Всъщност това е доста изтъркано клише, нали? Въпреки това, всичко ми се струва хубаво като в сън, в който съм влюбена — говореше през смях Хиацинт.

— Нали и преди си виждала всичко това?

— Да, когато бях на дванадесет години. Тогава нищо не разбирах. Сега бих идвала тук всяка година, ако имам възможност. Това пътешествие е като сбъдната мечта — заключи тя.

— Радвам се, че си щастлива.

— Кой не би бил щастлив? Виж само тези разкошни диви макове! Тук те са толкова обичайна гледка, колкото маргаритките у дома. А през лятото цялата тази шир е изпъстрена със слънчогледи, високи колкото човешки бой. Още го помня.

Те пътуваха с колата между нивята. По радиото пуснаха позната песен и дочула припева, Хиацинт започна да приглася на френски. Джералд извърна глава към нея и се усмихна.

— Ти си жизнерадостен човек, Хай, и си приятна компания.

— Ти също — отвърна му тя и наистина го мислеше.

„Сега наистина се чувствам добре“ — помисли си с изненада. Онова задушавашо чувство сега се бе изпарило. Внезапно осъзна, че през последните няколко дни не изпитваше желание да запали цигара. Арни им бе дал добър съвет. Наистина имаха нужда да отидат някъде заедно за малко, далече от работата, дома и децата, въпреки че много ги обичаха. Пак трябваше да го направят, дори и само за един уикенд в близкия голям град или в някое малко хотелче в провинцията, за да се заредят с нови сили.

— Тази вечер ще отидем до поредното чудесно място — осведоми тя Джералд. — Нали ти показах снимката? Не е много далеч от Шартр, ако се пътува с кола, и пътят е много хубав. Почакай да видиш Шартр! Катедралата е една от най-големите в Европа, а някои дори твърдят, че е най-голямата. Екскурзоводът там е истински учен, който пише за катедралата и изнася лекции на тази тема по цял свят. Той разказва за историята ѝ и за прозорците от изрисувано стъкло...

— Предполагам, че като видя един прозорец, и на мен ще ми стане ясно.

Хиацинт му хвърли бърз поглед. Джералд шофираше и тя не успя да разгадае по лицето му дали говори сериозно. След всичките години съвместен живот понякога още не можеше да разбере дали съпругът ѝ се шегува или не.

— Ще пристигнем рано и ще имаме време да се разходим из града. Можем да хапнем и пак да стигнем навреме за обиколката — уведоми го тя.

— Колко време трае тази обиколка? Надявам се, че няма да се проточи безкрайно.

— По всяко време можеш да си тръгнеш — отвърна тя объркана, — но съм сигурна, че много малко хора го правят. Чела съм книгата на екскурзовода и я намирам за много увлекателна.

— Честно казано, предпочитам да се върна в Париж. Остават ни само няколко дни и ми се иска да наваксаме с нощния живот, да излезем с онези хора от хотела, да попазаруваме. Още дори не сме купили подаръци.

Хай не разбираше как може Джералд да иска да напусне това дивно провинциално кътче, за да бъде с група туристи от хотела. През последните няколко години бе разбрала, че той е много по-контактен от нея, но въпреки това...

— Стаята ни в Париж още е резервирана и можем да се върнем там, когато пожелаем. Ще тръгнем рано сутринта — отвърна тя благосклонно.

— Мислех, че бихме могли да се върнем още днес. Ще вечеряме рано в хотела и ще платим неустойка за нощувката. Бих тръгнал и веднага, ако ти не искаше толкова много да разгледаш катедралата.

— Наистина искам. Оттук почти я виждам. В далечината се забелязват върховете на двете кули.

Джералд малко помрачи хубавото ѝ настроение, но пък бе егоистично да се надява, че и той ще се вълнува като нея. Тя също не споделяше всичките му интереси.

Екскурзоводът бе невероятен. Туристическият сезон едва започваше и групата не беше толкова голяма. Хиацинт го следваше заедно с останалите. Вървяха по пътеката между редовете в катедралата, към трансепта^[1] и апсидата^[2], после се върнаха и най-накрая стигнаха до разкошния розов прозорец, където за нейна изненада стоеше Джералд с отегчена физиономия и потропваше нетърпеливо с крак.

— Изостави ни значи! — мило го смъмри тя.

— Имах чувството, че онзи има намерение да говори цяла нощ — отвърна Джералд.

— Съжалявам. Мислех, че ще се влюбиш в катедралата.

— Е, явно не се влюбвам толкова лесно като теб — рече той.

— Имаш право. Хайде да се връщаме в хотела. Ще вечеряме и после тръгваме за Париж.

През последния час слънцето бе залязло. Започна да ръми и те вдигнаха гюрука на колата. Наложиха се Джералд да шофира бавно, докато се движеха по криволичещите и непознати улици, а Хай разчиташе картата и следеше знаците.

Когато пристигнаха в хотела, дъждът вече се лееше като из ведро, а вечерята бе започнала. Залата за хранене приличаше на трапезария в аристократично имение от XVIII век.

— Джералд, виж над вратата портрета на мъжа с перука и дантелени ръкавели. Сигурно това е била неговата къща — започна разговора Хиацинт.

— Възможно е — отвърна той.

Гъбената супа бе приготвена чудесно, хлебчетата бяха топли, а виното — подбрано, или поне Хиацинт така мислеше, макар да не разбираше много от вина. Джералд също го хареса.

— Чудесна храна — отбеляза тя.

— О, да.

— Ядосан ли си?

— Защо да съм ядосан?

— Според мен няма причина, но ми се струваш леко раздразнен.

— Не съм. Само се чувствам уморен от цял ден шофиране, а сега и този неприятен дъжд. Тази вечер няма да можем да се върнем в Париж, защото не познаваме добре пътя.

Тя погледна към слабо осветената уличка. Бурната и ветровита нощ извика в съзнанието ѝ скъп спомен.

— В деня, в който се срещнахме, пак валеше така. Помниш ли колко силно духаше? Едва удържах колата на пътя.

— По дяволите! Защо трябваше да се случи точно когато се намираме в това забравено от бога място и не ни остава нищо друго, освен да се качим горе и да си легнем.

„Не ни остава друго, освен да лежим един до друг в уютната стая, гушнати, защитени и безгрижни, докато бурята бушува навън. Не мога да го разбера“ — каза си Хиацинт.

Тя се огледа наоколо безцелно. Едно семейство с три деца седеше точно срещу нея. Бяха французи, а децата им изглеждаха симпатични и добре възпитани. Съпругата бе обикновена жена, но мъжът ѝ имаше впечатляващи черти. Лицето му беше едро и ъгловато, различно от класическата красота на Джералд. Въпреки това в него имаше нещо. Това, което я накара да го погледне отново, бе изразът на лицето му, докато гледаше жена си. Леката усмивка издаваше безкрайна нежност, която предизвикваше взаимност у жената. Двамата сякаш криеха помежду си тайна, известна единствено на тях. После той се пресегна и покри за момент ръката ѝ с длан.

— Какво гледаш така втренчено? — запита я Джералд. — Какво е толкова интересно?

— Втренчено ли гледах? Това е ужасно от моя страна, нямах такова намерение. Просто онази двойка много ми хареса.

— Забеляза ли, че жената няма почти никаква брадичка. Това може да се коригира с лека операция.

— Въпреки това той я обича.

— Е, явно все пак забелязваш някои неща. Аз това не го видях. И как разбра, че я обича?

— Има си начини... Кажи ми, аз имам ли нужда от операция?

Джералд внимателно я огледа.

— Гледаш ме така, сякаш никога преди не си ме виждал.

— Не ти трябва операция. Лицето ти има хубава форма, съвсем леко ъгловато е, но иначе е красиво. Добре изглеждаш така.

— Но съм безлична, нали?

— О, Хай, недей да си просиш комплименти — засмя се Джералд.

— Невинаги ми се налага да го правя. Арни ми се възхищава и ми прави много хубави комплименти.

— Арни е женкар! Има си любовници в Кентъки, Флорида и къде ли не. Където има коне, има и по една жена, дори по няколко.

Ръцете ѝ се разтрепериха. Тя замига бързо, за да спре сълзите, и затършува в чантата си за цигара. Още преди да я запали, Джералд извика:

— Пак ли? Май ракът на белите дробове ти се струва шега. Не забравяй, че имаш две деца.

Тя остави цигарата и се взря в него.

— Добре. Тогавя искам да ми кажеш какво става между нас. Дори слепец би го забелязал. Имам правото да знам. Отегчавам ли те? Грозна ли съм? Лоша ли съм? Какво има?

— Боже мой, Хай, няма нищо. Яж си вечерята. Нека ти наля още вино.

Нищо не разбирам.

* * *

На следващия ден двамата вървяха бързо под яркото слънце на Париж. Хиацинт едва смогваше да настигне Джералд. От площад „Етоал“ стигнаха до президентския дворец, после прекосиха реката и се върнаха обратно на площад „Конкорд“.

— В този град трябва да си млад — отбеляза Джералд и за нейно учудване добави: — Твърде стар съм вече.

— Ама че глупост! — извика тя. — Как може да си стар на тридесет и четири години?

— Не, този град е създаден за млади хора, които разполагат с достатъчно свободно време и пари.

„Самосъжالياва се заради всичките години, в които не е можел да си позволи всичко това, и се ядосва на слабостта си“ — помисли си тя.

— Смятам да посетя тукашната клиника. Един човек от нашия град ми даде телефоните на служител, който може да ме разведе из нея

— уведоми я той.

— Добре. Аз ще посетя музея „Роден“ и по-късно ще се видим.

Хиацинт се опита насила да запази доброто си настроение, но не успя, дори когато стигна до пълния с ценни произведения на изкуството музей. Подминаваше ги, като едва ги забелязваше, а отвътре я изпълваше тежко и студено чувство.

Неочаквано се загледа в нещо, което я порази като гръм. Беше малка скулптура на мъж, вдигнал високо на ръце млада развеселена жена, сякаш бе засмяно дете. Отдолу пишеше: „Je suis belle“^[3]. „Да, така е. *Хубава съм, когато съм обичана*“ — помисли си Хиацинт. Тя стоя дълго, загледана в тези лица, в красивите млади тела и радостта, която излъчваха.

След малко слезе на първия етаж, излезе от музея и тръгна през красивия парк. Намираще се в най-прекрасния град на света, а въпреки това се чувстваше нещастна и самотна. Тя продължи да се разхожда. На витрината на един магазин за детски дрешки видя прекрасна рокличка и се спря. По бялата ленена дреха нямаше почти никаква украса, освен апликация от ивица рози покрай деколтето и по ръба. Към нея имаше и подходящи обувки на рози. Ема щеше да се влюби в тях. В магазина нямаха нейния размер, но можеха да ги поръчат за следващия ден.

— Сигурни ли сте? Утре е последният ден от престоя ни в града. А рано вдругиден сутринта е полетът ни обратно — обясни Хиацинт.

От магазина потвърдиха, че със сигурност ще доставят желания размер рокля и обувки най-късно до следобеда на следващия ден. Докато вървеше към хотела, тя не спря да мисли за децата си. За първи път откакто бяха заминали, почувства болезнен копнеж да зърне лицата им. Искаше да види засмяното лице на Джери и любопитната физиономийка на Ема. С цялото си сърце тя копнееше да се прибере у дома.

Двамата с Джералд вечеряха. Той бе изпуснал човека от клиниката и бе прекарал деня в пазаруване на подаръци. Педантичен както винаги, съпругът ѝ бе избрал подходящите подаръци за родителите на Хай, Арни, Ема и Джери, за колегите си в офиса и за Санди в знак на признателност.

След това отидоха в нощен бар с американците, с които Джералд се бе запознал във фойето на хотела. Докато седеше в бара до съпруга

си, Хиацинт отново изпита чувството за самота, което я измъчваше цял следобед. Джералд и другата двойка се наслаждаваха на тълпата, суматохата и лудориите на голите жени в бара. Хай се преструваше, че се забавлява. Наистина не виждаше нищо нередно в това. Всеки имаше право на свой вкус. Ако знаеше какво иска Джералд, с радост би му го дала.

Чудеше се какво не е наред. Може би имаше друга жена? Нима беше възможно? Не, това беше абсурдно. Съпругът ѝ имаше всичко: безрезервната ѝ обич, работата си, децата, прекрасен дом. Хай разсъждаваше, като постоянно въртеше на пръста венчалната си халка и диамантения пръстен, който Джералд ѝ купи с първата си заплата.

— Е, остава ни само един ден. Бих дошъл отново тук следващия месец — каза той, когато се прибраха в хотелската стая по-късно същата вечер.

— Не знаех, че ти харесва чак толкова.

— И какво те накара да си мислиш така?

— Последните дни не беше в добро настроение. Не помниш ли, че няколко пъти те питах какво има?

— Защо реши така? Само защото не харесах обиколката на Шартр ли?

— Нямах това предвид и те моля да отговориш на въпроса ми. Аз ли сгреших в нещо? Искам да бъдеш честен с мен.

— Отговорът ми на глупавия ти въпрос е твърдо „не“.

— Закълни се — накара го тя.

— Заклевам се.

На светлината на лампата черната му коса блестеше, трапчинката на брадичката му се открояваше, смекчавайки прекалено мъжествените му черти. Хиацинт се сети за скулптурата, която видя следобед, и от гърдите ѝ неволно се изтръгна звук, наподобяващ плач и въздишка едновременно. Тя замига бързо, за да спре бликналите сълзи, макар той да ги бе видял вече.

— Какво има, Хай? Кажи ми. Не обичам да те виждам такава. Ако е по моя вина, съжалявам. Но няма причина, въобразяваш си...

Тя се хвърли към него.

— Отнеси ме в леглото, както правеше някога. Толкова много те обичам!

По-късно, когато Джералд, както обикновено, спеше дълбоко, тя лежеше будна, взирайки се към тъмните очертания на мраморната полица над камината, цветята на масата и багажа в ъгъла. Бе поискала от съпруга си потвърждение, което той ѝ даде или поне се престори на искрен. Чудеше се дали е възможно нещо толкова интимно да се направи с такова безразличие. Може би да, ако на човек му беше все едно кой лежи в действителност до него. Тя се измъкна безшумно от леглото и се приближи до прозореца. Беше късно и големият площад пусееше. Запалените фенери осветяваха краищата на моста. От другата страна се издигаха внушителни обществени сгради, които сякаш излъчваха достойнство, което хората се опитваха да демонстрират всеки ден. А отвъд тях, в сърцето на пулсиращия град, където мъже и жени съжителстваха в малките си домове, имаше още много такива като Хиацинт, които, макар и на различен език, плачеха като нея, уплашени от самотата.

* * *

Сутринта преди закуска Франсин им се обади по телефона:
— Джим почина. Снощи след вечеря заспа и повече не се събуди.

-
- [1] Допълнителен кораб в катедрала, който се изгражда перпендикулярно на другите кораби и образува квадрат. — Б.пр. ↑
[2] Сводестите куполообразни части в катедралата. — Б.пр. ↑
[3] Хубава съм (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

През следващите шест седмици Хиацинт беше прекалено ангажирана, за да се отдава на дълбоки размисли. Постепенно споменът за времето, прекарано в Париж, избледня и остана в далечното минало. Сега настоящето се изправяше пред нея застрашително. Бедната ѝ баба, която никога не се предаваше, бе сломена от преждевременната загуба на сина си и се оттегли в старчески дом.

Синовете на Франсин настояха тя да ги придружи на дълго пътешествие из северозападните части на страната и Аляска.

— Не се тревожи за майка си. Тя ще се справи. Франсин е силна и оправна. Винаги е била най-умната в семейството ви — успокояваше я Джералд.

— Най-умната? Значи според теб баща ми беше глупав, така ли? — възмутено попита Хиацинт.

— Той беше друг тип човек — интелектуалец, нежна душа. Франсин е по-умна, но е достатъчно съобразителна, за да не го показва. Не бих искал да съм неин враг.

Хиацинт си спомни това изказване, както и някои малки подробности покрай суматохата и скръбта около погребението, когато една сутрин в края лятото получи анонимно обаждане.

— Не ме познавате — каза женски глас — и малко се срамувам от това, което правя, без дори да ви се представя. Знам, че постъпката ми изглежда долна и подла. От седмици отлагам това обаждане, но чак сега осъзнах, че трябва да го направя. Става въпрос за съпруга ви и една жена.

Хиацинт се разтрепери толкова силно, че се наложи да стисне слушалката с двете ръце.

— Какво говорите? Кажете ми как се казвате?

— Не мога. Наистина. Моля ви да ме разберете — с леко треперещ глас отвърна непознатата. — Не се познаваме, дори не сме се виждали. Само съм чувала за вас от съседите ни. Знам, че сте добра

жена, която има хубаво семейство. Аз самата съм била във вашето положение и просто не мога да гледам как унижават още една жена така, както само един мъж го умее. Това е всичко. Реших, че ако ви кажа какво става, ще можете да направите нещо, преди да е станало твърде късно. Съпругът ви ви изневерява с негова колежка.

Жената затвори телефона. Хай опря чело на бюрото. Долна и подла постъпка, бе казала жената, но въпреки това гласът ѝ звучеше искрено.

— Не знам — прошепна тя.

Когато вдигна глава, стаята се завъртя пред очите ѝ. Трябваша ѝ няколко минути, за да се успокои и да се обади на Мойра. На нея можеше да се довери. Приятелката ѝ щеше да остави всичко останало и да дойде начаса.

Двете седяха на стълбите на верандата и мълчаха. Хиацинт бе разказала накратко за телефонното обаждане. Обливаха я топли и студени вълни. Вперила поглед в изгорялата от слънцето трева, Мойра заговори бавно, като избягваше погледа на Хиацинт:

— Знам за извънбрачната връзка на съпруга ти от известно време. Той ти изневерява с момичето, което се грижеше за децата, докато вие бяхте във Франция. Отдавна се чудя дали да ти кажа. Предполагам, че Джералд знае, че ми е известно, и затова не ме харесва.

— Как разбра?

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш?

— Трябва да знам. Кажи ми.

Мойра въздъхна.

— Хората говорят разни неща. Съпругът на една от съседките е лекар и неговата медицинска сестра е приятелка с онова момиче Санди. Една неделя са ги видели с Джералд да си тръгват с колата от залива. Преди това са... О, няма смисъл да продължавам. Видели са ги и това е всичко.

— С една дума, всички, освен мен знаят.

Светът отново се завъртя пред очите ѝ. Хиацинт се изправи и се облегна на рамката на вратата.

— Добре ли си, Хай? — попита я Мойра, силно притеснена. Изглеждаше сякаш бе готова да заплаче.

— Не, чувствам се много отпаднала. Нямам никаква сила.

— Влез вътре и седни. Съжалявам, толкова съжалявам. Не заслужаваш това. Сигурна ли си, че ще се справиш?

— Да. Ще се оправя, Мойра.

— Ще му кажеш ли, че знаеш?

— Ще се наложи.

— Искаш ли да остана с теб?

— Не, благодаря ти. Трябва да се стегна и да се погрижа за децата.

— Ще ги взема у дома. Могат да останат за вечеря. Не се притеснявай за тях.

— Благодаря ти за всичко, Мойра.

* * *

— Това е долно анонимно обаждане, а ти го приемаш сериозно — взмути се Джералд. — Някоя злобна жена ти завижда. Някоя луда, която си няма друга работа, освен да трови живота на хората.

— Не звучеше като такава.

— А като каква? Какво знаеш за нея? Учудвам се, че се връзваш на такива глупости.

Не бе редно да въвлича Мойра в това, затова Хиацинт просто отвърна:

— И други хора знаят за връзката ти. Жената ми каза, че са те виждали със Санди в колата.

— Естествено! Значи, макар Санди да е ценен служител, нямам право да я закарам с колата донякъде от време на време. Явно се счита за неморално.

— Било е по пътя към брега.

— Сестра ѝ живее там. И къде по-точно по този път са ни видели? Той е дълъг цели осемдесет километра, за бога! Не разбираш ли колко нелепо и обидно е това?

Една малка част от съзнанието ѝ упорито искаше да му повярва, но дълбоко в себе си Хиацинт бе убедена, че съпругът ѝ я лъжеше. Чувстваше се безкрайно уморена. Този ден ѝ се стори като цяла вечност, най-дългият ден в живота ѝ.

— Хайде да вечеряме — рече с по-мек тон Джералд. — Трябва да хапна набързо и да се връщам в клиниката.

— Не съм сготвила нищо. Има само хамбургери.

Джералд не обичаше да яде такава храна на вечеря. Въпреки това той каза весело:

— Става. Стой тук, щом не ти е добре. Аз ще ги стопля.

След като се нахраниха, тя отиде у Мойра, за да прибере децата. Джералд ѝ помогна да ги изкъпят и заедно им четеха приказки преди сън. След това слязоха на долния етаж. Съпругът ѝ гледаше футбол, а тя безуспешно се опитваше да чете книга. В главата ѝ не спираха да се въртят разни мисли.

Не вярваше, че Джералд има намерение да се разведе с нея. Нямахше да го направи дори само заради двете им деца, които той обожаваше. От друга страна, възможно ли бе толкова критичен и придирчив мъж като Джералд да реши да предпочете жена като Санди пред Хиацинт? Тя го погледна. Това беше невъзможно. Самата мисъл за това ѝ се струваше абсурдна.

Сигурно само бе флиртувал с момичето. „Признай си, Хиацинт, и преди си виждала да го прави — в Тексас, с доктор Бетина. Даже да не ти харесва, имаш достатъчно житейски опит и съзнаваш, че един флирт може да е и безобиден. Цялата история може да се окаже изфабрикувана клюка, която е плъзнала и се е раздула дотолкова, че да заблуди и интелигентни хора като Мойра. Често се случва.“

Следващият ден бе неделя. Сутринта премина в изпълнение на приятни и обичайни дейности, като приготвяне на палачинки и пържене на бекон, четене на вестник и игра на крокет с децата на моравата. Следобед се наложи Джералд да отиде в клиниката, което понякога се случваше в неделя.

Внезапно Хиацинт отново изпита силно съмнение. В съзнанието ѝ ясно отекваха разумните доводи на непознатата жена и съкрушителното признание на Мойра. В късния следобед тя реши да се обади в клиниката. Казаха ѝ, че Джералд не се е появявал там цял ден. Когато той се върна, Хиацинт изчака семейството да вечеря и децата да си легнат. Дватама със съпруга ѝ никога не се караха пред Джери и Ема. Когато останаха насаме, тя яростно го нападна:

— Днес не си ходил в клиниката.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно това, което чу. Не ме лъжи. Обадох се да попитам дали си ходил там днес.

Тя му даде няколко секунди време за отговор, но когато такъв не последва, го притисна с въпроси:

— Къде беше? При Санди?

Устните му отново се изопнаха в онази грозна презрителна гримаса, която Хиацинт рядко виждаше, но от която истински се ужасяваше.

— Всъщност наистина ходих при нея следобед. Реших, че клюката, която ми разказа, може да доведе до много неприятни последствия и да се окаже, че не е толкова забавна, колкото сметнах първоначално. Затова от сега нататък няма да я карам до къщата на сестра ѝ, дори няма да пътувам в същата посока. Няма да я карам и до магазините на Мейн Стрийт, въпреки че минавам оттам. Цялата история е безобразна, но щом злобните хора тълкуват по този начин нещо толкова безобидно, значи се налага да спра да го правя. Това е всичко.

Хиацинт зяпна от изненада. Не можеше да повярва, че той очаква тя да се хване на неубедителната му лъжа.

— За малоумна ли ме имаш, Джералд? Ако беше така, нямаше да ме лъжеш, че отиваш в клиниката. Щеше просто да ми кажеш истината, а не да ме баламосваш сега. — Тя усети, че отново се разтреперва, и стисна облегалката на стола, до който стоеше. — Виждала съм колко се ласкаеш от женското внимание. Аз...

— *Лаская се* значи? Ама че поетично се изрази — присмя ѝ се той.

— Точно така, ласкаеш се. Не че има нещо лошо в това. Предполагам, че се дължи на обикновена мъжка суета. Много пъти си ми давал повод да се обидя, но предпочитах да не обръщам внимание. Не съм и помисляла...

— Правиш се на онеправданата съпруга! *Много пъти*. Защо тогава не ми каза, вместо да страдаш благородно и мълчаливо? — прекъсна я той, явно засегнат от думите ѝ.

— Не исках да правя проблем от това. Бракът ни беше хубав, Джералд. Имаме и деца.

— Благодаря ти, че ме осведоми. Все забравям за тази подробност.

— Да, очевидно я пропускаш всеки път, когато двамата се забавлявате.

— Продължавай. На някои хора наистина им харесва да се самоизтезават. Трябва да си адски несигурна в себе си, щом се разтреперваш, само защото мъжът ти се държи приятелски с някоя млада жена. А тази съвестна млада жена се грижеше добре за децата ти. Винаги си се чувствала несигурна в себе си. Жалко, че майка ти е толкова красива...

Хиацинт онемя от изненада. Жестокостта на думите му, макар и недоизказани, ужаси и двама им. Той стоеше стъписан.

— Съжалявам, Хай. Не го мислех наистина. Това е лудост. Ти ме ядоса. Всичко това е лудост. Съжалявам, ужасно съжалявам.

Хиацинт прехапа устни, за да се овладее.

— Махай се! Отивай при нея или при която друга искаш. Върви където желаш. Не ми пука.

— Да, трябва да се махна отгук — изстена той, хванал главата си с две ръце. — Трябва да се разходя или да отида някъде с колата.

Час по-късно, когато спешно повиканата детегледачка пристигна, Хиацинт влезе в гаража. Колата на Джералд я нямаше. Най-вероятно бе отишъл в кабинета си, където спокойно можеше да се среща с онази жена.

В джоба си Хай носеше резервния ключ за клиниката и знаеше как да изключи алармата. В дамската си чанта имаше джобно фенерче, с което да освети стълбите и да стигне до стаята, в която най-вероятно бяха Джералд и любовницата му. Беше обути с маратонки и можеше да се промъкне безшумно.

Спря колата малко преди сградата, като използва прикритието на няколко дървета, откъдето не можеше да бъде видяна. Късата, натоварена през деня улица, сега пустееше, потънала в такава тишина, че дори изпукването на една клонка, която случайно настъпи, ѝ се стори като трясък. Облаци затулваха тъмното небе. Тази зловеща сцена ѝ напомняше на някой от разказите за Шерлок Холмс.

Уличната лампа осветяваше слабо елегантната фасада на луксозната клиника на Арни. Застанала пред сградата с ключ в изпотената си ръка, Хай се поколеба няколко секунди, после решително изкачи ниските стъпала пред входа и завъртя ключа в ключалката.

В централното фоайе нямаше препятствия, в които можеше да се препъне или да събори и да вдигне шум. Тя се придвижи бързо и безшумно към стаята, в която предполагаше, че ще хване Джералд и Санди на място. В кабинета нямаше никого. Сърцето ѝ биеше лудо, докато обикаляше поред всички помещения — кабинетите за консултация, операционните зали, архивите, кабините за рентгенови снимки, и държеше фенерчето, насочено към пода.

Къде бяха? Най-вероятно бяха в дома на Санди. Тя обаче живееше със сестра си, което нямаше особено значение, защото сестра ѝ сигурно беше същата стока.

„Ужасна жена! Не съм ѝ направила нищо лошо. Държах се добре с нея и въпреки това тя се опитва да ми отнеме съпруга. Унищожават мен, децата ми, дома ми, живота ми.“

Хиацинт усети, че в гърдите ѝ се надигна необуздано чувство на гняв. Почувства как кръвта ѝ завира и усети солен вкус в устата си. „Мисли!“ — повтаряше си тя. Крачеше напред-назад, опитвайки се да събере мислите си и да реши какво да прави. Запали цигара, после втора и продължи да обикаля.

Тя отиде до бюрото на Санди. На него стояха прилежно подредени работните ѝ вещи: телефон, лампа, компютър и стъкло преспание с Айфеловата кула. Този сувенир ѝ беше подарък от Джералд. Всеки път, когато влизаха и излизаха пациенти, вратата се отваряше и тя седеше пред очите му. Дали демонстрираха отношенията си? Най-вероятно се правеха, че между тях няма нищо, защото Джералд не би рискувал репутацията си.

Чекмеджето в средата на бюрото беше леко откренато. Обикновено в него жените, които работеха в офис, оставяха лични принадлежности, като резервно червило, огледалце и гребен, кърпички, а понякога дори ценни писма, които искаха да държат близо до себе си. Тя затършува вътре и най-накрая на дъното откри плик, пристегнат с гумен ластик. В него имаше куп малки бележки, написани с почерка на Джералд и изпратени на нейния домашен адрес.

Под тънкия сноп светлина от фенерчето Хиацинт разпозна неговия наклонен наляво почерк. „Санди, нямаш представа колко ми липсваш. Всеки ден живея с мисълта за теб. Желая да съм с теб повече от всичко. Поредната катедрала, ужасна дъждовна нощ в забравен от бога провинциален хотел и огромно легло, в което те няма до мен.“

Хиацинт побесня. Колкото и да бе странно, в яростта си тя насочи омразата си към Санди, а не към Джералд.

— *Живя в къщата ми две седмици, гледаше децата ми, ровеше в личните ми вещи — извика тя, — в дрехите, книгите, писмата ми. Докоснала си се до всичките ми тайни, нахлула си в личното ми пространство! Двамата с него сте ми се надсмивали и съм сигурна, че гориш от желание да заемеш мястото ми и да окрадеш хубавия ми живот. Ако ти се удаде възможност, няма да я изпуснеш. Ще направиш всичко възможно да го постигнеш.*

Тя замахна с ръка и удари настолната лампа, която падна на пода и се счупи. След това помете всички предмети от бюрото, които се стовариха на пода с трясък.

Хай направи същото и в кабинета на Джералд. Това беше нищо в сравнение с болката, която той й причини. Тя застана в средата на стаята с доволна усмивка и се полюбува на творението си. Представи си лицето му, всъщност лицата и на двама им, когато видеха сутринта останките от вещите си.

После се уплаши да не дойдат и да я заварят тук, защото в този момент не беше подготвена за това, и хукна да бяга. Изтича през коридора и по външните стълби, където се спъна, падна на тревата и изпусна чантата си. Събра набързо съдържанието ѝ, което се бе изсипало, и въпреки болката и кръвта по коляното си, с накуцване стигна до колата, където се почувства в безопасност. Когато се върна, къщата тънеше в мрак. Светеше само в хола, където детегледачката четеше книга. Хиацинт плати на момичето и измисли някакво обяснение за ожуленото си коляно. То от своя страна я информира, че децата са заспали отдавна, а Джералд още не се е върнал.

Когато си легна, Хай изпита странно усещане. Сякаш бе удържала мъчителна победа. Като че бе изкачила планински връх и поглеждалки към подножието му, бе видяла колко е далечно и тъмно. Питаше се какво я очаква от тук нататък. Тя лежеше в очакване нещо да се случи, а странното усещане продължаваше да измъчва съзнанието ѝ, коляното я болеше и се чувстваше изтощена.

Събудиха я нощните шумове. Първо чу щурчетата, а после звъна на телефона. Той стоеше до леглото от страната на Джералд, но него го нямаше. Тя се протегна пипнешком в тъмното и сграбчи слушалката.

Ако съпругът ѝ се бе върнал, сигурно лежеше в спалнята за гости, затова веднага се запъти натам.

— Ставай. Има пожар. Току-що са се обадили на Арни — подкани го тя.

— Какво? Какво има? — попита сънено Джералд.

— Пожар. Клиниката гори.

* * *

След закуската Хиацинт заведе децата в къщата на Мойра, качи се в колата и отиде до клиниката. Наоколо гъмжеше от зяпачи и превозни средства. Тясната улица бе задръстена от коли, пожарни, колата на началника на пожарната, полицейска кола и линейка. На мястото на лъскавата сграда стърчаха само жалки останки. Стените бяха почернели, дървените первази бяха напълно изгорели, прозорците — изпочупени, а изящният покрив, покрит с дървени плочи, се бе срутил.

„Сега няма как да разберат какво направих с бюрата“ — помисли си тя и съжали моментално, съзирайки окаения вид на Арни, който стоеше отсреща на тротоара с поглед, вперен в останките от неговото „малко бижу“.

— О, Арни, толкова съжалявам! Как се е случило това? — попита го тя.

Във въздуха се носеше пушек и миризма на опърлено. Той премигна със зачервени очи и я изгледа безпомощно. Хиацинт си помисли, че ако Арни беше жена, сигурно щеше да заплаче.

— Знае ли се... искам да кажа... останало ли е нещо непокътнато? — мъчеше се тя да намери подходящите думи.

— Не, нищо. Останали са само руини. Всичко е напълно унищожено. Никой няма представа как се е случило. Знае се само, че противопожарната аларма не се е включила. Още търсят причината за пожара. Най-вероятно е било късо съединение. Джералд е там и говори с хората. Аз трябваше да изляза малко на чист въздух. От миризмата на пушек ми прилява. Е, няма смисъл да страдаме. Каквото станало — станало.

— Ти толкова се гордееше с клиниката — рече тя нежно. — Сградата беше много хубава.

— Трябваше да е хубава, като се има предвид колко платих на архитекта. Наех един от най-добрите в страната. Искан да направи нещо стилно, а не кичозно, за да пасва на града. Не можех да се доверя на собствения си вкус. За да сме честни, аз не съм като Джералд. Нямам вкус и го осъзнавам. Прав ли съм?

— За кое?

— Че нямам вкус. Хайде, Хай, бъди искрена. Сигурен съм, че ме познаваш достатъчно добре.

Тя сложи ръка на рамото му и го целуна по бузата. Идваше ѝ да се разплаче заради него, а и по много други причини.

— Можеш да я построиш наново — успокой го тя. — Имаш пари от застраховката.

— Не знам. С Джералд и бездруго обсъждахме онази работа във Флорида и може да се наложи да продадем практиката и да направим тази промяна. За щастие всички досиета на клиентите ни се намираха в огнеупорни шкафове — добави Арни.

— Флорида? Не знаех, че планирате да се местите във Флорида.

— Джералд не ти ли е казал? Предполагам, че иска да те изненада. Отвори ни се възможност да купим една клиника там. Много голяма. В сравнение с нея нашата е дребна работа. Един лекар на преклонна възраст има намерение да се пенсионира. С Джералд си мислехме, че бихме могли да опитаем късмета си на ново място.

Хиацинт призна, че е шокирана от новината.

— О, сигурен съм, че ще ти хареса, Хай. Зимата там е топло. Ако искаш, можеш да запишеш Ема и Джери в някое реномирано частно училище. Можем да намерим и хубава къща близо до морето. Аз със сигурност не се нуждая от такава, така че тя ще остане за вас. — Той очакваше тя да реагира, но Хиацинт просто мълчеше и Арни продължи: — Там козметичната хирургия процъфтява. Ще можете да заделите доста средства за децата, да се подсигурите за черни дни. Идеята не е лоша, нали?

— Не — отвърна Хай неубедително.

Той смени темата и заговори отново за пожара:

— Дойдоха три отряда пожарникари. Можеш ли да повярваш? Когато пристигнах малко след два часа сутринта, пушекът в сиво и

червено създаваше илюзията, че целият град гори като след бомбена атака. Бореха се с огъня до седем сутринта. Трябва да им се признае на тези момчета, че се трудиха здраво. Един си счупи ръката, а други двама са в болницата заради вдишване на пушек. Лоша работа.

Хиацинт вдигна поглед към овъглените стени. Проблемите се трупаха един след друг. Гневът и мъката вече я бяха съкрушили, а сега следваше и нов удар на съдбата. Още се взираше в стените, когато Джералд се зададе по пътеката.

— Там вътре прилича на бойно поле. Не вярвам някой от онези мъже да оцелее. Целият под се е срутил, а единият от тях е паднал с него направо в пламъците — обърна се той към Арни.

— Какво, по дяволите, е предизвикало такъв пожар? Чувал съм, че гризачи като мишките и катериците могат да прегризат жица и да възникне пожар — зачуди се Арни.

— Не е задължително да е започнал от електрическата инсталация.

— Така ли? От какво тогава?

— Не са сигурни, но има голяма вероятност огънят да е започнал от моя кабинет. Когато са пристигнали снощи, вътре е било голяма бъркотия. Имало е разхвърляни по пода предмети. Трудно е да се каже.

— Но кой е могъл да влезе? Алармата не се е включвала.

— Не се притеснявай, ще открият кой е бил.

До този момент Джералд не бе показал с нищо, че е забелязал Хай. Сега той се обърна към нея и каза мрачно:

— Виж дали онзи клет човечец или семейството му не се нуждаят от нещо, Хиацинт. Мъжът има малък син и бременна жена. Ето, написал съм името му.

Тя не се стърпя и попита:

— Наистина ли няма надежда да оживее?

— Паднал е директно в мазето и главата му се е размазала върху бетонния под. Шансовете да оцелее са минимални, а дори и това да стане, животът му ще е истинско мъчение. — Джералд се обърна към Арни: — Би ли влязъл вътре, Арни? Застрахователите имат нужда от нас.

— Господ да ми е на помощ — каза си на глас Хиацинт, докато шофираше към вкъщи. Ръцете ѝ стискаха волана. Не спираше да анализира случилото се, измъчваше се от чувство на вина.

Ти изпуши няколко цигари. После обаче ги изгаси. Със сигурност ги изгаси. „Ти си внимателен човек.“ Въпреки това стават и инциденти. Понякога човек забравя разни неща, като например да гледа пътя пред себе си или да изключи газовата фурна. Не можеш да го обвиниш за такова нещо. Нали така? Нали?

„Не, сигурна съм, че никога не съм оставяла неугасена цигара. Трябва да се взема в ръце. Нямам пръст в този пожар. Всъщност мога ли да бъда сигурна? Дали изгасих наистина фасовете? Видяха ли изобщо някъде пепелник? Мисли, мисли.“

Тя се върна у дома, седна в кухнята и изпи три чаши кафе. През прозореца се виждаше градинката, която баща ѝ бе засадил за тях. Ако беше жив, милият, разумен и кротък Джим щеше да знае как да оправи тази каша. Сякаш още чуваше гласа му, когато седеше до Ема в онзи последен ден преди пътешествието им до Франция. Хиацинт се изправи, отвори вратата към задната веранда и погледна към стола, който стоеше там. Парцалената кукла Ан на Ема лежеше на пода, а новото колело с две гуми на Джери бе облегло на стената.

„Моят дом! Милостиви боже, ще позволиш ли на същество като Санди да го разруши? Със сигурност и Джералд не го иска. Изневярата му е грозна постъпка, но всичко ще отmine. Мъжете го правят, но жените не трябва да го приемат така, сякаш е дошъл краят на света. Възможно ли е и Джим да е кръшкал от време на време със или без знанието на Франсин? Това може да се случи дори в щастлив и спокоен брак като техния.

Странно е, че снощи бях толкова ядосана, а днес вече не съм. Дълбоко съм наранена, но това е различно. Винаги съм била голям инат. Какво правят моряците, когато в морето излезе буря? Приготвят се да посрещнат трудностите или обръщат платната по посока на вятъра, каквото и да означава това... Сега трябва да се стегна и да мисля повече. Какво да правя? Утре е първият учебен ден. Джери ще е ученик във втори клас, а Ема ще тръгне на детска градина. Това е важен момент и за двамата им. Ще са им нужни грижи и внимание, а Джералд не е настроен на тази вълна, така че ще трябва да се оправям сама.“

Следобед трябваше да купи на Джери нови чорапи и да ги заведе двамата с Ема на зъболекар за почистване на зъбите. След това трябваше да приготви вечерята. Искаше да сготви нещо специално,

което да подсказе на разгневения ѝ съпруг, че бурята е започнала да утихва.

Твърдо решена да разреши проблемите, Хиацинт изпълни задачите си за деня. Джералд обаче не се прибра за вечеря. Късно през нощта, когато вече си беше легнала, тя го чу да се качва по стълбите и да влиза в спалнята за гости. Явно искаше да ѝ покаже нещо.

На сутринта, преди той да излезе, тя го спря на вратата и му каза тихо:

— Не можем да живеем, като се избягваме постоянно, Джералд. Трябва да поговорим.

— Не сега.

— Добре. Поне ми кажи какво става с горкия човек...

— Почина. Погребението му е вдругиден в единадесет часа в църквата на Мапъл Стрийт. След това можем да поговорим — отвърна ѝ той с безизразен глас.

— Джералд! Налага се да говорим преди това. Ще се побъркам от мислене. Трябва да си изясним какво ще стане със Санди. И какви са тези планове за местене във Флорида?

— Казах, че ще говорим по-късно. Сега ме остави, защото бързам.

— Ще се върнеш ли за вечеря?

— Вероятно не.

— О, Джералд, престани! Държиш се ужасно. Щом не искаш да разговаряме, как бихме могли изобщо...

Но той вече бе излязъл и не я чу.

* * *

Денят на погребението бе обявен за траурен. И щатският, и местният вестник бяха публикували на първата си страница снимка на смелия пожарникар, който бе рискувал живота си и бе загинал сред пламъците и срутващите се стени. Знамената на всички обществени сгради бяха свалени наполовина, а пожарната бе обвита в черно. Църквата беше претъпкана, а на улицата пред нея се тълпеше народ.

Хиацинт пристигна навреме, за да запази две места за Джералд и Арни. Бе решила да се държи непринудено. Изненада се, когато Арни

пристигна сам и я попита за Джералд.

— Ще дойде. Трябваше да свърши нещо — отговори тя.

Ковчегът стоеше затворен. Тя опита да отклони погледа си към купола на църквата, но постоянно поглеждаше към черната издължена кутия. Починалият беше на тридесет години. „Две години по-млад от мен“ — каза си наум Хиацинт.

— О, ето го — каза Арни, — идва с двете момичета от офиса. Изглежда, не ме вижда. А, седнаха. Всичко наред ли е с Джералд, Хай?

— Да, освен този пожар и неприятностите около него. Нима това не е достатъчно?

— Да, разбира се, пожарът. Мисля си обаче, че има и нещо друго.

В този момент органът засвири нежна и печална мелодия, която се разнесе из църквата сред суматохата и шушукането при появата на вдовицата. Облечена в семпла черна рокля, жената пристъпваше с наведена глава, държейки за ръка момченце на възрастта на Джери с ококорени от страх очи. Майка му беше в напреднала бременност.

Решителността на Хай се изпари напълно. Навън времето се бе навъсило, сякаш за да бъде в тон с настроението на погребението. Металносивото пусто небе се бе спуснало ниско над земята, а топлият вятър клатеше клоните на дърветата. „Усещам приближаващата буря като животно в полето“ — помисли си Хиацинт.

Бурята се развихри малко след като децата си легнаха. Първият гръм се разнесе, когато Джералд влезе в малката стая, където седеше Хай.

— Както видя сама, пожарът е унищожил сградата — започна той. После замълча. Студеният му и отчужден тон я смути. По-добре щеше да бъде, ако обсъдеха евентуалното разпадане на брака им. Джералд продължаваше да мълчи, затова тя му зададе въпроса, който я вълнуваше:

— Какво ще стане с нас и брака ни?

— След малко ще стигнем и до това — отвърна той. — Всяко нещо по реда си. Искам първо да разбера как се чувстваш след това, което стори.

— Какво съм направила? Не аз бях хваната в лъжа и изневеря. — Тя говореше тихо, опитвайки се да запази достойнството си. — От миналия понеделник не спирам да мисля за това, Джералд. Няма смисъл да ти казвам колко ме нарани, защото сигурно ти е пределно

ясно. Въпреки това искам да продължим напред. Имаш думата ми, че никога повече няма да споменавам за изневярата ти, ако още утре се разделиш с онова момиче, за да започнем на чисто и нещата да бъдат както преди. Искам да го направя заради самите нас и заради Джери и Ема.

— Не говорех за това, Хиацинт. Интересува ме защо отиде в кабинета ми?

Сърцето ѝ сякаш спря.

— Аз в кабинета ти? Кога?

— Нощта, в която клиниката изгоря, след като ти я подпали.

— Какво говориш? Сигурно се шегуваш?

— Не, напълно сериозен съм. Пожарът не е предизвикан от повреда в електрическата инсталация. Някой е влязъл в сградата и е потрошил кабинета ми.

— И естествено, този някой съм аз, само защото разбрах за извънбрачната ти връзка. Умозаклученията ти са направо гениални.

— Сарказмът няма да ти помогне, Хиацинт.

— Ако наистина вярваш, че някой е бил там, трябваше да разпиташ служителите си. За теб работят петима души, всеки един от които има ключ за сградата. Възмутена съм, че обвиняваш точно мен.

— Всички бяха разпитани. Полицаяте и застрахователните агенти си знаят работата, Хиацинт. И петимата имат желязно алиби за онази нощ.

Всеки път, когато произнасяше името ѝ, сякаш ѝ нанасяше смъртоносен удар. Хай имаше чувството, че сърцето ѝ всеки момент ще се пръсне.

— Ами тогава нека разпитат и мен. Не ме е грижа, защото цялата ситуация е адски нелепа. Ужасно е да ме подозираш от твоя страна, Джералд.

— Така ли мислиш?

— Да. Не съм припарвала до офиса ти от времето преди да заминем за Париж.

„Господи, прости ми за лъжата, но какво да направя? Не съм подпалила аз сградата!“

Джералд измъкна от джоба си хартиено пликче, изкара съдържанието му и избутвайки няколко книги настрана, го остави на масата.

— Какво ще кажеш тогава за тези неща?

Хиацинт занемя при вида на вещите. На масата лежах компактна пудра, червило и джобно гребенче със синьо лаково покритие и тънка черна лента с изгравирани златист фирмен знак. Двата с Джералд ги бяха купили от магазин близо до един музей на Левия бряг.

— На сутринта след пожара ги намерих в тревата между азалиите и тротоара. — Джералд продължи неочаквано нежно: — Никой друг не знае и не е нужно да разбира.

Въпреки че се опитваше да запази присъствие на духа, очите на Хай се напълниха със сълзи. Както обикновено, бързо ги избърса с опакото на ръката си. Тя не знаеше какво да отговори.

— Защо го направи, Хай?

„О, боже, паднали са, когато се спънах и изпуснах чантата си“ — досети се тя. Сълзите ѝ вече потекоха неудържимо и тя зариде.

— Не съм го направила нарочно. Трябва да е станало заради цигарите. Прочетох бележките, които си ѝ изпратил, и побеснях. Възнамерявах само да изпочупя вещите ѝ, а после и твоите. Повярвай ми, не съм подпалвала клиниката нарочно.

— Дори и да ти вярвах, мислиш ли, че друг би ти повярвал? Какво правдоподобно обяснение би дала за това, че си била в кабинета ми посред нощ? И сама разбираш, че изглежда като палеж, а това не е шега работа. Счита се за престъпление — отвърна ѝ Джералд все още с мек тон.

— Дори и да не е умишлено?

— Да, Хай, дори тогава. Не забравяй, че макар да не си подпалила сградата нарочно, при пожара загина човек.

Тя остана като втрещена, неспособна да пророни и дума.

— Това е углавно престъпление. В случая най-вероятно ще го сметнат за неумишлено убийство — продължи Джералд.

— Какво означава това? — тихо попита тя.

— Възможно е да ти дадат двадесет години затвор заради палежа и още толкова за убийството. Сигурно ще ги излежаваш едновременно.

— Откъде знаеш всичко това?

— От адвокатите и застрахователите.

— Сигурен ли си, че ще стане така?

— Ако искаш, провери сама, за да се убедиш. Но не трябва да се притесняваш. Никой не те подозира. Поне засега.

В съзнанието на Хиацинт изскочи образът на бременната вдовица и малкото момченце с уплашените очи. Тя видя себе си зад решетките.

— Искам да умра.

— Недей, Хиацинт.

— Не заслужавам и не искам да живея.

— Разбира се, че заслужаваш да живееш. Ти си добър човек. Както казва майка ти, ти си безобидна и наивна.

— Какво ще правя? А ти какво ще правиш? — изплака тя и закърши ръце.

— Не мисля да правя каквото и да било. Както се казва, гроб съм. Вярвай ми. Дори и да не ме интересуваше какво ще стане с теб, със сигурност съм загрижен за Джери и Ема. Доброто им име не трябва да пострада. Двамата с Арни преведохме на вдовицата доста прилична сума като обезщетение. Той възнамерява да внасяме пари по тази сметка.

Известно време и двамата мълчаха. После Джералд взе вестник и започна да чете, сякаш това бе просто една обикновена и приятна вечер. Тя го наблюдава около час, все още шокирана и потресена. Хай изпита силно безпокойство и отчаяние и се изправи.

— Имам нужда да се разходя. Ще дойдеш ли с мен? — попита го тя.

— Не, ще остана тук.

Смрачаваше се. Познатите улици й изглеждаха странно чужди и враждебни. Една къща по някакъв начин й заприлича на човешко лице. Входната врата напомняше нацупена уста, а прозорците на втория етаж — на зли очи. На една морава котка се спусна върху кряскаща птица с такава жестокост, че на Хиацинт й призля от гледката. Тя се обърна и бързо се върна у дома. Седна на верандата на стола, на който бе седял някога Джим.

„Нещата започнаха да се влошават още преди месеци, много преди да отидем на екскурзия в Европа — разсъждаваше наум Хай. — Именно затова заминахме или по-точно, затова заминах аз. Арни знаеше. Той е добър и умен мъж. Сигурно дори се е досещал, че Джералд вече не ме обича.“

Навън вече цареше непрогледен мрак. Големият часовник в хола отброи единадесет часа, но тя продължаваше да седи навън, сама с мислите си: „Какво си навлякох на главата? Как можах в яда си да допусна такова нещо?“.

В съзнанието ѝ отново изплува образът на бременната вдовица с малкото момченце, докато вървеше по пътеката в църквата. Сети се и за своите деца — Ема и Джери. „Как можах да им го причиня? Дълго вървах по наклонена плоскост и накрая стигнах дъното. Трябва да се изправа отново на крака. Трябва да се науча да живея с този кошмар. Трябва да накарам Джералд да ме обикне отново. Точно така. Мили Боже, помогни ми!“

Всичко наоколо тънеше в пълен мрак. Само над нея по небето блестяха безброй звезди. Тези древни слънца сякаш започнаха да ѝ нашепват думи, с които да ѝ вдъхнат кураж и да я подтикнат да изплува от мрачните дълбини на отчаянието.

— Хайде, ела горе. Ще ти дам хапче, за да заспиш — повика я Джералд.

— Знаеш, че не пия хапчета. Не ми трябва.

— Тази вечер ще ти трябва. — Той я хвана за ръката и я изправи. — Да се качим горе.

* * *

— Трябва да се стегнеш и да потърсиш помощ — посъветва я съпругът ѝ на следващия ден.

— Тъжно и неприятно е, че двамата се нуждаем от помощта на трети човек, но явно е така.

— Не си права, Хиацинт. Нямам нужда от брачен консултант, ако това имаш предвид.

Двамата седяха в кухнята, децата бяха отишли на училище. Тя подреждаше съдовете на полицата. Сега обаче дръпна един стол до масата и седна.

— В думите ти няма логика — каза му тя.

— Не мисля така, Хиацинт.

Това, че се обръщаше към нея с цялото ѝ име, не предвещаваше нищо добро.

— Е, аз не мисля така. Ще положа всички усилия, за да преодолеем тези ужасни неприятности. Сигурна съм, че с твоя помощ бих се справила.

— Можеш да разчиташ на мен. Както винаги, ще платя за всичко, от което се нуждаеш.

Хай беше сигурна, че Джералд разбира за какво говори тя, но нарочно извърташе нещата. Той стоеше до вратата, безупречно облечен, висок и твърде внушителен за непретенциозната обстановка в кухнята. Внезапно ѝ се стори чужд. Или по-скоро надменен. Друга дума, която му подходеше, бе критичен. Държеше се хладно и сдържано, и много самоуверено. Образът на енергичния студент, дошъл в музея в онова утро не много отдавна, толкова се различаваше от сегашния Джералд. Тя се озадачи, че не бе разбрала кога и как се е променил толкова.

— Не искам парите ти, Джералд. Това, което искам от теб, е да се разделиш с онова отвратително момиче.

— Тя не означава нищо за мен. Проблемът не е в това.

— Така ли? Мислех, че си влюбен в нея.

— Никога не съм я обичал. Съжалявам, че си намерила онези глупави бележки и си се разстроила. Никога не съм имал намерение да те нараня. Това беше просто безсмислена забегка, която продължи само шест седмици. Всичко приключи. Санди ще напусне работа до края на месеца.

Тази новина бе най-доброто, на което Хиацинт можеше да се надява. И въпреки това пренебрежителното му отношение ѝ подежда като шок. Внезапно си спомни за онази спокойна вечер, в която, застанала до прозореца на стаята си, тя дочу Франсин да казва: „Веднъж щом успее, ще я изостави. Ще ѝ изневерява. На Хиацинт не ѝ трябва такъв мъж“.

— Ще ми кажеш ли колко такива безсмислени забегки си имал?

— Не много. Мъжете правят такива неща и после осъзнават, че не си е струвало. Знаеш как е, чувала си, чела си и си ставала свидетел, че това се случва постоянно. Не е хубаво, но повечето хора го правят. Признавам, че като повечето мъже и аз се срамувам от изневерите си.

Джералд не звучеше като човек, които поднася искрено извинение или моли за прошка. Вероятно не можеше да очаква повече

от него. Хиацинт трябваше да се примири. „Мисли!“ „Той прие това, което направих аз“ — каза си тя.

Тя седеше мълчаливо до кухненската маса. Усети се, че върти венчалната си халка на пръста и спря. Обходи с поглед всички скъпи и ценни домашни вещи — чашите, върху които с червени букви бяха изписани имената на децата, килимчето от баба ѝ в хола, опрениите до стената стикове за голф на Джералд. Всеки предмет носеше частица от семейния живот, който бяха градили през годините.

— И двамата сгрехихме, но можем да започнем отначало. Знаеш, че можем да живеем пак като преди — рече тя кротко.

Той не отговори.

— Няма ли да кажеш нещо, Джералд?

Съпругът ѝ приседна от другата страна на масата, като избягваше погледа ѝ. Гледаше някъде през прозореца.

— Нещата се промениха през последните две години — отвърна той.

— Прав си и това много ми тежеше. Сърцето ми се късаше от болка. Питях те какво не е наред, но ти само отричаше. Дори сега не казваш нищо — продължи тя с тъжен глас, без да го упреква.

— Слушам те — отговори той.

— Добре, промених се малко. И двамата поостаряхме, но това е естествено. Ти например си по-енергичен от мен. Искаш да си ангажиран, обичаш шумните компании, което е хубаво — бързо добави тя. — В това няма нищо лошо. Не е необходимо да имаме едни и същи нужди и желания. Просто трябва да правим компромиси.

— Може би ще ни се отрази добре, ако се разделим за известно време.

— Какви ги говориш?

— Казвам само, че при възникналите обстоятелства можем да се разделим за известно време и да видим какво ще се получи.

— Кога го реши? — извика тя и се хвана за главата. — И всичко става зад гърба ми. Разбрах за Флорида от Арни. А ти просто ми съобщаваш, че искаш да се разделим. Изоставяш ме точно когато имам нужда от подкрепата ти!

— Не е така, Хиацинт! Изслушай ме. Мисля, че и двамата се нуждаем от почивка. Бракът ни е в криза. Необходимо ни е време да обмислим нещата.

Той сложи ръка на рамото ѝ, но тя се отдръпна рязко и попита:

— Какво има да обмисляме? Когато двама души се разделят, „за да обмислят нещата“, накрая се развеждат. Това ли искаш? Кажи ми, развод ли искаш?

— Хиацинт, да поговорим спокойно — опита се да я утеши Джералд, правейки жест с ръка, за да я успокои. — Трябва да се държим цивилизовано. Ти си тази, която използва думата „развод“. Въпреки това, като се замисли човек, животът не свършва с развода. В някои случаи той може да се окаже едно ново и успешно начало.

— Да се държим цивилизовано! — извика тя. — „Цивилизованият развод“ е поредното модерно клише! Ти точно към това се стремиш. Боже мой, нима си забравил колко се обичахме? Бяхме едно цяло, един ум, едно тяло, забрави ли?

Хиацинт се отпусна на стола и зариди неудържимо.

— Не прави така. Ще се поболееш. И за децата няма да е добре, ако се държиш по този начин. Джери вече е достатъчно голям и ще се чуди какво става.

Той протегна ръка, за да я погали по главата, но тя подскочи и го зашлеви.

— Върви по дяволите! Проклет да си! Не помниш ли, че ти поиска да направя аборт, когато забременях с него?

— Овладей се, Хиацинт. Така доникъде няма да стигнем. Трябва да поговорим спокойно. Не искам да съм груб с теб. Последното нещо, което бих желал, е да те направя нещастна. Но трябва да ме изслушаш.

Хай беше като обезумяла. Сякаш светът се сгромоляса върху нея. Животът ѝ се разпадаше.

— Наистина ли го мислиш това? — извика тя. — Спри да увърташ. Кажи си го: „Не ме е грижа за теб, Хай, и искам развод“. Трябва да съм сигурна, че точно това искаш.

— Никога не бих казал, че не ме е грижа за теб, защото не е вярно.

Джералд внимателно остави лъжичката в чинийката, перпендикулярно на ръба на масата. После постави грижливо салфетката отляво на чинията си. Тези негови премерени действия я изпълниха с неудържима ярост. Не можеше да повярва, че е толкова педантичен и подреден в момент, в който съвместният им живот се

разпадаше. С един ожесточен замах тя катурна масата на една страна и запрати каната, чашите и чиниите на пода.

— Добре. Виждам, че е безполезно да говорим тази сутрин, така че е по-добре да оставим разговора за друг път. Отивам в клиниката. Все още имам пациенти, за които трябва да се погрижа, ако това въобще те интересува — рече Джералд.

— Изобщо не ме интересува. Искам да знам само какво ще стане с децата ми и с мен.

— Децата ще имат всичко, от което се нуждаят. А ти, Хиацинт, си неуравновесена. Погледни какво направи току-що. Нима ще наречеш и това инцидент, за да ти се размине?

— Да не би да намекваш, че съм подпалила клиниката нарочно?

— Да, така мисля.

— Така ли?

— Да. Била си обезумяла от ревност и си търсила отмъщение.

— Вярно е, че побеснях за минута. Съборих вещите от бюрата. Счупих няколко неща. Но това бе всичко.

— Има и още. Забравяш, че загина един човек.

— Не съм забравила. Ще живея с мисълта за това до края на живота си. Но не съм луда.

— Да не използваме такива определения. Да кажем просто, че не можеш да се контролираш. Лабилна си. А с това не мога да се справя. Не мога едновременно да се грижа добре за децата си, да бъда добър лекар и да живея с жена в твоето състояние.

— Какво искаш да кажеш с това „да се грижа добре“ за Джери и Ема? Това е моя работа. Аз съм тази, която си стои у дома по цял ден.

— Казах, че ще говорим по-късно. — Вече на вратата на кухнята, той се спря и заговори сериозно: — Хиацинт, ще спазя обещанието си. Никой никога няма да разбере за онова, което направи. Никой. Не бих причинил това нито на децата, нито на теб. Запомни го. Можеш да подадеш молба за развод, като изтъкнеш причина като пълна несъвместимост, непреодолими различия или каквото пожелаеш. Няма да се съпротивлявам, не искам да стигаме до съд. Просто ще се споразумеем, без въобще да замесваме тази история. Сега трябва да тръгвам, защото закъснявам.

* * *

След като той излезе, в стаята стана тихо. Къщата изглеждаше прекалено голяма и приличаше на безбрежно езеро. Тя плуваше в него, останала без сили, а ръцете и краката ѝ я предаваха. Сякаш бе затворена в клетка или в заседнал асансьор, в който и последните глътки въздух свършваха. „Какво да правя?“ — отчаяно се питаше тя. Нямахме близък човек, когото да помоли за съвет. Джим вече го нямаше, баба ѝ бе твърде стара и болна, а Франсин още не се бе съвзела от смъртта на съпруга си.

Гордостта ѝ не ѝ позволяваше да се обърне към Мойра, макар да ѝ беше близка приятелка. Не можеше просто да ѝ каже: „О, здравей, Мойра, искам да ти кажа нещо. Джералд поиска развод“.

„Трябва да изляза на въздух. Ще седна в двора. Или ще полегна на шезлонга. Имам чувството, че току-що се събудих от кошмар. Всичко това не се е случило в действителност. Ще отворя вратата на кухнята, за да погледна вътре. Съборената маса ми напомня за падналия окаян кон, който видях веднъж. Краката на горкото животно стърчаха по същия начин във въздуха. Значи всичко това не е било лош сън. Ще полежа на шезлонга и ще се любувам на спокойното синьо небе. Дивите гъски се отправят на юг. Дали да не взема децата и да избягам някъде?“

Нетърпимата жегга я накара да се прибере в къщата. Трябваше да разчисти кухнята. И тази сутрин, като всяка друга, имаше доста домакинска работа. Шетането внезапно ѝ се стори маловажно, но необходимо занимание. На масата лежах синя запалка и пакет цигари. Тя ги запрати с всички сили в коша и се зарече от дъното на душата си, че никога повече няма да запали цигара.

— Никога, никога, помогни ми — повтаряше тя.

Хиацинт легна на дивана в хола. По радиостанцията за класическа музика излъчваха концерт за пиано. Не успя да се сети за името на творбата, въпреки че я беше чувала и преди. Джим харесваше тази мелодия. Една вечер я бе пуснал два пъти на диск, а Джералд се бе престорил, че също я харесва. Джералд се беше престорил...

* * *

Късно следобед телефонът иззвъня.

— Здравей, мила, как си? — попита я Франсин.

— Добре съм. А ти?

— О, пътуването ми се отрази много добре. Знаеш, че не исках да тръгвам, но братята ти настояваха, че Джим би желал да продължа напред след всичките изплакани сълзи. Затова се съгласих. Говорихме си много за баща ви, разказвахме си весели случки с него и дори успях да се засмея. Не мислех, че някога пак ще мога да го правя. Само да видиш новия дом на Пол! Трябва да ги посетите другото лято с Джералд и децата. Имат най-великолепната гледка...

— Франсин, нали ми разказа за това, когато ми се обади миналата седмица.

— Добре, няма да се опитвам да те заблуждавам и ще говоря по същество. Джери току-що ми се обади.

— Така ли? И е успял да набере номера ти сам?

— Естествено. Той познава числата, а и Джералд му е показвал как да използва телефона. Обади се, за да ми каже, че нещо не е наред. Чул те е да плачеш.

— Но аз бях затворила вратата на стаята си.

— Въпреки това те е чул.

Хиацинт изпита ужас при мисълта, че малкото ѝ момченце е било много изплашено, за да постъпи така, но и достатъчно пораснало, за да се уплаши толкова.

— Джералд иска развод — отговори тя с треперещ глас.

— Какво? Какво? — ахна Франсин.

— Исква развод.

— Защо? Кога?

— Моля те, не ме питай. Случи се тази сутрин и сега не ми се говори. Трябва да се стегна и да приготвя нещо за вечеря. Моля те.

— Хиацинт, идвам при теб. Господи, това е лудост! Веднага тръгвам.

Точно сега Хай не можеше да понесе посещенията на Франсин.

— Не, мамо, моля те. Ще се справя. Не е нужно да идваш. Моля те, недей!

Може би за първи път от детството си насам тя наричаше Франсин „мамо“. Майка ѝ обаче вече бе затворила телефона.

* * *

Смрачаваше се. Изпълнена с мрачни предчувствия и тревога, Франсин шофираше с висока скорост. Когато пристигна, вече бе капнала от умора. Не биваше да се отпуска, защото искаше да прецени ситуацията много внимателно. Тя обходи с поглед уютната библиотека и лавиците, отрупани с книги, които Хиацинт събираше от дете. Огледа изящните библиотечни стълби, високите сини лампи от датски порцелан и всички стилни мебели, купени със заплатата на Джералд.

Той вече нямаше нужда от Хиацинт. Чудесно се справяше и без нея. Толкова просто беше. Безупречен както винаги, Джералд седеше в коженото кресло. В този момент му липсваше само едно легнало в краката му голямо куче — английски сетер или стара английска овчарка, както и сребърен поднос с чаши и превъзходно шотландско уиски до него, за да изглежда като на снимка от лъскаво модно списание.

— Не се ядосвай, Хиацинт. Не съм дошла тук, за да ти се меся. Знаеш, че никога не съм го правила, откакто се омъжи. Но когато Джери ми се обади, не можех просто да седя и да гледам отстрани. Та ти си ми дъщеря — оправдаваше се Франсин.

Хиацинт приличаше на бежанец във военна зона. Беше твърде изтощена, за да продума каквото и да било. Очите ѝ изглеждаха големи и тъжни, а лицето — пребледняло и посърнало.

— Знам, че чудесно можеш да се грижиш и сама за себе си. Нямам намерение да те третирам като малко дете и ако искаш да си тръгнеш, веднага ще го направя.

Джералд и Хиацинт мълчаха. Може би вече си бяха казали всичко. Сигурно присъствието на външен човек щеше да премахне напрежението. Франсин се обърна към Джералд, като едва сдържаше яда си:

— Казваш, че в изблик на гняв е обърнала кухненската маса. Това ли е всичко? Същевременно целият квартал говори за връзката ти

с детегледачката. Как според теб би трябвало да реагира една жена в такъв момент?

— Не е само това. Всичко започна много преди това, както се опитах да ти обясня. Хиацинт е потисната и изнервена от известно време. Самата тя си го признава.

— Или както сам тактично се изрази, станала е неконтролируема. Ако това е истина, в което се съмнявам, защото с малки изключения Хиацинт винаги е била много кротък и сдържан човек, нима това е причина, за да се разведеш с нея? Да я изоставиш?

— Не мисля да я изоставям. Остави ме да довърша — отвърна Джералд.

— Не ме занасяй, Джералд. Проблемът е много сериозен.

— Не те занасям — отговори той спокойно и хладно.

Франсин трябваше да запази самообладание, но гневът ѝ се надигаше неудържимо.

— Знаеш ли, сигурно отношенията ви са започнали да се влошават не от скоро, както сам каза. Вече подозирам сериозно, че това не е била първата ти изневяра. Така че ти си бил този, който е довел нещата до това положение — започна тя.

— Не става въпрос за глупавата ми забегка, заради която вече искрено се извиних.

— И аз приех извинението. Това момиче наистина не означаваше нищо за Джералд, Франсин. Ние все още си принадлежим — проговори Хиацинт с едва доловим глас.

„Как пък не! — помисли си Франсин. — О, милото ми дете, никой никога не принадлежи на другото, освен на самия себе си.“

— Проблемът не е в това — настояваше Джералд.

— Аз пък съм на обратното мнение. Сигурна съм, че ти е омръзнало да си с една и съща жена. Не си издържал на изкушението. Изневярата ти е разстроила Хиацинт и всичко се е развило лавинообразно — не отстъпваше от своето тя.

— Боя се, че опростяваш нещата прекалено много.

— Тогава не говори с недомлъвки. Между другото, какво мисли съдружникът ти за това?

— Ние работим заедно, но това не означава, че може да се меси в личния ми живот.

Франсин прие укора, но смени тактиката.

— Джералд, семейството ни те прие като роден син. Защо не помислиш над това, преди да предприемеш такава крайна стъпка?

— Имаш предвид паричната помощ? Беше като дар от Бога. Винаги съм ви бил благодарен и исках да върна парите на Джим, но той не ми позволи. Възнамерявам сега да ги дам на Хиацинт.

Думите му предизвикаха бурна реакция от страна на Хиацинт.

— Не ти дадох аз парите! — извика тя. — Баща ми ти ги даде! Не искам нищо от теб. Не и по този начин. Искаш да ми дадеш тези пари, за да си чист пред съвестта си. Няма да стане. Оказа се права, Франсин! Беше напълно права. — Хиацинт скочи и избяга от стаята.

— Виж какво й причини, Джералд.

— С Хиацинт е невъзможно да се говори. Подхожда прекалено емоционално към всичко — поклати той глава. — В днешно време хората се развеждат, без да правят трагедия от това. Просто решават да се разделят.

— Е, дъщеря ми не е от тези хора. Тя се омъжи за теб, защото те обичаше от цялата си душа. За нея ти не беше никакво моментно увлечение.

— Нещата не са толкова прости. Ти не знаеш нищо за съвместния ни живот.

Джералд седеше невъзмутим и непоклатим като скала. След цял час разговори нищо не се бе променило. Франсин забрави решението си да запази спокойствие и даде воля на яростта, която напираше в нея.

— Ако помниш, аз предсказах какъв ще бъде вашият „съвместен живот“, след като те видях няколко пъти. Ти си донжуан. Сменяш жените като носни кърпички. Така и не успя да ме заблудиш. За теб дъщеря ми беше като печалба от лотарията. Моята Хиацинт бе добро момиче, изискана, представителна, скромна и луда по теб. Докато не ти омръзна. Сега пред теб се отваря един напълно нов свят, а съпругата ти те отегчава.

— Както неведнъж съм отбелязвал, Франсин, ти си много умна жена. Този път обаче си далече от реалността. Имаше известна доза истина в думите ти тогава, но нещата не се изчерпват с това. Обаче не смятам да обсъждам с теб точно този въпрос. — Джералд се изправи, сякаш я подканяше да си тръгне. — Уверявам те, че всичко ще се уреди без много шум. Цялата процедура ще бъде безболезнена и ще се

договорим извън съда. Аз ще платя разноските и ще я издържам до края на живота ѝ. Справедливо е, нали?

— За каква справедливост ми говориш, копеле такова! Като си помисля, че Джим ти се довери! Сигурно сега се обръща в гроба си. — Франсин размаха юмрук. — Ще мине безболезнено, казваш. Преди да приключим с теб, ще ти причиня много болка, момченце. Сега ще се кача горе, за да се погрижа за дъщеря си. Бъди сигурен, че следващия път ще се видим в съдебната зала.

* * *

— Майка ти заведе децата на училище — осведоми Джералд съпругата си на сутринта, когато тя слезе на долния етаж малко след девет часа.

— Успах се — обясни тя.

— От хапчето е. Трябваше да ти дам. По-добре ли се чувстваш?

— Как можеш да ме питаш такова нещо?

— Седни да закусиш.

— Не съм гладна.

— Трябва да се храниш. Чух стъпките ти на горния етаж и ти опържих филийки. — Той стана и сложи пред нея една чиния. — Още са топли, кафето също е горещо, а портокаловият сок е охладен и прясно изцеден, както го обичаш.

Хиацинт нямаше никакъв апетит, но със сядането на масата хвана вилицата по навик. „Живеем, следвайки постоянно някакви навици. Седим си двамата в кухнята, а всъщност не искаме да сме заедно и въпреки това сме тук, защото така сме правили безброй много сутрини“ — разсъждаваше наум тя.

— Снощи с майка ти си разменихме грозни думи и се чувствам зле заради това — каза Джералд. — Трудно ми е да обсъждам с нея случващото се, без да мога да ѝ кажа цялата истина.

— Не го прави, Джералд. Франсин вече страда достатъчно след смъртта на баща ми. Недей да я затормозяваш и с твоите приказки за умишлен палеж.

— Съгласен съм и ти дадох думата си. Колко пъти трябва да го повторя? Слушай, ако не ме беше грижа за теб...

— Да те е грижа за мен? Не, Джералд, вече не можеш да ме заблудиш. Франсин е била права, когато каза, че не съм за теб, макар че се съмнявам, че съществува жена, която да отговори на изискванията ти — отвърна му тя. Думите ѝ бяха толкова жлъчни, че горчаха в устата ѝ. — Никога нямаше да се омъжиш за мен, ако не се нуждаеше от помощта на баща ми.

„Дали съм подозирала това тогава, в онази уютна зимна нощ, когато двамата играеха шах? Може би съм го знаела, но не съм искала да го повярвам.“

— Срамувам се, че се принизих толкова, че да се държа като ревнива глупачка.

Той не отговори веднага, но тя видя, че думите ѝ го бяха жегнали.

— Никога не съм планирал да се разведем, Хиацинт, повярвай ми. Ако не беше пожарът, щях да те помоля да ми простиш, както всъщност вече направих. Щях да ти предложа да останем заедно. Но сега това е невъзможно, защото се говори, че ще се води разследване за палежа на клиниката. Една от чистачките, която е била на работа в сградата на ъгъла онази нощ, твърди, че е видяла кола, паркирана на улицата в този късен час. Това ѝ се е сторило странно, защото там няма жилищни сгради, а и нито един прозорец не е светел. Можем само да се надяваме, че няма да може да даде подробно описание на колата — каза той тихо.

Дъхът ѝ секна. Вече ясно си представяше как я завличат в някоя болница или затвор, крещяща, безпомощна и истерична. Тя стисна юмруци в скута си.

— За щастие засега не са открили отпечатъци. Надявам се, че огънят и водата са ги унищожили. Както разбираш, ако бъдеш въввлечена в тази история, неизбежно ще пострадам и аз. С репутацията ми ще бъде свършено. А това не е добре за бъдещето на Джери и Ема.

Хай още не можеше да си поеме въздух и затова само седеше и го гледаше. Красивите му ръце с дълги пръсти почиваха на масата. „Някога обичах да ги целувам — припомни си тя. — Веднъж му казах, че бих умряла с него, ако бяхме на «Титаник», и наистина го мислех. Но той никога не ме е обичал. Сега вече ми е ясно. Тогава бях твърде млада и бях на седмото небе от щастие. Бях твърде млада.“

— Ти никога не си ме обичал — продума тя. — Не мога да те виня, защото човек не може да обича насила. Виня те само за това, че се преструваше, че ме обичаш.

— Не всичко бе преструвка — отвърна Джералд в своя защита. — Ако не беше подпалила клиниката, щяхме да живеем заедно до края на дните си.

— Не — каза тя. — Нямахте да стане така. Не бих поддържала отношения, в които обичам само аз. Не бих могла да запазя самоуважението си.

Той явно не очакваше такъв отговор. Отдръпна се, сякаш достойнството му бе накърнено.

— Е, в такъв случай не би трябвало да има проблем. Вече обясних как смятам да уредим развода. Няма да стигаме до съдебната зала. Документите ще бъдат изготвени от адвокатите ни, няма да водим спор за попечителство и няма да си създаваме проблеми. Сделката във Флорида е почти уредена. Възнамерявам да купя там къща, в която можем да се нанесем веднага, така че с децата ще можем да заминем в края на следващата седмица. Юридическите процедури не би трябвало да отнемат повече от няколко месеца. А аз винаги мога да хвана полета дотук, за да подпиша каквото е необходимо.

Главата на Хиацинт гъмжеше от мисли и затова ѝ бяха нужни няколко секунди, за да асимилира чутото.

— Какво каза? Заминаваш във Флорида с децата? — извика тя.

— Да, разбира се. Нали не мислиш, че ще ги оставя тук с теб при възникналите обстоятелства? Мислех, че ти е ясно, че ще искам пълно попечителство над тях — меко отговори Джералд.

Хай усети как нещо в нея се прекърши. Тя започна да пищи. Виковете ѝ приличаха на вледеняващите звуци, които издава банши^[1] или измъчвано животно. Джералд изтича до прозореца и го затръшна. После я разтърси, сграбчи я за ръцете и я плесна по бузите.

— Боже мой, Хай, това не е толкова ужасно. За тяхно добро е. Кълна ти се, че ще можеш да ги виждаш, когато пожелаеш. Те обаче трябва да се махнат оттук. Не можеш ли да го проумееш? — Гласът му звучеше уплашено.

Зъбите на Хиацинт затракаха. Преди никога не ѝ се бе случвало. Никога не бе изпитвала ужасната болка, която сега стегна гърдите ѝ.

— Не можеш... не можеш... да постъпиш така! — изрече тя на пресекулки.

— Легни! — заповяда ѝ Джералд. — Чуй ме. Първо пийни малко бренди. Хайде, няма да те отрови.

Той насила я отведе в хола и я накара да легне на дивана. После ѝ подаде чаша, която тя запрати към камината. Чашата издрънча и се счупи. Джералд отново наля бренди и този път насила го изсипа в гърлото ѝ.

— Искам да лежиш, Хиацинт — каза той. Гласът му не звучеше грубо, а като на лекар, който говори на истеричен пациент.

Тя лежеше, отпусната като парцалена кукла. Сълзи се стичаха по слепоочията ѝ. В главата ѝ подигравателни гласове неспирно повтаряха: „Ще ми отнеме децата. Ще ми отнеме децата. Щяха да я посещават в затвора. Тя щеше да носи раиран костюм. Щяха да са ужасени при вида ѝ. Децата ми. Животът ми. Какво стана с живота ми? О, Джим! О, бабо! О, боже!“.

Когато спря да плаче, Хиацинт отвори очи и извика:

— Защо ми причиняваш това, Джералд? Толкова ли ме мразиш?

— Изобщо не те мразя, Хиацинт. Държа на теб. Не разбираш ли, че го правя заради тях?

Той не спираше да говори, като се опитваше да я успокои. Дълбокият му и нежен глас сякаш я хипнотизираше и принуждаваше да го слуша. Друга част от съзнанието ѝ нашепваше, че всъщност не може да стане заради брендито, което бе изпила.

— Ще се разведем бързо, за да не привличаме внимание. Така ще е най-добре за всички и най-вече за теб, Хай. Не можеш да си позволиш да се разчуде. Ако разберат, че двамата сме имали пререкания, може да започнат да те подозират. Логично е. После не се знае какво може да открие един съобразителен детектив. Случаите на палеж нямат давност. Могат да подновят разследването години след случилото се. Трябва да знаеш, че ако се наложи да се боря за попечителство в съда, ще разкрия истината. Освен това ще е най-добре майка ти никога да не разбира. Тя няма да се предаде. Възхищавам ѝ се, но си е въобразила, че може да се справи с всичко. Ако решиш да ѝ разкажеш, тя ще наеме адвокати и цялата история ще излезе в пресата. Това ще е краят, а аз не искам това да се случва. Все пак един човек загина, Хай! Никога не го забравяй. Не се притеснявай за децата. Във

Флорида има много добро частно училище, намерихме и детегледачка, която е мила жена на средна възраст. Няма нужда да се безпокоиш за тях. Сега затвори очи. Аз трябва да изляза, но майка ти скоро ще се прибере.

* * *

Хай още лежеше, когато Франсин се върна и се надвеси над нея. Сега вероятно щяха да последват куп въпроси, на които се очакваше незабавен отговор.

— Закуси ли?

— Не.

— Видях, че Джералд пържи филийки. Каза, че са за теб. Смя да твърдя, че очакваше да се впечатля от загрижеността му.

— Не ги изядох — отвърна Хай.

— Поговорихте ли?

— Да.

— Дори не го удостоих с поглед. Ще се видим в съда.

Въпреки че бе проява на неблагоприятност от нейна страна, Хиацинт си пожела Франсин да си тръгне. Очакваше да последва разговор, който щеше да бъде напълно безполезен, защото щеше да се върти само около истината, която трябваше да бъде пазена в тайна.

— Трябва да хапнеш. Кога яде за последно? — попита я Франсин.

— Вчера на обед.

— Стой тук. Ще ти донеса нещо.

Франсин се движеше чевръсто, токчетата ѝ потропваха по пода. От кухнята се дочу тракане на съдове. Хиацинт се усмихна тъжно. Стана ѝ чудно, че успяваше да се усмихне в такъв момент. Може би обичайните шумове на ежедневието, като бръмченето на хладилника или звука при отварянето на фурната, я връщаха към спомена за нормалния живот.

— Донесох чай — каза Франсин и остави подноса на ниската масичка. — Не успях да намеря кафето. Изяж това яйце. Имаш нужда от белтъчини. След като заведох децата на училище, минах да купя кексчета.

— Ти няма ли да хапнеш?

— Аз закусих в пекарницата, от която купих кексчетата. Реших да се забавя малко, за да можете да поговорите с Джералд на спокойствие.

Франсин потропваше нервно с крак по пода, но не каза нищо, докато Хиацинт не изяде закуската. После отнесе подноса и се върна с четка за коса в ръка.

— Трябва да те среща. Обърни се — нареди на Хай и когато тя ѝ се подчини, Франсин я увери: — Ще ти подейства успокояващо. Много си напрегната. Знаеш ли, че имаш красива коса? И не ми казвай както винаги, че е прекалено права.

От приятното усещане, породено от равномерното движение на четката, на Хай отново ѝ се приспа. Веднъж Джералд ѝ бе обяснил, че повечето хора страдат от безсъние, когато са подложени на стрес, но има и такива, които изпитват по-голяма нужда от сън, когато са под напрежение. „Заспивай. Може и да сънуваш. Или никога да не се събудиш.“

— Съпругът ти някога казвал ли ти е, че имаш хубава коса? Говорил ли ти е подобни неща?

— Преди много време.

Франсин остави отговора ѝ без коментар и мълчаливо продължи да я реши. Хай изпита желание да ѝ разкаже всичко и да се освободи от товара на истината за случката, съсипала живота ѝ. Чувстваше се като дете, което се прибира разтревожено у дома, но знае, че там ще намери решението на проблема си. Хиацинт обаче не беше вече дете, а и никога не бе искала да бъде прекалено обгрижвана. Контролираше живота си, докато не стана жертва... Тя неволно въздъхна дълбоко и продължително.

Франсин остави четката и се премести на стола срещу дивана. Веднага след това последва канонадата от въпроси, която Хиацинт очакваше.

— Мога ли да попитам кога и къде започна цялата тази история? Още в Тексас ли или когато се преместихте тук?

Хай сметна за безсмислено да упорства. Отговори на възможно най-много въпроси. „Ако не можеш да отговориш, просто ѝ го кажи“ — каза си тя.

— Ако се върна назад и обмисля внимателно събитията, откривам признаци за това още от времето, когато живеехме в Тексас. С течение на годините проблемите в отношенията ни се задълбочиха. Той флиртуваше. Понякога ми се ядосваше, но никога на децата. Не показваше чувствата си към мен, ако мога да се изразя така. Мислех, че се дължи на преумора от работата.

— Разбирам — отвърна Франсин. Двете вертикални бръчки отново се появиха между веждите ѝ.

— Благодаря ти, че ми спести думите „Казах ти, че ще стане така“ — изплака Хиацинт във внезапен пристъп на обич към майка си.

— Всичко е наред, скъпа. По същата логика можех и да сгреша в преценката си. Честно казано, до вчера бях почти сигурна, че не съм била права.

Над камината стоеше в рамка снимка на Джералд от дипломирането му. Беше позирал с онази лека усмивка, от която на бузата му се образуваше трапчинка. „Не мога да повярвам, че седя тук и вода този разговор“ — помисли си Хай.

— Той ще си плати! — извика Франсин. — Ще наемеш най-добрия адвокат в щата. Ще изпразня банковата му сметка и ще разруша репутацията му.

— Не бива да стигаме до съд, мамо. Не искам парите му.

— Какво каза? Не ставай смешна, Хиацинт. Той ти е длъжник. Така и не върна на баща ти онези пари, които, както много добре си спомням, твърдеше, че взема само назаем.

— Много добре знаеш, че татко нямаше да ги приеме.

— Добре, да оставим това настрана. И бездруго то няма нищо общо с проблема. Но не мога да повярвам, че не искаш да водиш дело!

— Категорична съм. Ще се споразумеем извън съда.

— О, колко си ината и глупава! Винаги си била опърничава, но сега надмина себе си. Това е абсурдно. Просто нямам думи.

Хай знаеше какво си мисли Франсин. Да, според това, което майка ѝ знаеше, решението ѝ наистина изглеждаше абсурдно.

— Добре, Хиацинт. Не крий от мен. Той каза ли ти нещо друго тази сутрин? Нещо, което не би желала да споделиш с мен например?

Дъщеря ѝ сякаш се озова изведнъж пред непробиваема стена. Потърси начин да я прескочи, опипваше с длани непоклатимите ѝ камъни, търсейки скрита пролука в нея.

„Майка ти си въобразява, че може да контролира всичко. Ще наеме адвокати. Не можеш да си позволиш да се разчуе. Случаите на палеж нямат давност. Двадесет години затвор за палеж. Загина един мъж, това е неумышлено убийство.“

— Попитах те нещо, Хиацинт. Имаш ли да ми казваш нещо?

Трябваша ѝ няколко секунди, за да събере сили да посрещне строгия поглед на Франсин и да отговори:

— Само това, че той иска да вземе децата във Флорида за известно време.

— За известно време? Какво говориш? — Викът на Франсин отекна в цялата къща. — Нима ще го оставиш да отведе децата? Не мога да повярвам!

На Хиацинт това ѝ дойде твърде много. Първо я измъчваше Джералд, а сега не можеше да понесе нападки и от друг.

— Много те моля — обърна се тя към майка си. — Казах, че ще е само за известно време. Повече не мога да говоря за това, Франсин. В момента не мога да направя абсолютно нищо, повярвай ми.

— Вярвам, че си загубила разсъдъка си. Какво криеш от мен?

— Нищо. Казвам ти всичко, което мога. О, моля те, остави ме на спокойствие. Искам да остана сама.

— С какво те държи? Той те изнудва! Нямам ли право да разбера като твоя майка? Защо не искаш да споделиш с мен? Аз съм най-близкият ти човек, а ти не можеш да ми се довериш. — Франсин се наклони към Хиацинт и повдигна брадичката ѝ. — Погледни ме. С мен можеш да споделиш всичко, абсолютно всичко. Извънбрачна връзка ли си имала? Отстрани изглежда така. Само за това се сещам. Сигурно си била с друг, и сега Джералд ти отъмщава.

Хиацинт се изправи на дивана и застана лице в лице с майка си.

— Не виждаш ли, че ме измъчваш? — извика тя. — Не, не съм имала връзка. Не, не и пак не. Моля те, върви си и ме остави на мира. Не издържам повече, не мога...

— Ще те заведа на психиатър, Хиацинт. Трябва да стигнем до същината на проблема.

— Никъде няма да ме водиш. Казах ти да ме оставиш на мира.

— Ако ти не отидеш, аз ще доведа някого тук. До края на деня ще намеря специалист.

— Ако доведеш тук психиатър, Франсин, ще избягам от къщата. Искам да ме оставиш. Върви си! Върви си!

Франсин си тръгна. След като майка ѝ затвори входната врата, Хай се приближи до прозореца и я видя как се качва в колата, после слиза от нея и тръгва обратно по пътеката към входната врата, където натисна звънеца. Той звънесе като камбанки, чийто звън сега се разнесе из къщата.

Хай стоеше, облегнала чело на стената. „Не издържам повече, но трябва да продължа да живея. О, остави ме! Искам всички да се махнат, ти и всички останали. Не издържам вече.“

Звънът на камбанките отекваше дълго в къщата. След това утихна.

* * *

„Всичко е навик“ — помисли си тя малко по-късно, също както сутринта, когато седна на масата с Джералд само защото бе свикнала да го прави. Сега отново по навик се захвана с ежедневните домакински задължения, като разтребване, прибиране на децата от училище и приготвяне на вечеря. Имаше чувството, че в нея живеят две отделни личности. Едната беше висока, стройна жена, облечена с карирана памучна пола, застанала в петно от слънчева светлина на покрития със зелен линолеум под, и белеше картоф, а другата я наблюдаваше.

Вече бяха приключили с вечерята, когато Джералд се прибра. Той бе хапнал в града. Попита я за майка ѝ и когато разбра, че Франсин е заминала, изрази надежда, че тя се чувства по-добре.

— Годината беше кошмарна за нея. Тя не заслужава толкова страдание.

Съчувствието му, изразено с такова благоприличие, бе направо нетърпимо. Думите на Джералд отново върнаха Хай към спомена за ехтенето на камбанките сутринта. Спомни си как Франсин подкарва колата надолу по улицата и внезапно изпита съжаление към майка си.

Хиацинт вдигна телефона и набра номера ѝ. Никой не отговори. Тя се притесни да не би нещо да се бе случило с майка ѝ по пътя към

дома. Франсин си беше тръгнала доста разстроена. Когато най-накрая тя вдигна слушалката, Хай набързо изстреля:

— Съжалявам за тази сутрин. Добре ли си?

— Въпросът е дали ти си добре.

— Е, преживях и този ден.

— Добре, ами утре, какво ще правиш занапред? Надявам се, че мислиш за бъдещето и ще промениш решението си.

— Не мога да го променя, Франсин.

— Искам да ти кажа, че съм дълбоко наранена. Освен това съм и ядосана, защото не искаш да говориш с мен. Не е моя работа какво си направила в личния си живот. Но каквото и да е то, не заслужаваш това, което Джералд ти причинява.

„Ще ми се наистина да бях имала връзка, както си мисли тя. Името ми ще влезе в новините, а децата ми ще бъдат опозорени, въпреки че някои справедливи хора ще казват, че децата нямат вина“ — рече си Хиацинт.

— Виж какво причинява и на Джери и Ема! Побъркан ли е, или просто е чудовище? Мисля, че и двамата сте полудели. Кога ще ги върне обратно? И как мислиш да подготвиш децата за развода?

— О, моля те, Франсин, не утежнявай още повече нещата.

— След като си тръгнах от вас тази сутрин, отидох да потърся съвет. Искам да ме чуеш. Ако наистина сте решили да се развеждате, трябва да им го кажете много внимателно. В противен случай ще си мислят ужасни неща, като например, че някой от вас двамата ще умре или пък че вината за това е тяхна. Ще започнат да сънуват кошмари или да се държат лошо. Трябва да се консултираш как да им го съобщиш и какви думи да използваш. Това е безобразие от ваша страна! Ще направиш ли поне това?

Вдовицата в черната рокля. Присъда за умишлен палеж. Затвор.

— Да.

— И не му се оставяй, Хиацинт. Покажи му, че не се предаваш.

— Ще се постарая.

— Специалистът, при когото отидох вчера, ми каза, че щом отказваш да споделиш с мен какво става, не трябва да те питам. Затова спирам. Искам само да знаеш, че ще бъда до теб, когато ти потърбявам.

Ядосана съм и съм наранена, но ще дойда при теб, когато имаш нужда от мен.

Хиацинт затвори телефона и отиде до задната врата, за да хвърли едно око към двора, където Джералд играеше с децата. С Джери си бяха спретнали боксов мач и си разменяха финтове, юмручни удари и резки нападения. Ема, заинтригувана от играта им, ги наблюдаваше от мястото си в люлката близо до ринга.

Франсин бе посъветвала Хиацинт да се бори. Добра идея, но трудно осъществима. Въпреки това още не трябваше да използват думата „развод“, без значение какво казва Франсин. Ще нарекат пътуването до Флорида „ваканция“. Ще постоят малко там и ще ходят в ново училище, докато мама трябва да помага известно време на клетата си болна баба тук.

„А колко дълго ще трае това известно време? Няма да мисля за това сега“ — реши Хиацинт.

Те не я забелязаха, че стои на вратата и ги наблюдава. Свил малките си юмручета, Джери изглеждаше силен и наперен. Летният загар на кожата му бе започнал да избледнява. Предишният ден Ема бе оповестила с мъдро кимване, че госпожа Дарти — миналогодишната ѝ учителка в детската градина, която се канеше да се пенсионира, тъй като приближаваше шестдесет и пет години — очаква бебе. „Наистина, наистина. Тя ми го каза!“ — настояваше Ема, тръскайки глава, както обикновено правеше, когато държеше на своето.

Хай продължаваше да стои на вратата. През главата ѝ минаваха странни, откъслечни мисли, въпроси, на които не намираше отговор. Дали Джералд щеше да се радва толкова на децата си, ако например Джери приличаше на затлъстялото малко момче на Мойра, което вече тежеше два пъти над нормата? Не беше ли честото възхищение на хората от красотата на децата им причината, поради която Джери и Ема му бяха толкова мили? Щеше ли Джералд да флиртува с други жени, ако... Не искаше да мисли и за това сега.

* * *

В един ранен следобед Арни дойде. Във фоайето бяха наредени кашони с дрехите и книгите на Джералд, готови да бъдат изпратени

във Флорида.

— Това е краят — заговори Хиацинт, когато забеляза, че Арни гледа кашоните. — Къщата вече започна да прилича на изоставена.

— Изоставена? Трябва ли да е така? — Той видя стреснатото ѝ изражение и добави: — Изненадах те, нали? Май трябва да държа устата си затворена.

Той носеше ботуши и удобни дрехи за езда, каквито предпочиташе в свободното си време — топла риза с разкопчани горни копчета и шапка с голяма периферия, която наричаше „полукаубойска“. Хай за пореден път си помисли, че Арни изглежда поне с двадесет години по-млад.

— Заповядай вътре — покани го тя.

— Не е добра идея да влизам. Ще умириша къщата на коне.

Прав беше, но това вече нямаше значение.

— Влез — повтори тя и се извини. — В ужасен вид съм. Пригответе нещата на Джери и Ема. Отне ми повече време, отколкото очаквах.

— Сигурно си много разстроена. Чувствам се ужасно заради тази история, Хай. Знам, че не бива да се мезя, но майка ти ми се обади точно когато излизах от конюшните и затова дойдох така набързо. Поболяла се е от тревога заради теб. Решила е, че може би аз мога да направя нещо по въпроса. Тя не знае, както и аз, защо децата заминават, а ти оставаш. Странно е.

В очите му винаги се четеше приятелска загриженост, но сега я гледаше умолително и с много топлина, сякаш съзнаваше, че не може да намери точните думи и искаше да компенсира това.

— Арни, ти си най-милият човек, когото познавам. Знам, че искаш да помогнеш и да направиш каквото е по силите ти, но това е невъзможно — каза му тя.

— Не можете ли да се помирите? Опитайте се да закрепите брака си, а не да захвърляте всичко.

Тя нямаше какво да отвърне, затова само вдигна безпомощно ръце.

— Можеш да си искрена с мен, Хай. Джералд ми каза, че е заради Санди. Винаги съм го подозирал. Но очаквах от него да прояви по-добър вкус. Та той вече приключи с нея. Тя не е нищо повече от

боклук, уличница и голяма... да не казвам какво. След десет години ще прилича на лоена топка.

— Нещата са по-сложни.

Чувстваше се уморена и с ужас се запита колко пъти още щеше ѝ се наложи да отклонява такива въпроси и да измисля правдоподобни обяснения. Първа, разбира се, щеше да попита Мойра. Въпреки че ценеше добрината и отзивчивостта на приятелката си, щеше да се наложи да отбягва дори нейните въпроси. След Мойра щяха да последват много други, освен ако истината, която не можеше да признае, не бъдеше разкрита...

— Не си заслужава да се разделяте заради тази глупава изневяра, Хай. Честно да ти кажа, не мога да ви разбера и двамата. Джералд обича живота си, работата си, децата си...

— Но не и мен — прекъсна го Хиацинт.

— Напротив, Хай, обича те. Радва се безкрайно много на картините ти, постоянно разправя как ще се прочуеш и те хвали колко добра майка си.

— Не знаеш цялата история, Арни.

— Знам, че е голяма бъркотия. Майка ти каза, че Джералд ѝ се обадил и тя му затворила телефона. Всеки се сърди на другия. Всеки се притеснява. Джералд се тревожи за теб...

— Уверявам те, че Джералд изобщо не се тревожи за мен — прекъсна го отново тя.

— Е, тогава не знам — сви той рамене. — Не искам да вземам нечия страна. И двамата ми допаднахте от първия миг, в който ви видях, и все още ви харесвам. Джералд е добър съдружник и го уважавам. Планираме да направим големи неща във Флорида. Но ми се искаше и ти да дойдеш с нас. Защо, по дяволите, не се стегнеш и не тръгнеш с нас? Дай още един шанс на брака ви.

— Кога точно заминавате? — запита тя, пренебрегвайки въпроса му. — С Джералд не си говорим много напоследък.

— По-следващата седмица. Хай, ужасно е, че децата трябва да заминат без теб. Намирам цялата история за странна. Нищо не разбирам.

Хиацинт захлупи лице в дланите си и Арни не каза и дума, докато тя не се съвзе. Стори ѝ се, че поне за момента е изплакала всичките си сълзи.

— Какъвто и да е проблемът — поде той, — не може да продължава вечно. И двамата ще промените мнението си. Междувременно с теб ще поддържаме връзка. Ще пътувам постоянно. Трябва да продам земята, на която бе застроена сградата. Струва цяло състояние. Имам работа и в Ню Йорк, така че ще идвам насам и ще те виждам доста често. Ще ти разказвам за децата. Там ще ги водя в конюшните и ще ги уча да яздят. Постоянно им обещавам и сега ще имам възможност да го направя. Те са страхотни, умни деца.

Нямаше повече какво да си кажат. Двамата се изгледаха за момент. После Арни заговори бързо:

— Не трябва да идваш до летището, Хай. Целуни ги просто за довиждане на входната врата и се скрий вътре, преди да са те видели, че плачеш.

— Знам. Ти със същия полет ли ще пътуваш, Арни?

Той кимна и се изправи.

— Ами аз ще тръгвам. Ще ти дам телефонните си номера. Можеш да ми се обаждаш по всяко време, всеки ден, ако искаш, и аз ще те държа в течение. Не трябва да се притесняваш. Знаеш, че Джералд обича децата.

— Ще ми се вече да е утре. Разбираш ли?

— Естествено. Не проумявам цялата история, но знам какво имаш предвид. Искаш всичко вече да се свърши. Е, няма да чакаш дълго. Остават само няколко дни, а те ще минат бързо.

Дните се изнизаха милостиво бързо. Последния ден Хиацинт се усмихна и целуна децата си. Те бяха твърде развълнувани от предстоящия полет, за да обръщат внимание на други неща.

— Ще се видим скоро — каза им тя, когато Ема и Джери тръгнаха към микробуса.

В края на пътеката Хиацинт се обърна към къщата. Поспря се, за да прочете за сетен път изрезката, която Джералд бе пхнал в ръката ѝ. „Подновяват разследването на мистериозен случай на палеж, случил се преди четири години.“

[1] Домашен дух от ирландския фолклор, който с писъците си предвещава смърт в семейството. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

Първото нещо, което Хиацинт направи, след като затвори вратите към стаите на Джери и Ема, за да не поглежда в тях, бе да почисти къщата. Леглото, което допреди няколко седмици делеше с Джералд, се нуждаеше от пълно освежаване. Налагаше се да обърне тежкия матрак и щеше да го направи, дори това да й костваше счупен гръбнак. Трябваше да даде на химическо чистене безупречно чистата покривка на леглото и да смени възглавниците. Трябваше да почисти основно гардероба му, защото, макар да беше вече празен, тя още долавяше аромата на одеколона му. От Джералд не трябваше да остава и следа нито в гаража, където бе оставил един стар скъсан чадър, нито в килера, където бе забравил новия си дъждобран. Тя се движеше нагоре-надолу из къщата, влачейки след себе си прахосмукачка, кофа с парцали за чистене, препарати за почистване на мебели, на месинг и на всичко останало, за което можа да се сети.

Движеше се трескаво, главата й гъмжеше от безброй объркани мисли: „Как ще живея по този начин? Тук, в гробището на Гроув Стрийт, е погребан човек, който загина заради това, което направих. Децата му ще растат без баща, а моите — без майка. Как да си ги върна? Как?“.

Телефонът иззвъня. „О, дано не е отново Мойра! Тактично стои настрана, защото знае, че не искам да се виждам с никого. Въпреки това не мога да продължавам да й казвам, че децата не са на училище, защото Джералд ги е завел на кратка почивка. Тя не ми вярва. Обяснението не звучи правдоподобно, но само това мога да измисля.“

Обаждаше се Франсин, за трети път този ден. Звучеше притеснено.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойда при теб, Хиацинт? — попита тя с тъжен глас.

— Няма нужда да пропътуваш триста и двадесет километра за нищо. Благодаря ти все пак.

— Не се дръж толкова студено с мен. Ако мислех, че ще ми натежи да шофирам толкова дълго, нямаше да ти го предложа. Не бива да забравяш, че се тревожа за теб.

Хиацинт се боеше да не последват още настоятелни въпроси и въздъхна.

— Чух въздишката ти — рече Франсин.

— Не си мисли, че не искам да дойдеш. Истината е, че в този момент нямам нужда от никого. Желая да остана сама, за да събера мислите си, макар да се съмнявам, че ще стигна до нещо смислено.

— Какво прави днес?

— Почистих къщата. Изхвърлих разни неща, като например снимката от сватбеното ни тържество.

Сега и Франсин въздъхна.

— Грижи се за себе си, Хиацинт. Обещай, че ще ми се обадиш, ако имаш нужда от нещо.

„Майчина загриженост — помисли си Хиацинт и пак се сети, че Франсин можеше да ѝ напомни «Казах ти, че така ще стане!», но не го направи. Само да я бях послушала! Тогавя обаче нямаше да ги има Джери и Ема. Той ми взе децата!“

— Ще полудея. Трябва да се преборя с гнева — каза тя на глас.

Хай не излезе от къщата няколко дни. Навън есента бе обагрила всичко в топли цветове. Първите пожълтели листа на клена и потрепващите листа на червения дъб сякаш искряха на фона на синьото и безоблачно следобедно небе. Уинслоу Хоумър^[1] би нарисувал такова небе. Самата тя не беше хващала четка и дори не бе влизала в ателието от няколко седмици.

Хиацинт скочи импулсивно, грабна един пуловер и излезе от къщата. Имаше време да стигне до книжарницата, преди да затворят, и да купи две книги, които да изпрати на децата. Джери обичаше да чете на Ема — чувстваше се горд и пораснал. Представи си ги седнали на пода или на най-долното стъпало на стълбището на някоя къща, далече от нея. Арни ѝ беше казал, че детската им стая във Флорида е с изглед към плавателен канал, а самата къща е чудесна.

По пътя към книжарницата Хиацинт трябваше да мине покрай клиниката. Прозорците напомнях ослепени очи, не бе останал и помен от предишния блясък и благосъстояние. Всичко бе безвъзвратно

загубено, също като първата ѝ любов. Минаваща наблизко жена се поспря до Хиацинт, загледа се в останките и промърмори:

— Ужасна история. Казват, че е подпалена умишлено. Чудя се дали изобщо някога ще открият виновника.

— И аз това се питам.

Хай не искаше да продължава този разговор и се запъти към книжарницата. Разрушената сграда породи в съзнанието ѝ живата представа за мъж, пропадащ в пламъците. Сякаш чу ужасения му писък, усети агонията му. През тялото ѝ премина леденостудена тръпка.

„Дори да прекарам остатъка от живота си в затвора, това няма да го върне. Този инцидент послужи на Джералд като извинение да ме напусне. Отдавна е искал да се разделим, може би без дори да го осъзнава. Сега вече е свободен. Каква хубава двойка бяхме, или поне така си мислех. Човек можеше да ни завиди, като ни види, независимо дали бяхме на пълна с гости маса или в двора с децата. Колко измамно може да е всичко на пръв поглед!“

Потънала в мрачни мисли, Хиацинт влезе в книжарницата, купи книжка с приказки за Джери и книжка с картинки на животни за Ема. Повечето илюстрации бяха на коне, което щеше да подготви момиченцето за обещаното от Арни посещение в конюшните във Флорида.

Книжарят бе дружелюбен и приказлив. Сподели, че и той купува книжки на внуците си, защото това е най-ценният подарък за едно дете. Човекът се изразяваше добре и Хай си помисли, че няма да се учуди, ако се окаже, че по професия е учител. Въпреки дружелюбното му бърбене, той изглеждаше нервен, защото, както ѝ обясни, бе „нов в занаята“. Хай се трогна при вида на измачканата риза и износената му вратовръзка. Зачуди се какво го е накарало да започне работа тук на тази възраст и защо още е неуверен в себе си. Безуспешно се опита да си представи живота му, а вероятно и той не можеше да си представи нейния.

Книжарницата бе далече от дома ѝ, но Хиацинт вървеше бавно. Нямаше причина да бърза. Там не я чакаше никой. Оставаха няколко дни до есенното равноденствие, започваше да се стъмва рано и някои прозорци вече светеха. Там, където щорите не бяха спуснати, тя видя хора в кухнята или наредена за вечеря маса и столове около нея.

Хай стигна до началото на пътеката пред дома ѝ. В къщата не светеше нито един прозорец. Врълхлетя я странното чувство на празнота и емоционална притъпеност. През последните седмици вътрешно се беше разкъсвала от противоречиви чувства. Тогава бе имала усещането, че всеки момент ще избухне.

Изведнъж се оказа, че няма какво да прави. След основното почистване къщата изглеждаше стерилна и всяка вещ стоеше точно на мястото си. Блестящият от чистота хладилник бе почти празен. Тя знаеше, че жените, които живеят сами, често развиват лоши хранителни навици, но въпреки това намираще за излишно да готви. Тя взе круша и ябълка, седна на дивана и тъкмо реши да чете вестник, когато телефонът звънна. В слушалката се разнесе възторженият глас на Джери:

— Мамо, имаме си кученце! Татко ни заведе на едно място, на което имаше много кученца, и ние си избрахме едно. После му купихме две чинийки — едната за вода, другата...

— Дай аз да се обадя! — Ема го прекъсна с вик. — Искам аз да разкажа на мама. Знаеш ли каква порода е? Таньол.

— Шпаньол, глупачке. Породата му е Кинг Чарлз шпаньол, затова го кръстихме Чарли.

— Не съм глупачка! Мамо, той е на кафяви и бели петна. Опашката му е почти изцяло кафява. Обожавам го!

Сърцето на Хиацинт щеше да се пръсне от вълнение. Допреди малко в душата ѝ цареше студена пустота, но сега преливаше от нежност и топлина.

— Ще ти изпратя негова снимка — не спираше да говори Джери. — Чичо Арни ми купи фотоапарат...

— Той е и мой.

— Ти не знаеш как да го използваш.

— Аз ще покажа на Ема как да го използва, Джери — долетя гласът на Арни. — Подарих го и на двама ви. Когато приключите, искам за малко да поговоря с майка ви.

Хай искаше да ги задържи на телефона. Можеше да ги слуша цяла нощ. Имаше куп въпроси към тях. Едва бяха отговорили на един, а тя вече питаше друго.

Да, училището им бе хубаво и имаше червен покрив. Джери си бе намерил приятел, всъщност двама приятели, близнаци. Казвах се

Джеф и Лари и бяха съвсем, ама съвсем еднакви. Ема вчера бе ходила на плуване. Не е ли било прекалено студено? Не, тя не беше плувала в океана, а в един басейн с топла вода. Мама не знаеше ли, че и във Флорида има басейни?

— Има и палми — допълни Джери. — У дома нямаме палми. Кога ще дойдеш при нас, мамо?

— Скоро — отвърна Хиацинт, но веднага се поправи: — Ще се опитам да дойда скоро. Мога ли сега да поговоря с чичо ви Арни?

— Знам какво ще ме попиташ — изпревари я Арни. — Всичко е наред. Повярвай ми. Ако не беше така, щях да ти кажа.

— В момента можеш ли да говориш?

— Да, Джералд е на работа. Взех си свободен следобед и минах отгук да му оставя едни документи. Всичко е наред.

— Кажи ми само липсвам ли им?

— Питат кога ще дойдеш. Разбираш ли? Но иначе са доволни и се забавляват.

— Мислех си за Деня на благодарността. Дали мога да дойда тогава и да се срещна с тях в хотела, в който ще отседна? Не искам да идвам до онази къща.

— Разбирам те. Ще видя какво мога да уредя. Винаги съм ти казал, че не искам да вземам ничия страна и нещата трябва да останат така, но в същото време те подкрепям, ако това не е някакво абсурдно противоречие.

— Бог да те благослови, Арни.

След този разговор тя си поплака, после се съвзе и отново хвана вестника. В него не намери нищо интересно, макар да обичаше да преглежда вестниците. После, както правеше често, отиде в ателието си и застана пред творбите си, съзерцавайки ги мълчаливо. Последната ѝ картина бе от миналата година, когато нарисова Франсин и Ема, седнали на пейка в градината пред храст будлея. Импресионистите винаги изобразяваха такива сцени по много красив начин, но Хиацинт не беше толкова наивна, за да си мисли, че може да се мери с тях. Въпреки това, докато критично оглеждаше картината, тя осъзнаваше, че я бе нарисувала добре. Дори много добре. Но при възникналите обстоятелства никой не можеше да очаква да получи вдъхновение или енергия, за да твори. О, тя щеше да се върне към изкуството! Трябваше да го направи. Но нямаше да стане днес.

Хиацинт слезе отново на долния етаж, пусна диск с тиха музика за пиано и легна на дивана в кабинета. Осъзнаваше, че прекарва прекалено много време на този диван. Подремваше, будеше се, бореше се със страховете си и се мъчеше да намери изход от ситуацията.

Захладня. Скоро щеше да се наложи да запали камината. От самата мисъл за приближаващата дълга и мрачна зима ѝ ставаше дори още по-студено. Тя стана и отиде до килера, където бе скътала един стар шал на баба ѝ, останал при последното ѝ посещение. Хай не харесваше убития му кафяв цвят, но баба ѝ го обичаше, а и шалът топлеше не само заради материята, а и защото бе изплетен от баба ѝ. Хай го уви около раменете си и пак легна. След малко мислите ѝ се понесоха в ритъма на успокояващото ноктюрно. Баба ѝ бе направила много пуловери, палта и малки роклички за Ема.

Изведнъж Хай се сети, че така и не се върна да купи рокличката, която хареса в Париж. Беше толкова красива с розите по предната част и розовите обувчици, които ѝ подхождаха чудесно! Още си спомняше и най-малката подробност. С малко повече търпение можеше да ушие за Ема същата рокля.

Знаеше как да го направи, защото като малка бе ушила много дрехи на куклите си. С шевна машина можеше да успее за един ден. Тя обаче не разполагаше с такава и освен това френската рокля бе ръчна изработка. Ако трябваше да бъде точна, или както някои хора казваха, „придирчива“, разликата винаги можеше да се види. Венчелистчетата и листенцата по обсипаната с цветя дреха трябваше да бъдат изрязани с най-малките ножички и да се пришият с най-фини, почти незабележими бодове към бялата ленена основа. Роклята трябваше да е малко произведение на изкуството.

Хай работеше по няколко часа на ден, докато очите ѝ не се изморяваха, и успя да ушие дрехата за една седмица. С известна изненада осъзна, че подобно на рисуването, тази дейност бе обсебила цялото ѝ внимание.

Тя реши сама да занесе рокличката във Флорида, дори може би още за Деня на благодарността. Арни бе обещал да ѝ помогне да организира посещението. Джералд трудно щеше да му се противопостави. Франсин също се беше затъжила за децата, така че сигурно щяха да отидат заедно. Джери и Ема обичаха баба си. И ако тя обещаеше да не задава постоянно въпроси и да не сипе укори, Хиацинт

щеше да се радва да пътуват заедно. Окуражена от този първи лъч надежда от толкова дълго време насам, Хай грабна роклята и отиде в местния универсален магазин, за да потърси подходящи обувки към нея.

Витрината на магазина на компанията „Р. Дж. Милър“ гледаше към площада. Местните хора още го помнеха като мястото, от което бяха купували бебешки дрешки на децата си и абитуриентските и булчинските си рокли. Хиацинт редовно пазаруваше от магазина и сега се запъти директно към щанда за обувки, където откри, както и очакваше, че няма розови обувки, които да подхождат на роклята. Продавачката познаваше Хиацинт и Ема и отбеляза, че белите обувки ще отиват повече от черните лачени.

— Роклята е толкова хубава! Би ли ми казала откъде я купи?

— Аз я уших. Сетих се за една рокля, която видях във Франция.

— Сама ли я уши? Сигурно доста си се потрудила. Много бих искала да я покажа на госпожа Рейнолдс в отдела за рокли. Имаш ли нещо против?

— Съвсем не.

След тишината у дома дори няколко минути разговор с някой, който не я познаваше толкова добре, че да ѝ задава въпроси, бяха добре дошли.

„Кевин ми каза, че Джери не е бил на училище. О, значи е във Флорида с баща си? Мислят ли да построят отново клиника на старото място?“ Или пък тактичното отношение на Мойра: „Няма да те притеснявам, Хай. Когато си готова да говориш, ми се обади и кажи как бих могла да ти помогна“.

— Наистина е изключителна — рече госпожа Рейнолдс. — Бих желала да я покажа на една клиентка. Тя е в офиса и чака господин Милър. Ще я повикам тук, ако можете да ни отделите малко време.

„Имам цялото време на света“ — каза си наум Хиацинт.

Клиентката — Сали Дод, бе интелигентна млада жена, облечена в черно. Тя също се впечатли от роклята.

— Не просто е във френски стил, а има онова специално френско излъчване. И определено е много елегантна. — Тя отстъпи назад и заразглежда роклята. — Интересна е. Според мен жена на всяка възраст може да я носи. Мислили ли сте да ушиете същата, но в голям размер?

— Всъщност не.

— А бихте ли размислили, ако поискам да ушиете такава рокля за мен?

— Ами... не знам — удиви се Хай. — Не съм професионална шивачка. Искам да кажа... не знам. Шиенето дори не ми е хоби.

— Тази рокля наистина ме впечатли. Заминавам на круиз и много ми се иска дотогава да я имам — не спираше да настоява младата жена.

Хай вече беше не само много учудена, но и неимоверно поласкана. Предложението ѝ се струваше доста необичайно и това я накара да реагира импулсивно. Защо да не приеме? Какво да прави през дългите и самотни вечери?

— Добре — съгласи се тя. — Въпреки че не възнамерявам шиенето да се превърне в мое хоби или професия.

— Ще ви платя много висока цена. Моят размер е почти като вашия. И на ръст сме еднакви.

Хиацинт погледна старата си пола, ушита от хубав туид.

— И аз нося осми размер — отбеляза тя.

— Добре. Наистина съм развълнувана. Ще запишете ли координатите, госпожо Рейнолдс? Извинете ме, но виждам, че господин Милър идва и не искам да го карам да ме чака.

— Господин Милър е четвъртото поколение в семейството — обясни ѝ госпожа Рейнолдс, макар Хиацинт да не я бе питала. — Той работеше в магазина в Оксфийлд, но го повишиха и сега управлява всичките шест магазина — продължи тя, като очевидно се наслаждаваше на това малко разнообразие в монотонния си ден. — Много умен младеж, а и има късмет. Напук на настъпващите промени, „Р. Дж. Милър“ процъфтява.

Когато излезе на улицата, Хиацинт се почувства глупаво. Без да се замисли сериозно, се бе съгласила да направи нещо, което щеше да откаже, ако бе обмислила внимателно предложението. Не трябваше да се прави на шивачка на рокли.

Сега, след като вече обеща, не ѝ оставаше друго, освен да се върне в магазина и да купи още от материалите, които използва за роклята на Ема. Тя тръгна да се разхожда бавно по площада. Поне за известно време спокойствието на стария град ѝ подежда успокояващо. Не можеше да се каже, че тук времето бе спряло, а по-

скоро, че бе забавило ход. Градът пазеше своето минало. Паметникът в чест на Гражданската война се издигаше в центъра на парка още от времето, когато около него се бяха простирали пасбища с пасящи крави. В търговския център на града членовете на Червения кръст се срещаха в стара дървена къща, която имаше в двора запазен кладенец. Дори изсъхналите и шумолящи под краката ѝ листа създаваха уют и Хиацинт се ужасяваше, че трябва да се прибере в дома си. Мисълта да завърти ключа и да влезе в къщата, където щеше да е сама в потискащата тишина, ѝ се струваше отблъскваща.

Вероятно трябваше отново да се върне в книжарницата и да си потърси някоя нова книга за четене. Можеше да се отбие и в музикалния магазин, за да си купи нещо. А можеше да направи и двете. Тя се обърна да прекоси отново площада. Сети се за онези моменти, в които бе критикувала хората, прекарващи времето си в безцелно шляене по магазините и главната улица, взирайки се във витрините или харчейки пари за ненужни вещи. Сега вече разбираше, че много от тях просто се опитваха да избягат от нещо.

Точно когато излизаше от магазина с две книги и материалите за шиене в ръце, един мъж, който се беше запътил в нейна посока, се спря.

— Вие не бяхте ли преди малко на щанда за рокли в магазина на Милър? — попита я той.

— Да.

— Мярнах ви, когато влизах, и после ми казаха за роклята, която ще шийте за Сали Дод. Хрумна ми мисълта, че тази история е много оригинална: шийте рокля за друга наша клиентка.

— Малко съжалих, че приех предложението. Страхувам се, че нещата може да не се получат както трябва.

— Сали е решила да поеме риска, така че на ваше място не бих се притеснявал.

Двамата стояха на тесния тротоар и пречеха на хората да минават. Хай възнамеряваше да си тръгне, но мъжът сякаш се поколеба. Запознаха се, той се представи като Уил и я попита в каква посока е.

— Ще мина през площада. Отивам си у дома.

— Аз също. Имате ли нещо против да повървя с вас?

— Не, не, разбира се. На ъгъла завивам наляво и после минавам от другата страна.

— Аз също. Отседнал съм за няколко дни у приятели на Саут Стрийт, преди да продължа към следващата спирка от командировката ми.

Тя забеляза очилата му с рогови рамки и слънчевата усмивка. Той имаше приятно, загоряло от слънцето лице.

— Обичам да отсядам в този град. Старите сгради са съхранили духа му. Преди да построят магазина на Милър, дядо ми е имал тук двуетажен галантериен магазин през 1910 година. Тогава този парк е бил три пъти по-голям от сега. Казват, че преди много време е бил общинско пасбище. Опа! — възкликна той, когато хартиената торбичка от книжарницата, която Хиацинт носеше, се скъса и двете книги паднаха на земята. Уил ги вдигна.

— Стивън Спендър^[2]. „Постоянно мисля за онези, които са били наистина велики.“ Чували ли сте това?

— Да. „Имената на онези, които приживе са се борили за живота...“ Как беше по-нататък? „Който са носили в сърцата си...“

— „... истинския огън. Родени от слънцето, те са пропътували краткото разстояние до него, оставяйки във въздуха отпечатъка на своята слава.“

— Да не сте учител по английски език?

— Не. Защо питате?

— Защото не познавам много мъже, които рецитират поезия.

— Ако докато учех магистратура по европейска литература, някой ми бе казал, че някога ще работя в семейния бизнес, нямаше да му повярвам. Би трябвало да съжалявам и дори малко да ме е срам, че съм напуснал университета, но колкото и да е странно, аз не се чувствам така. Бизнесът ми харесва. Мисля, че съм късметлия, че получих този шанс. А вие обичате ли да пазарувате при нас?

— Да. Не купувам много неща, но обикновено там намирам това, което търся.

— Радвам се да го чуя. Надявам се да не сметнете въпроса ми за нагъл, защото, да си призная, част от работата ми е да поддържам контакт с клиентите, когато ми се удаде такава възможност.

В думите му се долавяше смесица от искреност и самоирония. На Хиацинт това ѝ допадна. От друга страна, както Джералд обичаше

да казва, тя харесваше всички.

Джералд! Само името му бе достатъчно да отрови атмосферата и да помрачи настроението ѝ. На всичко отгоре сега се налагаше да минат покрай обгорените останки от клиниката.

— Мога ли да попитам с какво друго се занимавате, освен с търговия? — обърна се към нея той.

— Не се занимавам с търговия. Аз съм художничка. Преди работех в един музей, където реставрирах произведения на изкуството.

— Какви картини рисувате? Разкажете ми за тях. Ценя изкуството, макар че не съм познавач. Всеки път щом отида в Ню Йорк, прекарвам по няколко часа в музея в опити да науча нещо набързо.

— Имам още много да уча за изкуството. Просто рисувам това, което ми хареса.

Тя се стараеше да не поглежда към развалините. Усещаше погледа на Уил върху себе си. При други обстоятелства щеше да почувства онази приятна тръпка, която изпълненият с възхищение мъжки поглед предизвиква у една жена.

— Доста време има до вечеря, а аз бих хапнал един сандвич — обърна се към нея Уил, когато приближиха едно заведение за бързо хранене на ъгъла. — Какво ще кажеш? Ще ми направиш ли компания?

— Да. Току-що се сетих, че не съм обядвала.

Заведението беше мръсно. От сандвичите капеше майонеза, а в чинийките на кафените чаши имаше разлято кафе. Уил се усмихна и взе салфетки от съседната маса, с които избърса чинийките.

— Има само една сервитьорка и тя едва успява да вземе поръчките.

На негово място Джералд щеше да се намръщи и да направи забележка на жената. „Ще успея ли някога да го изхвърля от живота си? — почуди се Хай. — Глупав въпрос! Той е баща на децата ми и държи съдбата ми в ръцете си. Може да ме съсипе за нула време.“

Тя поизправи рамене. Уил ѝ разказваше за баща си, който не бил в цветущо здраве и трябвало да понамали темпото, но понеже бил работохолик, никой не можел да го удържи...

Хиацинт си наложи да го слуша по-внимателно. От седмици не беше разговаряла с някой, който да не ѝ задава въпроси, да не я съжалява или да очаква от нея някакво обяснение. Затова

възнамеряваше да се наслади на този разговор. Трябваше да оцени събеседника си и да се държи подобаващо. Въпреки това тя се боеше да не се стигне до усложнения. Погледът му се бе спрял върху ръката ѝ, където не се виждаше халка. Имаше голяма вероятност да поиска да се видят отново. Тази идея ѝ се стори странна, защото тя изглеждаше наистина ужасно. Нямахме начин да изглежда другояче, след като не се хранеше, не спеше и не спортуваше.

Той тактично премина от темата за магазините „Р. Дж. Милър“ към друга, която мислеше, че ще ѝ бъде по-интересна. Попита кое е за предпочитане да се разгледа — музеите във Франция или цялото ренесансово изкуство във Флоренция. Поинтересува се дали нейните творби са реалистични или абстрактни.

Засегнаха и темата за филмите. Оказа се, че мненията им относно комедиите и драмите напълно съвпадат, а и двамата единодушно осъждаха насието във филмите. Продължиха да разговарят и след като излязоха от закусвалнята и тръгнаха към къщата на Хиацинт. Там спряха. В този момент уличните лампи светнаха. Уил погледна часовника си и възкликна:

— Нямах представа, че е станало толкова късно! Моите приятели сигурно вече ме очакват. О, виж каква идеална двойка!

„Идеалната двойка“ бяха малки рижи кученца, които се разхождаха на отсрещната страна на улицата, вързани на каишка.

— Шпаньоли Кинг Чарлз — добави той. — Моето куче е от същата порода.

„Децата ми имат такъв шпаньол във Флорида“ — помисли си Хиацинт. Познатият пристъп на страх отново стегна сърцето ѝ.

— Прекарах много приятно — рече Уил. — Ще ми дадеш ли телефонния си номер? Ще ти услужа с молив.

Хай го написа, двамата си стиснаха ръце и тя се качи по стълбите. Знаеше, че той я гледа. Помисли си, че някоя млада жена ще извади голям късмет с Уил. Хиацинт отвори входната врата.

* * *

— Не, Арни — заяви Хиацинт, — наистина не мога. Не искам никога повече да чувам гласа му.

Хиацинт и Арни се чуваха доста често по телефона и това правеше впечатление на Франсин.

„Арни е уникален — не спираше да повтаря тя. — Досега не съм познавала мъж, в това число и баща ти, който би отделил толкова много време и усилия, за да помага на някой, изпаднал в трудна ситуация. Той със сигурност е влюбен в теб, Хиацинт. Не намирам друго обяснение.“

Хай намираще предположението ѝ за абсурдно. Арни просто се държеше изключително любезно. Добър, мил и търпелив, той беше като чичото в семейството, макар че бе млад за чичо.

— Сигурен съм, че Джералд ще се съгласи, Хай — убеждаваше я Арни. — Той ти каза, че ще можеш да посещаваш децата.

— Но може и да ми откаже. Възможно е да реши, че е твърде рано, а това няма да го понеса.

— Не един път съм ти казвал, че се намирам между чука и наковалнята. Но какво пък! Според мен на теб ти е по-тежко, така че ти имаш повече нужда от помощта ми. Ще му кажа, че е длъжен да ти остави децата за Деня на благодарността.

— Толкова много искам да дойда! Бихме могли да вечеряме в хотела, в който ще отседна. Много хора празнуват по този начин, макар че ние досега винаги сме посрещали празника у дома. Направи каквото е необходимо. До болка копнея да видя децата си.

— Успокой се, Хай, моля те. Прекалено се вълнуваш. Ще говоря с Джералд и ще ти се обадя отново утре.

— Благодаря ти, Арни. Затова те обичам. Франсин вече също те обича. Тя иска да дойде с мен и макар това да не е необходимо, мисля, че идеята не е лоша. Децата много се забавляват с нея.

— Добре, ще се забавлявате. Аз имам роднини в Ню Йорк. Много са възрастни, но са ме поканили за Деня на благодарността. Затова за празниците няма да съм тук, когато вие пристигнете. Ами до скоро, Хай, и не се тревожи.

* * *

Арни спази обещанието си и уреди всичко. Той се споразумя с Джералд, резервира самолетните билети и стаите в хотела с най-хубав

изглед към океана, уреди вечерята за Деня на благодарността с включена в менюто пуйка с шоколад, която щяха да хапнат в уединено сепаре извън залата за хранене.

— Ще се чувствате като у дома — уведоми я той, — макар Флорида да не е точно място по вкуса ти.

Когато разбра за всичко, което е направил Арни, Франсин не успя да намери друга дума, с която да го опише, освен „ангел“. Двете с Хиацинт купиха много подаръци. Хай бе изпекла любимите на децата бисквити с два различни вкуса. Беше им взела още книги, един шах за начинаещи за Джери, кукла-бебе за Ема, която вече предпочиташе да играе с кукли, и дрешки и за двамата. Носеше и роклята, която бе ушила за дъщеричката си.

— Ако не поглеждаш през прозореца, ще си помислиш, че е Коледа, а не Денят на благодарността — отбеляза Франсин. — Макар че времето не подхожда на нито един от двата празника.

Под тях се простираше море от пъстри цветове: синьо-зелена вода, алени плажни чадъри, зелени палми и блестящ бял пясък. На кортовете вдясно хора играеха тенис, а отляво се намираше яхтеното пристанище, от което се виждаше малка част от великолепна, лъскава яхта. Имаше нещо празнично в цялата гледка.

— Мисля, че ще се разплача от щастие — рече Хиацинт.

Франсин не отговори. Днес тя все още не бе подхващала темата за проблемите на Хай. Дъщеря ѝ знаеше, че Франсин няма да го направи, защото бе твърде деликатен човек, за да развали този специален ден.

— Хайде да слезем долу във фойето и да ги изчакаме там, Хиацинт. Вече е и половина, а те може да подранят.

— Надявам се, че детегледачката ще ги доведе. — Хай се ужасяваше от мисълта, че може да види Джералд, дори от разстояние.

— Не се притеснявай. Като ме види, веднага ще си тръгне — успокой я майка ѝ.

Фойето гъмжеше от гости на хотела, постоянният поток от хора потвърди впечатлението, че тук кипи от живот. Франсин се зачете в едно списание, а Хиацинт се заглежда наоколо. Тук долу, сред хората, сякаш Флорида ѝ ставаше близка, и въпреки че Хай не искаше да се поддаде на това чувство, тя не можеше да го пропъди. Двойка хубави младоженци бяха пристигнали в хотела, за да прекарат медения си

месец. Седналите в ъгъла възрастни мъж и жена се смееха на някаква шега. Един мъж носеше малко пълничко детенце, а жена му — бебе. Хиацинт седеше и се опитваше да не ги забелязва, докато радостта ѝ от предстоящата среща не помръкна.

Франсин погледна бързо часовника си и отново зачете списанието. Хай също погледна часовника си, но не каза нищо. Измина час и половина.

— Празник е — отбеляза Франсин. — Движението е натоварено.

— Арни каза, че не е толкова далече.

— Няма значение.

Все пак Франсин се притесни. Тя потропваше нервно с крак по мраморния под. „Вече всичко може да ме изкара от равновесие“ — помисли си Хиацинт с раздражение.

— Може би трябва да се обадим — предложи Франсин. — Дай ми телефонния номер, аз ще се обадя.

Докато майка ѝ отиваше към телефона, Хиацинт я наблюдаваше. Всичко във Франсин изглеждаше идеално — прическата, стойката, черният ленен костюм с бяло жабо, златната гривна на ръката ѝ. Двама мъже се обърнаха след нея, за да я огледат. Бяха по-млади от нея, но въпреки това тя привлече вниманието им.

„Жалко, че майка ти е толкова красива“, бе казал Джералд. Тогава той изрече толкова ужасни неща. А Франсин бе усетила от самото начало, че той ще разбие сърцето на Хай. Но макар че бе интелигентна жена, майка ѝ понякога говореше пълни глупости. Когато Хиацинт ѝ показа роклята за Ема, тя заяви, че обича Америка, но въпреки това мечтае да е францужойка. „Е, предполагам, че и аз понякога говоря глупости. Ето я, връща се. Не изглежда доволна“ — отбеляза наум Хай.

— Никой не отговаря. Нищо не разбирам. Сигурна ли си, че си записала точно часа?

— Франсин, от момента, в който Арни ми го каза преди няколко седмици, мисля само за това.

— В такъв случай не ни остава нищо друго, освен да чакаме.

Двете седяха мълчаливо. След известно време хората започнаха да влизат в залата за хранене, която се намираще в другия край на фойейето. Беше дошло време за вечерята. Двете жени си разменяха тревожни погледи.

— Дали не са претърпели инцидент?

— Не, щяха да ни се обадят.

Франсин се изправи рязко и бързо нареди:

— Отиваме до къщата им. Ще повикам такси.

Хиацинт мълчаливо гледеше минимаркетите и пътните табели, покрай които минаваха. Тя понечи да върти пръстена на ръката си, но после се сети, че вече не носи годежния пръстен и брачната халка, и стисна ръце между коленете си. Опита се да не мисли за преобърнати велосипеди, топки, които уцелват очите на децата, или за удавяне. Сигурно се беше случило нещо. Не можеше Джералд да е забравил, че тя и майка ѝ ще идват.

— Пристигнахме — съобщи шофьорът, когато се приближиха до един каменен зид. — Може ли пак да ми кажете номера?

Франсин му го каза. Те съобщиха имената си на мъжа в охранителната кабина до оградата и той ги пусна да влязат. Движеха се по извита алея, която минаваше покрай идеално поддържани морави, тенискортове и огромни къщи в бяло или розово. Наоколо имаше грамадни дървета и ярки цветя. На алеите пред домовете бяха паркирани лъскави коли. Всичко наоколо изглеждаше нереално, почти като филмов декор.

— Почакайте ни тук, моля — нареди Франсин на шофьора, когато таксито спря пред голяма розова къща. — Ела, Хиацинт.

Майка ѝ поемаше нещата в свои ръце, след като се бе въздържала да го прави дори преди Хиацинт да се омъжи и да напусне родния дом. Хай кротко се остави да я водят и последва майка си по трите стъпала до масивната двойна входна врата.

Франсин натисна звънеца и една жена им отвори. Очевидно бяха прекъснали работата ѝ, защото в ръцете си държеше шише с препарат за почистване на прозорци, а на лицето ѝ се изписа изненада. Без да губи време с неуместни обяснения, Франсин заговори бързо:

— Дойдохме за Джери и Ема. Това е майка им, аз съм тяхната баба, а те къде са?

— Ами заминаха на почивка. Тази сутрин тръгнаха с баща си и детегледачката.

— Заминали са? Къде? Да не би да им се е случило нещо?

— Не, госпожо, заминаха за един от онези острови, мисля, че се казваха Бахами. Все забравям името. Заръчаха ми да се грижа за

къщата и кучето.

Хиацинт стисна перилата от ковано желязо. Едва стоеше на краката си. „Остави Франсин да се оправя“ — каза си тя.

— Но ние имаме уговорка! Децата трябваше да дойдат при нас в хотела и да прекараме заедно Деня на благодарността. Изминали сме цялото това разстояние за нищо. Това е нечувано!

— Съжалявам, госпожо, нямам вина за това — рече жената с отбранителен тон, а изразът на изненада върху лицето бе заменен от любопитство, примесено с антипатия, сякаш искаше да каже: *Значи това е майката, която никой не е виждал. Сигурно ѝ има нещо.*

— Нормално беше Джералд поне да ни предупреди — настояваше Франсин.

— О, той се опита, госпожо. Чух го да казва тази сутрин, когато отиваше към телефона, че ще ви позвъни у дома, но вие не отговорихте.

— Сигурно защото вече сме пътували към летището — отвърна ѝ Франсин. — Тук е ужасна жегата. Досега пътувахме, а дъщеря ми не се чувства добре. Може ли поне да влезем и да пийнем вода?

— Нямам право да пускам никого вътре.

— Нямате право също да оставите някой да умре на прага. Влизай, Хиацинт.

Жената задържа вратата отворена, за да влязат, и Франсин каза високомерно:

— Благодаря ви много. Ще поседим няколко минути, а вие, ако обичате, ни донесете вода. Няма нужда да се притеснявате, че ще откраднем нещо.

„На нея ѝ е ясно, че няма да го направим“ — помисли си Хиацинт. Прислужницата вече беше забелязала диаманта, който Франсин носеше.

През прозорците на стаята, в която седяха, подухваше морски бриз. Френски прозорци водеха към терасата. Под едно огромно дърво, което много приличаше на бенгалски фикус, имаше голям кръгъл пясъчник, а по тревата бяха разхвърляни играчки. В другия край на стаята се намираше трапезарията, боядисана в бледожълто, също като в дома им в Тексас. Над масата висеше кристален полилей. Под извитото стълбище се виждаше количка за кукли и розово колело с три гуми. „Ема трябва да е пораснала с поне четири сантиметра“ —

помисли си Хай. Всеки момент щеше да ѝ прилошее, но не трябваше да го допуска, не и тук.

Прислужницата бе донесла вода върху сребърен поднос и сега стоеше пред тях, чудейки се как да постъпи. Хай усещаше сетивата си толкова изострени, че долавяше лекото шумолене на пердетата и дори трепването на клепащи не можеше да ѝ убегне. Трите жени стояха в напрегнато мълчание.

— Имаше ли определена причина, поради която е трябвало да заминат така набързо? — запита Франсин.

— Ами дамата, която ги покани, се казва Чери. Може би я знаете, Чери от телевизията? Онази с дългата червена коса? Онази, която пее с „Руб-а-Дуб“?

— Името ми е познато — отвърна Франсин.

— Тя е приятелка на доктора. Понякога идва тук, когато не е в Калифорния. Идва в тази къща, искам да кажа — жената стана словоохотлива. Все по-зле прикритото ѝ любопитство се примеси с гордост от възможността да разкрие тази информация. — Мен ако питате, докторът ѝ е правил някаква операция на лицето. Тя не е единствената му известна пациентка. Бих могла да назова още, макар че не работя в кабинета му, но когато сервирам на гостите, дочувам разни неща.

„Това не се случва наистина, аз сънувам — повтаряше си Хиацинт. — Тази къща. Джералд младши. Ще го кръстим Джери. Веселите му очи. Ема, малкото пъргаво копие на Франсин. Рокличката с рози в кутията, останала в хотела. Този помпозен, натруфен с пискюли стол в ъгъла. Морският бриз по лицето ми. Всичко е само сън.“

Франсин попита кога се очаква да се върнат децата.

— Късно вечерта в неделя. Навреме за училището в понеделник.

Тя се поинтересува дали децата са щастливи.

— О, да, госпожо, да! Баща им ги обожава. Детегледачката се грижи добре за тях. Тя се казва госпожа О’Мали. Но те я наричат Нани. Тя вече има женени внуци. Трябва да видите колко играчки има на горния етаж, сигурно и в магазина няма толкова много. Другият доктор, когото наричат чичо Арни, всеки път идва натоварен като Дядо Коледа. Води ги на езда. Баща им купи пони на Джери, а миналата седмица купи едно и за Ема, която вече е достатъчно голяма. На тези

деца нищо не им липсва. Имат всичко. Цяло чудо е, че не са разглезени.

„Жената на онази среща на групата бе казала, че момченцето ѝ се влюбило в къщата на баща си край езерото. Такива неща се случват постоянно“ — припомни си Хай.

— Искате ли да видите стаите им, госпожо?

Въпросът бе зададен към Франсин, но Хиацинт поклати глава.

— Да — бързо отвърна Франсин.

— Аз обаче искам да си тръгнем веднага — рече Хиацинт. „Не искам да видя леглата, в които Джери спи сладко, а Ема лежи потънала в куп плюшени играчки и кукли“ — протестираше тя наум.

Франсин я изгледа притеснено и стана рязко. Хиацинт също се изправи с мисълта, че сигурно има ужасен вид.

— За кого да предам, когато се върнат? Как се казвате?

— Просто им кажете, че майката и бабата на децата са били тук и че очакваме обяснение. Благодаря ви много. Приятен ден.

— Обяснение — повтори отново Франсин, когато се качиха в таксито. — Не вярваш, че ще получим такова, нали? Добре ли си? Нали няма да припаднеш?

— Нима това ще промени нещо? Не, просто не съм на себе си.

Вече се бе стъмнило. През прозореца на колата се виждаха супермаркети, магазини за мебели, пицария, коли на старо, отново магазин. Всички те се появяваха и изчезваха като на кинолента под пулсиращите светлини. И двете мълчаха, докато пътуваха към хотела.

— Никога в живота си не съм изпитвала такава ярост — започна първа Франсин. — Скърцам със зъби от яд. Какво да правим сега?

— Предполагам, че ще хванем обратния полет.

— Просто ще си тръгнем, след като сме били тук само шест часа?

— Нямам никакво желание да се тъпча с пуешко утре вечер, а ти?

— Не. О, за бога, Хиацинт, защо просто не споделиш с мен? Чувствам се като слепец, скитащ из чужда държава, без да знае езика. Вече започва да ми писва. Днешният ден съкрати живота ми с десет години.

— Не съм те молила да идваш с мен. Ти пожела.

— Добре, добре. Няма да се караме. Ще поръчам храна в стаята. Нека хапнем заедно и обсъдим ситуацията.

„Невероятно е, че въпреки изтощението си изпитвам глад — разсъждаваше наум Хиацинт. — Предполагам, че тялото иска да живее, дори съзнанието да не го е грижа за това. Въпреки всичко аз искам да продължа. По-точно бих искала, ако знаех как.“ Тя отмести празната чиния настрана и погледна към нощното небе, където звездите на малки групички се носеха в море от сребристосиви пухкави облаци. „Гърнър^[3] би ги нарисувал“ — помисли си тя, като си припомни неговите залези в бледа пастелна мъгла и изпарения. Имаше толкова красота, колорит и живот под това безбрежно, загадъчно небе и само хората разваляха всичко.

— Ти винаги ходеше при баба си, когато имаше нужда от съвет — стресна я гласът на Франсин. — Защо не поискаш от мен съвет сега, когато имаш нужда? Знаеш ли как ме караш да се чувствам?

— Моля те, не се разстройвай. Няма да искам съвет от никого. Ако имах нужда от помощ, щях да се обърна първо към теб.

— Не мога да го проумея, Хиацинт. Нямах намерение да повдигам този въпрос по време на празниците, защото исках просто да се порадваме на Джери и Ема. Но тъй като тази възможност ни беше отнета, имам право да кажа какво мисля.

— Кажи го. Няма да споря с теб, ще те изслушам.

— Съвсем съм объркана. Признавам, че потърсих втори професионален съвет и ми казаха същото. Дъщеря ми е зряла жена и щом има нещо, което не желае да сподели, не трябва да настоявам.

— Добър съвет.

— Не е. Все едно да ти кажат, че дъщеря ти е зрял човек, защото е на шестдесет, осемдесет или двадесет години, така че щом поиска, има право да се нагълта с отрова или да скочи от някой мост. Не трябва да й задаваш въпроси, нито да я спираш.

— Нямам намерение да правя такива неща, честна дума.

— Понякога имам чувството, че го мислиш наистина и единственото нещо, което те спира, са децата ти.

Хиацинт не отговори. Развълнувана, Франсин се изправи тромаво и започна да прибира чиниите припряно.

— Това си е чисто изнудване. Не се иска много акъл, за да го разбереш или да ти стане ясно, че е свързано със секс.

— И преди си го казвала. Убедена си, че става въпрос за изневяра. Мислиш, че съм имала извънбрачна връзка и той е разбрал.

— Е, какво като е станало? Случва се. Това няма да ти попречи да се бориш в съда. Мили боже, та той самият си призна за изневярата! Защо не искаш да наемеш добър адвокат? Посочи ми една разумна причина.

— Казах ти, че не искам да се води дело и не съм променила решението си.

Франсин крачеше от единия до другия край на стаята. „Жал ми е за нея — мислеше си Хиацинт, — дори повече, отколкото за децата. Точно в този момент те най-вероятно се забавляват и не се тревожат за нищо.“

— От какво толкова те е страх? Да не си блъснала човек с колата и да си избягала? Да не са те хванали да крадеш от някой магазин? Каквото и да е, трябва да го споделиш с адвокат. Това им е работата. Ако ми позволиш, ще ти намеря добър адвокат. Баща ти имаше много приятели и познати.

Франсин нанесе финалния удар. Джералд бе предсказал много точно до какво щеше да доведе намесата на майка ѝ. Всичко щеше да излезе наяве и тя можеше да разчита само на възможно най-леката присъда. Петнадесет години вместо двадесет? Щяха да я пускат от време на време за добро поведение.

— Оценявам усилията ти, Франсин, но вече си имам адвокат. В момента изготвя документите по развода, които ще подпиша.

— Документите! Дано да не подпишеш смъртната си присъда! Днес видя колко можеш да вярваш на Джералд. Той е зъл. Зъл! Докато може да си позволи охолен живот без излишни задължения, ще му е все тая, дори да живееш на улицата.

— Грещиш. Джералд ми изпраща чекове всяка седмица, и то за големи суми. Но аз му ги връщам — засмя се презрително Хиацинт.

— Какво правиш? — извика Франсин побесняла. — Не вярвам на ушите си! Мислех те за по-умна. Една нормална жена би взела всичко, което може от него, и дори би опитала да измъкне повече, като се вземе предвид това, което той ти причини. Омразата ѝ би била безгранична.

— Моята е такава — отвърна с тих глас Хиацинт. — Заради нея не искам парите му. Не искам нищо от него. Не искам дори да

докосвам хартията, до която се е допрял, докато е подписвал чека. Искам да забравя, че съм го познавала.

— Трудно е, защото имате деца.

— Моля те, нека не се ядосваме взаимно. Денят вече ни поднесе достатъчно неприятности.

Двете седяха и се гледаха тъжно, докато Хай не наруши мълчанието:

— Чудя се защо ни причини това днес. Дали не изпитва някакво садистично удоволствие?

— Знаеш ли, не вярвам да се е замислил особено. Обадил се е по телефона, но ние вече сме били излезли и с това всичко е приключило. Бил е твърде въодушевен от предстоящото гостуване в дома на Чери, за да мисли за друго. Просто се е държал като Джералд, истинския Джералд. Хайде да опаковаме подаръците отново и да ги отнесем у дома. Утрото е по-мъдро от вечерта.

* * *

Когато се прибра у дома, Хиацинт срещна Мойра на паркинга на супермаркета. Тя разтоварваше количката с продукти в колата си. Хиацинт се прибираше вкъщи само с една торба в ръката.

— Човек си мисли, че никой повече няма да помисли за ядене след тъпченето по празниците — започна Мойра, — но ето ме отново тук.

Присъщо за нея, приятелката ѝ се опитваше да завърже непринуден разговор, сякаш двете се виждаха почти всеки ден, както правеха, преди Хиацинт да се омъжи.

— Значи се видя с Джери и Ема? Те как се чувстват във Флорида?

— О, добре са, Мойра. Ходят в много добро училище и промяната им се отразява добре. Прекарахме чудесно, майка ми дойде с мен, времето беше хубаво, направо рай...

„Аз лъжа! А защо не? С това не я наранявам, а и за мен е полесно“ — каза си Хай.

— Виждам, че не си успяла да хванеш тен.

— Не, не можах за толкова кратко време. А и бездруго не обичам да се пека на слънце.

— Искаш ли да те откарам до дома?

— Благодаря, но ще ти откажа. Имам нужда да се поразтърпя. Не искам да напълнея. — Тя млъкна, засрамена от думите си. Не можеше да повярва, че каза такава глупост пред Мойра, която още на двадесет и осем години имаше поне десетина килограма наднормено тегло! „Проблемът ми е, че не мисля какво говоря. Объркана съм. Няма смисъл да се преструвам, не я заблудих нито за миг. Кажй нещо, за да оправиш нещата! Поне се опитай!“ — упрекна се Хиацинт и рече: — Мойра, причината, поради която не се виждахме, беше, че изпаднах в ужасно състояние и не ставах за компания. Затова се съгласих Джералд да вземе децата с него, когато се премести. По-добре е за тях, докато се стегна и нещата улегнат. Само временно е, нали разбираш? Трябваше да ти се обадя и да ти обясня. Ти си толкова добра приятелка.

— Не мисли повече за това, Хай. Просто се погрижи за себе си. Имала си доста неприятности, но трябва да ти кажа, че никой не би се досетил, защото изглеждаш чудесно.

— Благодаря ти. Старая се. Трябва да се подготвя отсега за Коледа, защото вече приближава. Децата ще си дойдат.

Това поне беше истина, защото Арни бе организирил всичко за Коледа.

„Джералд ме помоли да ти се обадя, след като си му затворила телефона. Наистина е притеснен. Не е имал намерение да се получи така. Когато е оставил съобщението на телефонния ти секретар онази сутрин, въобще не е подозирал, че сте тръгнали толкова рано. Истината ти казвам, Хай. Предложих му да се реваншира за Коледа. Затова децата ще пътуват на двадесет и трети декември, а аз ще ги придружа. Джералд, разбира се, знае, че не искаш той да идва. Така че сложи още едни прибори и за мен“ — беше казал той.

— Но това е страхотно! — ентузиазирано отвърна Мойра. — Трябва да се съберем всички заедно с децата. Да се позабавяваме.

Тя й заръча още веднъж да се грижи за себе си и потегли с колата. „Едва ли някой друг щеше да ме пусне да се отърва толкова лесно — помисли си Хиацинт. — Колкото и вярна приятелка да ми е, и тя ще се вслушва в клюките следващия път, когато присъства на среща на Родителско-учителската асоциация или на мач на Малката лига.“

Където и да се съберяха жени, които обсъждаха случващото се в квартала, щяха да се изказват предположения за странната история между Хиацинт и Джералд. Мойра щеше да положи всички усилия да ги спре, но нямаше да успее.

„Е, хората са такива“ — мислеше си Хай, влизайки у дома. Тя чу телефона да звъни, което се случваше рядко по това време на деня. Очакваше да е Франсиън, която се обаждаше всяка сутрин. Този път обаче не беше тя, а Уил Милър.

— Обадох се преди Деня на благодарността. Не оставих съобщение, защото реших, че може да си ме забравила. Както и да е, днес съм в града и бих се радвал, ако приемеш да вечеряме. Какво ще кажеш?

За части от секундата в главата на Хиацинт нахлуха куп хаотични мисли: „Той не знае нищо за мен. Ами ако ни видят? Нямам какво да кажа. Вече не знам как трябва да се държа в компанията на мъж. Твърде уморена съм, за да се притеснявам. Съсипана съм. Всичко е вятър и мъгла. Не искам да ходя“.

— Съгласна съм, много мило от твоя страна — отвърна тя.

— Чудесно. Имаш ли нещо против да вечеряме в шест и половина, защото трябва да се върна рано в Оксфорд?

— Това по случайност е любимото ми време. Обичам да вечерям рано.

— Ще мина да те взема към шест и петнайсет.

Веднага след като затвори телефона, тя изпита желание да се обади, за да отложи вечерята и да се извини, и щеше да го направи, ако знаеше на кой номер да го потърси. Само че вече бе твърде късно и тя се ядоса на себе си.

От друга страна, реши, че може и да е забавно. Щеше да избегне поредната дълга вечер, в която, след като се умореше от четене, слушане на музика или гледане на телевизия и решена да не се поддава отново на страховете и мъката си, нямаше да има какво друго да прави, освен да си легне и да се надява, че няма да остане дълго будна, заслушана в тишината на къщата.

Когато се качи на горния етаж, тя се погледна в огледалото. Мойра ѝ бе казала, че изглежда чудесно, но не вярваше това да е така. Бе отслабнала и издълженото ѝ лице едва ли изглеждаше по-красиво. Тя се огледа внимателно и хареса вида си. Бузите ѝ не бяха хлътнали, а

тъмните сенки под очите ѝ ги правеха да изглеждат дори още по-големи. С дългите си коси приличаше на модел от картините от периода на Ренесанса, не задължително красив, но интересен и дори загадъчен.

— Слез на земята! Ти си една голяма проклета глупачка! — възкликна тя.

Продължаваше да се укорява за това, когато телефонът иззвъня отново. Този път беше Франсин. Както обикновено, не разговаряха дълго. Двете бяха сключили тайно съглашение да не обсъждат въпроса, който зееше помежду им като пропаст. Франсин се обаждаше, водена от майчина загриженост, и искаше да знае плановете на Хай за деня.

— Ако искаш вярвай, но днес ме поканиха на вечеря — събщи ѝ Хай и след това разказа на майка си за Уил Милър.

— Хиацинт, не бива да го правиш. Само това ти липсва: Джералд да разбере, че продължаваш да се срещаш с други мъже. Не ти ли стига, че вече те изнудва за подобно нещо?

Срещаш се с други мъже. Хиацинт усети хладна тръпка. Де да беше това, с което Джералд я държеше в ръцете си!

— Права си — съгласи се тя, — макар че не е нищо сериозно. Казах ти, че е единствено заради роклята, която уших за Ема.

— Няма значение. Не трябва да те виждат където и да било с друг мъж, докато разводът не приключи и не вземеш документите. И ако искаш някога въобще да си вземеш...

„Децата, искаше да каже тя“ — помисли си Хиацинт, като пропусна думите покрай ушите си и си обеща това да е за първи и последен път.

— Не знам къде е отседнал, така че не мога да отложам срещата.

— Тогава отидете на някое място, където не ви познават. Внимавай!

* * *

Хиацинт не можеше и да бъде по-внимателна. Ресторантът, в който избраха да вечерят, представляваше преустроена селскостопанска постройка на половин час път с кола от града. Беше

предпочитано място за топлите сезони и уикендите, но сега, в средата на седмицата, в проливния декемврийски дъжд, ресторантът бе почти празен. В голямата зала имаше само три или четири двойки, настанени на голямо разстояние една от друга. В камината гореше огън, хората разговаряха тихо.

— Много е уютно — отбеляза Хиацинт.

— Предположих, че ще ти хареса. Реших, че това е твоят тип място.

— Но ти не ме познаваш — отвърна му тя.

— Имам силно развито шесто чувство.

— Понякога може да те подведе.

— Много си права.

Притесненията на Хиацинт, че не знае как да се държи в компанията на мъж, когото познава отскоро, се оправдаха. Омъжените жени, с изключение на тези, които водят активен социален живот, общуват само със съпругите на други жени и основно със собствения си съпруг. На Хиацинт не ѝ се налагаше да контактува с други мъже. Тя не общуваше много и с Арни, а с него се отнасяше като към мил и отзивчив братовчед.

Уил свали очилата си и каза:

— В действителност имам нужда от тях само при четене, но когато съм на работа, постоянно ги нося, за да не ги загубя. Много ме бива да губя вещи — ключове за колата, ръкавици, всичко.

Тя се усмихна с разбиране. Той имаше високи скули и изпъкнало чело. Очите му бяха дълбоко разположени, весели и тъжни едновременно.

— Е, разкажи ми за Стивън Спендър — започна той. — Всички негови произведения ли си чела?

— Да, четох книгата в самолета до Флорида. През цялото време си мислех колко бих се радвала да го познавам.

— Да, човек изпитва такива чувства, когато прочете или види нещо невероятно. Аз много бих желал да се срещна със скулптора, направил статуята на Линкълн в мемориала. Разбирам какво имаш предвид. Харесва ли ти във Флорида?

— Престоят ми там беше съвсем кратък и затова не мога да изкажа мнение.

Той я чакаше да продължи. Тя осъзна неловкостта на настъпилото мълчание. Напомняше на един от онези моменти, когато по време на някое приятелско събиране хората, разговаряли оживено около масата, изведнъж замлъкнат. Най-вероятно той сега мислено съжаляваше, че не я е преценил правилно. В кафенето не се бе държала сковано, както сега. Той дори не подозираше колко е смутена и колко виновна се чувстваше, че се преструваше.

— Какво има? — попита я той нежно. — На лицето ти се изписаха толкова различни емоции. Ако не искаш да се меся, просто ми кажи.

— Притеснявам се — каза тя, вземайки бързо решение. — В момента съм в процес на развод, и то неприятен, както предполагам е при всички.

— Стори ми се странно, че живееш сама в тази огромна къща.

— Преди не бях сама.

Какво щеше да му отговори, ако я попиташе дали има деца? Той обаче се въздържа и тя изпита благодарност, че не ѝ се наложи да повтаря неубедителното обяснение за отсъствието им, което даде на Мойра.

— И как прекарваш времето си, докато чакаш най-лошото да приключи?

— Художничка съм, както ти казах, макар напоследък да съм поизоставила рисуването.

— Разбираемо е. У дома ли работиш?

— Да, имам подходящо помещение за тази цел, със северно изложение и всичко останало.

— Ще ми го покажеш ли някой път?

— Разбира се, макар че може и да останеш разочарован.

Това прозвуча така, сякаш си просеше сама комплименти. Днес просто не намираше правилните думи.

Той не каза нищо по този повод, а я попита за роклята, която шиеше за Сали Дод.

— Да си призная, едва съм я започнала. Ще ми се да не се бях захващала.

— Но ти ѝ обеща — отвърна той със сериозен тон — и тя ще чака.

— Знаем. Ще я уشيا.

— Нали помниш, че трябва да е готова преди пътешествието?

— Да, да. Ще я уشيا — повтори тя.

Уил я гледаше изпитателно. Очите му приличаха на опали, а когато светлината на свещите проблясваше в тях, в чистия им сив цвят се виждаха зелени петънца. Сякаш нищо не убягваше от погледа му и можеше да види преструвките, увъртанията и фалша. Хай реши да не се среща повече с него, и то не само заради причините, които Франсин бе изтъкнала. Имаше и друга причина, която не можеше да определи.

— Къде се научи да шиеш? — попита я той.

Доволна от смяната на темата, тя бързо отговори:

— Баба ме научи. Няма вече такива жени като нея. Родена е през 1910 година и е олицетворение на перфектната домакиня. Превръщаше всичко в изкуство — от готвенето до плетенето на одеяла и чистенето на подове.

— Прабаба ми е била такава. Аз никога не съм я познавал, разбира се, нито пък другите ми прабаби. Но тя е била различна. Работила е рамо до рамо със съпруга си в първия магазин на Р. Дж. Милър. В Оксфийлд имаме една стара снимка на този магазин, направена през 1897 година. Двамата стоят на входа, а на улицата има едно паркирано буги. Улицата представлява широк черен път в центъра на Оксфийлд. Чудя се какво биха казали, ако можеха да видят града сега — изкиска се Уил. — Страхотна двойка са били, или поне така съм чувал. Предполагам, че колкото по-назад се връщаш в родовата си история, толкова по-добродетелни предци откриваш.

Той обясни как се е разраснал бизнесът им и тя слушаше внимателно. Уил разказваше увлекателно. Като дъщеря на химик и съпруга на лекар, Хиацинт не разбираше почти нищо от бизнес и от това как се поемат рискове, от които се печелят или губят пари.

Хиацинт започна да се отпуска. Уил ѝ разказа няколко удивителни истории. Сподели например, че преди време един нов продавач в магазина им не го разпознал и отказал да му покаже някакъв кожен колан, защото според него не било редно, а и коланът бил прекалено скъп за Уил. Хай харесваше добронамереното му чувство за хумор. Освен това бе очарована от скромността му.

Тя направи коментар по повод едно индийско сари, изложено на витрината на магазина им, и разговорът премина към темата за пътешествията до далечни страни. Той беше ходил до Бурма и Тибет.

За разлика от мнозина, които биха се перчили и парадирали с това, което са видели там, Уил бе доста лаконичен.

„Той е различен“ — помисли си Хиацинт. Толкова много хора бяха само лъскава обвивка. Той не беше повърхностен. Тя си помисли как понякога, когато купеше нова книга и прочетеше първите ѝ страници, не можеше да се откъсне от нея, докато не я изчетеше цялата.

Минаха с колата покрай витрините на „Р. Дж. Милър“, покрай площада и през улицата, на която се намираще изгорялата клиника на Арни.

— Така се случи, че в онзи ден бях тук и минах по тази улица много рано — отбеляза Уил. — Гледката на тълпящите се хора, линейката и пламъците, които излизаха през изпочупените прозорци, беше ужасяваща. Носи се слух, че сградата е била умишлено подпалена, или поне така подочух.

— Не знаех.

— Сградата е била сравнително нова. Ако ставаше въпрос за стара постройка без аварийни изходи като нашия магазин на площада, наистина има повод за притеснения. Ако зависеше от мен, бих разрушил магазина, за да построя нещо по-обезопасено. Би се изненадала обаче, ако чуеш възраженията срещу тази идея. Много хора предпочитат да запазят старото и познатото. Предполагам, че смятат магазина за старинна сграда, докато други биха я определили като отживелица. Разни хора, разни идеали.

През останалата част от пътуването им до дома ѝ тя нито го слушаше, нито се интересуваше какво казва. Не можеше да забрави и за момент дамоклевия меч, надвиснал над главата ѝ.

На прага Уил я хвана за ръката.

— Знаеш ли, искам пак да те видя — промълви той, — но няма да те насилвам. Надявам се разводът скоро да приключи.

— Аз също — отвърна тя.

— Ще се върна след новогодишните празници. Тогава ще се видим.

Тя го изпроводи с поглед, докато Уил вървеше по алеята и се качи в колата, и също като първия път си помисли, че той ще направи някоя жена много щастлива.

В никакъв случай обаче нямаше да се среща повече с него. „Той сигурно си мисли, че искам да се видим отново и повечето мъже биха си помислили същото, но не е така. Не искам да се занимавам с мъже, никога повече...“ — твърдо реши тя.

* * *

Хиацинт подреди коледната трапеза със същото старание, с което би го направила, ако даваше официална вечеря за дванадесет души. В средата на масата имаше розови и червени карамфили, заобиколени от четири свещи. Цветята бяха допълнение към невероятната сребърна датска купа, подарък от Арни, в която Хиацинт натопи цветята. Подаръкът ѝ беше даден много небрежно, сякаш бе обикновен глинен съд. Хай сипа млякото за децата в чаши за вино. Всички семейни традиции бяха спазени, като се започнеше от порцелановия сервиз и се стигнеше до традиционните ядки и фурми.

Всички бяха облечени празнично и седяха на обичайните си места. Джери и Ема, която носеше роклята с розите, стояха отляво на Хиацинт и отдясно на Франсин. Само съставът на семейството бе променен. Столът, на който седеше някога Джим, сега беше подпрян до стената. А мястото, на което Джералд седеше предишната година начело на масата, сега бе заето от Арни. Макар да не беше член на семейството, той се стараяше да поддържа приятна атмосфера.

Хиацинт също полагаше старание да не се поддава на мрачното и смразяващо чувство за отлитащото време. След броени дни, които ѝ се струваха като часове, всичко щеше да приключи. Правеше се на весела. Малко повече от две седмици успяваше да се преструва. Съзнателно се опитваше да се радва, докато се зальгваше с обичайната суматоха около празниците — купуването на подаръци, готвенето и отварянето на двете детски стаи, които дотогава държеше затворени. Беше завалял сняг и тя дори купи нови шейни, една от които бе за нея. Щяха да отидат с кола до Нодс Хил, запасени със сандвичи и термос с мляко с какао. Щяха... Докато говореше с тях, се боеше да не избухне в сълзи. Досега се удържаше и се молеше на Бог, когато дойдеше време да си тръгват, да не се разридае.

— Във Флорида не вали сняг — информира ги Ема. — Мамо, чу ли ме? Казах, че във Флорида не вали сняг.

— Това всеки го знае — рече Джери.

— И какво от това?

Миналото лято Ема щеше да се разплаче или да се възмути от думите на Джери. Сега се беше научила да му отговаря с презрение. Подготвяше се за детската градина и за реалния живот. Ако човек не виждаше едно дете всеки ден, а през седмици или дори месеци, то всеки път му се струваше различно. Хай пропускаше толкова много неща.

— Как е Чарли? — поинтересува се Хиацинт.

— Вече не пишка в къщата — отговори ѝ Ема. — Татко го научи.

Хай несъзнателно хвърли поглед към Франсин. Откакто бяха пристигнали, децата говореха за баща си учудващо рядко. Всеки път, когато го споменаваха обаче, лицето на Франсин се променяше едва забележимо. Всеки, който я познаваше и знаеше колко жизнерадостен човек е, щеше да забележи, че е прекалено тиха. А Хиацинт се бе надявала майка ѝ да поддържа разговора. Вместо нея Арни запълваше моментите на мълчание, които създаваха у децата напрежение.

— Разкажи им за новия ми кон, Джери — намеси се отново Арни.

— О, да. Той е порода Тенеси Уолкър. Само да видите колко е грамаден! А знаете ли какъв е на цвят? Петнист. Това значи, че е бял на кафяви петна. Не мога да го яздя, защото е прекалено голям. Но чичо Арни ме учи да яздя понито.

— Бавачката понякога ме води в конюшните — обади се Ема. — И тогава ме качват на коня. Татко не идва. Той обича да си кара лодката. И нас ни взема на нея. Тя има платна.

— Това звучи добре — усмихна се Хиацинт и си помисли: „Лодки и коне. Сигурно не се различават особено от играчките, които се намират сега в стаята им на горния стаж. Двамата с Джералд купуваме обичта им“. Въпреки това Хай никога нямаше да каже нещо против баща им. Не искаше да трови съзнанието на децата си. Това само щеше да ги нарани. Толкова просто беше. Франсин също го знаеше.

— Кога ще дойдеш при нас във Флорида, мамо? — попита я Ема. — Липсваш ми.

— Тя плаче — оповести Джери. — Аз — не, защото съм голям. Освен това ѝ обясних, че можем да идваме тук и да те виждаме. Татко каза така.

— Но защо? — проплака Ема. — Защо трябва да идваме дотук, за да видим мама?

Нито един от тримата възрастни нямаше готов отговор на този въпрос. Най-накрая Франсин отговори:

— Знаеш ли, бабата на майка ви е болна и затова тя иска да остане тук при нея за известно време.

— И баба ѝ може да дойде във Флорида.

— Не, Ема. Твърде стара е.

— Тогава ти остани при нея. Искам мама да дойде във Флорида.

„Защо Джералд просто не умре — каза си Хиацинт. — Да умре и да ни остави нас, останалите, да живеем на спокойствие. Той обаче сигурно ще доживее дълбоки старини. Така че аз съм тази, която ще си отиде от този свят...“

— Аз мисля, че вие се развеждате — обади се Джери. — Само заради това е.

Той очакваше отговор. „Трябваше да им го кажем от самото начало — упрекна се Хиацинт. — Сигурно ние, по-точно аз съм мислила, че може да се случи нещо, някакво чудо и всичко да се оправи. Всъщност знаех, че трябва да им го съобщя, и само отлагах, докато изготвят документите. После нямаше да имам никакво извинение.“

— Вероятно си прав — притече се на помощ Арни. Говореше спокойно, сякаш разводът не беше голяма работа или нещо, заради което човек трябва да се вълнува.

В много случаи наистина бе така. Вероятно това важеше и за днешното поколение. При децата на Хиацинт нещата обаче стояха различно. Те бяха чувствителни.

— Родителите на много деца в моя клас са разведени — важно рече Джери. — Но всички те живеят с майка си, а бащата само им ходи на гости.

— Докато се виждате и с двамата си родители и всички сте щастливи, няма за какво да се тревожиш — успокои го Арни.

Ема гледаше с ококорени очи, а устичката ѝ трепереше, сякаш всеки момент щеше да се разплаче.

— Ти щастлива ли си, мамо? Не искаш ли да живееш в нашата къща?

Нашата къща. Как да отговори на такъв въпрос? За щастие в този момент Хиацинт измисли какво да каже:

— Можем да имаме две къщи и да живеем и в едната, и в другата, и пак да бъдем щастливи.

„Как успявам да го правя? Всеки момент ще рухна“ — помисли си тя.

Сякаш отгатнала, че дъщеря ѝ е на ръба да се срине, Франсин се изправи и бодро изкомандва:

— Деца, по-късно ще говорим за това. Изкарали сме шоколадовата торта със сметана от хладилника и трябва веднага да я изядем. Така че си вземете чиниите и ми помогнете да разчистя масата. Майка ви пригответи цялата вечеря, затова сега е наш ред да се потрудим.

Хиацинт седеше с лице към прозореца. На светлината на уличната лампа забеляза, че навън започваше да вали суграшица.

— Сняг — каза тя и изтича до прозореца не толкова, за да дръпне завесите, а повече, за да се овладее и да прикрие напиралците в очите ѝ сълзи. По мълчанието на Арни разбра, че той не иска да я притеснява. Когато човек го погледнеше или чуеше как говори, едва ли би могъл да очаква от него такава тактичност. Но това не беше единственият случай, в който той проявяваше тази черта от характера си.

Пригответен по рецепта от готварската книга на баба ѝ, десертът бе невероятно вкусен. Мълчаливо хапваха с удоволствие. Само Франсин, която не обичаше особено шоколад, едва го докосна. Когато ометоха цялата торта, тя се обърна към дъщеря си:

— Хиацинт, денят бе дълъг и вече е късно. Защо не се качите горе с Ема и Джери? Имате да си говорите много. Аз ще разчистя тук. Не приемам никакви възражения.

В действителност майка ѝ искаше да каже, че Хиацинт трябва да поговори с децата за развода. Франсин не можеше да го направи вместо нея, защото всъщност изобщо не беше наясно какво става. Освен това не беше нейна работа. Все пак Хиацинт им беше майка.

* * *

Франсин се ядосваше дори на чиниите, които бяха част от чеиза на дъщеря ѝ. Хиацинт ги беше сметнала за безбожно скъпи, но Джим бе настоял да ги вземат. „Нали обичаш рози?“ — запита я той тогава. Франсин помнеше ясно онзи мрачен и студен зимен следобед, който приличаше на днешния. Кой можеше да предвиди тогава, че ще присъстват на вечеря като тази? Дори тя не си го бе представяла, въпреки всички гризящи я съмнения.

— Нека ти помогна — предложи Арни. — Добър съм в миенето на чинии. Нали съм ерген.

Джералд също обичаше да предлага помощта си, поне в началото, когато много държеше да се представи в добра светлина. Арни обаче беше различен. Франсин го харесваше.

— Ако наистина искаш да помогнеш — отвърна тя, — кажи ми, моля те, какво става със съдружника ти? Хиацинт крие някаква тайна. Както сам се увери преди малко, докато вечеряхме, положението е много неясно и това ме кара да се побърквам от притеснение.

Арни въздъхна продължително.

— Ако можех, бих ти казал. Много харесвам Хай и не ми допада това, че е разделена с децата си. Не е редно. Но от Джералд не успях да измъкна нищо и честно казано, вече спрях да разпитвам. Ситуацията става деликатна, нали разбираш?

— Разбирам. Съдружниците не се разделят само защото единият има семейни проблеми.

— Именно. Джералд е страхотен лекар и — усмихна се стеснително Арни — също така води много активен социален живот. Как се наричаше мъж, който може да съблазни всяка жена? Донжуан?

— Значи с това се занимава в свободното си време.

— Не си мисли, че не обръща достатъчно внимание на децата. Трябва да сме напълно искрени. Той ги обожава. Имат чудесна детегледачка, която се грижи добре за Ема и Джери. Джералд обича да се хвали с децата и се гордее с тях.

— Да, само защото по една случайност и двете са красиви.

— Понякога той се обажда на Хай, но тя му затваря телефона.

— Тя не може да говори с него, Арни. Не би го понесла. Той излъга доверието ѝ. По-точно почти успя да го направи, защото тя все още вярва на теб.

— Надявам се, че ми вярва, защото бих направил всичко, за да ѝ помогна.

— Бог ми е свидетел, че ми се ще и аз да можех, но докато тя или някой друг не ми каже какво стои в дъното на цялата тази история, не бих могла да направя нищо. Представям си как ще остане сам-самичка в тази къща, когато всички си тръгнем. — Франсин изстена болезнено, въпреки железния си самоконтрол. — Толкова е чувствителна и наивна! Цял живот е била толкова добронамерена към всички! Дори като малка беше мила и не се държеше като егоистично зверче, както правят повечето деца. Винаги е била изключителен човек.

— Сигурен съм в това — кимна Арни. — Добрите никога не побеждават. Винаги е било така.

* * *

Няколко тополи в двора на съседите хвърляха тъмносиви издължени сенки върху девствения сняг. Хиацинт от дълго време стоеше сама до отворената врата, без да усеща студа, и се взираше в тънките следи и сенките, които притежаваха почти математическа точност. „Ще е интересно да се нарисува с акварели“ — размишляваше тя.

Тръгнаха си. Къщата пустееше без тях. Вече нямаше да има мокри хавлии по пода на банята, нямаше да се препъва в играчките им в хола и нямаше да заварва таблата за игра отворена на кухненската маса. Къщата беше тиха.

Бяха плакали на сбогуване. Дори малкото ѝ момченце, което искаше да се държи мъжки заради сестричката си, най-накрая не се бе съдържало. Мислеше, че вероятно вината е негова. Джери я беше попитал, да не би да е ядосана, защото той си разхвърля нещата. Или може би татко му се сърди, защото дразни Ема? Но той вече почти не го правеше!

„Ще ви се обаждам по телефона всеки ден“ — беше им обещала тя. Дори някак бе успяла да им каже колко много ги обича. Беше измислила глупави обяснения за болестта на баба ѝ, през цялото време им бе говорила, за да ги успокои, докато най-накрая те бяха заспали.

Вече си бяха тръгнали. „Може би трябва да ги отвлека. Мога да продам къщата, защото е на мое име. Ще използвам малкото пари, които татко ми остави, а Франсин и братята ми със сигурност ще ми помогнат, ако имам нужда. Ще взема децата си и ще напусна страната. Ще заминем за най-далечното възможно място — Австралия, Сибир, където и да е. Ще се установя там под чужда самоличност. Пълни глупости! Това ще е ужасно за децата. Няма да стане. Джералд ще намери начин да си ги върне и ще бъде толкова бесен, че ще разкрие цялата истина.“

Умишлен палеж. Един загинал.

* * *

След рязкото застудяване времето неочаквано се затопли и през януари замръзналият сняг започна да се топи. Хиацинт импулсивно бе започнала да рисува зимния пейзаж, но когато след няколко опита не се получи така, както тя искаше, захвърли четката. Нямаше желание да твори.

Всъщност нямаше желание за нищо. Ясно беше, че трябва да се занимава с нещо. Това би я посъветвал и най-големият глупак. Франсин сдържаше емоциите си, но настояваше дъщеря ѝ да бъде ангажирана с нещо. „Горката Франсин, колко неприятности ѝ създадох!“ И Мойра я посъветва същото с внимателен и загрижен тон. Дори Арни я питаше тактично по телефона какво прави.

В момента тя шиеше роклята, която обеща на жената в магазина на „Р. Дж. Милър“. Миналата седмица управителят на отдела за детски стоки попита Хай дали би могла да ушие още шест такива рокли за техен важен клиент и тя се съгласи. Защо не? Вече правеше този модел с лекота.

Един ден се обади Уил Милър. Притисна я до стената с въпроса дали може да намине и тя нямаше как да му откаже. Беше я поканил на вечеря и Хиацинт бе приела, затова си мислеше, че трябваше да му върне жеста. Ставаше въпрос за добри обноски.

Теоретически тя би трябвало с радост да приеме приятния гост, но предвид обстоятелствата той беше усложнение, от което трябваше да се отърве. Въпреки това приготовленията за обяда ѝ подействаха

учудващо ободряващо. Налагаше се да подреди хубаво масата и да приведе къщата в ред. Това беше въпрос на чест. Хиацинт купи жълти нарциси, филе от съомга и продукти за салата. Изглади ленените подложки за маса, които не бяха ползвани от последния официален обяд на срещата на Родителско-учителската асоциация. После се увери, че наоколо не се вижда някоя вещ, останала от Ема и Джери. Нямаше причина този чужд човек да знае каквото и да било за личната ѝ трагедия.

Когато Уил се появи на вратата, той съвсем не се държеше като чужд човек.

— Забелязваш ли нещо различно в мен? — попита я той.

— Няма ги очилата с рогови рамки.

— Точно така. От сега нататък ще ползвам само лещи. Носех очилата с рогови рамки, защото всички ми казваха, че трябва да изглеждам по-зрял. Сега, като навърших тридесет години, вече се налага да изглеждам по-млад. О, чудесна къща! Също като теб. До голяма степен си я представях точно такава — в естествени цветове, зеленина и всички тези книги... Шиеш нова рокля!

Тя беше оставила отворена кошницата с шивашки принадлежности до един стол в хола. Хиацинт се зачуди дали не го беше направила нарочно, така че той да я забележи. Тази мисъл се беше прокраднала в нея, когато слагаше капака на кошницата и после го махна.

— Чух се със Сали Дод. Много е харесала роклята. Разбрах, че вече са те помолили да ушиеш още няколко.

— Да, но тези ще са последните. Аз съм художничка и трябва отново да се захвана с рисуване.

— Обеща, че ще ми покажеш картините си, помниш ли?

— Да, разбира се, но след като се наобядваме. Надявам се, че си гладен.

— А аз се надявам да не съм ти създал много грижи.

Хората, които не спират да обогатяват знанията си и постоянно им се струва, че никога не са направили, прочели, чули, научили или видели достатъчно, винаги намират теми за разговор. След като си размениха обичайните любезности, Хиацинт и Уил се заговориха на различни теми. Тя разчиташе на стари знания, тъй като напоследък не

бе натрупала нови, но разбира се, Уил не знаеше това. От живия интерес в очите му тя разбираше, че му е приятно в компанията ѝ.

След известно време обаче усети, че той е нервен. Не, по-скоро беше напрегнат или притеснен. Но не беше и това. Той говореше с лекотата, с която го бе правил и при другите им две срещи, но не така освободено, а по-припряно, сякаш искаше да свърши с незначителните предварителни теми и да премине към съществуването на разговора.

Докато хапваха домашно приготвения ябълков сладкиш, той мълчеше и с почти извинителен тон се поинтересува за развода. Вероятно тази тема го вълнуваше.

— Кажи ми, вижда ли им се краят на неприятностите ти?

— Заради бюрокрацията нещата се движат със скоростта на костенурка.

— Макар това да е по-болезнено. Не говоря от личен опит. Най-близкото до това преживяване, което съм имал, е любовната ми връзка с една омъжена жена. Реших, че мога да го споделя с теб, тъй като се опознаваме. Тя също се развеждаше. Преживяваше го тежко, но децата ѝ страдаха още повече. Все още живееха заедно с мъжа ѝ и постоянно се караха. Искам само да поясня, че не аз бях причината за развода. Съпругът ѝ дори не знаеше за мен. Като казвам, че не бях причината, имам предвид, че не се развеждаха заради мен. Боях се обаче, че в морален и емоционален план до известна степен и аз имах вина. Затова се оттеглих. Трябва да ти кажа, че не ми беше лесно...

Хиацинт се зачуди защо той ѝ разказва всичко това.

— Разбираш ли, аз знаех, че двамата с мъжа ѝ трябва да останат заедно. Чух някои неща, усетих ги и те ме накараха да вярвам, че двамата можеха да изгледят нещата помежду си, ако се опитат да го направят. Мисля, че хората трябва да подхождат към развода по-отговорно, особено когато са намесени и деца.

Той искаше да чуе мнението на Хиацинт, но тя нямаше сили да каже каквото и да е било.

— Не се опитвам да се изкарам светец, Хиацинт. Бог ми е свидетел, че не съм толкова глупав. Не съм и самодоволен или прекалено скромнен. Но имам сърце и то ми подсказа тогава как е редно да постъпя, защото — усмихна се Уил — те пак се събраха. Дори им се роди още едно дете.

Дълбоко разчувствана, Хиацинт се молеше да не се просълзи, докато говори.

— Уважавам те заради тези чувства. Но на мен не можеш да ми помогнеш. Ние няма да се съберем отново. Никога.

Тя се ядоса, че го заяви толкова твърдо. За него щеше да е по-лесно да си мисли обратното и да не я търси повече.

— В такъв случай това улеснява нещата. Особено щом нямате деца.

Хиацинт ровеше ябълковия сладкиш и мълчеше. Трябваше да бъде напълно искрена с него. Но после и той щеше естествено да я попита за децата. Изглеждаше прекалено странно, че една жена не е споменала и дори намекнала, че има деца по време на два сравнително дълги разговора. Сега беше неин ред да каже нещо. Не трябваше да сменя темата рязко, а просто неусетно да премине към друга.

— Да, дано да свърши скоро. Но кой знае? Междувременно ще се концентрирам върху рисуването. Не искам да оставаш с впечатлението, че се превъзнасям, но ми е трудно да намеря правилните думи. Истината е, че рисуването е най-важното нещо в живота ми. Това много превзето ли звучи?

— Не, съвсем не. Не мислиш ли, че и Цукерман^[4] би казал същото за цигулката си? Чудесно е, че си ентусиазирана. Какво ще кажеш сега да ми покажеш картините си?

Двамата тръгнаха нагоре. Хиацинт бе взела идеята от родния си дом да нареди снимки по стените на стълбището, макар засега да бяха само две — на Джим и Франсин. Уил се спря да ги разгледа. Нищо не пропускаше. „Наблюдателен е също като мен“ — помисли си Хиацинт.

— Приличаш на баща си — отбеляза той. — Изглежда ми кротък човек. Прав ли съм? Бил е чувствителен и сериозен като теб.

От горния край на стълбите в коридора нахлуваше ярка светлина. Усетила критичния му поглед върху себе си, Хиацинт реши да наруши внезапното мълчание с първите думи, които ѝ хрумнаха:

— За себе си не мога да кажа, но баща ми наистина беше такъв. Майка ми е друга работа. Както виждаш, тя е красавицата в семейството.

— Красавицата в семейството? Само тя ли? Не съм съгласен. Ако питаш мен, бих избрал теб. Майка ти наистина има хубаво лице, с правилни черти. Но твоето лице е интересно. В него прозира дух. На

човек му се иска да погледне отново в тези блестящи очи, които може би са твърде големи, и тази хубава уста, и брадичката, която е сякаш прекалено строга. Въпреки това, взето заедно, всичко е прекрасно. Да, на човек му се иска отново да те погледне.

Доволна, изненадана и леко засрамена от необикновените комплименти, тя измърмори благодарности и го поведе към ателието. Притесняваше се от такива ласкателства, но похвалите за работата си ги очакваше с нетърпение и без стеснение. Затова остави изкуството да говори само за себе си и остана мълчалива, докато Уил се разхождаше бавно из стаята.

Той се спря за кратко пред любимите ѝ портрети — онзи на Джим, изтегнат в шезлонга, и на Франсин, облечена в бяла вечерна рокля. После разгледа внимателно хубавия портрет от миналата година на пълното момченце на Мойра, в който умело бе използвала светлосенките, за да го направи да изглежда по-слабо. След това Уил разгледа пейзажите ѝ. На единия имаше двойка в лодка с гребла, наред тъмно езеро; другият изобразяваше снежна виелица, а третият — зимен слънчев пейзаж. Той огледа внимателно и бавно всяка картина, навеждаше глава на една страна или отстъпваше назад, за да оцени по-добре платната. Определено не приличаше на любезен познат, който няма представа от изкуство и би изрекъл за художника единствено похвали. Хиацинт очакваше коментарите му с трепетно вълнение.

Накрая той разгледа една от най-добрите ѝ картини — натюрморт на градинска кошница с моркови и невен. Оранжевите и жълтите цветове на места се сливаха, а другаде контрастираха и тя обичаше да си мисли, че до известна степен това приличаше на играта с цветове в творбите на Матис^[5]. В това имаше известна доза дързост. Беше си помислила, че няма да се получи нищо, но крайният резултат бе впечатляващ.

— На едно благотворително изложение в града — каза тя, опитвайки се да прикрие гордостта си — искаха да купят тази картина, но аз не пожелах да се разделя с нея.

— Много картини ли си продала?

— Ами може би около дванадесет. — Хиацинт се опита да сметне броя им наум. Арни беше купил две. — Най-вече на мои

познати. Засега не съм правила истинска изложба, но смятам това да се случи — обясни тя и продължи: — Искам да се отдам на рисуването.

Той не отвърна нищо и Хиацинт остана изненадана. Бе обърнал гръб на натюрморта с моркови и невен и колкото и странно да изглеждаше, ѝ се стори натъжен.

— Често ли ходиш в музеи на изкуството? — попита я след малко Уил. — Помня, че спомена, че си работила в такъв.

— Скоро не съм ходила, но съм посетила достатъчно, и то най-добрите. Мечтата ми е да вляза някой ден в музей и да видя там окачена своя творба.

— В Метрополитън или в Лувъра?

Хиацинт го изгледа втренчено. Почуди се дали говори сериозно.

— Е, не, не точно там. Малцина могат да се надяват на такава чест. Трябва да си гениален художник, за да окачат творбите ти там.

— А къде виждаш окачени твоите творби?

— В някоя галерия, в която ходят хора, разбиращи от хубаво изкуство, за да си купят такова. Например на Мадисън Авеню в Ню Йорк или в галерия на Левия бряг в Париж.

— Това си е трудна работа — отвърна Уил, поклащайки глава със съмнение.

— Какво искаш да кажеш? Мислиш, че няма да успея ли?

— Не, просто искам да кажа, че не е добре да се целиш прекалено високо, независимо от сферата, в която работиш. — После той повтори колебливо: — Прекалено високо. — И се усмихна.

Нещо не беше наред. Хай внезапно осъзна, че Уил не изрази възхищение и не изрече хвалебствия, докато се разхождаше бавно из ателието. Това не ѝ се бе случвало преди. Затова реши да бъде пряма.

— Не хареса нито една от картините ми. Кажете ми истината, нямам нищо против да я чуя.

Той я погледна отново нерешително, но само за момент, преди да ѝ отговори, че не е критик на изкуството, а само негов фен, който е чел доста, но въпреки това далеч не може да се нарече експерт... Този опит за измъкване беше едновременно дразнещ и притеснителен. Тя го познаваше достатъчно, за да знае, че обича да е откровен, затова го помоли за честен отговор.

— Моля те, Уил, наистина искам да чуя мнението ти.

— Добре. Не мисля, че ще ти е приятно, но въпреки това ще ти го кажа, Хиацинт, защото много те харесвам. Не знам дали се стремиш към пари, слава или и двете, но тази работа няма да ти донесе нито едното, нито другото.

Хай остана като попарена.

— Искала си това прекалено силно и затова си се залъгвала дълго или другите хора са те заблуждавали. Всички твои творби са плод на подражание...

Как смееше да ѝ говори такива неща! Стоеше пред нея самоуверен и сигурен в преценката си. Думите му бяха жестоки и безмилостни.

— Истина е, че голяма част от високо оценяваното изкуство е подражателно. Много художници са се нарочили за неоимпресионисти. Но дори те имат „нещото“, което се определя трудно, но се разпознава, когато се види. Това е като разликата между някой, който изпълнява ноктюрно на Моцарт по свой определен начин, и един концерт-изпълнител, който просто го свири...

Хиацинт беше съкрушена. Ако можеше да му каже да напусне къщата, би го направила.

— Тук си събрала всичко — продължи той, — от босоногите фермерски момчета на Норман Рокуел до бледите залези над Лондон на Търнър. Имаш големи способности, но те не са достатъчни. Ти... — Уил се спря, сякаш в този момент осъзна какво ѝ причинява. — О, съжалявам, Хиацинт! Нямах за цел да те наранявам. Искам само да ти помогна. За краткото време, през което се познаваме, разбрах, че животът ти е изпълнен с тревоги, и то повече, отколкото би признала. Затова не искам да хабиш мечтите и енергията си напразно. Нямах да ти кажа всичко това, ако не осъзнавах колко много значат за теб тези творби. Сигурно са ти коствали поне няколко години усилия. Днес се срещаме за трети път, а ти все ми говореше разпалено за изкуството. Затова и аз ти казвам тези неща по този начин. Никога не бих те наранил, Хиацинт.

— В такъв случай за какво стават тези картини? — попита тя. — Трябва просто да ги хвърля в контейнера за боклук ли? Или е по-добре да ги изгоря? Какво трябва да направя с тях според теб?

— Запази ги за децата и внуците си. Нека рисуването остане твое хоби. Или пък ги продай в някой универсален магазин, в който има

щанд за картини. Много хора купуват картини, които да отиват на мебелите им.

Огорчена, засрамена и ядосана на Уил, макар самата тя да бе настояла за мнението му, Хай нямаше как да не се сети за Арни, който ѝ беше платил щедро за няколко картини, които отиваха на тапицерията в хола му. Той поне имаше сърце...

Наистина не беше нужно Уил да я засяга по този начин. Сякаш му доставяше удоволствие да бъде толкова безчувствен. Тя се разгневи. Той се опита да хване ръката ѝ, но Хиацинт се дръпна. Уил също се отдалечи и отиде до другия край на стаята. После се върна и вдигна отчаяно ръце.

— Трябва да ме застрелят. Виж какво ти причиних! Така става, когато говориш това, което мислиш, без да си даваш сметка за последствията. Кога най-накрая ще се науча да не го правя? Пак ти повтарям, че го казах с добри намерения. Знаеш, че е така, Хиацинт. Дълбоко в сърцето си го знаеш. Защо иначе да те карам да се чувстваш толкова нещастна? Защо? Чуй ме. Ако искаш да направиш кариера, макар че не знам дали въобще ще поискаш това след развода, шансът е в ръцете ти. Виж как всички се побъркаха по онази рокля! Трябва да...

— И тя беше имитация — прекъсна го с жлъчен тон.

— При дрехите това не е от значение. Те всички подражават на нещо, било то сари или копринени шалчета от осемнадесети век — отвърна Уил със същата насмешка. — Трябва да се запишеш в школа за дизайнери, където да се научиш как да кроиш и да вземаш мерки. Очевидно е, че имаш усет за цветовете.

— И всичко е толкова просто? Защо пък да не се запиша на уроци по балет?

— Добре — усмихна се тъжно Уил, — имаш право да проявяваш известна доза сарказъм. Но когато се размислиш върху думите ми, се надявам да ми простиш за нетактичността.

— Лесно ти е да говориш за дизайнерска школа — внезапно каза тя. — Но дори да исках да го направя, а аз не искам, вече е твърде късно.

— Разбира се, че не е. За нищо не е прекалено късно.

— Да слезем долу — предложи Хиацинт и тръгна към стълбите.

— Кой те научи да шиеш? — попита Уил.

— Баба ми.

— Добре се е справила. Сали Дод каза, че имаш златни ръце.

— Странно. И баба ми така казваше.

— И двете имат право.

Когато слязоха в антрето, Уил се поколеба, сякаш очакваше да бъде поканен в хола. Обикновено гостите, поканени на обяд, не си тръгваха петнадесет минути след самия обяд. Хиацинт много добре знаеше какво чака той. Но нямаше да го получи.

— Много мило, че намина — каза тя възпитано и се обърна към входната врата.

— Хиацинт, знам, че си ми ядосана, и те разбирам. Но пак ме чуй. Искам да видя, че правиш нещо стойностно с живота си. Запиши се да учиш моден дизайн и го направи сега.

— Не, ти ме чуй. С роклята извадих случаен късмет. Всичко това е безсмислено. Нямам идеи.

— Идеите идват сами, също като при картините. Вече знаеш как се скицира. Пресъздай в дрехи това, което си рисувала на платното, и ти предричам, че ще отгърнеш нова страница в живота си.

— Нова страница — повтори тя, без да се старее да прикрие горчивината си.

— Да. Не ми каза много за проблемите си, но е очевидно, че нещо те е наранило дълбоко. — Уил се огледа наоколо. — Сигурно в тази къща се чувстваш като в гробница. Трябва да обърнеш гръб на миналото и да започнеш отначало.

Тя не намери думи да му отговори. Беше ѝ отнел единствената утеха, малкото надежда и увереност, с които разполагаше.

— Толкова си ми ядосана, че няма дори да си стиснем ръце ли?

Тя протегна към него ръка и му каза:

— Ще забравя всичко, което ми каза, и ще се върна веднага към работата си.

Уил явно предпочете да игнорира думите ѝ.

— Благодаря за обяда — отвърна той. — Правиш страхотен ябълков сладкиш. Заминавам на дълга командировка в Европа, но когато се върна, ще ти се обадя.

— Лек път — пожела му тя и затвори вратата.

Не го проследи с поглед, докато вървеше по алеята, както направи предишния път. Ако той мислеше наистина, че ще я види

отново, грешеше много жестоко. Сърцето ѝ биеше лудо. И друг път ѝ се беше случвало.

Изтича на горния етаж, за да разгледа отново картините, които бяха така безкомпромисно разкритикувани. Колко много време, удоволствие и надежди беше вложила в създаването им! Как можа той, един непознат, да дойде тук и с един замах да разруши всичко? Където и да беше живяла, винаги я смятаха за човек на изкуството, известен и уважаван заради таланта му. Дори Джералд ѝ признаваше поне това. Тя беше Хиацинт, художничката.

Болката бе непоносима. Хиацинт имаше чувството, че са я ударили силно, когато вече бе паднала. А Уил Милър знаеше, че е паднала. Нали самият той каза, че е очевидно.

Силните удари на сърцето ѝ още отекаха в ушите ѝ. „Ако ми прилошее, докато съм сама в тази къща? Ако умра тук, което е напълно възможно, никога повече няма да видя децата си.“

От гърлото ѝ се изтръгна страховит звук, наподобяващ вопъл на жена, осквернена от завоевателска армия. Вече не можеше да разсъждава и всички задръжки я бяха напуснали. Тя изтича до телефона и набра номера на Джералд.

— Ти! — извика тя, когато чу гласа му. — Ти! Какво си мислиш, че ми причиняваш? Стига толкова! Искам си децата! Аз ги родих. Те са много повече мои, отколкото някога ще бъдат твои. Ти си зъл човек. Ти си студенокръвен, безсърдечен звяр. Нямах и бегла представа колко те презирам. Отвращавах ме. По-скоро бих хванала в ръка отровна змия, отколкото да те докосна дори с пръст. Как можеш да се гледаш в огледалото, без да ти се повдига? Как ще наречеш това, което стори?

— Ще кажа само, че отново губиш контрол.

Той говореше със спокоен тон. Сигурно пак имаше вид на излязъл от рекламно списание. Каква ли беше мебелировката около него този път? Бюрото сигурно беше от махагон, добре полирана стара мебел с безупречно подредени върху нея вещи. Тя понижи глас:

— Контролирам се. Само те попитах защо ми причиняваш всичко това. Какво ти сторих, че да ми отнемеш децата?

— Много добре знаеш, че можеш да ги виждаш, Хиацинт. Преди края на този месец дори ще го пише черно на бяло. Само трябва да ме уведомиш предварително и...

— ... ти ще ги отведеш надалече и ще ме изиграеш, както направи за Деня на благодарността.

— Глупости. Това беше недоразумение.

— Умишлено недоразумение.

— Няма да те разубеждавам, щом това те прави щастлива. — Тя си представи как той свива небрежно рамене. — Наистина нямаш причина да се оплакваш, Хиацинт. Сигурно си чела за двойки, които се разделят и живеят в различни държави и дори не могат да получат разрешение децата им да ги посещават.

— Те вече не са мои. Твои са. Ти решаваеш кога ще ги видиш, ти избираш къде да ходят на училище, с какво да се хранят и какво да облекат, ти ги гледаш как растат с всеки изминал ден, докато аз... — Гласът ѝ премина в ридание. — Аз понякога ги посещавам, а понякога те идват при мен, за да им дам подаръци. Аз, тяхната майка! Тяхната майка!

— Това положение е тъжно — тихо отвърна той. — Много тъжно. Но не аз съм причината. Трябва да си честна със себе си.

— Честна съм. И знам, че пожарът бе инцидент, причинен от цигарите и моята небрежност. Нищо повече. Ти също знаеш, че е така.

— Не съм сигурен. И двете бюра ли потроши по невнимание? Не само аз видях бъркотията и съборените на пода компютри и телефони. И не само аз знам за Санди. Ако си спомняш, самата ти ми го каза, Хиацинт. Каза, че моята така наречена „любовна авантюра“ е предмет на оживени клюки. Тук, при нас, в съседния град, осъдиха един мъж, след като откриха уличаващо вината му доказателство след пет или шест години. А, да, пуснаха го за малко от затвора за добро поведение. А той не е подведен под отговорност за убийство или телесни повреди — натърти той и Хиацинт си представи окръглените му очи и повдигнатите му вежди. — Затова не се оплаквай. Така си добре. Щеше да бъдеш и по-добре, ако осребряваше чековете, които ти пращам, и си вършеше своята работа.

— Не си прави труда да ми ги изпращаш, Джералд. Никога няма да приема чековете ти. При условие че толкова добри хора умират, се чудя защо ти си още сред живите?

— Благодаря ти. Това ли е всичко? Имам ангажименти. Не знам за теб, но аз съм зает човек.

Когато той затвори, Хиацинт продължи да държи слушалката в ръка. *Аз съм зает човек.* Думите не спираха да звучат в ушите ѝ като подлудяващ припев. „Аз нямам нищо. Влизам в ателието, вземам четката и напразно чакам да родя идея. Какво ще стане с мен? Сигурно ще се превърна в ходещ мъртвец.“

* * *

В един от първите хубави и топли дни на ранната пролет баба ѝ неочаквано получи удар. Отиде си от този свят, без да се мъчи. Смъртта ѝ не предизвика същата нетърпима болка, която изпитаха при загубата на Джим. Докато отслужваха дългите молитви по време на опелото, съзнанието на Хиацинт блуждаеше и тя правеше произволни асоциации между живота на баба ѝ и нейния собствен.

Един след друг хората се изреждаха, за да кажат по няколко думи за баба ѝ. Пристигна един много стар мъж, който каза, че бил шафер на сватбата ѝ. Бяха дошли и двама нейни далечни братовчеди от Охайо и една по-млада жена, която ѝ беше съседка. Всеки каза хубави думи за починалата. Всички бяха искрено разчувствани. Докато ги слушаше, Хиацинт си спомни подредбата, звуците и уханията на дома на баба ѝ: иглите за плетене в кошницата, печените ябълки във фурната, парфюма ѝ с аромат на момина сълза, самата стопанка, споделяща възмущението си колко безчувствени трябва да са хората, за да оставят куче навън в студа.

Старият мъж си припомни неща за баба ѝ, които Хиацинт не знаеше.

— По време на Депресията тя прие в дома си пенсионери. Готвеше, переше дрехите им и чистеше стаите. Никога не беше ѝ се налагало да прави такива неща, но тя се научи и ги правеше... Когато започна войната и Депресията свърши, тя помогна на съпруга си да стъпи на крака отново. Когато той почина от рак, тя застана начело на бизнеса и задели малко пари за старини. Загуби двама синове — единият бе убит по време на война, а другият почина неотдавна — твоят баща, Хиацинт, и твоят съпруг, Франсин. Но дори тогава тя се държеше. Никога не изгуби смеха си, нито желанието си за живот и изживя своя пълноценно.

Когато службата приключи, Хиацинт не остана да приема съболезнования и да изслушва спомените на многото хора, дошли на погребението. Потънала в размисъл, тя се прибра направо у дома, където лежа будна почти половината нощ, измъчвана от мисли.

* * *

Няколко дни по-късно Хиацинт остави съобщение на телефонния секретар на Франсин:

— Отивам до Ню Йорк по работа. Имам нужда да остана сама. Не се тревожи. Добре съм. Скоро ще се върна.

Тя затвори входната врата и тръгна към гарата.

В хотелската стая в Ню Йорк Хиацинт направи списък на двадесетте картинни галерии, където щеше да изучи всеки експонат, независимо от това колко време щеше да ѝ отнеме. Предстоеше ѝ зашеметяваща обиколка на произведенията на Италианския ренесанс, на живописиста от XIX век, на платната на първите импресионисти, на фовистите, експресионистите, модернистите, постмодернистите и всички останали. След натрупаните впечатления накрая отговорът на въпроса дали изкуството е нейното призвание щеше да дойде от само себе си.

Обиколката на картинните галерии продължи пет дни. След това, връщайки се назад, тя щеше да си спомня няколко особено ярки момента, които най-вероятно я бяха насочили към решението, което взе. Единият от тях беше, когато стреснато разпозна едно лице от съвременен портрет на дете, легнало в скута на майка си. „Това е Ема в деня, когато ѝ подарих роклята с рози“ — помисли си тя. Художникът беше изобразил майсторски идеята за пълно щастие, изписано на малкото личице, уловил бе миг от живота, в който въпреки изобразената радост се долавяше и трогателната тъга на невинността.

„Как така не си дадох реална самооценка толкова дълго време? — питаше се тя. — Уил Милър се оказа прав. Картините ми никога не са извиквали в някой сълзи или чувство на радост. Имам уменията, но не и «нещото», което отличава големи творци от останалите художници.“

Другият повратен момент бе разговор с непознатата млада жена в Музея за модерно изкуство. Хай стоеше пред „Водните лилии“ на Моне, когато жената я заговори:

— Много са въздействащи, нали? Всеки път, когато имам време след работа, идвам да гледам картини. Тези творби ме карат да се чувствам по-добре, особено ако нещо ми тежи.

— Да, наистина.

— Чудя се какво толкова има в тези цветя. Всеки може да рисува цветя. Рисуват ги и на поздравителни картички, така че къде е разликата?

Когато Хиацинт и Джералд бяха посетили Живерни, за да видят водните лилии, вдъхновили Моне, тя прекара един възхитителен следобед, а Джералд намусено бързаше да си тръгват.

Тя стоя пред картината дълго, след като тълпата се беше разредила, като преживяваше отново онзи ден и премисляше много неща. Разсъждаваше как хората, които я обичаха, я бяха подвели относно картините ѝ. Съзнаваше, че и самата тя се бе заблудила, смятайки работата си за по-добра, отколкото беше в действителност.

Уил Милър сигурно щеше да се изненада, ако разбереше, че тя най-вероятно щеше да послуша съвета му. Но той нямаше да разбере. Бяха ѝ платили учудващо много за онези рокли. Шиенето със сигурност не бе това, с което се надяваше да се занимава в бъдеще, но колко души действително правеха това, което се надяват, че умеят да правят? Това беше реалният живот.

На шестия ден Хиацинт бе взела окончателно решение. Прегледа каталози, направи избора си, хвана такси и преди да е променила решението си, се записа в първокласен колеж по моден дизайн.

* * *

Когато Хиацинт се прибра вкъщи, там я чакаше майка ѝ.

— Караш ме да се чувствам като егоистично дете, избягало от дома си — запротестира младата жена.

— Възрастта няма нищо общо с това — сгълча я Франсин. — Не можеш да ме виниш. Не трябваше да изчезваш така, след като ми

остави съобщение, че имаш нужда да останеш сама. През главата ми минаха ужасни мисли, че може да...

— Да съм се самоубила? Не, въобще нямам такова намерение. Дори трябва да си доволна. Нали постоянно ми повтаряше, че трябва да се занимавам с нещо. Права беше. Послушах съвета ти.

Франсин не можеше да се успокои толкова лесно.

— Притесни дори приятеля си, който сега също е тук. Арни ми се обади, след като ти беше звънял многократно цели три дни, а ти не си отговаряла. Трябва да му благодариш.

Разположен като цар на трона си, Арни седеше в коженото кресло на Джералд. Той махна с ръка, за да покаже, че няма нужда да му благодарят.

— С майка ти споделяхме един и същи страх. Ще бъде откровен с теб. Уплаших се заради децата. Помислих, че си направила нещо със себе си, и затова долетях тук. Не съм давал обяснение на никого, само казах, че заминавам по работа в Ню Йорк.

— Съжалявам, че съм ви разтревожила, но нямаше нужда да се притеснявате. Никога не бих го направила. Не бих наранила децата си по този начин. Предполагам, че те са добре, иначе щеше да ми кажеш, ако има нещо, нали, Арни?

— О, всичко е наред при тях. Виждам ги два-три пъти в седмицата. Ходим в един и същи клуб по плуване. Те ходят на уроци там. Трябва да видиш Ема... — Той млъкна, засрамен.

— Наистина — обади се Франсин.

Настъпи неловко мълчание. Франсин и Арни се взираха в Хиацинт, а тя беше забила поглед в пода и усещаше изпитателните им погледи.

Франсин заговори първа:

— Цялата тази история ми се струва ексцентрична — каза тя строго. — Защо не се върнеш отново към реставрирането? Нали ти харесваше?

— Защото нямам достатъчно опит. Ще са нужни години, за да стана експерт, а ми трябва пари.

— Престани с тези глупости, Хиацинт. Видя в какъв палат живее Джералд. Съжалявам, Арни. Съдружник ти е, но е мой враг, и честно казано, съм учудена. Не ме разбирай погрешно, благодарна съм за добрината ти, но въпреки това аз...

— Няма да взема ничия страна — твърдо заяви Арни. — И Джералд го знае. Ще запазя неутралитет. Много бих се радвал, ако мога да им помогна да разрешат проблемите си, но до този момент нито един от тях двамата не ми е дал повод да смятам, че това е възможно. Цялата история е една дяволска загадка.

Хиацинт погледна първо Арни, после — Франсин, и си помисли: „Не мога да бъда напълно откровена с тях. Около мен е издигната стена. Трябва да я разруша, за да ми помогнат, но не мога да го направя. Думите им не достигат до мен — удрят се в тази стена и рикошират в тях“.

— А защо не продаваш картините си? — попита я Арни. — Възнамерявах да те помоля за няколко, които да сложа в новото си жилище. Всекидневната ми е огромна. Ще ми трябват седем или осем, в зависимост от големината им. Не знам колко струват, но парите не ми се свидят, така че само ми кажи цената.

— Качи се горе и вземи, които искаш — отвърна нежно Хиацинт. — Не струват много, ако въобще струват нещо. Приеми го като малък жест от моя страна, с който искам да ти се отблагодаря.

Франсин потропваше с крак, с което издаваше неимоверното си раздразнение.

— Казваш, че картините ти не струват, а мислиш ли, че с шиенето те очаква голямо бъдеще?

— Надявам се да е така.

— И заради това си решила да изоставиш дома си, да зарежеш мен и приятелите си тук, да напуснеш това място и да започнеш всичко наново.

— Забравяш, че няма да ми е за първи път.

— Не може да става и дума за сравнение. Тогава имаше...

— Съпруг. Знам. Е, ще се науча да се справям без него.

— Не за дълго — каза Арни. — Не и ти, Хиацинт.

Думите продължаваха да се удрят като топки в стената, която Хай бе издигнала около себе си. Франсин отлично прицелваше своите.

— Ако продадеш къщата, къде ще те посещават децата?

— Ще си намеря жилище в града.

— И ще зарежеш такава къща? Аз не бих изоставила моята. Баща ти много държеше това да е мястото, където винаги можете да се върнете. Джордж ще дойде за една седмица през лятото с цялата тайфа

приятели, а очаквам и Том да пътува по работа в тази посока два или три пъти в годината. Освен това имам приятели от цялата страна, дори от Англия, които обичат да отседат у нас. Голяма грешка ще направиш, ако продадеш тази къща.

— Казах ти, че парите ми трябва, за да се издържам с тях в Ню Йорк.

— Позволи ми да не се съглася — намеси се Арни. — Хиацинт ще постъпи мъдро, ако продаде сега къщата. Този квартал запада. В момента разширяват булеварда, бизнесът се измества постепенно натам и след две-три години тази къща ще струва много по-малко, отколкото сега.

— Е, за разлика от мен, ти си находчив бизнесмен — призна Франсин леко разколебана, — така че можем да сменим темата. Дъщеря ми винаги е държала на своето, а явно вече е взела решение.

Високият часовник на баба й в антрето удари веднъж. Хиацинт веднага реши, че ще го вземе със себе си. Можеше да остави всичко друго, но не и този часовник. Той бе нейният талисман. Когато часовникът отброи още три удара, Арни се изправи.

— Сега вече като знам, че си добре, ще те оставя. Но ще те навещавам в новия ти дом. Често пътувам до Ню Йорк по работа.

Те си стиснаха ръце. Тя му благодари, той я целуна бързо по бузата. След това Хай го изпрати до вратата.

— За поред път ти повтарям, че този мъж е луд по теб — отбеляза Франсин.

— Аз изобщо не мисля така.

— Ти може и да не мислиш така, но аз съм на друго мнение. Харесвам го, Хиацинт. Той е пряк човек, който те гледа открито в очите. Не че точно сега би могла да направиш нещо, но и този момент ще дойде.

— Той не ме интересува, както и който и да било друг мъж.

— Нещата ще се променят. Чу какво каза Арни.

— С него нямаме почти нищо общо.

— Исках само да кажа, че той може да ти помогне. А и се държи толкова добре с Джери и Ема.

— Да, много е добър и го оценявам.

— И е много умен. Добре ще е да послушаш бизнес съветите му.

— Не ми трябва. Уча се да не завися от никого.

— Добре — отвърна Франсин и после добави: — Изглеждаш уморена.

— Да, малко.

— Излез на верандата. Аз ще донеса чай.

Хиацинт я разбираше и затова се съгласи. Дори когато децата им вече са пораснали, родителите продължават да се тревожат за тях. Баба ѝ на осемдесет години се държеше майчински с петдесет и пет годишния си син.

— Мислех — започна Франсин, разбърквайки чая си, — че след като си решила вече с какво искаш да се занимаваш, трябва да запазиш поне хубавите си мебели. Вземи това, което ти е необходимо за апартамента, а другото остави на склад. Някой ден ще ти потрябва — завърши тя убедено.

„Не, никога няма да ми потрябва. Как бих могла да си позволя отново къща като тази?“

— Не си ли съгласна? — попита Франсин, когато Хиацинт не отговори. — Ти никога не се вслушваш в съветите ми и досега трябваше да съм свикнала — въздъхна Франсин. Имаше измъчен вид. Вертикалните бръчки на челото ѝ се бяха врязали много надълбоко и дъщеря ѝ се надяваше те скоро да изчезнат от изключителното лице на майка ѝ. „Последната една година беше тежка за нея и отчасти и аз нося вина за това“ — мислеше си Хиацинт. Във внезапен порив на тъга и разкаяние тя се пресегна през масичката и сложи ръка върху ръката на Франсин.

— Прости ми — прошепна тя. — Невинаги сме на едно мнение. Но пък толкова други хора, които се обичат, имат разногласия също като нас. Не е ли така? Все пак ще приема съвета ти за мебелите.

Мебелите. Нямахте нужда от тях. Можеше да ги изхвърли без капка съжаление — също като миналото, за което ѝ напомняха. Въпреки това те имаха значение за Франсин, която в обичта си виждаше в тях гаранция, че дъщеря ѝ някой ден някак ще се върне към „нормалния живот“.

Увивната роза по парапета вече се разлистваше. Каква преданост! Когато първите снежинки падаха от сивото небе, тя още пазеше печално последната си сбръчкана пъпчица. „Тази роза ще ми липсва — помисли си Хиацинт. — В деня, в който я посадох, бях толкова спокойна. Тогава толкова се радвахме на новата ни къща!“

Всъщност не. Единствено аз бях доволна...“ Докато Хай седеше, стиснала в ръце чашата с чай, първата събудила се пчела се стрелна с бръмчене в слънчевия ден.

[1] Американски живописец (1836–1910 г.). — Б.пр. ↑

[2] Английски поет (1909–1995 г.). — Б.пр. ↑

[3] Джоузеф Търнър (1775–1851 г.) — английски художник живописец. — Б.пр. ↑

[4] Пинкас Цукерман — прочут цигулар, роден през 1948 г. в Тел Авив. Наричан е още Кралят на цигулката. — Б.пр. ↑

[5] Анри Матис (1869–1954 г.) — френски художник. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В колежа по моден дизайн Хиацинт си припомни всички онези статии във вестниците, разказващи за хора на седемдесет или осемдесет години, които най-накрая бяха взели дипломи. Не че беше чак толкова стара, но въпреки това се различаваше доста от останалите. Те бяха толкова волни и безгрижни. Бяха твърде жизнерадостни, твърде искрени, твърде наивни, твърде чаровни в младостта си. „Между тях аз съм като паднала от Марс“ — мислеше си тя.

Едва в средата на семестъра Хай откри, че за разлика от състудентите ѝ, преподавателите я забелязваха. Неуверена в собствените си умения в началото, тя остана много изненадана, когато похвалиха една от скиците ѝ в час по техника на рисуване за напреднали. След това преподавателят я информира, че тя може изобщо да не посещава тези часове.

Тази похвала ѝ вдъхна кураж да продължи напред. Естествено, знанията ѝ за цветовете и формите я улесняваха, и макар до този момент дрехите да не я бяха интересували, освен в случаите, когато искаше да изглежда добре, изготвянето на дизайн-портфолио не ѝ се стори по-трудно от творческия процес в ателието. Много често Хай си носеше работа в апартамента, където на една малка масичка нахвърляше скици на модели и се упражняваше да рисува с туш.

Почти всеки уикенд вземаше допълнителни уроци. Стремеше се постоянно да бъде ангажирана, за да избяга от самотата, която на моменти заплашваше да я залее като приливна вълна.

Клишетото „сам сред тълпата“ чудесно описваше начина на живот в Ню Йорк. Хиацинт никога не бе живяла на места, където пощальонът не спира на прага да размени по някоя дума с хората, а касиерката бърза да приключи работния ден. Тази анонимност ѝ носеше известно облекчение, но от друга страна, на моменти ѝ тежеше. В града и особено в нейния квартал, който се намираше на границата с Челси, имаше всякакви хора и по принцип това ѝ даваше възможност да

завърже много нови познанства. В действителност обаче само в сградата, в която живееше, хората бяха толкова различни, че не можеше и дума да става за сплотеност или близки контакти, с изключение на няколко дружелюбни кимвания. Тя нямаше почти нищо общо с амбициозната деветнадесетгодишна актриса, която живееше отсреща с приятеля си. Не контактуваше и със съседите, които работеха като шивачи, защото те не говореха английски. Двойката немощни старци, които живееха вече шестдесет и пет години в тази сграда, бяха потънали в свой собствен свят.

Дори улицата под прозореца непрестанно се променяше. За миналото напомняха пететажни сгради без асансьор, от прозорците на които висяха прострени одеяла, а на площадките отпред седяха групички жени и клюкарстваха, докато наглеждаха децата си. Едновременно с това се извършваше реконструкция на квартала. Фасадите бяха добре почистени и избелялата боя имаше едва забележим бледорозов оттенък. Месинговите части по вратите на магазините лъцяха, а окачените табели, изписани със старинен шрифт, гласяха, че там купувачите могат да намерят антики от Викторианската епоха, тайландска храна или книги втора ръка. Навред цареше голямо оживление, каквото Хиацинт не беше виждала преди.

В края на поредния дълъг ден, изпълнена с противоречиви чувства, тя изкачи стълбите до четвъртия етаж и затвори вратата след себе си. Понякога тези две малки стаички бяха нейното убежище, но друг път ѝ се струваха като затвор. Обикновено съзнаваше на какво се дължат резките промени в настроението ѝ. Гледката на някоя майка, излязла на разходка с децата си, можеше да я накара да се втурне към жилището си, за да не става свидетел на нормалния живот на другите хора. Много често удоволствието, което изпитваше от заниманията в стимулираща работна среда или от похвалите, които получаваше, я изпълваше с желанието да постигне успех на всяка цена и да триумфира над обстоятелствата. В такива моменти гледаше на апартамента си като на затвор.

Тя отказа предложената от Арни помощ и сама си намери апартамент. Пренебрегна съветите на Франсин и не положи никакви усилия да внесе уют в двете стаички. В жилището ѝ имаше едно легло, два стола — по един във всяка стая, и малка масичка, на която можеше да работи. В апартамента имаше и малък кухненски бокс, но тя рядко

готвеше. Почти не се хранеше и отслабна още повече. Това нямаше значение за Хай. Всичко, което искаше, бе да завърши курса на обучение и да си намери достатъчно добре платена работа, за да наеме по-добро жилище, в което можеше да посреща децата.

Тя често си повтаряше, че трябва да гледа само напред. Нямаше смисъл да се рови в миналото, както се изразяваше баба й. В деня, в който документите за развода бяха подписани и тя официално сложи край на брака им с Джералд, пред очите й светкавично преминаха спомени, сякаш бе удавник, който вижда живота си като на лента точно преди да умре. Спомни си за тайните им срещи в мотела, под сатененото одеяло. Припомни си сватбения им ден, танца, страстната им първа брачна нощ, когато лежеше в леглото с неговия пръстен на ръката си. Нима бе възможно любовта да си отиде и всичко да бъде забравено, дори заличено, сякаш никога не се бе случвало?

Сега й оставаше да гледа само напред. Въпреки това, много често, когато не можеше да заспи и до ушите й долитаха гласовете от улицата и грохотът на камионите, си спомняше за къщата, която напусна, и последния мъчителен час, който прекара в нея. Само няколко души знаеха тогава, че заминава. Те бяха деликатни хора, приятели, които не й задаваха въпроси, а дойдоха само за да й пожелаят на добър час. Разбира се, дойде Мойра, както и две учителки, които донесоха малки подаръци за Джери и Ема, предполагайки, че Хай заминава за Флорида. Човекът, който боядиса къщата, също се присъедини към изпращачите. Предната зима, когато жена му се бе разболяла тежко, Хиацинт изпращаше храна на семейството му и той никога нямаше да забрави добрината й.

Франсин бе объркана, съкрушена и много ядосана на дъщеря си, но типично в неин стил се опита да бъде вежлива и да не го показва. Когато я целуна и прегърна за последно, в очите на майка й заблестяха сълзи, но тя не каза нищо. Вече си бяха казали всичко.

Понякога, докато лежеше будна, заслушана в тиктакането на будилника върху нощното шкафче, Хиацинт се сещаше и за Уил Милър. Той несъмнено щеше да се учуди, ако разбереше, че една почти непозната жена бе послушала съвета му. Тя искаше да му го каже, ако й се удадеше тази възможност. Това обаче бе невъзможно. Преди да замине, тя нарочно остави фалшиви координати за връзка, а сигурно и той нямаше никакво желание да се виждат отново. Във

всеки случай щеше да загуби интерес към нея, когато узнаеше, че е позволила да ѝ вземат децата. Освен това тя също не се интересуваше от него чак толкова, нито от който и да било друг мъж, независимо дали беше привлекателен или не.

Едно утро след поредната неспокойна нощ тя видя, че навън вали сняг. Още беше началото на ноември и подранилите снежинки се топяха и образуваха сивкава киша на тротоара. Това ѝ напомни за приближаващия Ден на благодарността. Миналогодишният кошмар вече бе забравен. Тази година празникът щеше да бъде безрадостен, защото нямаше къде да отиде. Франсин планираше да гостува на синовете си, за да бъде с внуците си, които сякаш не спираха да се множат. Хиацинт със сигурност не желаше да я придружи. Не искаше също така да рискува миналогодишното фиаско във Флорида да се повтори. Струваше ѝ се по-разумно да вземе децата две седмици преди или след празника, който Джералд сигурно щеше да посрещне в голяма компания. Загледана в снега, Хай внезапно усети как я обзема силна, непреодолима потребност да види децата си. Наближаваше края на годината. Месеците се изнизваха бързо като часове. След края на следващия учебен срок Ема щеше да бъде вече първокласничка. Джери щеше да е в четвърти клас. Децата ѝ щяха да пораснат неусетно. Мина ѝ през ума да помоли Арни да ѝ уреди посещение. После си помисли, че зависимостта ѝ от Арни е доста необичайна. Същевременно обаче ѝ се струваше и съвсем естествена.

* * *

По време на полета Хиацинт прецени емоционалното си състояние като еуфорично, екзалтирано, превъзбудено. Идеше ѝ да се разплаче от вълнение. Беше решена да не отрони нито една сълза и не спираше да повтаря фразата „разумът над чувствата“. Тя отвори отново книгата, която носеше. В нея се разказваше за живота на Коко Шанел — момиче, което се бе научило да шие в ателие за поправка на дрехи и впоследствие бе спечелило световна известност. Историята я заинтригува толкова силно, че по-късно, докато вечеряше в хотела сама, тъй като Ема и Джери трябваше да пристигнат на следващата сутрин, тя с изненада установи, че преценява дрехите на всички жени,

които минаваха покрай нея. Преди никога не обръщаше толкова внимание на облеклото на хората.

„Ето един страхотен костюм, който някак не подхожда на тази жена — отбеляза тя мислено. — Хубава рокля, но цветът е твърде мрачен за жената. Франсин би добавила ален или смарагдовозелен шал. Ето на онова му се казва рокля! Ръчно изтъканата коприна не може да бъде сбъркана. Допреди няколко месеца нищо не разбирах от мода. С тази материя, акцент в контрастиращ цвят и една семпла кройка могат да се направят няколко зашеметяващи модела. С подходяща щампа в черно и бяло може да се постигне ефект на японско кимоно с оби^[1] или да се завърже шарф, който да бъде нагънат в малък турнюр^[2] или да има надиплен волан.“

Когато се прибра в стаята си след вечерята, тя нямаше търпение да дочака сутринта и цяла вечер рисуваше скици върху листовете хартия, които намери в хотела. Скицира обито и воланите. Нарисува жена с дневна рокля и широка лятна шапка, а после същата рокля, но в комбинация с малка кръгла шапка. Замисли се за Мойра и по повод това как най-добре можеха да се прикрият излишните ѝ килограми.

После реши, че прекалява. За кого се вземаше, за Коко Шанел може би? Е, в началото тя бе имала малък магазин за шапки, в който украсявала обикновени сламени капели, така че да изглеждат като шапки за милиони франкове. Естествено, това че е имала богат любовник, сигурно също ѝ беше помогнало. На Хиацинт всичко ѝ се струваше много забавно.

На следващата сутрин децата пристигнаха. Те слязоха от нов луксозен ван, шофиран от тяхната детегледачка. В първия момент Хиацинт не можа да ги познае. Джери бе пораснал с поне пет сантиметра. Вече нямаше никакво съмнение, че много прилича на баща си. Плитките на Ема ги нямаше. Пуснатата ѝ коса падаше на вълни също като на Франсин. По един неуловим начин дъщеричката ѝ вече бе станала голямо момиче. И двете ѝ деца ѝ се сториха променени. Хай се беше зарекла да не пролива нито една сълза, дори от радост, и успя да се овладее, когато ги прегърна и двамата. Зад тях стоеше широко усмихната възрастна жена, облечена в бяла униформа.

— Вие трябва да сте госпожа О’Мали — предположи Хиацинт.

— О, да. Как само се държаха тази сутрин! Ако ги бях оставила, щяха да тръгнат насам още в шест часа сутринта. Толкова бързаха да

видят мама.

— Донесохме си банските костюми — извика Ема. — Татко каза, че в този хотел има басейн и ти ще ни позволиш да поплуваме.

Хиацинт никога не беше предполагала, че думата „татко“ може да звучи толкова дразнещо. Въпреки това тя отвърна бодро:

— Разбира се. Съжалявам, че не се сетих да донеса и моя бански костюм, но двете с госпожа О’Мали ще стоим отстрани и ще ви гледаме. После ще обядваме край басейна. Ще бъде забавно.

— Наричаме я Нани — каза Ема.

— Аз и Нани ще ви гледаме. Можете да се преоблечете вътре. Коя е твоята плажна чанта, Ема? Ще дойда да ти помогна.

— Не, Нани ще ми помогне — отвърна Ема. — Винаги тя го прави.

— Добре. Тогава аз ще отида да намеря шезлонги на сянка.

Винаги тя го прави. Тази дребна забележка я накара да се почувства излишна, сякаш децата ѝ нямаха нужда от нея.

Тя избра шезлонгите, седна и зачака. В детския басейн нямаше много деца. Няколко малчугани се плацикаха, други тичаха около басейна, а майките им ги предупреждаваха да внимават да не се подхлъзнат на мокрите плочки. Хиацинт позна, че са майки, не само по външния вид, но и по начина, по който говореха. В гласа на една майка винаги се долавяше нещо, което я различаваше от другите жени.

„Сама си го причинявам — укори се тя. — Просто постоянно чакам да бъда наранена. Погледни на нещата от положителната им страна, Хиацинт. Ето, децата идват.“ Джери носеше червени бански, а Ема — розови. Това бяха нейните рожби, от нейната плът и кръв.

— О, не! — извика тя, когато Джери се гмурна в басейна за възрастни, но Нани побърза да я увери, че това му е позволено, „стига да има спасител и да не ходи до дълбокото“. Детегледачката добави също, че тя не трябва да се тревожи, защото Джери вече е добър плувец.

— Не знаех, че плува толкова добре.

— Той има спортни заложби. Миналия месец започна уроци по тенис и треньорът му казва, че напредва много по-бързо от повечето деца на неговата възраст.

— Не ми е споделял, а говоря и с двамата почти всеки ден.

Хиацинт се почувства глупаво. Думите ѝ звучаха като извинение, сякаш се мъчеше да се оправдае, че въпреки всичко тя е грижовна и любяща майка.

— О, знам. Винаги им напомням, когато наближи време да ви се обадят. Сигурно очаквате с нетърпение да ги чуете.

И двете се преструваха и играеха роли. Едната беше майката, а другата — жената, която вероятно и напълно разбираемо беше заинтригувана от тази странна ситуация. Сега майката седеше тук невъзмутима, издокарана и спокойна на фона на мрамора, ясното небе и басейна и се преструваше, че всичко е наред. Детегледачката и недружелюбната прислужница, която Хиацинт видя в онзи ужасен ден, със сигурност правеха много догадки. Нани дори сега хвърляше крадешком погледи към Хиацинт, но улавяйки погледа ѝ, се преструваше, че гледа Ема, която говореше с едно момиченце в басейна.

— Ема е по-общителната от тях двамата. Не спира да бърбори. Намира си приятели където и да отиде. Хората я харесват, дори и тези, от които не бихте и очаквали. Онзи ден един намръщен стар господин я заговори в дрогерията и... — Детегледачката говореше така, сякаш децата бяха непознати и трябваше да бъдат представени на Хиацинт. — ... после, когато разказах на баща ѝ, той се смя от сърце. Той винаги... — Тя млъкна.

„Не се предавай на гнева и болката, Хиацинт. Дръж се с достойнство.“

— Не се притеснявайте да споменавате баща им, Нани — отвърна тя.

— Само исках да кажа, че Ема е истински образ — изчерви се Нани.

Да, за радост по това също прилича на Франсин. Животът ѝ ще е по-лесен.

Джери също беше завързал запознанства и доведе единия от новите си приятели.

— Това е Дъг. Той иска да остане за обяд с нас. Родителите му ще се върнат следобед. Може ли да обядва с нас?

Не беше ясно дали Джери иска позволение на детегледачката или на Хиацинт. Хай бързо отговори, точно когато Нани също се обади:

— Да, бихме се радвали.

Всъщност Хиацинт не се радваше. Точно в този ден малкото невинно момченце се явяваше като натрапник, също като Нани и всички останали, които отнемаха от ценното време, което можеше да прекара с децата си. Тук се чувстваше като с вързани ръце, защото нямаше кола, с която да закара децата на друго място. Не можеше да помоли и Нани да обядва някъде сама. Точно тогава през главата ѝ мина мисълта, че е твърде вероятно Джералд да е инструктирал жената да не оставя децата насаме с майка им. Припомни си думите му: „Не се контролираш, Хиацинт. Имаш проблем“.

Децата не спираха да бърборят по време на обяда. Хиацинт не си бе представяла срещата си с тях точно по този начин. Сети се за квартирата в Ню Йорк. Може би в крайна сметка бе направила грешка, като продаде къщата. В главата ѝ се въртяха всякакви мисли.

— Искам да отида на езда — заяви внезапно Ема. — Тук ми омръзна. — В гласа ѝ се долавяше една нова, капризна нотка. — В клуба има сладоледен салон.

— О, я млъквай! — сопна ѝ се Джери. — Затвори си големия плювалник!

— Не ми харесва да говориш така — смъмри го Хиацинт.

— Всички говорят така, мамо.

— Може и да е така, но въпреки това не ми харесва.

Хиацинт не можеше да повярва, че се държи по този начин. Заяждаше се с него, задето бе използвал думата „плювалник“. И го правеше точно днес. От една майка се очакваше да поучава, но с вежлив тон. Точно така правеха майките. Тя забравяше обаче, че за тях се грижеше Нани.

— Искам да отида на езда — повтори Ема.

— Не съм взела костюма ти — отговори ѝ Нани. — Не знаех, че ще искаш да яздиш.

— Аз мога да яздя и без костюм — възрази Джери.

— Знаеш, че не може. Трябва да носиш дълги панталони, за да не се протрие кожата ти, освен това ти трябва ботуши и каска с ремък под брадичката. Баща ти ще се ядоса, ако разбере, че си яздил или си карал колело без каска. Точка по въпроса — заяви Нани авторитетно.

— Не може ли просто да отидем с колата дотам, за да покажем клуба на мама? — помоли се Джери. — Само ще погледнем. Искаш да

го видиш, нали, мамо?

— С удоволствие. Ще направя всичко, което искате.

— Далече е, но добре — съгласи се Нани. — Трябва да тръгнем сега, за да избегнем задръстванията.

Джери седеше отпред и говореше или сменяше радиостанциите. Ема заспа на средния ред. Главата ѝ клюмна на рамото на майка ѝ. Макар че не беше седнала удобно, Хиацинт не помръдна, усещайки топлината ѝ и меките ухаещи коси, които я гъделичкаха по бузата.

— Почти стигнахме — каза Джери. — Знам пътя. Трябва да минем още два светофара. — Той показа два пръста. — После ще завием наляво, не — надясно, и първо ще ти покажа коня на чичо Арни. — Момчето подскачаше от вълнение на седалката. Имаше навика да прави така дори когато седеше в бебешкия си стол като по-малък.

— Не искаш ли да ми покажеш първо твоя кон? — нежно го попита Хиацинт.

— О, ще ти покажа и двата, но първо неговия, защото той е по-голям. Огромен е. Нали ти казах, че е порода Тенеси Уолкър. — Джери я осведомяваше за това почти всеки път, когато говореха по телефона.

— Помня. Ами понито на Ема?

— То всъщност не е нейно. Твърде малка е. Просто я слагат на седлото и разхождат понито, като я придържат. Оставяме я да си мисли, че понито е нейно — предупреди я Джери. — Не искаме да нараним чувствата ѝ.

На Хиацинт това ѝ се стори мило и до известна степен смешно, като се сетеше как той се стараеше понякога да изглежда твърд.

— Какво говореше за мен? — попита Ема, която се изправи и седна.

— Казах само, че добре си поспа, а вече пристигнахме.

Ема се усмихна. Имаше хубави зъби. За разлика от Джери, тя не беше наследила трапчинките на Джералд. Някой ѝ бе подарил златно сърчице на верижка. От вътрешната страна на ръката си имаше следа от одраскано или ухапано и върху него имаше лепенка. Нищо не убягваше от зоркия поглед на майка ѝ.

Същевременно Хиацинт виждаше размазано всичко наоколо — сенчестата алея; няколкото ниски постройките, покрити с дървени плочки; моравите; равните зелени поляни, заградени с бели огради.

Хората от конюшните изкараха навън едно пони с размерите на голям немски дог и заради Хиацинт качиха Ема върху него, за да я разходят минута-две. Нани и Хиацинт ръкопляскаха. После изкараха друго, много по-голямо пони. Джери им показа как язди, но Хиацинт стоеше като замаяна, а в главата ѝ цареше пълна бъркотия: „Какво правя тук? Всичко е лъжа и измама“.

— Добре ли сте? — докосна я по ръката Нани.

— Да, да, добре съм — сепна се Хиацинт.

— Питам, защото не отговорихте на Джери. Показа ви как се качва на седлото.

— Съжالياвам. Не съм разбрала. Хайде, Джери, покажи ми.

— Юздите се държат между палеца и ето този пръст. Виждаш ли? Ето така, а не в юмрука. И трябва да седиш изправен и с изпънати колене. Виждаш ли? Може ли да поюздя малко? Само малко? Знам, че не съм подходящо облечен и не бива да го правя, но разрешаваш ли ми, Том?

Младият коняр, който държеше понито, чакаше търпеливо. Той смигна на Джери. Очевидно го харесваше, като повечето хора.

— Добре, ще вървя до теб, докато направиш една обиколка на заграждението. После ще слезеш и няма да казваме на никой.

— Тук се отнасят много мило с децата — обади се Нани. — Предполагам, че се дължи на факта, че чичо им Арни държи коня си тук и идва почти всеки ден. Когато ходи на училище, Джери обикновено няма възможност да идва всеки ден и хората, които работят тук, тренират понито му вместо него.

Джери слезе гордо от коня и подаде юздите на Том. „Животът му е хубав — помисли си Хиацинт. — Трябва да съм благодарна поне за това и аз наистина съм.“

— Не ти казах как се казва, мамо?

Беше ѝ го казвал, и то много пъти, но явно обичаше да го повтаря, така че тя му отговори отрицателно.

— Името на коня е Кинг Чарлз. Знаеш ли защо е кръстен така?

— Не, защо?

— Защото кръстихме нашето куче Чарли.

— Да, това е добра причина.

— И аз така си помислих. Той е петнисто шотландско пони.

Хиацинт беше чувала и това много пъти, но просто отбеляза:

— Харесват ми белите му чорапи.

— Казват се чорапки, мамо. Чорапите стигат почти до коляното.

— Толкова много неща знаеш, Джери.

— Така е — кимна той със сериозно изражение. — Знаеш ли, че яздя върху английско седло? Каубоите ползват уестърн седла, но не и аз.

— Е, ти не си каубой, нали? Ти си от Изтока.

Нани погледна часовника си.

— Не е зле да тръгваме, ако искаме да изпреварим задръстванията на връщане. Добре че не трябва да бързаме за вечеря. Баща ви поема нощни дежурства веднъж седмично и точно днес е негов ред.

Хиацинт не знаеше за нощните смени на бившия си съпруг, но установеният ред и строго спазваният час за вечеря, с изключение на извънредните случаи, ѝ бяха добре известни. В съзнанието ѝ за части от секундата премина ясният образ на дълги силни ръце, безупречно чисти и някак строги, ако въобще можеха да се нарекат така, които полагаха нож и вилица успоредно върху чинията. Дали заради този спомен и емоциите, които свързваше с него, или може би защото осъзна, че денят приключва, Хиацинт усети, че губи силите си. Зачуди се какъв беше смисълът на този ден. Само отвори старите рани. Нямаше начин да разбере каквото и да било за раните на децата си, ако криеха такива. Може би те вече се чувстваха много добре. Тя се молеше да е така.

— Искам сладолед — заяви Ема, — от онзи с шоколадовите пръчици.

— Забрави ли вълшебната дума, Ема? — сгълча я Хиацинт.

— Искам сладолед, моля.

— Чудесно. Ще хапнем сладолед, като се върнем в хотела.

— Там слагат ли му пръчици?

— Сигурно.

— Знаете ли, приближава време за вечеря — вметна Нани. — Ще си развалят апетита.

— Още е следобед — твърдо отвърна Хиацинт, — а и нищо няма да им стане, ако не изядат веднъж цялата си вечеря.

Нани се опитваше да надвиши правомощията си по вежлив и изпълнен с респект начин. Не би си го позволила с нито една друга

майка или работодател. Сега го правеше, защото ѝ бе станало ясно, че си има работа с майка, която по някаква причина е била изгонена.

Те седяха на терасата. Бризът полюшваше палмовите клони над главите им. Цветята около тях създаваха атмосфера на джунгла, сътворена от човека. Хиацинт наблюдаваше децата и установи, че мястото им харесва, но не са особено развълнувани. Вече бяха свикнали с лукса на места като този оазис.

Джери ги уведоми, че баща му ще го води на тенис срещи. Джералд му беше купил нова ракета. Ема бе още малка за тенис, но тя ходеше на уроци по балет. Баща им вече играеше на шах с Джери. Във всичко това нямаше нищо лошо. Всеки, който можеше да си го позволи, предоставяше на децата си шанса да се учат допълнително и да се занимават с разнообразни дейности. Но който разполагаше със средства колкото да плати наема на едно мизерно жилище, не можеше да им осигури всичко това. Хиацинт за пореден път се сети за онази жена от сбирката, чийто син бе предпочел да живее с баща си заради разкошната му къща край езерото. Отново си спомни лицето на вдовицата и на малкото ѝ момченце...

Един стряскащ въпрос я върна към реалността. Джери я питаше дали с баща му вече са се развели.

— О, да — отвърна тя пресилено небрежно.

— Искам да кажа, подписани ли са вече документите?

Хай се изуми. *Документите*. Сегашните деца научаваха твърде много и твърде рано, но времената бяха такива.

— Да — отговори му тя.

— Защо никога не идваш в нашата къща? — попита я Ема.

— Нищо не разбираш — укори я Джери меко, — но вината не е твоя. Все пак си само на пет години.

— На пет и половина съм. Защо не идваш, мамо?

„Уморена съм — помисли си Хиацинт. — Уморена съм и не знам какво да кажа.“

Всички чакаха тя да отговори. И онази чужда жена, детегледачката, отново я гледаше с любопитство.

— Защото мама е болна — намеси се в този момент Джери. — Така каза Теси.

— Коя е Теси?

— Познаваш я. Тя готви и чисти къщата.

„Болна. Сигурно така съм изглеждала онзи ден“ — реши Хай.

— Тя греши, Джери. Напълно здрава съм. Дълго време трябваше да се грижа за баба си, а после...

— Теси каза, че ти има нещо. Чух я. Каза го на теб, Нани, не помниш ли? Чух ви, когато си говорехте в кухнята. Теси каза, че си й се сторила странна, защото изобщо не си продумала онзи ден, когато сте дошли, а нас ни е нямало. Каза, че си лоша жена и затова татко те е напуснал. Но аз знам, че не е така. Ти не си лоша, а Теси е глупава. Мразя я и го казах на татко.

Хиацинт затвори очи за момент.

— И какво каза баща ти? — Собственият й глас й прозвуча като чужд.

— Каза, че не си лоша, разбира се...

— Внимавай какво говориш, Джери — прекъсна го Нани. На бузите й бяха избили две червени петна от смущение. — Не помня Теси да е използвала думата „лоша“, а само „болна“. Бъди точен.

— Точен съм. Наистина, мамо. Нали имам добра памет, мамо?

— Да, имаш чудесна памет.

— О, знам, че е така — отвърна Нани и като се обърна към Хиацинт, й обясни: — Получи се недоразумение. Никой не е искал да ви обиди. Теси не беше права, като каза, че сте болна. Може и да ви е било зле онзи ден. Не знам, нямаше ме там, но днес ми изглеждате много добре. Чичо им Арни разказва за вас на децата и никога не е споменавал да сте болна или нещо подобно. Ако беше така, щеше да им каже. Той говори често за вас.

Детегледачката не успя да заблуди Хиацинт. Под маската на добронамереност прозираше любопитство, граничещо с нахалство, както и известна доза злоба и намек, че „нещо става“ и чичо Арни не й е просто приятел. Това беше ужасно за децата. Веднага трябваше да сменят темата. Въпреки това Хай не се сдържа и отново попита:

— Какво друго ти каза баща ти, Джери?

— Че Теси не трябва да говори така и той ще й направи забележка.

— Не ми каза кога ще дойдеш отново, мамо? — настояваше Ема.

— Ще ти кажа, като се чуем по телефона, миличка. Точно сега не мога да ти отговоря.

— Тогава може ли да дойдем в твоята къща?

Как да им съобщи, че вече няма къща?

— Ще се разберем по телефона.

— Защо трябва да си заминаваш днес, мамо?

Детегледачката вече я гледаше с неприкрит интерес. Изражението на лицето ѝ сякаш казваше: „Да те видя сега как ще отговориш на този въпрос“. Сигурно не биваше да я вини за това. Ситуацията наистина беше необичайна и даваше поводи за много спекулации и коментари.

— Трябва да се върна отново в училище, Ема, и не трябва да закъснявам.

— В училище ли? Но големите хора не ходят на училище.

— Понякога ходят — намеси се мъдро Джери. — Татко ми каза.

Това сложи край на спора. Щом татко му го беше казал, значи наистина беше така.

— Трябва да тръгваме вече — обади се Нани. — Време е.

Всички се изправиха бързо и минаха през фойето към изхода. Ема и Джери тичаха напред.

— Красиви деца — каза Нани, сякаш се опитваше да поправи нещата или може би да ѝ го натякне. Хай не можеше да знае какво си мисли тя. Така или иначе нищо не можеше да бъде променено.

Няколко часа по-късно, когато самолетът се издигна във вечерното небе, Хиацинт се опита да си припомни последните минути, прекарани с децата, но те сякаш бяха изтрети от съзнанието ѝ. Спомняше си, че предишната вечер седеше и рисуваше онези глупави скици, изпълнена с очакване. Въпреки това днешният ден не мина добре. Не че Джери и Ема не бяха щастливи. Детегледачката очевидно се държеше добре с тях и те я харесваха. Джералд ги обожаваше, така че проблемът не беше и в това. С ужас осъзна жестоката и неоспорима истина, която бавно се насаждаше в празното ѝ съзнание. Децата ѝ, нейната плът и кръв, ѝ се изплъзваха. Тя ги губеше.

* * *

Късно един следобед на вратата се почука и когато Хиацинт отвори, на прага стоеше Арни.

— Днес ти звънях, но ти не ми отговори и понеже идвах от Уолстрийт и минавах наблизко, реших да видя дали не си у дома.

— Досега бях на училище. Не ми остана време да поразчистя тази бъркотия. Учудващо е, че толкова малко жилище може да бъде така разхвърляно. Но заповядай вътре все пак. — Тя бърбореше като човек, прекалено нервен от факта, че е хванат неподготвен. Застанал на вратата, Арни се намираше на една ръка разстояние от малката масичка, отрупана със скици. Хиацинт стоеше толкова близо до него, че успя да забележи израза на удивление, който той бързо прикри с думите:

— Отдавна не сме се срещали.

— Чуваме се достатъчно често по телефона — отвърна му тя и се усмихна насила, защото той беше мил човек и заслужаваше радушен прием.

— Не е същото. Искаш ли да вечеряме някъде? — Вече бе забелязал все още опакования студен сандвич и бутилката с минерална вода, както и мизерното легло в съседната стая. Нищо не му убягваше. „Мога да се закълна, че четете мислите ми“ — мина ѝ през ума на Хиацинт.

— Благодаря, но ще ти откажа — отвърна му тя. — Някой друг път. Утре трябва да предам нещо, върху което работя. Здраво се трудя — бодро допълни тя.

— Добре, добре. Няма да ти преча. Ще остана няколко минути, колкото да откъсна. — Той седна на единствения друг стол срещу нея и я загледа. Без дори да вдига поглед от листа, тя усещаше, че я изучава отблизо.

— Как я караш? — внезапно попита той.

— Добре. Заета съм, но съм добре.

— Остави за малко молива и поговори с мен. — Тонът му беше едновременно заповеднически и загрижен, което я изненада, и тя се подчини.

— Бъди искрена с мен, Хай. Да не мислиш, че не ми е ясно, че си нещастна? Джери е разказал на баща си какво се е случило миналата седмица, когато отиде при тях. Вчера, докато седяхме в кафенето след една операция, Джералд ми сподели. Затова съм тук. Той съжالياва за думите на прислужницата. — Би желал сам да ти го обясни. Мисли, че

би било добре за децата, ако двамата поддържате приятелски отношения.

Палезж. Един загинал. Имаш късмет. Оправяй се сама с живота си. Приятелски отношения.

— Можеш да му предадеш от мое име, че трябва да се засрами от това, че изпраца теб да ми предадеш предложението му. Първо, той не мисли и дума от това, което ти е казал. А при тези обстоятелства... Той знае много добре. Затова те моля да не ме караш да го правя отново. — Всяка дума ѝ костваше усилие и тя не каза нищо повече.

— Добре, няма — съгласи се Арни и вдигна ръце, обезсърчен. После въздъхна. — Не го проумявам. Предполагам, че разводът не е лесно нещо. Сигурно отрицателните последствия траят дълго време, като при ядрена експлозия. Не знам как е, защото никога не съм бил женен. А защо не съм? И това не знам. Боже, да знаеш с колко хубави жени се срещаме ежедневно! Вероятно това е изкривило съзнанието ми. Знаеш ли, когато бях начинаещ лекар, си представях пластичната хирургия като оправяне на рани, белези от инциденти и други такива. Оказа се обаче, че най-често просто подмладяваме жени.

Хиацинт си помисли, че и Джералд имаше други стремежи. Спомни си родения с половин нос младеж в Тексас и как Джералд ѝ бе описал ужасното, уродливо лице и начина, по който го бяха оправили и му бяха дали нова самоличност. „А сега явно разкрасяват жени — помисли си тя. — Е, няма нищо лошо. Някой трябва да помага и на тях. И ако някои се отблагодаряват на лекаря в леглото му, в това също няма нищо лошо, що се отнася до мен. Къде отиде страстта към Джералд, която гореше в мен от първия ден, в който го видях, до нощта на кошмарния пожар? Изчезна. Отиде си.“

— Да, да — замислено говореше Арни. — Това е много лошо. Винаги съм казвал, че ви харесвам и двамата. Джералд бе моето откритие. Първият ми съдружник беше некадърник. Отнасяше се зле с пациентите и твърде често вършеше немарливо работата си в операционната. Цял късмет беше, че някой не ни осъди. Но Джералд вече си спечели слава. Там той е изгряваща звезда. Най-добрият. В интерес на истината, мисля да намаля своя дял от практиката и да получавам по-ниска заплата, като оставя повечето за него. Не че съм стар, защото, бога ми, нямам и петдесет години още. Но ми се ще да намаля малко темпото и да прекарвам повече време в конюшните.

Той се канеше да подхване неангажиращ разговор и Хиацинт леко се изнерви, защото от време на време Арни имаше склонност да изпада в подобно многословие.

Изглежда я продължително и тя мигновено си припомни думите на Франсин, че Арни е луд по нея. Тази мисъл я накара да се почувства неудобно и моментално се хвана за последните му думи.

— Конете ли? Да не си купил другарче на Майора?

— Другият е различен. Майора го яздя. Новият кон е расов и е истински красавец. Състезателен кон е. Държа го обаче в същите конюшни. Платих цяло състояние за него. Ако той започне да печели състезания, мога да забогатя, но и това да не стане, конете ще останат моето вълнуващо хоби. Никога ли не си гледала конни надбягвания?

— Не, никога.

На Хай ѝ се стори ужасно, че губи търпение с Арни. Въпреки суровите думи, грижливо сресаната коса и спортната му жълта копринена вратовръзка с щампи на юзди и седла, той имаше излъчване на неопитен младеж, което до известна степен беше трогателно.

— Да, това е скъпо хоби, но след като мога да си го позволя, защо не? Когато рискувам и спечеля, обичам да се погледея с нещо. Този уикенд си купих хубав малък мерцедес. Още обмислям идеята за ламборгини — засмя се той. — Винаги обаче отделям голяма част от печалбата за благотворителност. Давам ги на детски болници например. Така успокоявам съвестта си — засмя се отново той. — А какво ще кажеш за себе си? Отново се захвана с учение като децата. Как вървят нещата там?

— Добре. Интересно е и ми харесва. В началото не бях сигурна, че ще ми допадне, но наистина е така.

— Разбира се. Училището може и да върви добре, но не и личният ти живот. — Той отново впери поглед в нея. — Не трябва да живееш така. Погледни тази дупка, която наричаш свой дом. Вечерята ти се състои единствено от сандвич, купен от кварталния магазин. Помня вечерите, които организираше. Сигурно и кралете не са вкушали такива ястия. Защо, по дяволите, отказваш да приемеш парите на Джералд? Той печели достатъчно, дори повече от достатъчно.

— Арни, вече знаеш отговора на този въпрос, а преди малко обеща да не питаш...

Той отказа да приеме възраженията ѝ и продължи:

— Това място не е за човек като теб. Не можа ли да си намериш нещо по-добро от тази бърлога, макар и без неговите пари?

— Нямам други средства, освен тези, които получих от продажбата на къщата. Депозирах сумата и се налага да живея от лихвите. Имаш ли идея колко високи са наемите в този град?

— Разбира се. Затова не наемам тук апартамент. По-евтино и удобно излиза да отседна за няколко нощи в хотел, когато идвам тук. — Арни се изправи и надникна в спалнята. — Боже, това място е поголо от конюшните. Конят ми живее в по-добри условия. Защо не донесе поне част от мебелите?

— Арни, не виждаш ли, че няма къде да ги сложа? Първо, мебелите не биха паснали на това място, и второ, тук не бих могла да ги побера. Нито един от диваните не може да бъде избутан по стълбите и натикан през тази врата.

— Предполагам, че си права — съгласи се той почти тъжно. — Болно ми е, като се сетя за миналата Коледа. Жалко, че Джералд не присъстваше, но ти и майка ти бяхте там, а децата, похапващи шоколадова торта, бяха мила гледка. Къде възнамеряваш да ги посрещнеш за Коледа, тук ли?

Хиацинт искаше той просто да се махне и да я остави на мира. Не можа да се сдържи и очите ѝ се навлажниха. Тя се изправи и се загледа навън през прозореца, за да не види Арни сълзите ѝ. Беше паднал здрач, но улицата светеше като сцена, по която разни хора — дрипави и елегантни, млади и стари, бяха тръгнали по своите задачи. Бащи се прибираха от работа, мяркаха се постоянните клиенти на китайския ресторант, а любителите на литературата пазаруваха антични книги. Всеки имаше някаква цел в живота. Всички тях ги чакаше някой, било то съпруг или съпруга, деца, приятели или любовник, или поне така изглеждаше отстрани.

Арни обгърна с ръка раменете ѝ и я обърна с лице към себе си.

— Не плачи — нежно промълви той.

Не трябваше да го казва, защото в този миг сълзите ѝ потекоха отново.

— Дяволски ми се иска да знам защо е всичко това — шептеше той все така нежно.

— Джералд мисли, че съм го направила аз и затова ме наказва!

В следващия момент, а и много пъти след това, Хиацинт съжали, че бе изрекла тези думи. Не можа да повярва, че са се изплъзнали от устата ѝ. Никой не можеше да гарантира, че и Арни няма да се изпусне пред някого.

— Какво мисли, че си направила?

— Пожарът. Мисли, че съм запалила клиниката.

— Какво? — извика той и я пусна с разширени от ужас очи. — Какво говориш? Не мога да го повярвам!

— Да, да, така е.

После някаква вътрешна спирачка в нея се задвижи и тя се опита да замаже нещата поне отчасти.

— Да, не е ли лудост? Та аз не съм припарвала до сградата. Не бях ходила там от седмици. Стоях у дома при децата.

— Джералд трябва да се е побъркал — рече Арни. — Защо, по дяволите, би направила ти такова нещо?

— Много просто, заради Санди.

— Ами в такъв случай, ако го е направил някой, то това е Санди. Не бих се учудил, ако е била тази евтина уличница.

Внезапно страхът на Хиацинт прерасна в паника. Тя сграбчи Арни за реверите, погледна го право в очите и умолително заговори:

— Божичко, Арни, нали няма да кажеш на него или на когото и да било друг това, което току-що ти споделих?

— Разбира се, че няма, Хай. Не бих ти навредил по никакъв начин.

Той я погледна. Очите му бяха пълни с добрина.

— Да, знам, че не би го направил.

— Нали майка ти ме одобрява — опита да се пошегува той. — Това би трябвало да е достатъчно за теб. Тя е много умна дама. — Той извади елегантната кърпичка от горния джоб на самото си и избърса сълзите ѝ. — Повярвай ми, Хиацинт. Вече дори не помня какво ми каза. Ако някой някога попита, макар че това няма да се случи, защото няма причина, ще му отговоря, че не знам за какво става въпрос. Мисля си за теб и двете ти дечица. Това е ужасно! Била си много несправедливо обвинена.

— Не искам това да повлияе на отношенията ти с Джералд. Едното няма нищо общо с другото — умолително каза тя и съвземайки

се, добави с известна доза достойнство: — Не съм човек, който вреди на хората умишлено.

— Ти си последният човек на земята, когото биха могли да обвинят в това, Хай, последният. — Арни вдигна разпалено ръце. — По дяволите, въпреки всичко не можеш да останеш в това жилище. Слушай, трябва да си намериш приличен апартамент, в който децата да те посещават. Намери си някое хубаво местенце близо до Сентръл Парк, където биха могли да си играят, да яздят коне и да правят други неща. Вземи си мебелите от склада и обзаведи новото жилище като истински дом. Франсин виждала ли е къде живееш?

— Не. Не е идвала в Ню Йорк.

„Тя би останала потресена, Мойра — също. Всеки, който ме познава, би се ужасил, ако види къде живея“ — каза си Хиацинт.

— О, боже мой, мога да си представя изражението ѝ, като влезе тук! Наистина трябва да си намериш по-прилично място и колкото по-рано, толкова по-добре. Както казах, търси квартира близо до парка.

— Знам, че ми трябва място, където мога да посрещам децата. Затова се мъча да напредна и да започна да печеля. Но това, което казваш, е невъзможно. Не бих могла да си позволя апартамент в онзи квартал.

— Така е, защото не познаваш подходящите хора, които могат да ти помогнат. Сега се сетих за един човек, който е важна клечка в бизнеса с недвижими имоти. Дължи ми услуга. Ще го помоля да ти намери апартамент под наем, който можеш да си позволиш. И в началото ти предложих помощта си, но ти реши да действаш сама.

— Арни, ти си истински ангел, но дори ангелите не могат да правят постоянно чудеса.

— Е, този ангел ще го направи, ще видиш. Сега ще получи ли целувка?

Макар Хиацинт да се надяваше целувката, както обикновено, да е приятелска, тя се приготви и за по-интимна и почувства голямо облекчение, когато той леко я целуна по бузите и изтича навън по стълбите. Тя го видя през прозореца да се качва в едно такси. „Много е мъжествен и повечето жени биха го сметнали за доста привлекателен“ — помисли си Хиацинт. Тя обаче не беше една от тях. Вкусовете им бяха напълно различни. Въпреки това, по странни причини, Арни я разбираше и тя му беше благодарна.

„Той е истинска загадка — помисли си отново. — Но от друга страна, не е ли всеки човек една загадка?“

[1] Широк платнен пояс на кимоно. — Б.пр. ↑

[2] Част от роклята под формата на възглавничка, украсена с басти, плисета и панделки. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мебелите бяха пренесени преди три дни и жилището вече бе напълно подредено. Все още смаяна, Хиацинт стоеше в антрето, откъдето се виждаше целият апартамент: двете спални, малкият кабинет, където можеше да работи или Джери да подремва, както и всички други помещения. Хай наистина беше изумена. Новото ѝ жилище се намираше близо до Ийст Ривър и недалеч от Пето Авеню. Тук се открояваха разкошните домове на потомствените милионери и новобогаташите. Елитният квартал беше символ на удобните и просторни жилища. Беше ранна пролет и дърветата гинко от двете страни на улицата се раззеленяваха. Хиацинт можеше да се разходи до реката и да погледа преминаващите лодки или да тръгне на запад, където недалеч се намираше големият, потънал в цветове парк. Тя възнамеряваше да води децата там, когато я посетеха по време на следващата им ваканция.

В горното шкафче на бюрото ѝ имаше списък с места, които щяха да посетят заедно — музеи и детски концерти, а също и Статуята на свободата. Искаше ѝ се да вярва, че присъствието на това бюро, както и на останалите познати мебели от стария им дом ще предразположат децата и те отново ще се привържат силно към майка си. Неодушевените предмети имаха странната способност да предизвикват емоции. Малката кръгла масичка в кухнята със сигурност щеше да извика спомена за курабийките с мляко, които често бяха хапвали след училище. А часовникът с кукувичката трябваше да им припомни, че се бяха научили по него да познават колко е часът. Хай се зачуди дали не приписваше на децата си впечатлителност, присъща на възрастните, която те още не притежаваха. Може би, подобно на някои хора, никога нямаше да я имат. Това можеше да е за добро...

Тъй като старата ѝ къща бе значително по-голяма в сравнение с новия апартамент, Хиацинт трябваше да остави част от мебелите на склад в очакване на светлото бъдеще, което Франсин я уверяваше, че

наближава. Въпреки това тя подари едни от най-хубавите си мебели — леглото, което бяха делили с Джералд, голямото му кожено кресло с поставка за краката и голямата маса в трапезарията, начело на която бе седял той. В новия ѝ апартамент нямаше нищо, което да ѝ напомня за него.

— Почакай, докато обзаведеш жилището — беше ѝ казал Арни с обичайния за него ентузиазъм в първия ден, когато я доведе да разгледа апартамента.

Празното тогава жилище ѝ се беше сторило огромно и невероятно скъпо. Затова бе възкликнала:

— Арни, знаеш, че не мога да си го позволя! Със същия успех можеш да ме заведеш да разгледам и някое имение на Вандербилт^[1], ако съществуват още такива наоколо.

— Хай, казах ти, че мога да се пазаря — търпеливо я убеждаваше той. — Ще плащаш смешен наем за този апартамент, но не трябва да казваш на никого. Ако се разчуе, хиляди наематели ще го стиснат за гушата. Боже, та той сигурно притежава стотици апартаменти! Дори няма да усети липсата на няколко хиляди долара наем от това място.

— Въпреки това, нещо не ми се връзва — възрази тя. — Наемът, който плащам, е абсурдно нисък.

— Не разбираш от бизнес. Казах ти, че човекът ми дължи услуга. Затова си плащай наема и се наслаждавай на жилището. Нека децата идват тук и също да му се радват.

С тези думи Арни сложи край на спора. Всичко останало също можеше да приключи, ако Хиацинт вече не му дължеше голяма услуга.

— Не виждам как бих могла да му се отплатя — бе казала тя на Франсин по телефона.

— Явно той мисли, че има начин и се надява да го направиш — бе отвърнала Франсин.

„Ако наистина е така — мислеше сега Хиацинт, — сигурно съм го подвела с поведението си, щом си въобразява такива неща. Но не смятам, че съм направила нещо, с което да го окуража. Може би не трябваше да приемам тази услуга. Но можех ли да устоя на изкушението!“

Вероятно за стотен път тя се огледа, усещайки атмосферата на мястото. Тук цареше благодатна тишина. Предишната ѝ квартира бе

изпълнена с постоянни шумове, долитащи от улицата и от останалите апартаменти в сградата, и Хиацинт нямаше и минута спокойствие. Новото жилище беше много светло. През деня стаите бяха облени в слънчева светлина, а отблясъците от нощното небе се отразяваха върху стените и пода.

Навсякъде из апартамента имаше цветя, които Арни ѝ изпрати по случай нанасянето в новия дом. На плота в кухнята имаше икебана, а между двата прозореца в хола в красива порцеланова саксия стоеше неизвестен вид цъфтящ храст, най-вероятно рядък и много скъп. На нощното шкафче до леглото бе поставила малка вазичка с едва напъпили розови рози. Хиацинт реши да се обади на Арни в хотела и да му благодари.

— За малко да ме изпуснеш — обясни той. — Тъкмо си стях багажа и се канех да хвана нощния полет за Флорида.

— Мислех, че ще останеш по-дълго — отвърна тя, понеже не знаеше какво друго да каже.

— Е, все пак още не съм се пенсионирал и трябва да работя. Но този път не съм тук по бизнес дела. Дойдох, само за да присъствам на нанасянето ти в новото жилище.

— Ти си истински приятел. Помагаш ми повече, отколкото е необходимо — рече тя и наистина го мислеше. — Съжалявам, че няма да се видите с майка ми. Тя пристига утре и мислех да те поканя на вечеря с нас.

— Майка ти пристига? Страхотно. Добре че така и не видя предишната ти квартира.

— Знам. Нямаше да спре да ми опява.

— И щеше да е права. В случай че не съм го споменавал, Франсин ми допада. И знаеш ли защо? Защото тя ме харесва, дори повече, отколкото ти.

— Не е честно, Арни. Наистина те харесвам. Нима има причина да не те харесвам?

— Да сменим темата.

— Съжалявам, че няма да присъстваш на вечерята. Смятам да пробвам кухнята. От много време не съм готвила.

— Това е признак, че се чувстваш по-добре, нали? — внимателно я попита той.

— Не съвсем. Уча се да оцелявам. Иначе единствено ми остава да се предам.

— Не се предавай, Хай. Никога.

* * *

— От години не бях вечеряла така — осведоми я Франсин, докато слагаха последните чинии в съдомиялната машина. — Напоследък или се храня навън, или си спретвам нещо набързо, което не може да се сравнява с твоята вечеря. Винаги си била загадка за мен, Хиацинт.

Хай се зачуди дали майка ѝ не се канеше да започне поредната тирада за развода и децата. „О, моля те, не започвай — помоли се тя наум. — Не точно сега.“ Усмивката на Франсин излъчваше топлина и майчина обич.

— Сега си тук и учиш не какво да е, а моден дизайн. Ти, която постоянно би ходила облечена с джинси и блуза.

— Може би съм наследила нещо от твоя усет за мода.

Франсин се пресегна и взе една папка от масата.

— Това ми напомня за картините ти и за скиците, които направи на баща ти, легнал в хамака, и на мен, облечена в бялата рокля.

— Много дизайнери обичат също и да рисуват. Някои от най-големите имена в бранша в началото просто са нахвърляли скици. Дизайнерът винаги показва на клиента първо скици, за да види дали той ще хареса моделите.

— Може и ти да станеш известен дизайнер.

Франсин беше далеч от истината. Тя нямаше и най-малка представа за конкуренцията, за жестокото и безмилостно съперничество, за голите обещания и за хората, които се изстрелваха до върха и се сгромолясваха още преди да са свикнали със славата. „Стига ми просто да изкарвам достатъчно, за да живея нормално — за пореден път си помисли Хиацинт. — Трябват ми стабилни доходи, не като в случая с роклите, които продадох на магазина на «Р. Дж. Милър».“ Независимо какво мислеше или правеше, Хиацинт постоянно се измъчваше от раздялата с децата си. Това чувство се бе

загнездило в нея и не я напускаше, дори когато се наслаждаваше на работата и се радваше на напредъка си.

Често по средата на разговор Хиацинт се улавяше, че не слуша събеседника си. Докато говореше с някого, в съзнанието ѝ ненадейно изникваше образът на Джери, който се смее, показвайки всичките си зъбки. „Сега е четири часът. Дали са тръгнали вече за урока по езда?“ — питаше се тя.

Хай си наложи да се върне към реалността, хубавата стая и Франсин, която чакаше отговор. Струваше ѝ се странно, че две човешки същества не могат да стоят заедно, без да говорят или всеки от тях да е зает с четене или нещо определено. Дори се смяташе за обидно, ако някой мълчи, защото се приемаше, че по този начин демонстрира отегчение, незаинтересованост или раздражение.

— Този следобед много импулсивно реших да купя нещо — започна Хиацинт. — Не мога да си го позволя, затова не мога да повярвам, че го направих.

— Покажи ми го.

Хиацинт измъкна от килера топ многоцветен щампован плат, разгъна го и го преметна през ръка, за да го покаже.

— Видях го на витрината на един магазин. Материя за тапицерия, но не тежи повече от оригиналния шотландски плат. Помислих си, че от него може да бъде ушита страхотна пола. Виж само цветовете! Това кобалтовозелено и рубиненочервено не ти ли напомнят на витраж?

— Определено е необичайно за пола.

— Не би ли ти харесала?

— Не знам. По какъв повод бих могла да я нося и с какво да я съчетая?

— По всякакъв повод. Може да се комбинира с ботуши и пуловер за всеки ден, с копринена риза и огърлица от рубини и диаманти — като вечерен тоалет. Естествено, във втория случай ще се нуждаеш и от охрана. — Тези цветове я караха да се чувства добре и Хиацинт се засмя. — Онзи ден купих и парче тревистозелена коприна. Имах път към центъра и я намерих на една разпродажба.

Тя не спомена, че бе купила плата на разпродажба в магазин за платове близо до предишното си жилище.

— Платът е евтин, но цветът е чудесен и си помислих, че става да се упражнявам да разкроявам. Обичам да се упражнявам у дома.

— Покажи ми го — помоли Франсин.

— Виж! Не е ли чудесен? Напомня ми на ливада след хубав дъжд.

— И каква дреха би ушила от него?

— Леко драпиран модел, но не прекалено семпъл, за да не прилича на бельо. Твърде много дрехи приличат на бельо или на костюми за Хелюин.

— Продължавай, разкажи ми още.

— Естествено, рокля с такъв ярък цвят може да бъде носена от жена с много хубава фигура. Например като теб. Ще ми позволиш ли да те използвам за модел, докато правя драпирането?

— Защо не — съгласи се Франсин, която очевидно се забавляваше.

— Добре. Ще взема няколко карфици. Вчера учихме как се правят драперии. Наистина е трудно. Ще опитам да направя драперии като на древните гърци. Трябва да стоиш напълно неподвижна — не спираше да говори Хай с карфици в уста. — Такава семпла рокля трябва да се изработи ръчно. Хората не съзнават, говоря поне за себе си доскоро, че ръчната изработка прави дрехата различна. Парижките дизайнери на висша мода правят точно това. И за това им плащат. Баба притежаваше нужните качества да работи при тях. Чак сега разбирам това.

— Как, за бога, можеш да говориш, когато устата ти е пълна с карфици?

— Лесна работа. Така се чувствам като истински професионалист.

Хиаинт се концентрира и замълча. За момент си представи, че е застанала пред статива с четка в ръка. Почувства същото спокойно потапяне в създаването на нова идея. Тя слагаше карфици, после ги вадеше и ги забождаше отново. Платът се плъзгаше под пръстите ѝ. По-лесно щеше да ѝ бъде, ако работеше с по-твърда и по-хубава материя. Линията под ханша щеше да изглежда по-добре очертана. Въпреки това и с този плат роклята щеше да се получи.

— В банята има голямо огледало — каза тя накрая. — Иди да се огледаш и ми кажи дали се харесваш.

Франсин се върна след малко.

— Не мога да повярвам! Успя за нула време да ушиеш рокля! Точно ти, Хиацинт!

— Е, преподават ни известни дизайнери. Ако човек внимава, може да научи доста неща.

— Това умение си го имала и преди да се запишеш да учиш за дизайнер. Не ми казвай, че всички от курса ти са можели да правят това още след първата лекция.

— Не е точно така. Има и много практически занимания. Искаш ли да ти ушия тази рокля? Би ли я носила?

— Разбира се, мила. Дори бих сложила етикет с твоето име на нея. Ще бъда горда да я нося, също като Ема, когато ѝ уши роклята с розите.

Споменаването на дъщеря ѝ бе последвано от моментално мълчание. Франсин въздъхна едва доловимо и след това очевидно нарочно заговори с жизнерадостен тон:

— Сега разбирам как изкуството те е навело на тази идея. И при дизайна е същото, нали? И тук го има усета за форма и пропорции. Знаеш ли, Хиацинт, дължа ти извинение. Права беше, че избра тази професия, а аз нямах право да те разубеждавам. Повтарях си, че не трябва да изказвам мнение, защото нямам никаква представа от изкуство. И все пак това, което правиш в момента, е наистина превъзходно. Изглежда, сякаш го вършиш без капка усилие. Този път ти намери себе си. — Франсин направи пауза. — Надявам се да не съм те наранила — добави тя нежно.

Франсин и Уил Милър. Двамата не се познаваха и никога нямаше да се познават. Тя бе запазила мнението си в тайна, а той го бе хвърлил открито в лицето на Хиацинт.

— Ходиш ли още в магазините на „Р. Дж. Милър“? — попита Хай.

— Не. Магазинът в нашия град затвори наскоро, а другият, близо до стария ти дом, както и останалите от веригата, бяха купени от някакъв холдинг. Хубави магазини, но вероятно вече бяха прекалено стари.

Хиацинт се почувства глупаво, че се сещаше за човек, когото едва познаваше. Въпреки това от време на време ѝ се случваше да види някого на улицата и той по нещо да ѝ напомни за Уил — било то

заради големите крачки, очилата с рогови рамки или загорялото лице. Нямахше причина да мисли за този мъж.

— Липсваш ми. Преди можех поне през две седмици да ти идвам на гости с колата — сподели Франсин.

— Сега можеш да се качиш на влака и да пристигнеш тук също толкова бързо. Не намираш ли, че стаята ти е прекрасна?

— Чудесна е. Не знаех, че ще има стая и за мен. Оставих багажа си в хотела.

— Наистина ли отседна в хотел? Съжалявам, мислех, че си разбрала, че при мен има място.

— Няма нищо. За следващия път. Поне видях къде живееш и се чувствам по-добре.

— Освен това плащам нищожен наем.

— Нали не вярваш наистина на историите на Арни?

— Защо да не вярвам?

— Защото сградата е доста скъпа, а хората не правят такива услуги дори на роднини, да не говорим на приятел. Не, скъпа, Арни плаща останалата част от наема. Прави ти нещо като подарък.

— Татко щеше да ти отвърне, че пак търсиш под вола теле. Не мислиш ли?

— Така ли? — Франсин повдигна вежда. — Ще видим. Какво ще му отговориш, когато те помоли да се омъжиш за него?

— Това няма да стане. Нали вече ти казах, че той не е мой тип.

— Е, ще видим. Така или иначе връзката ви би била доста сложна. Той е съдружник на Джералд. — Франсин замълча за момент, намръщи се леко и после заговори бързо: — Какво мислиш да правиш по въпроса с децата? Наистина не те разбирам. Няма ли най-накрая да ми кажеш каква е тази странна история? Да не би да съм някоя непозната, на която не можеш да се довериш? За такава ли ме имаш?

Тъмната вълна се надигна отново и заля Хиацинт. Този път тя беше решена да се съпротивлява.

— Това няма нищо общо с доверието, а с личното ми пространство. Ти си моя майка, но аз не съм малко дете.

Предишната седмица властите бяха заловили човек, подпалил преди десет години къщата на жена си, с която живеели разделени. Открили го в Оклахома. Хиацинт не знаеше как бяха успели да го намерят. Нямахше желание да изчете цялата статия. Някой сигурно го

бе видял или дочул нещо, но това нямаше значение. Струваше й се, че почти всеки месец се натъква на статия за някой, който си е мислил, че му се е разминало, но всъщност са го разкрили.

— Добре. Надявам се някой ден да размислиш — каза Франсин и се изправи. — Вече е късно, а утре ме чакат куп задачи. Не идвам до Ню Йорк толкова често.

Хиацинт също се изправи.

— Моля те, не се ядосвай. Много ми е трудно... — започна тя с умолителен тон.

— Да, и е тъжно. По-добре да не подхващаме темата. Съжалявам, че повдигнах въпроса, защото така или иначе никога не стигахме до решение.

Франсин облече палтото си, пристегна колана около тънката си талия и взе дамската си чанта.

— Предполагам, че известно време няма да се виждаме. Лигата за социално благоденствие на децата изпраща комисия в Мексико. Аз ще участвам в нея като доброволен наблюдател шест седмици. По пътя мисля да се отбия до Флорида. Смятам да се обадя на Арни, защото искам да видя Ема и Джери. Ще им предам поздрави от теб.

— Аз говоря с тях почти всеки ден.

— Все пак ще ги поздравя от твое име. Е, аз ще тръгна.

Двете се целунаха.

— Наистина ще уشيا тази рокля, щом ти харесва. И ако свърша навреме, можеш да я вземеш с теб в Мексико.

— Благодаря ти. Ще се радвам да я взема, но не се претоварвай. Грижи се за себе си.

— Ти също.

Асансьорът спря на техния етаж. Франсин влезе в него и изчезна от погледа на Хиацинт. „Поредното хладно сбогуване. Сдържано, учтиво и хладно. А колко жизнерадостни, весели и близки бяхме, когато децата бяха още малки.“

Джералд бе размътил водата в тяхното езерце и мътилката още не се беше утаила.

* * *

Хиацинт препрочиташе отново старите, но пълни с истина стихове на Тенисън, които така добре подхождаха на ситуацията, в която се намираше.

А Времето е маниак, разпръскващ прах.

А Животът е фурия, мятаща пламъци.

„Пламъци! Колко уместна дума“ — помисли тя и затвори книгата.

Вече бе късно. От мястото, където стоеше, градът ѝ приличаше на хаос от светлини на фона на нощното небе, леко оцветено в розово от отблясъка им. Стаята ѝ на четиринадесетия етаж тънеше в тишина и в нея не долиташе нито звук от улицата. Преди летата бяха изпълнени с песни на щурчета, прекъсвани от време на време от лая на куче или затръшване на мрежеста врата.

Децата спяха в стаята в края на коридора. Утре трябваше да се приберат при Джералд. Този път той великодушно ѝ бе позволил да ги вземе за две седмици, помисли тя с такава горчивина, че чак сърцето я заболя. До известна степен беше по-болезнено да вземе Джери и Ема при нея за толкова кратко време и после да се раздели с тях, отколкото да говори с двамата по телефона. Интервалите между посещенията им бяха твърде дълги, но можеше да ги чуе по всяко време благодарение на Арни.

Благодарение на Арни. Беше предсказал, че този апартамент ще ѝ донесе късмет, и нещата наистина се бяха оправили донякъде. Поне децата знаеха, че имат къде да отседнат, когато идваха при майка си. Загубата на стария им дом ги бе разстроила повече, отколкото Хиацинт бе очаквала. Сега тя размишляваше върху привързаността към вещите, защото децата явно бяха усетили липсата на къщата по-силно, отколкото липсата на майка.

Часовникът от баба ѝ шумно отброи единадесет часа, но децата спяха непробудно. Ехтенето заглъхна, но Хиацинт продължаваше да стои будна и си мислеше, че е време да си ляга. Оставаха само още няколко часа. Джери бе пожелал да посети Природоисторическия музей на следващия ден, за да види отново динозаврите. След това щяха да обядват, а късно следобед Арни, който се бе възползвал от уикенда, за да направи едно от бизнес пътуванията си до Ню Йорк, щеше да придружи Джери и Ема до Флорида.

Той бе станал като част от семейството им. Хай често намираще за по-лесно да говори с него, отколкото с майка си. Арни никога *не задаваше въпроси*. А и децата се забавляваха много в компанията му. Франсин също се отнасяше добре с тях, но Арни беше различен.

Той и конете му бяха станали част от живота на Джери и Ема. Хай не можеше да повярва, че синът ѝ се оправя спокойно с животно, което бе много по-голямо от него, и говори за породи Таробред и Тенеси Уолкър. Арни само се подсмиваше и го окуражаваше.

— По-добре не се отпускай, защото след няколко години Ема ще язди в тръст наравно с теб — дразнеше той Джери.

— Тогава аз ще галопирам — предизвикателно му отвърщаше Джери.

— Май е добре и аз да се науча да яздя — подметна веднъж Хиацинт, а Арни се съгласи. После тя се замисли дали си струваше да го прави, само заради редките си посещения във Флорида. По-добре беше да остави децата да се занимават с конете в компанията на Арни. Нека се радват на вниманието му. Хиацинт смяташе, че тя и децата ѝ са само една от благотворителните дейности на Арни. Както Джералд се бе изразил, съдружникът му бе необикновено щедър и един от онези бездетни богати мъже, които обичаха да раздават пари и време.

Франсин естествено имаше друго обяснение. Въпреки че не говореше много по въпроса, Хиацинт подозираше, че майка ѝ би посрещнала радушно едно обвързване, брак или друг вид връзка между Арни и дъщеря ѝ.

— Сега, след като си свободна, трябва да излизаш по-често. Една млада жена се нуждае от емоционална връзка — съветваше я тя често, с което искаше да каже, че Хиацинт е твърде млада, за да живее без мъж.

Това беше все едно да се радваш на добро здраве, но да се счита за прекалено стар. Не всичко бе толкова просто. Хай копнееше да бъде обичана. „Но няма кой — разсъждаваше тя. — По цял ден съм между студенти, които са по-млади от мен или вече са обвързани. Много от тях дори не се интересуват от жени. Няма кой.“

Часовникът отброи дванадесет часа. Тя се приближи до леглата на децата и на бледата светлина, идваща от коридора, се загледа в тях. Живот. Живот и време.

* * *

— Не си ли разбрала, че обичам да правя нещата както трябва? — пошегува се Арни, но всъщност наистина го мислеше. Той знаеше, че и на Хиацинт това ѝ е ясно. Беше наел лимузина, която да ги откара до летището.

Ема и Джери бяха уморени и почти заспиваха. Бяха обиколили целия музей и бяха минали през парка на връщане, а накрая бяха приготвили куфарите си.

— Ще спите по време на целия полет — каза им Арни, — а когато пристигнете, стюардесата ще ви събуди.

— Стюардесата? Ти няма ли да пътуваш с тях? — попита стреснатото Хиацинт.

— Налага ми се да остана тук тази вечер, защото утре сутринта трябва да се срещна с един човек заради една собственост. Всичко ще бъде наред с децата. Току-що говорих със стюардесата.

Хай все още изглеждала разколебана и притеснена, и той я увери, че в днешно време хиляди деца пътуват между домовете на разведените си родители.

— Това е нещо обичайно. Тази сутрин се обадох на Джералд и той одобри идеята, а бившият ти съпруг е много грижовен баща. Поне това трябва да му се признае, Хай.

— Имаш ли нещо против да пътуваш на връщане без чичо Арни? — обърна се Хай към Джери, все още разтревожена.

— О, мамо, вече съм на девет години — отговори ѝ той, вирна брадичка и стегна крехките си рамене. — Мога да се грижа за Ема.

— Няма ти да се грижиш за мен! Аз мога и сама да го правя — изписка Ема с тон, издаващ толкова силно наранено достойнство, че Хай се засмя.

Тя проследи с поглед децата, докато не изчезнаха в края на терминала. Джери носеше и двата куфара, а Ема, която, изглежда, бе забравила достойнството си, подтичваше плътно до него. Ако не беше забранено, Хай щеше да се втурне след тях и да ги прегърне още веднъж.

— Ядосана ли си ми? — попита я Арни на излизане от летището.

— Малко. Трябваше да ми кажеш.

— Но тогава ти нямаше да позволиш да пътуват сами.

Хиацинт не можеше да отрече, че е прав. Понякога я дразнеше начинът, по който Арни раздаваше съвети или вземаше нещата в свои ръце. Колкото и абсурдно да звучеше, тя имаше усещането, че той се отнася към нея собственически, сякаш ѝ беше съпруг.

— Резервирах маса за нас двамата в хотела, в който съм отседнал — каза Арни рязко.

Хай имаше намерение да се прибере у дома и да се мушне в леглото с някоя книга и затова не остана особено доволна. Тя му благодари и много тактично му обясни, че ще става рано на следващата сутрин и с радост би вечеряла с него, но друг път.

— Не вярвам, че ще си легнеш още в осем часа вечерта. Ще те върна у дома рано. Не ме разочаровай — настоя той и я озари с най-очарователната си усмивка — придумваща и същевременно умолителна.

Смрачаваше се. Пътуваха по магистралата, монотонното движение я унесе и тя разкърши рамене, за да освободи напрежението. Седейки на тапицираната с плюш удобна седалка, се чувстваше защитена и спокойна. Отдавна не беше изпитвала това чувство. „Отпусни се, отпусни се“ — повтаряше си тя наум.

Както се очакваше, вечерята бе перфектна. Същото важеше и за обстановката в бледорозово и сиво, цветята, които подхождаха на интериора, и ненатрапчивата музика от пиано, която долиташе от другия край на ресторанта.

Арни я наблюдаваше. Стори му се забавно, че тя сложи джобното си тефтерче на колене и бързо записа нещо в него.

— И тук ли ще работиш?

— Извинявай. Станало ми е навик. Проблемът е, че ако не нахвърлям черно на бяло това, което видя, рискувам да го забравя. Човек никога не знае кога ще забележи нещо интересно. Това може да се случи както на улицата, така и докато гледаш филм.

— И какво видя току-що?

— Ще ти кажа, но не се смей. Влезе един мъж, облечен в тъмносин костюм. Жената до него носеше дрехи в шоколадовокафяво и двата цвята си подхождаха идеално. Искам да запомня съчетанието.

— Май наистина харесваш това, с което се занимаваш?

— Е, плановете ми не бяха точно такива, но така се стекоха обстоятелствата. — Тя замълча. После, въпреки намерението си да не пита за това, тя се обърна към Арни: — Джералд говори ли понякога за мен? Знае ли колко много правиш в действителност за Ема и Джери?

— Той не говори за теб, Хай. Иначе бих ти казал. Двамата не разговаряме много. В кабинета е доста натоварено, а понякога става истинска лудница. Извън работата не се срещаме често. Може би затова се погаждаме толкова добре. Джералд води активен социален живот. — Той намигна на Хай и добави: — По-млад е от мен. Но със сигурност се радва, че децата ме харесват.

Хиацинт се разчувства. Ако нещо не беше както трябва, Арни щеше да го разбере с присъщата си проникателност. И детегледачката не беше лоша, но на нейната преценка не можеше да се вярва толкова. „Ако възникне проблем, тя би се обърнала към Джералд, а не към мен — помисли си Хиацинт. — Госпожа О’Мали няма добро мнение за мен.“

— Никога няма да мога да ти се отблагодаря — каза му тя и поднесе чашата с вино към устните си, за да прикрие насълзените си очи.

— Знам, че днес не ти беше лесно да ги гледаш как заминават, Хай — отвърна той и положи съчувствено ръка върху нейната. — Гореве главата! Чудесно се справяш. Ти си страхотно момиче. Имаш голямо сърце и си силна като расов кон. Шегувам се. Не си кон, а дяволски хубава жена и ти трябва още една чаша вино. Недей да спориш с мен. И се храни. Много си отслабнала. Не готвиш ли понякога в хубавата си кухня?

Споменаването на думата „кухня“ извика спомен в съзнанието ѝ. За известно време Хай почти беше забравила това, което Франсин каза за наема на апартамента, защото го намираще за глупаво. Сега, докато усещаше топлата ръка на Арни върху своята, това вече не ѝ се струваше толкова абсурдно.

— Майка ми не вярва, че наемът на апартамента е наистина толкова нисък. Тя не вярва на историята, че твоят приятел е намалил наема заради услуга, която ти дължи.

— Така ли? А тогава кой го е намалил?

— Никой. Ти плащаш остатъка всеки месец.

— Добре — съгласи се той.

— Проявих глупост и детска наивност и не разбрах как стоят нещата.

— За наивна жена не се справяш толкова зле.

Той я потупа по ръката. Добре поддържаните му нокти ѝ направиха добро впечатление. Твърде много мъже не се притесняваха от мръсните си нокти. Ръчният му часовник имаше формата на златна гривна. Златните му копчета за ръкавели бяха инкрустирани с диаманти. Това не ѝ хареса. От втората чаша вино вече започваше да ѝ се замайва главата, но какво от това?

— Исках да разполагаш с прилично жилище заради децата, Хай, а и заради теб самата. Ти си прекрасна. Всички жени, които срещам, са еднакви, взаимозаменяеми, разбираш ли? Изглеждат по един и същи начин и говорят едни и същи глупости. Ти си книжен плъх и въпреки това никога не ме отегчаваш. Никога не съм изпитвал такива чувства към друга. Вероятно си твърде добра за мен и такива мисли не бива дори да ми минават през главата. Сигурно съм ти го казвал и преди. Ако не предприема нищо, поне знай, че съм имал желание.

— Прекалено си добър с мен, Арни. Веднага щом завърша обучението си и се хвана на работа, ще ти върна всичко до последния грош — смени темата Хиацинт.

— Не ставай глупава. Да не мислиш, че бих приел? Изпий си виното. Струва сто и петдесет долара бутилката, да не го хабим. Хапни и хайвер. Дори няма да ти казвам колко струва.

„Той харчи много пари, без да се замисли. Е, няма съпруга, деца и дом и именно в това се състои разликата“ — беше казал Джералд.

— Когато приключим с вечерята, ще се качим до стаята ми за минута, Хай. Искам да ти покажа нещо.

— Да не е офортното ти изкуство? — пошегува се тя. Не бе сигурна дали шегата ѝ е остроумна или просто глупава. Арни все пак се засмя и обясни, че иска да ѝ покаже някои играчки, които бе купил за децата, но не бе пожелал да им ги даде, докато пътуват сами в самолета.

Той ѝ показа хубав и скъп калкулатор за Джери и прекрасна кукла, облечена в костюм за езда, с каска и шпори, за Ема. Когато Хиацинт изрази искреното си възхищение от играчките, Арни донесе малка кадифена кутийка.

При вида ѝ Хиацинт се стъписа. Възможно ли беше да е замислил това, което Франсин се кълнеше, че той има предвид? Но се оказа, че в кутийката имаше много красива златна верижка с медальон под формата на две херувимчета — мъжко и женско, с големи диамантени очи. Това не беше обикновен подарък.

— Обърни се и ме остави да го закопчая — нареди ѝ Арни.

Тя видя отражението си в огледалото между двата прозореца. Страните ѝ бяха поруменели. Тъмната ѝ коса блестеше, очите ѝ — също, а медальонът искреше върху бялата ѝ кожа над цепката между гърдите.

— О, Арни! Прекрасен е. Наистина е чудесен, но...

— Но не трябваше да го купувам, нали? — подразни я той. — И защо не биваше да го правя?

„Защото вече съм ти твърде задължена и това не ми харесва“ — искаше да му отговори Хиацинт, но не го направи.

— Твърде много неща правиш за мен — промърмори тя. — Става все по-трудно да намеря думи, с които да ти благодаря.

— Можеш поне да ме целунеш.

Тя послушно понечи да го целуне по бузата, но с бързо движение той я придърпа към себе си и впи устни в нейните. Първият ѝ импулс бе да се съпротивлява, но когато той усили натиска, силите я напуснаха и двамата останаха плътно притиснати един към друг. Волята ѝ също я напусна, а мислите ѝ запрепусаха през смутеното ѝ съзнание: „Не мога да му се противопоставя заради виното. От две години не съм се чувствала по този начин“.

Той разкопча копчетата на блузата ѝ и тя се отвори отпред. Усещаше аромата на кожата му, която ухаеше на бор или билки, или може би на сено. Чувстваше силата му. В главата ѝ неспирно се въртяха едни и същи мисли: „Толкова време мина. Колко е хубаво да не се съпротивляваш, а да се оставиш на течението. Затвори очи. Остави го да...“.

Тя отвори очи и погледът ѝ се спря на откренатата врата на спалнята. Виждаше се безупречно приготвено за сън легло с бели чаршафи. Там той щеше да съблече дрехите ѝ и да я положи да легне...

„О, не! Какви ги вършиш, Хиацинт? Ти желаеш да си с някой *специален*, а не с *кой да е*. Ти не искаш този мъж. Пет минути след като го направиш, вече ще съжаляваш. О, не!“

— Какво има? — попита Арни.

Хиацинт изпита ужасен срам. А той вероятно бе много ядосан. Сигурно щеше да я помисли за една от онези жени, които предизвикват мъжа и после му отказват.

— Не мога, Арни, наистина не мога — прошепна тя. — Моля те, не се сърди.

Неговото лице също бе поруменяло. Той вече бе готов, а тя го отблъсна. Нарани този почтен и мил мъж.

— Съжалявам. Боже мой, наистина съжалявам. Не е твоя вината, Арни, просто внезапно се уплаших. Сама не се разбирам. Предполагам, че още не съм готова.

Двамата още стояха близо един до друг. За момент замълчаха. Арни присви очи и лицето му доби суров вид.

— Какво си мислиш, че правиш? — започна той, но после спря. — Не, не го започна ти, а аз. Съжалявам. Закопчай си блузата — нареди ѝ и се извърна, за да не гледа гърдите ѝ. После повтори тихо: — Вината не е твоя. Аз започнах всичко.

Някои жени биха казали, че една нощ в леглото му не би била достатъчна, за да му се отблагодари за всички добрини, които бе сторил за нея. Тя обаче не можеше да го направи. Той сигурно прочете колебанието и съжалението в погледа ѝ, защото се опита да я успокои:

— Вече не вярваш на мъжете. Затова стана така. Разбирам те.

— Да, знам, че наистина ме разбираш, а дори не знаеш и половината истина.

Едва се държеше на краката си и се наложи да седне. Цялата трепереше и той го видя. Арни виждаше всичко.

— Мислиш ли, че съм лабилна? — попита го Хай.

— Какво? — попита той и приседна до нея.

— Джералд мисли така. Лабилна ли съм?

— Дори да си била някога, Хай, сега със сигурност не си.

Внезапно изпита безумната необходимост да му разкаже всичко. Щеше да бъде равносилно на това да скочи от скала в най-дълбокото и да захвърли живота си на вятъра. Тя обаче го направи. Стори немислимото.

— Аз бях в клиниката онази нощ. Вече ти казах, че Джералд мисли, че аз съм я подпалила. Може би донякъде има право. Излъгах те, че не съм ходила в кабинета му в нощта на пожара. Мислех, че не

те познавах добре, за да ти поверя такава тайна. Тогава пуших — продължи тя. — Помниш ли, че по онова време бях върла пушачка? Не си ли забелязал, че вече дори не докосвам цигара? Зарекох се пред Бога никога да не го правя вече.

— Господи, призлява ми! — рече Арни. Наистина изглеждаше ужасен.

— Тогава направо полудях, разбираш ли? Изпотроших всичко и не можех да си намеря място. Пуших цигара след цигара. Така е станал пожарът. Всичко беше заради онова момиче, а виж ме сега! — изплака тя. — Виж ме! Заради това той ми взе децата. Това е причината. Трябваше да се откажа от тях доброволно. Иначе, иначе...

— Разбирам те, наистина — нежно продума Арни.

— Дори сега не съм въвн от опасност. И никога няма да бъда. Децата ми никога няма да са до мен. Никога няма да забравя невинния човек, който загина заради мен.

Арни я прегърна и тя положи глава на рамото му. В прегръдката им вече нямаше страст и желание. Той искаше да я утеши, а тя се нуждаеше от това, което той й предлагаше.

— Беше инцидент, Арни, кълна ти се. Сигурно са се подпалили завесите и огънят се е разпространил. Мислиш ли, че съм го направила нарочно? Отговори ми честно.

— Доколкото те познавам, бих казал категорично не. Не виждам причина Джералд да те обвинява и да се притеснява толкова от случилото се. Сградата дори не беше негова, а моя.

— Омръзнах му и това му послужи за извинение. Сега може да се радва колкото иска на децата, без аз да му се пречкам — простичко отвърна тя.

— Да му се пречкаш?

— Така беше.

— С мен не би се случило, ако някога решиш да... но сега не е подходящият момент.

Хиацинт внезапно изпита вледеняващ ужас. Какво бе направила? Тя стисна Арни за ръцете и се втренчи в лицето му.

— Арни! Нали няма да кажеш и дума за това на никого? — извика тя като обезумяла, като го хвана за ръцете и го погледна настойчиво. — Дори случайно, нали? Аз ти се доверих, Арни! Целият ми живот зависи от това. Животът на децата ми — също, ако най-

лошото се случи с мен. Това не съм го споделяла дори с Франсин. Боя се, че някой ден може да се вбеси до такава степен, че да отиде при Джералд и това да бъде моят край. Тя го ненавижда.

— Хай, не го мисли повече. Вече забравих какво ми каза. Дори не съм те чул. Не си ми казвала нищо.

Сигурно беше наивна. Както Франсин казваше, а и Джералд също доста често, наивността бе най-големият ѝ недостатък. Въпреки това в живота се налагаше да се довери на някого.

— Вярвам ти, Арни — повтори тя.

— Ще повикам такси, за да се прибереш у дома — каза той и се изправи. После я целуна по бузите. — Винаги ще бъда насреща, ако имаш нужда от мен, Хай, и ще те чакам. Сега няма да те притискам, но ти пак си помисли.

[1] Известна фамилия милионери. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От няколко месеца Хиацинт шиеше през уикендите и вечер след часовете в колежа, но не показваше моделите си на никого. Беше ѝ станало навик да слуша музика, докато работи. „Изслушах десет опери и уших достатъчно дрехи за една малка колекция“ — пресмяташе тя наум.

Полата от плата за тапицерия все още висеше в килера. От същата тъкан тя уши и сако, което да се комбинира с две шифонени плисирани поли в кобалтовозелено и рубиненочервено. Те също висяха в килера. Хиацинт направи и копие на тревистозелената рокля за майка ѝ, която Франсин бе харесала и взела в Мексико. Този път роклята стана много по-хубава, защото я изработи от първокачествена зелена коприна. В килера имаше и семпла черна рокля с жабо в стил XVII век от невероятна бяла дантела, сив вълнен мъжки костюм с алени кантове, ленен костюм с флорални мотиви, различни панталони с дължина до коленете и блузи.

Един ден тя разгледа всички тези дрехи и се зачуди каква друга полза можеше да има от тях, освен радостта, която изпитваше, докато ги създаваше. Нямахше никакво желание да ги носи. Дрехите, които имаше, бяха напълно подходящи за начина ѝ на живот: часовете в колежа по дизайн, следобедните срещи през почивните дни с някои от съседките, с които се бе сприятелила, излизанията, когато Франсин идваше в Ню Йорк. Майка ѝ водеше по-активен социален живот от нея.

Когато ходеше до Флорида, Хай никога не оставаше там за повече от два дни. Децата ѝ идваха на гости, но за кратко. Когато отсядаше в Ню Йорк, Арни я извеждаше на вечеря, но вече не я водеше в хотелската си стая...

Държаха се все едно събитията от онази вечер въобще не са се случвали. Хиацинт бе завладяна от смесени чувства — тя изпитваше дълбоко уважение и благодарност към Арни. Само можеше да гадае какво изпитва той към нея след отказа ѝ. Явно все още искаше да се

виждат, иначе нямаше да ѝ се обажда. Със сигурност имаше и други жени, които му даваха това, което тя не можеше. А може би просто я съжаляваше, дори още повече сега, когато знаеше цялата история.

Един ден, докато седеше, потънала в размишления за живота си, втренчила отсъстващ поглед в творенията си, Хиацинт реши, че би трябвало да се опита да ги продаде. Дори да не успееше, нямаше да загуби нищо. Тя събра набързо в голям кашон моделите от килера, излезе навън и повика такси. Десетина минути по-късно се намираше в един от най-модерните магазини на Мадисън Авеню с намерението да покаже моделите си на управителя.

„Дали редовно има такива ексцентрични посетители?“ — запита се тя, докато го следеше с поглед как разглежда съдържанието на кашона. Сега, след като се размисли, Хиацинт съжали за постъпката си и сигурно щеше да избяга от магазина, ако не смяташе, че такава реакция от нейна страна със сигурност щеше да бъде сметната за още по-странна.

Еlegantно облеченият господин очевидно не беше особено изненадан. Дори показваше признаци на интерес. Минутите минаваха в мълчание. Платовете шумоляха.

— Харесва ми мъжкият костюм с червените кантове и дантелената блуза под него — отвърна той с лека усмивка.

Управителят вадеше една по една дрехите от кашона, докато не го изпразни и не разгледа всеки модел обстойно. После внимателно ги върна обратно.

— Ами не знам — каза той и огледа Хиацинт от главата до петите. Тя отвърна на погледа му, като си помисли, че човекът не знае как тактично да се отърве от нея. — Наистина не знам. Работата ви е интересна. Нали не очаквате незабавно положителен отговор?

„Господине, изобщо не очаквам положителен отговор. На такава глупачка ли ви приличам? Предполагам, че съм такава, иначе нямаше да дойда тук. Вижте етикетите на дрехите в магазина, все на големи дизайнери от Милано, Париж и Ню Йорк“ — искаше да му каже тя, но само поклати глава.

— Имате ли нещо против да ми напишете тук името си, телефонния номер и накратко за себе си. Дайте ни време да помислим. При всички положения ще ви се обадим.

Сякаш сънуваше и не беше сигурна дали се самозалъгва или този господин си прави шега с нея. Хиацинт взе кашона си и се прибра с такси у дома.

Когато само няколко дена по-късно телефонът иззвъня и тя чу непознат глас в слушалката, Хиацинт веднага реши, че вероятно се обажда секретарката на човека от магазина, за да ѝ каже, че господин еди-кой си много съжالياва и макар Хиацинт да ги бе посетила и така нататък...

Вместо това се обаждаше секретарката на една много известна личност в модните среди — Лина Либрети. Марката „Либрети“ сега беше за Ню Йорк онова, което е била „Шанел“ за Париж преди четиридесет години. Някой беше споменал на голямата дизайнерка за дрехите, които Хиацинт бе показала в шикозния магазин на Мадисън Авеню. Жената я попита дали би желала да ги занесе в офиса ѝ на следващия или по-следващия ден.

Хиацинт остави слушалката напълно изумена. Всички знаеха коя е Лина Либрети, а и тя няколко пъти бе изнасяла лекции в института, където Хай учеше. Беше дребна, мургава и енергична жена, която говореше със силен европейски акцент. На следващата сутрин Хиацинт отново взе кашона и се отпрати към Седмо Авеню. Изпитваше противоречиви чувства: сякаш и най-смелите ѝ мечти се бяха сбъднали и в същото време здравият ѝ разум я връщаше към действителността и охлаждаше ентузиазма ѝ.

Кабинетът на Лина Либрети беше просторен. През огромните прозорци можеше да се види небето. До грамадната стена от рафтове, отрупани със снимки на известни личности, стоеше затрупано със списания и купища папки масивно бюро, зад което седеше дребна жена. Преди Лина не ѝ се бе сторила толкова дребна. Дизайнерката се изправи и се усмихна топло на Хиацинт. После директно премина към темата.

— Не трябваше да мъкнете всичко това. Познавам работата и скиците ви. Нима сте забравили, че посетих часовете ви?

— Много добре си спомням — отвърна Хиацинт, като си помисли, че никой не би го забравил.

— Да. Аз също ви помня. Имах намерение да говоря с вас в края на семестъра. Не обичам да разсейвам студентите в средата на учебната година. Но вие ме изпреварихте. Голямо впечатление сте

направили там — каза жената и посочи с ръка към Мадисън Авеню. — Правя четири колекции годишно и те купуват много от моделите ми. Предполагам обаче, че и това знаете...

Хиацинт успя само да кимне, преди Лина да продължи:

— Аз също съм впечатлена. Имам усещането, че разбирате от изкуство, както и от природата. Права ли съм? Няма ли да седнете?

Хай се почувства развълнувана по необичаен начин. Жената ѝ се стори необикновено интелигентна и много точна в преценката си за хората, но притежаваше и буен нрав.

— Е, права ли съм? — повтори госпожица Либрети.

— Доста рисувам, или по-точно рисувах. И наистина съм отраснала в малко провинциално градче...

— Виждате ли — прекъсна я Либрети, — разбрах го по всички онези листа и небесни светлосенки в работата ви. Свежи решения. Сигурно всичко това ви звучи като някоя безсмислица, а може и наистина да е така, но и в двата случая, скъпа моя, работата ви е наистина много добра. Аз съм стара жена, на повече от седемдесет години, и съм виждала стотици дизайнери да идват и да си отиват. Всички те си въобразяват, че притежават талант. Горките млади хора! Само неколцина от тях наистина носят в себе си това специално нещо. Всички се мислят за оригинални, но всъщност колко от тях наистина са такива? — засмя се тя. — Самата аз не съм толкова оригинална. Слушайте, бихте ли желали да работите при мен? Тук ще научите много повече неща, отколкото в школата за дизайнери.

Сърцето на Хиацинт биеше лудо.

— Добре, прочетох го по лицето ви. Ще дойдете. Отворете сега кашона и дайте да видя какво има вътре. Онзи ден направо сте поразили клетия човечец.

* * *

Дълго време след това, когато се връщаше назад, Хиацинт отчиташе, че ѝ отне половин година да осъзнае случващото се. Тогава имаше толкова много да учи, че първоначалната еуфория напълно отмина още през втория ѝ работен ден в офиса на Лина Либрети.

Очакваше всеки момент да я информират, че всъщност не става за тази работа и че цялата история се е оказала грешка, за която съжаляват.

За пръв път Хиацинт попадеше в ярко осветено модно ателие, където мъже и жени шият, разкрояват, гладят и довършват плодовете на дизайнерското въображение. До този момент беше виждала дизайнер да слага карфици и да прави проби на дреха направо на самия манекен само на снимки в списанията. Хиацинт го беше правила само веднъж — когато уши зелената рокля на Франсин. Не знаеше как се разкрояват плетени тъкани, почти нищо за двулицевите дрехи и нямаше никаква представа за цените и цялата финансова структура, на която се крепеше оцеляването на една модна къща.

Грешките, които правеше, я обезкуражаваха и тя се боеше от упреците, изречени от Лина, които плющяха като камшични удари всеки път, когато Хиацинт объркаше или забравеше нещо. В един такъв следобед Хай се видя принудена да намекне, че може би Лина желае тя да си тръгне. Като отговор последваха още груби словесни нападки, а след това Лина я потупа по гърба с думите:

— Не ставай смешна. Ти ще останеш тук дълго време след като мен вече няма да ме има, но само ако искаш, разбира се.

Ако иска? Главата ѝ беше пълна с идеи. Тя посети Музея на костюмите, Китайското изложение, езерата в Сентръл Парк. Всички тези места подхраниха въображението ѝ. Дантелата на една бебешка шапчица я вдъхнови да придаде приказен обем с волани на една бална рокля в бадемов цвят, а от едно сари с щампи взе идеята за широките ръкави на кремава вталена рокля.

Лина хареса моделите.

— Добре. Сега да ги разкроим. Гледай внимателно как го правя.

Когато магазинът, в който Хиацинт бе занесла мострите, поръча няколко бройки и ги изложи под марката „Либрети“, в едно известно модно списание публикуваха статия за младата дизайнерка Хиацинт.

Лина прояви великодушие.

— Ако продължаваш в същия дух, мисля да ти гласувам пълно доверие. Ще работиш по колекциите на по-ниска цена и марката „Лина Либрети“ ще пусне модната линия „Хиацинт“.

* * *

На Хай ѝ беше интересно да наблюдава реакцията на близките ѝ при тази внезапна промяна в живота ѝ. Франсин се държеше като любяща майка. Тя незабавно отпътува за Ню Йорк, заведе я на празнична вечеря в един от най-шикозните ресторанти в града и ѝ купи гривна, която да пасва на новия ѝ имидж. Въпреки всичко, зад усмивката на гордост от постиженията на дъщеря ѝ се долавяше една съвсем лека сянка на съмнение, сякаш показваше, че цялата история ѝ се струва нереална.

Арни прояви типичните за него пресиленост и практичност.

— Страхотно! Страхотно! Покажи на света какво можеш. Но въпреки това внимавай, защото си още нова в занаята. Поослушай се и виж как върви заплащането в тези среди. Не позволявай да се възползват от теб.

От Джералд тя получи кратко и приятелско поздравително писмо. Хиацинт го изхвърли в коша, без изобщо да го отваря. Изненада се, че е научил новината, тъй като бившият ѝ съпруг не беше от хората, които се абонират за модни списания.

— Ти си му казал — рече тя на Арни по телефона.

— Кълна се, че не съм, Хай. Приеми, че славата ти расте. И това е само след шест месеца, но не се самозабравяй, дете.

* * *

„Времето лекува.“ Тази мъдрост, която Хиацинт бе научила толкова отдавна, че чак ѝ се струваше, че е било в друг живот, изникна от тишината. Времето лекува всички рани. Но това не важеше за нея. Просто се научи да се прикрива и да се справя с трудностите, да бъде благодарна за работата си, за това, че децата ѝ са здрави и че засега успяваше да избегне дебнещата опасност, която можеше във всеки един момент да съсипе живота ѝ.

Когато видеше в автобуса някое весело момченце с ученическа раница, Хиацинт се сещаше за сина си, който също бе едно жизнерадостно десетгодишно дете. Мислеше и за Ема — непохватното ѝ малко момиченце, чувствително и любознателно. Тя приличаше на баща си, но също и на Франсин, и щеше да порасне висока като Хай. За разлика от нея, двете деца бяха свикнали с новия си начин на живот.

Всичко се беше променило и едновременно си оставаше същото. Зависеше от това на какво човек обръща внимание. Сега Хиацинт и Франсин бяха сключили негласно примирие. Франсин знаеше, че дъщеря ѝ няма да ѝ каже нищо, така че вече и не питаше. Арни оставаше верен на себе си — жизнен, екстравагантен и предан. Между него и Хиацинт стояха неизказани неща от нощта, в която тя се откъсна от прегръдката му. Лина все още бе ентузиазизирана. Наистина беше доволна от Хай, защото само след първата ѝ година работа в модната къща, моделите от линията „Хиацинт“ вече се продаваха в единадесет от най-престижните магазини в страната. Хиацинт за първи път се сблъскваше с модни ревюта, фотографии и интервюта.

Да, всичко се беше променило и все пак бе останало същото.

* * *

— Искам да ти кажа нещо — сподели ѝ Лина. — Ела в офиса ми и затвори вратата. Това не трябва да се разчува до другата седмица, когато всички останали ще го научат. Готвя се да продам бизнеса си.

— Ще го продадеш ли? Защо? Какво ще правиш след това?

Хиацинт трудно можеше да си представи дребната енергична жена на друго място, освен в офиса на Седмо Авеню, в този кабинет, където сега седеше като кралица зад огромното си претрупано бюро.

— Не мисля да го направя веднага. Просто се подготвям. След това само ще се наслаждавам на милионите, които ще ми платят — засмя се тя. — Не, сериозно, уморена съм. Не чак толкова, че да нямам сили за едно околосветско пътешествие или нещо такова, но остарявам и е време да направя промяна. Сега идва твоят ред, Хиацинт.

— Аз ли? Мисля, че по-скоро е време да си тръгвам.

— Глупости. Ти си една от причините, заради която тези хора искат да купят бизнеса ми. Те са огромен производител на дрехи и подобно на повечето предприемачи в днешно време, искат да разширят дейността си. Честно казано, макар господата да бяха достатъчно тактични, за да не го кажат, те имат желание да влеят млада кръв във фирмата, когато я закупят. Имаха предвид теб, Хиацинт.

Черните очи на Лина заблестяха, докато изчакваше думите ѝ да предизвикат ответна реакция у Хай.

— Нали не вярваш наистина, че бих могла да ръководя всичко това? — попита тя, зашеметена.

— Не и в този момент, нито след шест месеца. Разбира се, че не вярвам. Ще остана тук, докато имаш нужда от помощта ми. Ще запазиш същия персонал, продавачи, счетоводители и всички останали, за да ти съдействат. Ще продължиш да работиш, както го правеше досега. След време, ако продължаваш в същия дух, както и очаквам, ще седнеш на моето място.

На Хиацинт ѝ се струваше, че едва вчера бе излязла от класната стая, влезе в този просторен и внушителен офис и се запозна с Лина Либрети. Сякаш вчера се бе сбогувала с Мойра на стълбите пред старата си къща. И сякаш вчера бе седяла в църквата на погребението на онзи клет човек.

— Не мога да повярвам, че това ми се случва — промърмори тя.

— И аз не можех да повярвам, когато ми се случи. Наистина.

Лина наклони назад стола си и се втренчи в тавана, сякаш там минаваха като на лента изминалите години от живота ѝ. После седна изправена и бързо заговори:

— Както казах, това е голяма компания. Сега планират да разширят пазара и да се сдобият със скъпи, луксозни марки парфюми, първокласна бижутерия и качествени обувки и чанти. Това е общо взето. Освен това един от хората им е видял в Калифорния вечерната ти колекция, допаднали са му воланите и хубавите цветове. Сигурна съм, че това е едно от нещата, които са ги заинтригували. Имай го предвид, Хиацинт.

— Още не мога да повярвам, че всичко това не е сън.

— Е, случва се наистина и се приготви, защото утре или вдругиден те ще изпратят свои представители, за да обсъдим подробностите.

* * *

— Баба ти много щеше да се зарадва! — възкликна Франсин. Думите ѝ показваха, че тя отдава дължимото уважение на жената, която никога не беше харесвала и която хранеше същите чувства на неодобрение към нея. — Естествено, между двете ви няма много място

за сравнение — добави тя. — Вярно е, че тя те научи на основните неща, но вкусът ѝ беше ужасен. Тя имаше слабост към граховозеленото и кафявия цвят, които приличат на гниещо грозде.

— По-добре си намери добър адвокат — посъветва я Арни, когато се обади под предлог, че иска да говорят за Джери и Ема. — Никога не можеш да си сигурна какво ще стане при такива изкупувания и сливания. Трябва да се презастраховаш, Хай.

Тя още мислеше за реакциите на Франсин и Арни, когато влезе в офиса на Лина на следващата сутрин. Видя един мъж, седнал с лице към Лина и с гръб към вратата. Когато Хиацинт влезе, той се изправи и се обърна към нея. Беше Уил Милър. Лицето му грееше, на устните му играеше усмивка, в очите му проблясваха весели пламъчета. Беше забравила колко са зелени очите му.

— Виж ти! Най-после се срещнахме! — възкликна той.

— Значи се познавате? — удиви се Лина.

— Да. Но последния път, когато се видяхме, се поскарахме малко, нали, Хиацинт?

Хай не можеше да опише чувствата си. До известна степен още беше ядосана на твърде презрителното му отношение в онзи ден. От друга страна, не трябваше ли да се радва, че го вижда отново? Често се сещаше за него. Въпреки това тя осъзнаваше, че появата му означава още едно усложнение, защото не искаше и да помисли за сериозно обвързване с когото и да било. Животът ѝ вече бе прекалено сложен.

— Както виждаш, последвах съвета ти — отвърна му тя с хладна вежливост.

— Когато го дадох, нямах представа, че ще се окаже толкова полезен.

Краткият им диалог бе прекъснат от още хора, които пристигнаха. Не успяха да продължат разговора си до следобед, когато срещата им приключи.

— Какво ще кажеш да отидем някъде да обядваме? — попита Уил.

— Съжалявам. Обикновено ми носят сандвич в офиса. Бързаме да приключим ваканционната колекция.

— Днес е петък. Да се видим утре вечер.

— Утре чакам гости. Ще идват приятели на майка ми — добави тя бързо, за да не излезе, че се опитва да му покаже грубо, че не е

желан на партито.

— Тогава да се разходим в парка в неделя следобед. Няма да се отървеш, Хиацинт. Не забравяй, че си на път да станеш служител на корпорацията.

Лицето му отново грейна.

— Не ми казвай, че корпорацията е твоя — отвърна тя предизвикателно.

— Не цялата. Никой не притежава цяла корпорация. Всъщност не знаеш ли какво означава тази дума? Можеш да провериш значението ѝ в речника.

Учуди се, че ѝ говори по този шеговит начин. Сякаш се познаваха отдавна или бяха много близки, като Франсин и баща ѝ, които някога си говореха по този начин.

— Добре, какъв си тогава? — попита тя.

— Компанията „Р. Дж. Милър“ се разпадна след смъртта на баща ми, малко след като с теб се видяхме за последно. По-точно фирмата беше откупена. Сега съм един от вицепрезидентите на корпорацията. Ще живея в Ню Йорк. — Уил бръкна в джоба си и извади оттам чифт очила с рогови рамки. — Купих си още един чифт, който да нося, когато трябва да изглеждам по-възрастен. Помниш ли, когато трябваше да изглеждам по-млад? Вероятно пред теб е добре да изглеждам отново по-зрял. Трябва да ме уважаваш повече, защото благодарение на мен стана толкова известна. Хайде, Хай, усмихни се! Правя се на клоун, а ти дори не благоволяваш да ми се усмихнеш.

„О, върви си! — мислено изстена тя. — Върви си, не те искам и нямам нужда от теб. Всъщност искам те, но не мога да те имам. Това не е добре, не знаеш нищо за мен, не е честно спрямо теб... Това няма смисъл, остави ме на мира.“

— Късна закуска в неделя? — предложи той.

„Очите му приличат на опали“ — отбеляза наум тя. После видя, че очилата нямат стъкла, засмя се и кимна.

— Добре. Късна закуска, щом настояваш.

— Недей да закусваш преди това. Обичам жените да имат апетит.

— Вече започна и да ми заповядваш.

— Разбира се. Аз съм шефът, изпълнителен вицепрезидент, който току-що те нае и плати доста скъпо.

* * *

— Април е любимият ми месец. Знаеш ли защо? — попита Уил.

— Защото май ще настъпи скоро, а след това идва лятото.

— Точно така! — извика той. — А какво ще кажеш за септември?

— Не го обичам особено. Есента е красива с цветовете си, но все пак имам усещането, че тогава всичко умира. Зимата обаче ми харесва. Дори я обичам. Можеш ли да отгатнеш защо?

— Това е лесно. Защото след нея идва пролетта. Вали сняг и в супермаркетите продават нарциси. Прав ли съм? И ти ли го усещаш така?

— Да, и аз го усещам така.

Двамата се разхождаха бавно из парка. Бяха заедно вече четвърти час. Закуската беше продължила два часа, през цялото време бяха разговаряли. Продължиха разговора си, докато се разхождаха, а хаотичните им мисли, които в началото изглеждаха несвързани, сега започваха да се подреждат.

— Ти изчезна. Не намерих никой, който да те познава, освен някакви хора в един магазин, а те не бяха чували нищо за теб. Навсякъде те търсих. И в пощата не беше казала къде да препращат писмата ти. Защо?

Той я наблюдаваше толкова съсредоточено, сякаш четеше мислите ѝ. И при първата им среща ѝ беше направил такова впечатление.

— Заради развода. Преживях го тежко. Исках само да се махна и да забравя всичко и всички, свързани с онова място — каза тя. Това поне беше напълно вярно.

— Разбираемо е — меко отвърна той. — Странно е, Хиацинт. Имах определена причина, поради която исках да те видя. Всъщност причините са две. Исках още веднъж да поднеса извинението си заради грубия начин, по който изразих мнението си онзи ден. Другата причина е, че докато бях в Европа, посетих едно изложение на Дюфи и за първи път научих, че той е рисувал и модни скици. Останах възхитен от прекрасните му скици с акварел, молив и туш. Правени са за известен парижки дизайнер на висша мода в периода преди Първата

световна война. Веднага се сетих за теб и за връзката между модата и изкуството.

— Значи наистина разбираш от изкуство повече, отколкото твърдиш.

— Наистина не разбирам много. Уча се.

— Аз също.

Внезапно тя усети присъствието му толкова осезателно, че остана като онемяла. Когато приближиха музея, Хиацинт каза:

— Искаш ли да влезем?

— Някой друг път. Днес просто искам да си поговорим. Разкажи ми за себе си.

— Няма много за разказване. Работя усилено и това ми харесва. Извадих късмет. Ти ми даде добър съвет.

— Нямах предвид работата ти. Разкажи ми за себе си. Сега, когато всичко приключи, чувстваш ли се самотна? Колкото и да е бил лош един брак, хората казват, че след развода често се чувстват самотни.

— Не съм самотна — бързо отвърна тя. — Имам братя, а и майка ми живее само на няколко часа път от дома ми, макар че е ангажирана с доброволни дейности. Аз самата също съм много заета, но въпреки това успяваме да се виждаме.

Хиацинт знаеше, че той не пита за роднините ѝ. Опитваше се по заобиколен начин да разбере дали се среща с някой по-специален мъж. Ако му кажеше, че има такъв мъж, той ще се отдръпне и двамата щяха да се срещат само случайно на работата.

— Имам и няколко приятели, но никой от тях не ми е наистина близък. Нямам време — добави тя.

— Никой близък? Радвам се. Всъщност това е егоистично от моя страна. Не исках да прозвучи по този начин.

Минаха покрай едно езерце и през леката мъгла, която едва загатваше за приближаващата пролет. После стигнаха до пътека за коне и се поспряха, за да направят път на няколко ездачи. Едно малко дете яздеше пони, а друго по-голямо дете седеше гордо и сериозно на високото седло.

— Прекрасно — отбеляза Уил. — Искаш ли да седнем близо до пътеката и да погледаме малко конете?

Те намериха свободна пейка. И двамата помълчаха известно време. Тя знаеше, че той я наблюдава с усмихнати очи. Емоциите и мислите му се изписваха на лицето му. Осъзнала това, тя изпита силна тревога заради тайната, която криеше. Почувства се длъжна да говори.

— Аз имам две деца — промълви тя тихо. Собственият ѝ глас ѝ се стори чужд.

— Така ли? Но защо... — попита учудено Уил.

— Защо го пазих в тайна? Не знам. Сигурно защото не искам да мисля колко е трудно... Разводът... децата не разбират.

— На колко години са?

— Джери е почти на единадесет, а Ема е на седем. Всичко се случи само преди три години.

Тя се сети за онази нощ след коледната вечеря и за това как плакаха в стаята си на горния етаж.

— За тях беше ужасно — добави Хиацинт.

— Било е ужасно и за теб. Сега как са?

— По-добре са, доколкото знам. Въпреки това не мога да съм сигурна, че не потискат нещо в себе си.

— Така е. Но сигурно им помага това, че имат силна майка като теб, която се справя съвсем сама, както се изразяваше дядо ми.

— Не знам дали е така, но се надявам, че си прав — отвърна Хиацинт с треперещ глас. Въпреки това тя продължи: — Онова момченце на коня ми напомни за Джери. Той много обича конете. Радвам се, защото това му помага да преодолее развода, а и е здравословно хоби. Кара го да се чувства истински щастлив.

— Децата виждат ли се с баща си?

— О, да, сега са при него. В пролетна ваканция са. Те прекарват ваканциите при него.

Докато изричаше тези думи, тя вече се питаше: „Защо лъжа? Аз никога не съм лъгала. Всъщност много добре знам защо го правя. Защото е *ненормално* една майка да се откаже от попечителството над децата си. Нали така казват хората?“.

Тя изпита нужда да направи нещо *нормално* за една жена. Отвори чантата си и вече по-спокойна, му показа снимка на децата си. Нека да я сметне за досадница и да не иска да я вижда повече.

— Извинявай, ако те отегчавам. Това са децата ми — рече тя.

Арни ги беше снимал облечени в костюми за езда, застанали до оградата на хиподрума в деня, в който Ема взе първия си истински урок. Уил или беше наистина заинтригуван, или любезно се правеше на заинтересован.

— Изобщо не ме отегчаваш. Имаш много красиви деца.

— Благодаря ти. Ема прилича досущ на майка ми. Ти видя снимката ѝ у дома.

— Спомням си. Казах ти, че е красива, но според мен ти си похубава.

Ако някой попиташе Хиацинт какво изпитва в този момент, тя със сигурност нямаше да може да отговори. Най-близко до истината беше „объркване“. Отново не знаеше какво да каже, а очевидно и Уил търсеше подходящите думи. Сигурно дълго щяха да мълчат, ако появилият се вятър не се беше усилил внезапно, след което рукна дъжд.

— Трябва да се връщаме, преди да се е усилил още повече — обади се тя.

— Разбира се.

Сякаш за да удължи сбогуването им, когато стигнаха на входа на апартамента ѝ, Уил направи пауза и рече замислено:

— Животът е пълен със случайности. Първия ден, когато те мярнах в магазина, ти ми хареса. Допаднаха ми дългите ти като коприна коси и походката ти. Заприлича ми на селско момиче, което крачи по пътя. След това те забравих, защото често забравяме интересните хора, които виждаме само веднъж. Но после те забелязах отново, докато пресичаше площада.

Хиацинт знаеше, че той очаква да го покани горе. Отново ѝ се наложи да излъже, като си каза, че така е по-добре.

— Майка ми е тук с приятели, иначе...

— Някой друг път — каза той. Видът му говореше, че също като нея и той е изненадан от това, което се случваше помежду им.

В асансьора тя отново превъртя през съзнанието си историята, която той започна. Тогава чантата ѝ беше паднала и той я вдигна. Уил бе цитирал Стивън Спендър... Ами ако ѝ предложеше да се оженят? Можеше и да го направи, но това не биваше да се случва. Нещата и бездруго бяха стигнали прекалено далеч. „Крия ужасна тайна —

помисли Хиацинт — и подобно на кутията на Пандора, тя не трябва да бъде отваряна.“

* * *

Уил искаше да се срещат, а тя трябваше да го държи на разстояние. Затова Хиацинт се опитваше да намери начин да се отнася с него приятелски и същевременно сдържано и да намира извинения, някои от които бяха истински, но повечето бяха измислени. Всеки път тя се държеше по начин, по който всички хора, но най-вече жените, категорично отправят следното послание: Харесва ми да общувам с теб, но нещата спират дотук. Няма значение, че някакви искри може и да са прехвъркнали между нас онзи ден в парка.

Хиацинт беше убедена, че този, за когото е предназначено това послание, почти винаги се обезсърчава и се отказва. Но Уил Милър явно не схващаше. Тя се учудваше, че толкова привлекателен мъж се задоволява само с разходка в Чайнатаун или ходене на кино, последвано от приятелско сбогуване на входната врата, и се обаждаше отново след няколко дни. Със сигурност куп млади жени веднага биха откликнали на поканата му за среща.

Тя се питаше какво ще правят, след като обиколят всички места в града. После сама си отговаряше на глупавия въпрос. Ню Йорк предлагаше безброй забавления. Обземаха я притеснения и тя се молеше Уил да се премести или да бъде прехвърлен на друго, далечно място. Надеждите ѝ обаче бяха напразни, защото той бе твърдо решен да остане тук. Дори гордо ѝ показва огромните кални разкопки на терена, където щяха да построят новата внушителна сграда на компанията. Той ѝ беше споделил и мечтата си да живее в апартамент с хубав изглед.

Тя имаше усещането, че приятелството им в този вид го устройва и затова продължава да я търси упорито. Сякаш никога не бе изричал онези интимни думи за това как я бе търсил, не бе цитирал поезия и оприличавал косите ѝ на коприна. Хиацинт мислеше, че той най-вероятно има много жени на разположение и тя просто беше една от тях. В същото време не вярваше напълно в това.

В средата на май Арни пристигна от Флорида и Хай истински се зарадва да го види. С него се общуваше лесно. Нямаше продължителни паузи на мълчание, които да запълват с неутрални и неангажиращи теми. Естествено, основно разговаряха за Джери и Ема. Арни винаги разказваше много за себе си, за новия си състезателен кон Диамант и бизнес сделките, които го бяха отвели от Портланд в Орегон до Портланд в Мейн. Поинтересува се как вървят нещата при нея. На Хиацинт ѝ стана приятно, че е горд с постиженията ѝ и че я окуражава. Срещата с него ѝ се струваше като благословия. Той знаеше тайната ѝ и само в негово присъствие можеше да се отпусне.

Въпреки това и с Арни не липсваха усложнения. Той не се стараеше особено да прикрие намеренията си към нея.

— Предполагам, че сега се срещаш с много мъже — подпитваше я той.

— Не са много. По цял ден стоя в модна къща „Либрети“.

— Но там има и други дизайнери.

— Много от тях изобщо не харесват жени, Арни.

В такива случаи той се усмихваше полушеговито и ѝ казваше, че още е „свободен“.

— По-добре ме грабвай, докато някоя друга не го е направила, Хай. Виж ме добре. Не изглеждам зле, нали?

Жизнерадостното му лице и силното атлетично тяло съвсем не изглеждаха зле. Но нещо липсваше. Хиацинт сбърчи чело.

* * *

В първия ден на юли Лина съобщи, че Хиацинт трябва да посети фабриките за платове във Франция. Това щеше да е само началото. След това Хай щеше да пътува до Милано, а след време щяха да я изпратят да види и ръчно тъкания туид в Шотландия и бродериите в Индия.

— О, това е невероятно! — възкликна Франсин, когато Хиацинт ѝ съобщи новината. — Френски цветя, музика, храна и, разбира се, мода. Щастливка! — Майка ѝ бе изпаднала във възторг. После внезапно утихна и добави: — Толкова се радвам за теб, мила. Ти го заслужаваш.

Тя искаше да каже, че Хай го заслужаваше след всичките неприятности, които ѝ се бяха струпали и които отказваше да сподели с Франсин.

Арни, както винаги, реагира с ентузиазъм.

— Чудесно. Ако нямах ангажименти в кабинета за цял месец напред, щях да си събера багажа и да дойда с теб. Слушай, трябва да го отпразнуваш. Децата са добре и можеш да ги видиш, като се върнеш, така че заминавай и се забавлявай, Хай. Само не прекалявай, ако разбираш какво искам да ти кажа.

Десет дни по-късно Хиацинт се настани на една седалка до прозореца. Докато гледаше дейностите, които се извършваха по самолетната писта, мислите ѝ се върнаха към последния път, когато пътува за чужбина. Сякаш бяха изминали четири века, а не четири години. Същевременно спомените бяха толкова живи, че ѝ се струваше, че това се е случило преди четири дена.

Както винаги, с присъщата си любознателност тя наблюдаваше лицата на пътниците в първа класа. Запита се доколко лицето разкрива характера и съдбата на човека. Преди да излети самолетът, тя се вглеждаше в минаващите хора и не спираше да мисли за всеки от тях и за себе си. Хиацинт стигна до заключението, че сега е по-силна от последния път, когато летя за Париж. Чувстваше се по-издръжлива, защото ѝ се бе наложило да стане такава. Всичко беше и си оставаше въпрос на сила.

Тя несъзнателно се поизправи и изпъна рамене. Седалката беше удобна. На поставката до нея имаше книга, справочника „Мишелин“ за най-добрите ресторанти, и студена напитка. Под тъмносините ръкавели на страхотния ѝ костюм — едно от най-хубавите творения на Лина, лъскаше златната гривна, подарък от Франсин. До краката ѝ лежеше перфектна чанта от змийска кожа, която подхождаше на обувките ѝ. Хиацинт се усмихна, припомняйки си думите на Лина, изречени със заповеднически тон: „Сега си ходеща реклама и никога не трябва да го забравяш“. Хай усети как в нея се зараждаше усещане за благополучие, което отдавна не беше изпитвала.

Мястото до нея още стоеше празно. Тъкмо си мислеше, че с повече късмет можеше да се възползва от допълнителното пространство, когато чу глас:

— Виж ти!

Тя вдигна поглед и видя Уил Милър, който се канеше да седне до нея.

— Нямах представа, че и ти ще пътуваш. А ти?

Изненадата му беше толкова престошена, че тази абсурдна ситуация засили гнева и тревогата ѝ.

— Не, съвсем не. Сигурна съм, че и Лина не е знаела.

— Е, сега не може да се направи кой знае колко по въпроса. Вече прибраха стълбата, така че просто ще трябва да ме изтърпиш.

Хиацинт веднага забеляза промяната в него. Беше забравил съдържания и вежлив тон, с който се обръщаше към нея през последните няколко седмици. Явно умишлено се държеше така в отговор на нейната студенина. Хиацинт бе подозирала това, но не искаше да си признае. Сега до нея стоеше отново решителният и пряк мъж, когото познаваше.

Тя искаше да остане сама.

— Избягваш ме напоследък — отбеляза той.

— Не е вярно. Не прекарахме ли добре в библиотеката „Морган“? Аз поне така си мислех. — Хиацинт направи опит за помирение. Нямахше желание да спори.

— Това беше преди три седмици. Не ми пробутвай глупави извинения, Хиацинт. Винаги си заета. Постоянно това повтаряш, макар да знам много добре, че не е вярно.

— Какво искаш да кажеш? Нима смяташ, че не съм заета? — попита тя и се дръпна възмутена към прозореца.

— Фактите сочат друго. Лина не те товари чак с толкова много работа. Самата тя ми каза.

— Тя няма никаква представа какво правя след работно време.

— Знае повече, отколкото подозираш.

— Това нейна идея ли е? Да, сигурно. Тя ми събщи, че си заминал неочаквано, разбира се, за Сан Франциско. Какво си мисли, че прави? Няма право да се меси в живота ми.

— Не искам да се караме заради Лина. Всъщност не искам изобщо да се караме. Обърни се и виж Статуята на свободата. Скоро ходила ли си до върха ѝ?

— Не.

— Нито пък аз. От десетгодишен не съм, но ще отидем веднага щом се върнем от пътуването.

— Какво искаш да кажеш с това „ще отидем“?

— Точно това, което чу. Слушай, Хиацинт. Досега се правеше на недостъпна. Не отричай, защото много добре го виждам. Такова поведение е много женствено, старомодно и очарователно като за начало, но ние вече минахме този етап. Това се случи в деня, в който видяхме в парка онова момченце на коня и ти ми показа снимка на Ема и Джери.

— Не знаеш какво говориш — тихо промълви Хиацинт.

— Напротив, знам, а и ти го знаеш. Ти не мислиш това, което казваш, и очите ти те издават... Издават те.

За нейно раздразнение, сълзи замрежиха погледа ѝ, когато той спомена Ема и Джери. Къде отиде твоята непоколебимост, Хиацинт? Тя се извърна към прозореца и загледа града под тях. Картата на екрана пред тях показваше маршрута. Щяха да пътуват на североизток към Бостън, Халифакс, Грийнланд, а тя трябваше да прекара часове, закопчана за седалката.

— Няма да те притеснявам — каза рязко Уил. — Чети си книгата. И аз съм си взел една.

Хай бе чакала с нетърпение да започне да чете новия роман на един добър автор. Новата интригуваща книга с лъскави непокътнати корици трябваше да я забавлява, докато угаснат светлините в самолета и през двете нощи, които щеше да прекара сама в някоя хубава хотелска стая. Сега обаче плановете ѝ се проваляха.

Тя прочете първото изречение, но не схвана смисъла на думите и се наложи отново да го прочете. Имаше чувството, че съзнанието ѝ е празно, защото неспирно повтаряше думите на знака над главите им — „Закопчайте коланите“. Тя го прочете на френски, а после и на английски език, докато не започна да ѝ звучи като безсмислен припев: „Закопчайте коланите“. В този момент Хай изпита тревога и се опита да се овладее. „Слушай сега — заповяда си тя, — добре се справяш, по-точно се справяше, преди Уил да се появи. Хайде да го повторим още веднъж: Не се нуждаеш от ничия помощ. Няма да плачеш на ничие рамо. Добре се справяш и сама. След като убеди Арни да приеме обратно парите, които бе платил за наема, вече не дължиш на никого нищо. Вярно е, че понякога се чувстваш самотна, когато не работиш. Боже, чувстваш се даже много самотна, но и с това се справяш.“

Безброй объркани мисли се лутаха в съзнанието ѝ. Предполагаше, че ако можеше да намери мъж за неангажираща връзка, с радост би приела. Трябваше да е мил като Арни, но да отговаря на вкуса ѝ. Мисълта ѝ се стори ужасна. Все едно имаше високо самомнение и си подбира мъжете, сякаш си избира пъпеш или стол. Уил определено не ставаше за необвързваща авантюра. Това до известна степен беше по нейна вина. Добре си спомняше, че на няколко пъти можеше да му каже директно да прекъснат отношенията си. Но тя не каза нищо. Не искаше да го направи. Беше го поощрила и затова стигнаха до настоящата ситуация. Тя не искаше да се обвързва отново. Трябваше да се стегне, да се отърве завинаги от него, когато самолетът кацне, и да си върши работата.

Стюардесата се приближи с менюто за вечеря. Уил прочете неговото, тя — своето, и двамата поръчаха, без да се съветват помежду си. На Хиацинт ѝ се стори, че стюардесата ги изгледа с любопитство, сякаш за да прецени дали са напълно непознати или двойка. Не че имаше значение какво щеше да заключи накрая.

„Защо съм такава? — запита се чистосърдечно Хай. — Защо ме интересува какво мислят другите? Аз съм това, което съм, и ако хората не ме харесват, не мога да направя нищо.“

Двамата с Уил бяха поръчали еднакъв ордъвър. Хранеха се и пиеха аперитива към вечерята мълчаливо. След няколко минути тишината започна да им се струва неестествена. Дори напълно непознати хора, седящи на сантиметри разстояние един от друг цяла нощ, щяха да си разменят няколко дружелюбни думи.

— Вкусно е — обади се тя, като улови бързия му поглед. — Човек не очаква такава храна в самолет.

— Може да се очаква, ако летиш с френска авиокомпания.

— Да, французите разбират от храна.

Това беше банална забележка. Хиацинт реши, че сбърка, като започна този разговор.

— Ако не ме лъже паметта, това не е първото ти пътуване до Франция — отбеляза Уил.

— Не, но е първата ми командировка дотам.

— А, да, платовете. За теб сигурно това начинание е вълнуващо и многообещаващо.

— Очаквам го с нетърпение.

Двамата пак замълчаха.

— Слушай, това е смешно. Първо ти играеше игрички, а после и аз. Мъжете също го умеят. Но ти започна първа, като си намираще извинение всеки път, когато исках да излезем. Измисли си и онова, че майка ти е в града със свекървата на втората братовчедка на пралеля ти. Правеше се на интересна или наистина го мислеше? Ако го мислиш наистина, те моля просто да го кажеш: „Уил Милър, не искам да те виждам повече. Остави ме на мира. Напусни живота ми“. Кажи го и ще го направя.

Хиацинт извърна поглед към прозореца. Навън цареше непрогледен мрак, не се виждаха никакви светлини, защото самолетът летеше много високо. В салона също беше тъмно. Къде се изпари решимостта на онази смела и малка жена с гордо изправен гръб, която беше на път да се прочуе, която не дължеше никому нищо и изживяваше трагедията си мълчаливо? Голяма бучка заседна в гърлото на Хиацинт.

Уил Милър чакаше. Изминаха минута или две, които ѝ се сториха цяла вечност, и тогава той отново се обърна към нея.

— Мисля, че ми отговори, Хиацинт — рече той нежно.

— Не искам да напускаш живота ми.

— А какво искаш?

Неумишлено убийство.

— Не знам.

— Мисля, че знаеш — промълви той тихо. — Мисля, че се отнасяш предпазливо към една нова връзка и те разбирам. Знам, че предишната е била много болезнена за теб. Прав ли съм?

— Да, болезнено беше — съгласи се тя и пое с мъка въздух.

— Няма да те притискам. Разбрахме ли се вече? Изяснихме ли всичко?

Хай водеше такава вътрешна борба, че усети почти физическо изтощение. Изпитваше голям срам от тайната, заради която се преструваше и лъжеше. Изпълваше я ярост, защото тя, която никога не бе пожелавала зло никому, сега нараняваше този чувствителен, наблюдателен, интелигентен, горд и мил мъж до нея. Той не беше подходящото увлечение за едно неопитно младо момиче. Тя знаеше, че той е мъжът, способен да удовлетвори закъснялата ѝ женственост.

Това можеше и да не се окаже грешка. Не би трябвало да го нарани. Нямаше начин той да разбере тайната ѝ, освен ако някой не откриеше нещо. Тя не биваше да оставя тази вероятност да контролира остатъка от живота ѝ. Ако можеха да бъдат щастливи заедно за известно време, преди да ги сполети нещастieto, от което Хиацинт се боеше, това нямаше да му навреди толкова. В такъв случай голям грях ли вършеше, като се съгласяваше? Така ли беше?

— Изяснихме ли всичко? — повтори той.

Тя кимна в знак на съгласие и той я хвана за ръката. Двамата се унасяха в обичайните за пътуването в самолет през нощта кратки дремки. Събуждайки се от време на време, усещаха топлината на допрените си едно до друго рамене. Докосваха се така, сякаш отдавна споделяха едно легло. Самолетът се насочи на изток и те се събудиха едновременно. Пред тях се виждаше изгряващото слънце.

— Виж! — извика Хиацинт. — Сякаш изгрява от морето. Изгрява всеки ден. Това е истинско чудо!

— Да, цяло чудо е. Като любовта.

* * *

Лина, която един ден случайно бе попитала Хиацинт къде е отседнала предишния път в Париж, предвидливо бе избрала друг хотел.

— Вече не си ѝ ядосана, нали? — попита я Уил и добави с палава нотка в гласа: — Мислеше, че си я заблудила, но не успя. Тя е една много умна възрастна дама.

— Ти я убеди да планира всичко това, нали? Имам предвид съседните стаи и всичко останало.

— Не мога да отрека, че и аз имах пръст в това. Съседните стаи обаче бяха за благоприличие. Така изглежда по-порядъчно, по-достойно.

Стаите бяха украсени с дървена ламперия и изящно изрисувани завеси. Неговата бе в син, а нейната — в розов цвят, което ги развесели. Избухнаха в неудържим смях. След дългото и сравнително неудобно пътуване през нощта трябваше да полегнат, но те се чувстваха странно изпълнени с енергия, сякаш от самия въздух, затова

закусиха обилно и излязоха в прохладния слънчев ден. Поеха към Тюйлери, хванати за ръце. Минаха покрай езерото и се отбиха в сладоледен салон, където в десет и половина сутринта си купиха по един двоен сладолед. При вида на отражението си в една витрина пак се разсмяха. Двама зрели хора, носещи фотоапарати, карта, пътеводител, допълнителни пуловери, стиснали в ръка фунийки със сладолед.

— Имам усещането, че вървя две педи над земята! — възкликна Уил.

„Да, точно това е усещането — съгласи се мислено тя. — Бих могла целия свят да обиколя, като започна оттук. Дори крила да имах, нямаше да се усещам толкова лека. С него бих отишла и на края на света. Само да не мисля и да се отпусна.“

— Какво ще правим днес? — попита той.

— Нека просто се пошляем.

— Няма ли да обиколим музеите?

— Днес не.

— Радвам се, че го каза. Това е първият ни ден заедно. Ще го празнуваме всяка година от тук нататък като начало на връзката ни. Нека просто му се насладим.

Двамата се разхождаха безцелно. Прекосиха един мост и се поспряха за минута, за да погледат лодките. Минаха покрай щандове с книги, решиха да ги разгледат и си купиха две.

— Така човек си поддържа езика — отбеляза Уил.

Влязоха в една църква. Сякаш се спираха винаги на едно и също място — първо на входа, а после до една пейка, където и двамата седнаха, без да проронят и дума. Там послушаха около половин час fuga на орган, която отекваше в тържествената тишина. След това и двамата мълчаливо се изправиха едновременно и излязоха. Музиката продължаваше да звучи, когато излязоха на улицата.

— Бах ли беше това? — попита Хиацинт.

— Не. Сезар Франк^[1].

Продължиха с разходката из Стария град. Веселието от сутринта бе заменено от усещането за блажен покой. Спряха се пред витрините на една галерия и като по негласно споразумение разглеждаха изложените творби еднакво дълго, след което едновременно бяха готови да продължат нататък. Решиха да пият кафе на масичка,

разположена на тротоара и заслонена с чадър. Докато отпиваха бавно, не говореха много, а наблюдаваха света около тях. Наблизо имаше красиво подредена сергия с плодове, една жена водеше три пудела на каишка, мина отрупана със сватбени цветя кола. И двамата мълчаха. След малко Уил докосна Хиацинт по ръката и я попита:

— Да се връщаме ли вече? Не чакахме ли достатъчно дълго?

Само да можеше да усети как бие сърцето й! Ако сърцето можеше да говори...

— Не искам да те притискам — добави той.

— Но аз искам — отвърна тя усмихната и го погледна.

* * *

Следобедната светлина се процеждаше през процепите на капациите на прозорците и по килима се образуваха хоризонтални сенки. Хиацинт застана безмълвна в средата на стаята и го остави да я съблече. Ръцете му бяха уверени и настойчиви, но въпреки това я докосваха нежно. Никой от тях не продумваше. Той я целуна, но тя не помръдна, а се остави сладкото усещане да я превземе. Сякаш никога преди не я бяха желали и обичали. Винаги тя беше тази, която желяеше. Само тя. До този момент не бе познала усещането какво значи да бъде обожавана. Осъзна, че неведението й не е било благословено. Истинска благословия бе това, което изпитваше сега.

* * *

Двамата се погрижиха за служебните си ангажименти през първите няколко дни и след това им остана свободно време.

— Не е нужно да бързаме да се връщаме. Ще сменя билетите и ще си вземем още няколко свободни дни. Това е меденият ни месец — заяви Уил. Той вече бе направил списък с местата, които искаше да видят. Сред тях бяха един манастир, менхирите в Британи, остров Мон Сейнт Мишел и плажовете на Нормандия. — Да включи ли още нещо? Искаш ли да направя промени в списъка?

Тя искаше само да добави и странноприемницата, в която бяха отседнали с Джералд в една дъждовна нощ. Тогава той бе изпълнен с раздразнение, а тя бе много притеснена.

— Всичко това е минало и ти ще го забравиш — успокой я Уил, когато тя му разказа за онази нощ.

— Вече го забравих.

Те излязоха от града и се насочиха на север, като се редуваха зад волана. Често, когато по пътя нямаше коли и Уил шофираше, той я държеше за ръката. В тези моменти Хиацинт усещаше, че си предаваха един на друг сила, която изграждаше помежду им връзка. Цяло чудо беше, че си пасваха толкова. Когато слушаха песен по радиото, и двамата я изслушваха докрай. Бяха прекарвали заедно толкова кратко време, но вече можеха да предвидят странностите и навиците на другия. Той обичаше топлите напитки да бъдат наистина горещи, а тя ги предпочиташе по-охладени. И двамата обичаха да четат сутрин вестник на спокойствие, а той обикновено спеше на дясната си страна.

Нощите бяха невероятни. Една вечер в един от хотелите, в който бяха наели стая, лежаха в хамака на балкона и се полюшваха в него, докато звездите не угаснаха. В Мон Сейнт Мишел отвориха прозореца, за да слушат мощния, ужасяващ тътен на вълните на прилива, които се разбиваха в скалите. Дните, които прекарваха заедно, също бяха невероятни. В Британи снимаха жени с дантелени бонета, опитаха прочутите местни палачинки и се дивиха на менхирите — древни мистериозни камъни, строени в редица върху равното поле. Уил се чудеше колко ли са стари и колко много приличаха на Стоунхендж. Всичко му се струваше интересно: лебедите в езерото, художествено изложение в някое малко градче, група старци, играещи на топка.

На плажа Омаха той се разчувства дълбоко.

— Дядо ми е починал тук на шести юни хиляда деветстотин четиридесет и четвърта година — обясни ѝ той. — За втори път идвам тук.

От върха на внушителната скала те се загледаха надолу към пясъка и вълните, после погледнаха отново към останките от нацистките барикади, след което си тръгнаха мълчаливо. Минаха край американското гробище наблизо и погледаха белите кръстове, които се простираха почти до хоризонта. И двамата бяха останали без думи, а

изражението на лицето на Уил казваше всичко. Развълнувана, Хиацинт разтвори ръце, за да го прегърне.

Преживяха и други такива прочувствени моменти, но през повечето време изпитваха блажено спокойствие. В интимното им общуване нямаше стеснителност. Сякаш бяха живели заедно с години и дори имаха своите ежедневни обичаи. Той решише косата ѝ, а тя масажираше гърба му. Понякога се чудеха как може да им се случва всичко това.

Последната нощ прекараха в официалната обстановка на един малък частен замък. Приготвиха се за вечеря и Хиацинт облече рокля с къси черни ръкави от дантела.

— Нямах намерение да вземам такива дрехи — каза тя. — Мислех, че ще вечерям сама в стаята си, облечена с халат, но Лина настоя да я взема.

— Разбира се. Казах ти, че е умна възрастна дама. Тя ми вярва.

— А на мен? Можела е само да предполага. Не съм споменавала и дума за теб.

Уил се усмихна. Точно когато се канеше да излезе от стаята и вече бе сложил ръка на дръжката на вратата, той се спря и я изгледа.

— Почакай секунда. Просто така. Ще ми направиш ли една услуга? Никога не си подстригвай косата по-къса. Никога.

— Не мислех да го правя. Защо?

— Просто така. Обичам да я усещам разпиляна по възглавницата.

— Съгласна съм. Това е уважителна причина — отвърна тя щастлива.

Все пак в предпоследния ден от престоя им, когато на следващата сутрин трябваше да се върнат в Париж, щастието им бе леко помрачено. Тя си беше позволила, или по-скоро се бе насилила, да забрави през тази вълшебна седмица, че всичко това е много нередно. Притесни я фактът, че Уил избра точно този момент на лоши предчувствия, за да отбележи:

— Почти не говориш за децата си.

— Така ли? Не го осъзнавах. Не искам да те отегчавам и да се превръщам в една от онези жени, които говорят неспирно колко умни са децата им, какво е казал учителят или треньорът от Малката лига.

— Аз не се отегчавам лесно. А твоите деца никога не биха ми се сторили скучни. Ще ги видиш ли преди началото на учебната година през септември?

— Ходя там, за да ги видя, майка ми — също. Понякога отиваме заедно.

— Джери и Ема нямат ли нищо против това съвместно попечителство? Предполагам, че за родителите така е честно, но това не обърква ли децата?

— Моите, изглежда, го приемат добре. Мисля, че само времето ще покаже дали това положение ги е травмирало.

Сърцето на Хиацинт затуптя бясно. Сигурно и изражението ѝ се беше променило, защото Уил, който, както винаги, я наблюдаваше внимателно, бързо се извини:

— Съжалявам. Нямах намерение да обсъждам нещо толкова болезнено за теб, което няма как да промениш. Нека просто се насладим на настоящия момент. Да пием за нас. — Той вдигна чашата си и чукна нейната. — За нас. За теб и мен, завинаги.

Тя го погледна над ръба на чашата си. Беше толкова нежен, упорит, умен и добър! Отново изпита лошо предчувствие.

— Какво има? За какво мислиш? — попита той.

— Това е предпоследният ни ден тук.

— И какво от това? Пред нас е целият живот. — С шеговита усмивка той я изчака да отговори. — Нищо ли няма да кажеш?

— От шампанското е. Винаги ме замайва. — Тя се присегна и го докосна. — Обичам те, Уил.

— Надявам се, че е така. Хайде да се навечеряме и да си легнем рано.

— Винаги искаш да си лягаме рано. — Тя направи опит да звучи весело.

— Можеш ли да се сетиш за нещо по-хубаво? — отвърна той предизвикателно.

* * *

Уил не подозираше, че Хиацинт мислено се беше върнала вече у дома много преди да стигнат до хотела им в Париж. По тази причина

факсът, изпратен от дома ѝ, който я чакаше в хотела, дойде като по поръчка. Когато почукаха на вратата, за да им го предадат, Уил бързо го взе и попита:

— Да ти го прочета ли?

— Да, моля те.

— Всичко е наред, мила. Няма лоши новини. Пише: „Най-добри пожелания за рождения ти ден. По-добре късно, отколкото никога. Всички са добре. С децата ти изпращаме много обич. Какво ще кажеш за вечеря на обичайното място? Арни“.

— Това ли е всичко? Слава богу!

— Не си ми казвала, че имаш рожден ден. Кога беше?

— Чакай да помисля. Май че беше миналият вторник. Нямах да го празнувам, ако не беше семейството ми.

— Какво? Не го ли празнуваш? Е, от сега нататък ще празнуваме всеки рожден ден. Моят е на четиринадесети януари и искам хубава торта, както и всичко останало. Кой е Арни?

— Той е съдружник на бившия ми съпруг, но е и много добър мой приятел.

— Предполагам, че е така, щом ти предлага вечеря на обичайното място.

— Той пътува по работа до Ню Йорк почти всеки месец и често вечеряме в хотела, в който отсяда. Арни е много мил, държи се добре с Ема и Джери и аз го харесвам.

— О, чудесно. Какво ще кажеш да се разходим преди полета утре?

Хиацинт си отдъхна, че новините от дома не бяха развалили пътуването им и стигнаха до нея едва в края на седмицата. Докато се разхождаха с Уил, минаха покрай магазина, в който бе видяла онази рокличка с рози, която толкова промени живота ѝ. Не можеше да обърка мястото и затова не се сдържа и сподели това с него.

— Ако не беше онази рокля, сега нямаше да съм тук с теб. Никога нямаше да те срещна — каза му тя.

Никога. Стените, тротоарът и дори самото небе, което сега притъмняваше в меланхолично сиво, сякаш повтаряха тази дума. Никога.

— Нямах да се занимаваш с мода. Странно, някой ми каза, че не приличаш на дизайнер. Не влагаше в думите си лош умисъл и

разбрах какво има предвид, защото аз също си те представям как буташ бебешка количка по някоя улица в предградията.

— Правила съм това — каза тя.

— Е, може и пак да го правиш. Можем да си имаме прекрасно детенце. Умно, красиво, атлетично, артистично, добро, отличник на класа...

— Забрави да добавиш и с високо самочувствие — добави тя и се насили да се усмихне.

— Точка за теб! — отвърна Уил. — Сега съм сериозен. Пригответи се, защото трябва да поговорим.

— Не сега, за бога!

— Не сега, но скоро. Предполагам, че избързвам малко, макар това да не е нещо необичайно. Познаваме се достатъчно добре и няма нужда да губим повече време.

[1] Белгийски композитор (1822–1890 г.). — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Лятото в Ню Йорк бе знойно и дълго. Коментираше се, че такава жега не бе имало от петнадесет години, но Хиацинт се радваше на прохладата от климатика и беше прекалено заета, за да мисли за горещината. Личните ѝ проблеми изцяло ангажираха вниманието ѝ.

Модна къща „Либрети“ подготвяше пролетната колекция и акцентираше специално върху модната линия „Хиацинт“. В офиса непрекъснато се договаряха покупки и продажби, уреждаха се проби на дрехи и снимки. Хиацинт се канеше да замине на двуседмична обиколка с модното ревю, което щеше да завърши със сензационно шоу на Пето Авеню.

— Това е най-добрата ти работа до този момент — похвали я Лина. — Това е новият ти имидж. Дискретен е и подхожда на дамите, но същевременно издава чувственост. Сигурно ти върви в любовта. — Хиацинт не отговори нищо и Лина добави: — Съжалявам, ако се намесвам в личния ти живот.

— Няма проблем, Лина.

— Ти не сподели нищо, но Уил Милър го направи.

— Прекалено съм заета с пробите и не ми остава време — отвърна Хиацинт. Това беше в най-добрия случай едно неубедително извинение, а в най-лошия — тя просто увърташе.

Хай полагаше неимоверни усилия, за да не мисли какво я очаква в бъдеще. Уил бе заминал за Калифорния, където трябваше да присъства на преговори за сливане, които се бяха проточили. Тя приемаше отсъствието му болезнено. Същата сутрин бе получила още едно писмо от него и за последните няколко часа го бе вадила два пъти от чантата си, за да го прочете отново. То гласеше:

„Любов моя,

Знаеш ли, че ти си всичко за мен? Където и да съм, сам или сред тълпа от хора, част от мен винаги е с теб.

Чувам прекрасния ти глас толкова ясно, сякаш наистина си до мен. В тъмнината виждам дръзките ти очи и онази извивка от едната страна на устните ти, когато се смееш. Бяхме заедно за толкова кратко, само няколко месеца, а въпреки това имам чувството, че сме били заедно цял живот. Вярвам ти безрезервно и се надявам, че и ти ми вярваш. С тази мисъл заспивам и се събуждам всеки ден.

Уил“

Безрезервно доверие. Тези думи събуждаха в нея чувство за вина, сякаш я пробуждаха в сърцето, смущаваха съня ѝ като среднощен кошмар. „Какво ще правя?“ — запита се Хиацинт за хиляден път.

Това не беше всичко. Макар Арни да я уверяваше по телефона, че Ема и Джери са изключително щастливи, това не я успокояваше. Няколко пъти ги бе дочула по телефона да се карат жестоко и да се стига чак до сълзи. Освен това неведнъж ѝ бяха отговаряли сърдито и рязко, и след разговора тя бе плакала от чувство на безпомощност.

Същевременно се налагаше да продължава да върши работата си и тя го правеше.

— Още не мога да повярвам какво се случва — шептеше Франсин, докато подготвяха голямото шоу на Пето Авеню. — Кой би си помислил, че ти, която постоянно ходиш облечена в тениска и джинси, ще се занимаваш с мода и ще стигнеш дотук?

— Нали ти казвах, че дизайнерството е като рисуването.

Въпреки това Хиацинт остана изненадана, когато един клиент ѝ поиска съвет за това с какви обувки да носи костюмите си и дали една рокля е „строго вечерна“ или би могла да бъде носена и на дневно сватбено тържество. С лека почуда наблюдаваше манекените да се завъртат елегантно, облечени в дрехи, които доскоро бяха само скици, нахвърляни на гърбовете на пликове. Те дефилираха по подиума, облечени в тебеширенобяло кадифе и аленочервени обувки, в жълти потури, комбинирани с украсено с мъниста сако, с къса черна пола от тафта и дълга небесносиня фустанела с гол гръб.

Лина не спираше да се усмихва.

— Имаш ли представа кой присъства на ревюто? — шепнеше тя в ухото на Хиацинт. — Той е от Тексас, ей там на задния ред е. Следващия път трябва да посетиш магазина им... Не познаваш ли тази жена? Боже мой, та тя на практика определя списъка на най-големите имена в модата... О, този винаги идва с жена си и купува по няколко рокли за сезона... Не я ли позна? Следващия месец тя ще бъде на корицата на... Ниският човек отляво е един от водещите дизайнери на обувки в Европа... Постигна невероятен успех, скъпа Хиацинт.

След края на ревюто последва шумотевица и суматоха, в центъра на която беше Хиацинт. Всеки я викаше по име. През главата ѝ мина най-изненадващата мисъл. За първи път в живота си нямаше нищо против името си. Всъщност то не беше толкова глупаво, за колкото го намираще преди. Трябваше да сподели това с Франсин.

— Хиацинт, забрави ли ме?

Как можеше да забрави Мойра! С нея се чуваха почти всяка седмица, но телефонните разговори не можеха да заменят топлата приятелска прегръдка или радостта при вида на милото ѝ, симпатично лице. Чувстваше се непринудено в присъствието на Мойра, която никога не я беше карала да изпитва неудобство с нетактичен въпрос или друг коментар за неволите ѝ.

— О, изглеждаш невероятно, Хиацинт! Толкова се радвам за теб. Някой ден ще си взема кратка почивка и ще прекарам един уикенд в Ню Йорк. Може да се поглезя и да си купя някоя от твоите рокли. Предлагаш ли модели за дебеланки?

Мойра имаше невероятната способност да се самоиронизира.

— Хиацинт, помниш ли ме?

Разбира се, че помнеше Марта. Едва ли можеше да забрави „божието наказание“ от тийнейджърските си години.

— Разбира се, че те помня. Какво те води насам? — отвърна Хай.

— Майка ти ми каза за ревюто. Все още сме съседни и се засичаме понякога на улицата. Изглеждаш зашеметяващо, Хиацинт.

Предполагаше се, че Хай трябва да ѝ върне комплимента, но това някак не ѝ се удаде и тя отговори снизходително:

— Благодаря. Много ти благодаря.

— Откакто се преместихте, често се сещам за теб и най-вече за това колко гадно се държахме всички с теб в училище. Ако трябва да

съм честна, и в колежа беше същото. Сигурно помниш, макар че се надявам да си го забравила.

„Виж ти! И това ако не е извинение — помисли си Хиацинт. — Колко е странно, че го прави точно сега. Как трябва да отговоря? Бих могла да отвърна студено, че помня, но това никога не е било толкова важно за мен.“ Изглежда, Марта искрено се разкайваше и Хиацинт рече:

— Това беше отдавна. Какво става с теб?

— Нищо особено. Така и не се омъжих и живея още при родителите си. Работя в града. — Тя продължаваше да стои до Хай и сигурно щеше да продължи разговора, ако Лина не се беше втурнала към Хиацинт.

— Интересуват се от кадифената рокля. Питат дали можеш да ушиеш същата, но в черно — събщи тя.

— Няма да отнемам от времето ти — отбеляза Марта. — Много бих желала да си купя една от твоите рокли. Красиви са, но не мога да си ги позволя.

Хиацинт я загледа за момент, докато тя се отдалечаваше. Зачуди се къде бе изчезнал предизвикателният поглед и гордо вдигнатата глава с накъдрени коси, които отмяташе, и си каза: „Марта изглеждаше изумена от това, което ми се случва, а в същото време аз съм учудена от това, което се е случило с нея. С колко превратности е пълен животът!“.

* * *

— Ти ли приготви цялата тази вечеря — вкусното пиле, хубавото зеленчуково суфле и този чудесен десерт? Не се ли храниш навън сега, когато живееш в Ню Йорк? — попита я Уил.

— Защо се изненадваш? Знаеш, че мога да готвя. Същото каза и онзи път, когато дойде на обяд у дома и ми разби сърцето.

— Не знам. Просто се чудя.

Хората винаги се изненадваха от това, че книжен плъх като нея може да прекарва толкова време в кухнята, че дизайнер, който печели толкова пари, продължава да готви. Хората просто робуваха на стереотипите.

През последните двадесет и четири часа се чувстваше ужасно объркана. Притесняваше се, защото точно когато трябваше да изпълни някои спешни и много важни поръчки, Ема и Джери бяха пристигнали неочаквано за кратка ваканция. Наложил се да ги изпрати за известно време при Франсин, вместо да останат при нея, тяхната майка. Баща им просто бе решил да ги прати някъде, без дори да я попита дали има възможност да ги посрещне.

Предната вечер Уил се бе обадил, за да ѝ каже, че се прибира с нощния полет, и тя почувства неимоверно вълнение. Докато се развихряше в кухнята, си мечтаеше за къща с трапезария и всичките ѝ любими хора, наредени около масата, начело на която седеше Уил. После, когато наближи моментът на пристигането му, тя усети неочакван пристъп на паника. Този път със сигурност щеше да я разпитва за подробности. Нещо ѝ подсказваше, че това е вечерта, в която щяха да проведат сериозния разговор. Отлагаха го до приключването на изтощителната подготовка около ревиото и до неговото завръщане от Калифорния. Моментът беше настъпил.

* * *

Под салфетката тя стискаше ръце в скута си толкова силно, че златният пръстен се врязваше в дланта ѝ.

— Чувам, че последното ревио е пожънало огромен успех. Искан да се върна за него, но куп бюрократични подробности ме забавиха. — Внезапно гласът му секна. — Ти ми липсваше ужасно много. До болка.

— Знам — отговори с мъка тя, вперила поглед в стола, оставен до ъгъла. Беше тъмносин с шарки на снежинки.

— Искан да се оженим, Хиацинт. Ти определи датата.

— Не трябва ли да се опознаем по-добре, господин Милър? — Изплъзналият се от устата ѝ въпрос прозвуча изключително глукаво.

Уил я изгледа и каза:

— Не ставай смешна. Недей да увърташ, за бога! Не ме дразни.

— Извинявай. Нямах намерение да го правя.

— В такъв случай какъв е отговорът ти?

— Знаеш, че те обичам, Уил, но трябва да планираме нещата. Трябва да помислим за моите деца, този апартамент, не е толкова

просто. Не мога да взема прибързано решение. — Гласът ѝ звучеше почти умолително, въпреки намерението ѝ да говори непринудено. — Това лято бяхме толкова щастливи. Не може ли да продължим така още известно време, докато...

— Не. Не разбирам какво имаш предвид под „не е толкова лесно“. Тук има достатъчно място за децата и мен, докато намерим по-голям апартамент. Аз ще се погрижа. Трябват ми само няколко седмици. Знам, че искаш да сме по-близо до училището им, и ще го имам предвид. Сега в кое училище ходят?

— Вероятно ще се наложи да сменя училището им и това е още едно усложнение — въздъхна тя.

— Сама си създаваш тези усложнения, Хиацинт. Мисля, че знам за какво е всичко това. Още помниш първия път и всички предбрачни страхове, които в крайна сметка са се сбъднали, и мисълта за още една сватба те потиска. Това те изнервя. Прав ли съм?

Уил я гледаше втренчено цяла минута. Хай усещаше погледа му върху себе си и сведе очи, докато си играеше с чашата за вода.

— Знам, че ме обичаш, Хиацинт. Защо не ми се довериш? Просто не мисли и го направи. Ще организираме скромно тържество в тесен кръг. Ако предпочиташ, дори ще се венчаем в Градския съвет. Всичко ще продължи не повече от десет минути. Ще бъде безболезнено. Нищо работа.

— И защо се налага да го правим тогава? И сега можем да влезем в онази стая и пак да ни бъде хубаво без...

— Не.

Тя вече бе свикнала с неговото решително „не“ и не се налагаше да го поглежда, за да види стиснатите му устни, с което слагаше край на темата.

— Искам да се оженя за теб, а не просто да живеем заедно. Не съм толкова модерно мислещ, колкото ми харесваше да си мисля, че съм. Достатъчно временни връзки съм имал. Вече съм готов за брак, готов съм да стана баща. Ще приема и твоите деца. Това не трябва да те притеснява. Тревожеше се за това до известна степен, нали? Аз обаче искам да ги обичам, защото са твои деца. Кога мога да се запозная с тях?

— Скоро.

— Предполагам, че след Деня на труда ще се върнат при теб, нали?

— Те са при майка ми. Утре ще отида там, за да прекарам няколко дена с тях.

— Тогава ще те изчакам да се върнеш и после ще уговорим подробностите.

Той се изправи и я придърпа към себе си. Задържа я близо, целуна ръцете, раменете, шията и устните ѝ.

„Да можеше сега да сме на онзи плаж в Британи — мислеше си тя, докато Уил я притискаше — и вълните да се плискат, а мислите ни да препускат и да нямаме никакви грижи...“

— Аз ще се погрижа за всичко, Хиацинт. Остави нещата на мен. Разкопчай тези копчета. Аз нещо не успявам...

Звънецът иззвъня.

— По дяволите! — извика Уил. — Кой може да е?

— Нямам представа — каза тя. После чу във фоайето гласа на Арни, който вече се качваше нагоре. Секунди по-късно на вратата се почука.

— Отвори, прочута дизайнерке, Арни е. Забравила ли си ме? Недей да ме гледаш така стреснато — каза той, когато пристъпи вътре. — Всичко е наред. Тук съм на кратка двудневна командировка, за да се видя с един човек, който се намира наблизо, така че реших да намина и да видя дали ще те открия у дома.

Никога преди не беше правил така.

— Моментът не е подходящ. Не очаквах посещение. Това е Уил Милър. Уил, това е доктор Арнолд Ритър — отвърна тя с едва забележима студенина в гласа.

Двамата мъже размениха обичайните реплики при запознанство, а след това не оставаше друго, освен да седнат и да поговорят.

— Току-що вечеряхме. Искаш ли да ти донеса нещо? Парче пай, може би? — предложи Хиацинт.

— Не, благодаря ти. Преди малко хапнах. Но съм сигурен, че вечерята е била чудесна — отвърна Арни и се обърна към Уил: — Тази дама знае как да нагости един мъж. Много вкусни ястия съм опитвал на трапезата ѝ.

Уил отговори нещо, но Хиацинт бе толкова смутена, че не чу какво каза. Всеки мускул в тялото ѝ бе болезнено напрегнат. Какво

щеше да каже, ако Арни изпуснеше нещо за истинското местоживее на Ема и Джери? Когато настъпеше моментът, в който трябваше да признае на Уил, предпочиташе тя сама да го стори, а не Арни. Вече трябваше да му е казала, но се ужасяваше от мисълта да проведе този разговор. Боеше се от въпросите, които щяха да последват.

— Мислех, че тук ще е по-хладно — продължи Арни. — Но в Ню Йорк е също толкова горещо, колкото и във Флорида.

— Аз току-що се върнах от Калифорния. Жегата май ги е подминала това лято. Но времето е непредвидимо и никога не можем да знаем какво да очакваме.

„Времето винаги е безопасна тема, когато въздухът е изпълнен с напрежение“ — помисли си Хиацинт.

— Когато дойдат януарските поледици, ще се сещаме за това време и ще ни се иска пак да е топло — вметна тя безцелно.

Мъжете изразиха съгласие. „Арни, защо просто не станеш и не си тръгнеш“ — каза си Хиацинт, но той внезапно извади плик от джоба си и ѝ го подаде.

— Виж — подкани я той с широка усмивка. — Направих ги миналата седмица на спортната олимпиада. Ема се чувства много комфортно с конете.

На снимките децата ѝ бяха седнали върху седлата на конете едно до друго. Изглеждаха като модели от някое лъскаво списание. Нейните рожби.

— Всъщност мисля, че Ема ще стане по-добра в ездата от брат си. Почакай и ще видиш — добави той с тон на горд баща.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да подаде снимките на Уил. Той им отдели доста време и когато ги върна, отбеляза, че и той има няколко снимки в джоба си.

— Възнамерявах да ти ги дам по-рано, но погрешка ги отнесох в Калифорния.

На снимките се виждаха Уил и Хиацинт в Париж пред Обелиска, в Дювил, в Британи, пред Лувъра, в един парк и пред едно езерце с лебеди. На снимките Хиацинт носеше обичайните джинси и блузка и косата ѝ се развяваше от вятъра. На друга изглеждаше много елегантна в роклята с дантелени ръкави. Последната фотография беше направена на плажа и Хай носеше банския костюм, които Уил ѝ купи, защото тя

не си беше взела. На всяка снимка Уил я беше прегърнал и приличаха на двойка, а не на приятели, излезли на разходка.

— Може ли да погледна? — попита Арни и протегна ръка. Той бавно разгледа снимките и ги върна обратно, като любезно отбеляза, че, изглежда, са си прекарвали страхотно във Франция.

— Бяхме в командировка — обясни Хиацинт. — Лина искаше да разгледам френските платове, а фирмата на Уил купи тази на Лина, така че сега работим заедно.

Познаваше и двамата мъже достатъчно добре и нямаше и капка съмнение какво си мислеше всеки един от тях. Уил, естествено, беше раздразнен от присъствието на натрапника, а Арни просто ревнуваше. Тя с лека почуда установи, че за първи път се намираше в една стая с двама мъже, които я желаят.

— Целогодишно ли живеете във Флорида, доктор Ритър? — наруши неудобната тишина Уил.

— Да. Там съм се установил и там практикувам като хирург.

— Значи сте местен човек. Истински жител на Флорида — любезно отбеляза Уил.

— Там никой не е местен — засмя се Арни. — Не, просто преди няколко години продадох практиката си в града, където живееше Хиацинт. Така се и запознахме. Вече сме стари приятели.

— Така се запознахме и ние. Семейството ми имаше магазин там — „Р. Дж. Милър“, на площада.

— Така ли? Едно време само оттам си купувах вратовръзки, пуловери и други неща. Магазинът ви предлагаше добра стока. Още ли се намира там?

— Не, продадохме го. Събориха го, за да построят на негово място десететажна административна сграда. Градът бързо се разраства. Като си помисля колко е платил за земята прадядо ми и какво получихме ние от нея, направо ми се струва невероятно.

Хиацинт реши, че щом подхванаха тема, Арни въобще нямаше да се сети да си тръгне.

— Знам какво имаш предвид. Построих клиниката си преди седемнадесет години и разликата в цената също е невероятна. Имах красива, малка бяла сграда. Не беше висока, само на два етажа, но беше на много хубаво място. Намираше се само на три пресечки от площада.

— Това да не беше сградата, която изгоря?

— Да.

Арни хвърли бегъл поглед към Хиацинт. Очите му бяха безизразни. После се закашля.

Изминаха не повече от три секунди, преди Уил учтиво да продължи разговора:

— В деня, в който изгоря, бързах и пристигнах в града малко след зазоряване, така че минах покрай цялата суматоха. Сградата още гореше. Всички онези пожарни стълби, изпочупени стъкла, тълпата, пламъците и пушекът бяха ужасяваща гледка. Приличаше на военна зона. Бушуващият огън и мирисът на изгоряла човешка плът се помнят дълго.

— Така е — съгласи се Арни. — Много тежко беше.

Както винаги, когато бе притеснена, Хиацинт стискаше ръце в скута си. Сега се опита да изглежда спокойна и сложи ръцете си на облегалките на фотьойла.

— Дочух слухове, че може да е било и палеж — добави Уил.

— Винаги има такива слухове — отвърна Арни, свивайки рамене.

Уил се съгласи и продължи с обяснение за интереса си към тази случка:

— Преди около двадесет години и ние имахме подобен проблем в един от магазините ни. Помня, че го обсъждахме всяка вечер на масата. Дълго време разследваха случая. Имах чувството, че само ФБР не бяха се включили. Най-накрая стигнаха до един служител, който първо отричал всичко, но после си признал, че е пушел и е възможно да е проявил небрежност. Баща ми не му вярваше от самото начало. Всички знаеха, че човекът се оплакваше от фирмата ни постоянно. Имал е ясен мотив.

— И какво се случи? — попита Арни с интерес.

— Не си спомням подробностите, защото заминах да уча в колежа по онова време, но знам, че го арестуваха и той лежа няколко години в затвора.

— Пострада ли някой в пожара? — поинтересува се Арни.

— Не, за щастие по чудо нямаше пострадали. Мястото гореше като ада.

— Подпалвачът щеше да излежи много повече години, ако имаше жертви — отбеляза Арни. — Това се счита за предумишлено убийство, вероятно от втора степен.

Хиацинт не поглеждаше към него. Чудеше се защо продължава да обсъжда тази тема. Защо ѝ причиняваше това? Много лесно можеше да премине към друга тема — като цената на недвижимите имоти или колежа, в който е учил Уил.

— Такива случаи карат човек да се замисли — продължи Уил — за това как някой може да допусне недоволството да премине в ярост. В такива моменти човек си дава сметка на кого въобще би могъл да се довери. Баща ми казваше, че човекът изглежда невинен. Никога не би го заподозрял.

Разговорът ставаше непоносим за Хай. Тя се чувстваше като изложена на показ. Сякаш седеше гола между двамата мъже. С надеждата, че лицето ѝ не изглежда толкова яркочервено, колкото го усещаше, тя се изправи и се премести пред телевизора, отбелязвайки, че е време за новините в единадесет.

— Единадесет часът ли стана вече? — учуди се Арни и скочи на крака. — Утре ме чака много натоварен ден. Затова ще тръгвам вече, Хай. Ще ти се обадя пак. Слушай, Уил, надявам се, че нямаш нищо против да те наричам така, какво ще кажеш да си хванем заедно такси. В този квартал това се оказва трудна работа късно вечерта и ще сме късметлии, ако намерим едно, да не говорим за две таксита.

Не ѝ оставаше нищо друго, освен да ги изпрати и двамата. Арни бе накарал Уил да си тръгне по много хитър начин. За нея обаче това бе добре дошло, защото сега нямаше настроение за любовна нощ, каквато се очертаваше тази, преди Арни да се натрапи.

Човек си дава сметка на кого въобще би могъл да се довери.

„Какво да му кажа? Той ще иска да знае защо съм крила истината през цялото това време. Най-малкото, ще започне да се съмнява в думите ми. Дори може да ме презре. Аз бих го направила, ако бях на негово място“ — трескаво разсъждаваше Хиацинт.

Тя успя по странен начин да се погледне отстрани. Видя се потресена и обездвижена от ужас. Не спираше да крачи напред-назад в хола. Стана полунощ и Хиацинт си легна. Обливаха я горещи и студени вълни, но беше твърде зашеметена, за да плаче. Прекара цялата нощ в това състояние.

* * *

На следващата сутрин телефонът звъня два пъти. Първия път се обаждаше Уил.

— Приятелят ти успя да охлади страстите снощи.

— Така е. Странно, друг път не ме е посещавал, без да се обади преди това.

— Разкажи ми за него. Той май е голям образ.

Хай усети по гласа му, че е раздразнен. Това я изненада, защото Уил рядко позволяваше нещо да го ядоса наистина.

— Няма много за разказване. Няма деца, макар че е голям детешар. Много се привърза към Джери и Ема, когато ходеха във Флорида. Любител е на конете и ги накара те също да ги обикнат, което е добре за тях. — Хиацинт се усети, че бърбори прекалено. — Ами това е всичко — заключи тя.

— Той ревнува, Хай. Не му харесаха снимките от Франция и дори не се опита да го скрие. Сякаш не му пукаше дали ще ни засегне. Особено мен.

— Не, не е така. Арни не се интересува от мен. За него не знача нищо. Той има много любовници — певици, изгряващи бляскави звезди, които ходят с лъскави обувки и тонове грим през деня. Той не харесва такива като мен.

— Не съм съгласен. Един мъж има по-ясен поглед върху другите мъже, отколкото някоя жена. Той те иска, Хиацинт, и ако беше твоят тип мъж, щях да имам причина да ревнувам. Но тъй като очевидно не е, много му здраве и прав му път, въпреки че прекъсна забавлението ни снощи.

— Знам, но той наистина е добър човек.

— Добре, а какво ще стане с важния ни разговор? Можем ли да го продължим тази вечер?

Хай не се чувстваше готова. Имаше нужда да остане насаме. Трябваше да измисли как да му каже за всичко — за развода, за децата, за пожара... Имаше куп проблеми, които трябваше да разреши.

— Забравяш, че ще ходя у майка ми за няколко дни и тръгвам този следобед — промълви тя несигурно.

— Нали ще се върнеш бързо?

— Разбира се, че ще се върна възможно най-бързо.

— Докато те няма, аз ще търся апартамент. Искаш ли да се обзаложим, че до другата седмица ще съм намерил страхотно място? Приятно прекарване. Поздрави майка си от мен, както и Ема и Джери. С нетърпение очаквам да се срещна с всички тях.

Арни се обади само пет минути по-късно.

— Искам да се видим тази вечер, Хай — рязко каза той.

Тя не искаше да се срещат и се канеше да му откаже, но той настоя:

— Тази вечер, Хай. Важно е. Ще се видим в девет часа в ресторанта на хотела, в който съм отседнал.

— Арни, притесняваш ме. Случило ли се е нещо?

— И да, и не. Налага се да поговорим.

Поне децата бяха на сигурно място в къщата на Франсин. Явно ставаше въпрос за Уил.

Тя отиде в ресторанта, готова да му се скара веднага заради миналата вечер, но още щом го видя, разбра, че е наистина притеснен, затова не го направи. Гъстата му посребрена коса, винаги грижливо поддържана и сресана на вълни, сега беше разрошена, а марковата му ръчно изрисувана вратовръзка бе накривена.

— Цяла нощ не съм мигнал — уведоми я той, докато заемаше мястото си от другата страна на масата. — Това бе една от най-ужасните нощи в живота ми и не смятам да го крия. — Той махна към менюто и листата с вина. — Поръчай нещо, Хай. Ще поръчам каквото избереш ти. И бездруго нямам апетит. Цял ден не съм слагал в уста нищо друго, освен кафе.

— И аз не се чувствах много добре, Арни. Първо, преди да заговорим за друго, кажи ми защо снощи не спря да обсъждаш онази тема? Сигурна съм, че знаеше какво ми причиняваш, особено когато спомена онова за убийството. Не можех да повярвам, че точно ти го казваш.

— Имаш ли идея как се почувствах, когато приятелят ти показа онези снимки? Направо побеснях. Не можех да се сдържа. Съжалявам, Хай. — Той се наведе напред към нея, на сантиметри от лицето ѝ. Познатите му, дружелюбни очи сега се бяха превърнали в кафеникави студени цепки. — Любовници сте, нали? Бъди искрена с мен.

— Обичаме се — отвърна тя простичко.

Той се отдръпна и подсвирна тихо.

— Точно под носа ми! Аз те чаках, Хиацинт. Не го ли осъзнаваше? Мислех, че сме се разбрали, че сме изградили някаква връзка или каквото там го наричаш.

На светлината на челото му лъсна капка пот. Хиацинт никога не го беше смятала за човек, който може да страда толкова дълбоко. Тя изпита срам и съжаление заради повърхностната си преценка.

— Аз също съжалявам — каза тя с пресекнал глас. — Мислех, че сме само много добри приятели. Никога не съм имала намерение, а и не бих те подвела.

— Знаеше, че сме повече от добри приятели! Не ми казвай, че не си го знаела!

На петия етаж на този хотел, където сега вечеряха, се намираще стая, която изникна в съзнанието ѝ. Можеше да види хубавата дъска на леглото, тапетите на райета и лампите с розови абажури от двете страни. Тогава стоеше на не повече от половин метър от леглото и ѝ трябваша не повече от петнадесет минути, за да легне на него. Телата им бяха разгорещени и изпълнени с желание, а гърдите ѝ бяха оголени. Естествено, че знаеше, че са повече от добри приятели!

— Ти така и не ми даде да разбере — каза му тя неловко.

— Видях колко объркана беше и ти дадох време да се съвземеш от неприятностите, които те сполетяха. Трябваше да мислиш за децата, за работата си и за онази история.

Онази история.

В другия край на ресторанта млад мъж свиреше на пиано евъргрийн от 30-те години. Някой на съседната маса тананикаше песента. Някъде изпука коркова тапа. Дали някой от посетителите на този прекрасен ресторант дори можеше да си представи какво е да преживееш нещо като „онази история“? Мислите на Хиацинт вече се бяха отдалечили от Арни, но тя се върна към действителността и повтори:

— Съжалявам. Никога не съм имала намерение да те подвеждам. Повярвай ми.

Когато им сервираха вечерята, той лапна една хапка и остави вилицата пред себе си, като заяви:

— Всъщност след като твоят приятел заговори на онази тема, аз умишлено продължих да я обсъждам. Исках да знам как би постъпил

той с теб, ако не дай си боже някога разбере.

— Някога? Та аз трябва да му кажа. Проблемът е, че не знам как да го направя или по-скоро нямам смелост.

— Наистина ли искаш да се омъжиш за него, Хай?

— Да. О, да!

— Дяволите да ме вземат! Само това мога да кажа. Дяволите да ме вземат. Не мога да го проумея. С теб и децата бяхме толкова близки. Знам, че не съм като него, Хай. Той е привлекателен. Не че аз не съм, но той е по-близо до твоята възраст. Познавам типа мъже като него. Те си падат по първокласна музика и книги и други такива неща, които и ти харесваш. Но аз също бих направил всичко това, за да ме пожелаеш. Повярвай ми. А и от мен нямаш никакви тайни. Виждаш ли? Боиш се да му кажеш, и с право. Внимавай, Хай.

— Какво искаш да кажеш? — извика тя, стресната от натъртването.

— Искам да кажа — отвърна той, снижавайки глас съзаклятнически, — че на него няма да му хареса. Чу мнението му за случая с техния магазин. Ще се разколебае или може би ще се побърка от страх. Той има семейство, нали така? Ще го сподели с някого, на когото има доверие. Ще поиска съвет и ще го получи. Повярвай ми. Запомни думите ми, Хай. Умея да предвиждам действията на другите. Никой не може да ме заблуди.

Това беше вярно. Арни наистина имаше тънък усет към хората. Въпреки това тя му отвърна смело:

— В такъв случай ще се омъжа за него, без да му казвам истината.

— О, не — намръщи се Арни. — Така няма да изкарате много време. Хората не могат да живеят заедно и да пазят в себе си такава тайна. Тя ще те измъчва. Всеки път, когато го погледнеш или го докоснеш, докато лежите в леглото, ще чувстваш, че е трябвало да му кажеш. И какво ще стане после? Мислиш ли, че някой мъж би оценил такъв дяволски подарък малко след като е сложил халка на пръста ти? Какъв брак мислиш, че ще имаш след това? Въобще смяташ ли, че ще излезе нещо? Още един развод ли искаш? При това и тайната ти ще бъде разкрита. А веднъж щом е разкрита, няма да има връщане назад. После скъпо платената ти работа, доброто ти име, децата и всичко останало ще отиде по дяволите. По-добре си така, Хай. Казвам ти го,

защото не съм вчерашен. Приятелчето ти Уил също не е. Той се издига в обществото и не се нуждае от бремето на неприятностите ти.

— Престани! Не знаех, че можеш да бъдеш толкова жесток! — Тя повиши тон гневно. Въпреки това, когато извади кърпичка, за да избърше сълзите си, Арни извърна поглед. Той притежаваше необичайна тактичност, въпреки прямотата си.

„Защо те обичам? Защо ме обичаш?“ — пееше човекът на съседната маса. Останалите се смееха.

Хиацинт гребна с вилицата от картофената салата. Искеше да си е у дома, на тъмно, завита презглава с одеялото. Имаше нужда от Уил. Но не точно сега или поне не и докато не се появише светлина в тунела. Обърканите ѝ мисли се лутаха в главата ѝ.

— И в двата случая не е лесно — отбеляза Арни. Тя не успя да разбере думите му, докато той не продължи: — Не ми се щеше да ти го казвам, но точно сега трябва да мислиш и за друго, освен за любовта. Децата не са щастливи. Настъпиха някои промени.

— Какво е станало? — прошепна тя.

— Джералд имаше гостенка цяло лято — една от неговите певици, изгряващи звезди, или както там ги наричат. Тя не се разбира с децата, може би защото те не я харесват. Тя ангажира изцяло вниманието и свободното време на Джералд и така му остава по-малко време за децата. Например той играе тенис с нея, а не с Джери. Не съм психолог, но ще ти кажа какво мисля аз. Преди няколко седмици се скараха жестоко заради Чарли, кучето. Тя го ударила, а Ема подивяла и ударила нея. Тогава Иърийн — това е нейното щуро и измислено име, или може би беше Арвийн — та тя зашлевила Ема и Джери ѝ налетял. После настанала бъркотия. Разбрах за това от детегледачката, която вече напусна работа. Както сама каза, идвало ѝ в повече.

— Арни, защо не ми каза по-рано?

— Каква полза щеше да има от това? Какво би могла да направиш? Това не е малтретиране на деца. Не можеш да уведомиш полицията.

Прав беше. Джералд им беше попечител. Тя се беше отказала от правата си и сега седеше безпомощна и безмълвна, докато той вършеше глупости във Флорида.

— Казах на Джералд да намери друга детегледачка. Първата беше неприятна личност, но се държеше добре с тях. Децата искат тя

да се върне, но жената вече е започнала работа другаде. А освен това, изглежда, че „звездата“ ще остане за известно време. Джералд се е привързал към нея като жена към някое бижу, което носи дори и на плажа — изкиска се язвително Арни. — Е, и аз съм бил на неговата възраст, но вече научих доста и търся в жените качеството, а не блясъка.

Хиацинт обмисляше трескаво създалата се ситуация. Ядът ѝ към Арни се бе изпарил.

— Арни — умолително се обърна тя към него, — досега се държеше толкова добре с тях, като истински баща. Не можеш ли да се обадиш на някоя агенция и да намериш друга детегледачка? Ти знаеш от какво имат нужда децата. Ще го направиш ли?

— Всъщност те не искат друга детегледачка, Хай. Искат теб. Искат майка си. Така ми казаха. Когато ги водя на езда или да потичаме, ние си говорим. Нямам намерение да те наскърбявам, но ми се ще да знаеш истината.

— Какво да направя? — изплака тя толкова жално, че сервитьорът, който се бе приближил, за да долее чашите им с кафе, се сепна.

— Не знам. Твърде много ти се събра. Ако беше във Флорида с мен, със сигурност щях да повлияя на Джералд. Дори щях да го притисна малко. С него се разбираме добре, а и делим общи пари, договори, недвижими имоти и ипотечи.

Хиацинт разбираше, че ѝ предстои да извърви дълъг път към децата и към Уил, и я очакваха препятствия, които не знаеше как да преодолее. Тя стоеше срещу Арни, занемяла. Очевидно и той вече нямаше какво да добави.

— Тази седмица ще ходиш ли у Франсин? — обади се той най-накрая.

— Не смятах да ходя преди четвъртък, но се налага да тръгна по-рано. Бих заминала и тази вечер, ако вече не беше толкова късно.

— Защо не поговориш с майка ти? Тя може да измисли нещо.

Хиацинт поклати глава.

— Не, тя преживя много тежко загубата на татко. Франсин си има достатъчно грижи. Не искам да я съсипя.

— Нямах предвид да ѝ разкажеш за пожара. Нали не си го помисли?

— Разбира се, че не.

— Имах предвид да ѝ разкажеш за децата. И за теб и Уил. Попитай я какво мисли.

На Хиацинт ѝ стана ясно, че Арни искаше Франсин да му помогне. Тя го хвана за ръцете и му каза от цялото си сърце:

— Едва ли бих могла някога да ти се отблагодаря за всичко, което правиш.

— Няма нужда, Хай. Просто не забравяй, че винаги ще бъда до теб. Ако някога паднеш, аз ще съм до теб, за да те вдигна.

* * *

Арни се оказа прав за децата и Хиацинт го разбра скоро след като пристигна в дома на Франсин. Те бяха довели и кучето Чарли и първото нещо, което ѝ разказаха, бе как Арвийн го беше ударила.

— Мамо, тя искаше да убие Чарли! — възмущаваше се Ема. — Но знаеш ли какво ще сторя, ако го направи? Аз ще убия нея. Ще си купя голяма пушка и ще ѝ пръсна главата, като онези момчета, които видях по телевизията.

Разкривеното ѝ от справедлив гняв лице се стори на Хиацинт като чуждо. „Всеки път, когато я видя, имам чувството, че не я познавам, и не защото е пораснала. Преживяванията и емоциите оставят следи“ — мислеше си Хиацинт. Точно в този момент Ема изглеждаше така, както би изглеждала след около четири-пет години — отмъстителна, със стиснати устни и присвити очи. Момиченцето продължаваше да стои със свити юмручета.

— Сигурна съм, че не е искала да нарани Чарли — опита се да я успокои Хиацинт. — Най-вероятно после е съжалила, че го е ударила. Понякога хората си изпускат нервите и после осъзнават, че са сгрешили.

— Тя не съжаляваше. Ти дори не я познаваш. Откъде знаеш, че е съжалявала?

— Тя е кучка — оповести Джери.

— Какво каза? — извика Франсин. — Десетки пъти ти повторих тази седмица да не използваш тази дума.

— Всички я използват. Ти си старомодна като всички баби. Другите хора използват думата „кучка“ — разкикоти се Джери. Той остана толкова доволен от остроумието си, че подскочи от стола и разпиля пъзела, който нареждаше.

— По дяволите! По дяволите! — запроклина той. — Мамка му, работя по това проклето нещо, откакто пристигнахме тук, и виж сега какво стана.

Франсин мълчаливо погледна Хиацинт със съчувствие. Дъщеря ѝ беше смаяна: не можеше да се начуди как Джералд, с присъщата му педантичност и благоприличие, е позволил Джери да използва такъв език. Наложил ѝ се да употреби двете думи, които се стараеше да избягва най-много, за да попита сина си дали „баща му“ го е чувал да говори така.

— Той не може да ми попречи — засмя се Джери. — Арвийн говори още по-лоши неща, мамо, но той и на нея нищо не може да ѝ каже, защото тя е шефът. — Веднъж започнало по темата и виждайки, че има слушатели, момчето продължи: — И знаеш ли защо е така? Защото има големи цици.

— Големи цици?

— Да. Ей такива — добави Джери с разбираща, цинична усмивка и показа с жест какво имаше предвид.

Нещата ужасно се бяха объркали. Двете жени се втрениха една в друга, сякаш се питаха взаимно какво трябва да направят. Може би трябваше да игнорират забележката и да не правят нищо за момента. В днешно време момчетата на неговата възраст бяха доста отракани. Те постоянно виждаха и чуваха неща, които майките им не харесваха. От друга страна, трябваше ли да допуснат улицата да нахлуе в дома им и да диктува живота им? „Тази Арвийн не трябва да става модел за подражание на *моите деца*“ — мислеше си Хиацинт. Повтори си наум това безброй пъти.

Кучето се изправи, отръска се и отиде да легне в краката на Ема. При вида на милото малко животинче с козина като коприна Хиацинт се разчувства неимоверно. Изглеждаше наивно и доверчиво и много уязвимо за всяка жестокост, която можеше да го сполети. Приличаше ѝ на Ема.

— Днес не сме водили Чарли на разходка. Сега е добър момент да го изведете навън — предложи Франсин.

„Ако са се държали цяла седмица така, Франсин сигурно е изтощена, но никога не би го признала“ — помисли си Хиацинт. В съзнанието ѝ изплува блед спомен за дома, в който бе израснала. Спомни си Франсин, която с жизнерадостен глас укротяваше пълна стая с момчета — нейните трима синове и съседските деца. Припомни си апетитния аромат на печено на скара месо и любимата музика на Джим, която се носеше от другия край на стаята. Отгледана с много любов, Хай бе имала безгрижно и спокойно детство. Тогава, разбира се, не бе съзнавала колко е щастлива.

— Да тръгваме. Сложете каишката на Чарли и да отидем до горичката. Там е много красиво — опитваше се тя да звучи ентузиазирано. — Има едно езерце, в което като малка наблюдавах жабите.

Ема и Джери преливаха от енергия и се втурнаха през глава напред. Гората наистина беше красива, тиха и сенчеста, през клоните на дърветата около езерцето, където Хиацинт бе седяла на един дънер като дете, се процеждаха лъчите на слънцето.

— Седнете и не мърдайте — нареди тя. — Може и да видим някоя жаба.

Няколко минути по-късно нито една жаба още не се беше показала и Хиацинт търсеше начин да задържи вниманието им. И двамата губеха търпение и не ги свърташе на едно място, а майка им отчаяно се нуждаеше да прекарва време с тях насаме. Изпитваше нужда от близостта им.

— Знаете ли откъде идват жабите? — започна тя. Когато никой не отговори, продължи ентузиазирано: — Излюпват се от яйца, също като пиленцата.

Говореше високо, с нервен и прекалено въодушевен тон. Искаше да им е приятно в нейната компания и един ден, когато си спомнят детските години, да кажат: „Отидохме с мама в гората и тя ни разказа за жабите...“.

— Точно така, като пиленцата — продължи Хай, — но не съвсем като тях, защото техните яйца приличат на малки зрънца, които жабите снасят през пролетта върху клонки или листа във водата.

Децата отново не реагираха на думите ѝ и тя реши да им разкрие факт, който можеше да им се стори по-интересен.

— Знаете ли, че някои жаби могат да се катерят?

— Не е вярно — отвърна Джери.

— Вярно е. Дори ги наричат дървесни жаби, защото живеят по дърветата и в храстите. През пролетта се чува хубавото им звучно квакане и това означава, че зимата вече си е отишла.

— На кого му пука?

— Не е ли странно, че могат да се катерят? — продължи Хиацинт, решила, че е по-добре да не обръща внимание на реакцията на сина си. — Не се ли чудите как го правят? Имат малки възглавнички на пръстите си, с които се закрепят. Другите жаби ги нямат.

Ема измърмори, че ѝ е омръзнало да седи, затова Хиацинт се изправи и ги поведе обратно към дома. Тишината в гората се нарушаваше единствено от шумоленето на листата под стъпките им.

— Вижте! — извика Ема. — Чарли е налапал нещо! Ще се задави.

— Това е просто жълъд, мила, и той няма да го глътне. Катеричките ги ядат, а не кучетата. Остави го да си поиграе с него.

Хиацинт направи още един решителен опит да разведри обстановката и мило каза:

— Знаете ли, че ако посадите жълъд в земята, един ден от него ще порасне дъб като онзи там, два пъти по-висок от къща.

Джери тихо измърмори нещо, несъмнено някоя грубост. С това той отиде твърде далече и Хиацинт изпита отчаяние. Сигурно и Джери се чувстваше зле. Тя го придърпа към себе си, въпреки съпротивата му.

— Каж ми, защо си толкова нещастен днес? — попита Хай нежно. Той поклати глава, но тя настоя: — Ядосан си, защото си нещастен. Няма ли да ми кажеш защо?

— И аз съм нещастна — извика Ема и започна да подсмърча.

Моментът беше тежък и за тримата. Усещаха някакво дълбоко и трудно за изразяване чувство, което стоеше помежду им.

— Да не е заради Арвийн и Чарли? — попита Хиацинт, макар да знаеше, че има и друго.

— Там вече не ни харесва — изтърси Ема. — А Теси казва, че си лоша майка и ти наистина си такава. Не ни позволи да останем в нашата къща, а аз харесвам моята стая и къщата за кукли.

Как можеше да им разкаже какво всъщност се бе случило? Трябваше да обясни, че къщата за кукли беше вградена и не можеше да я вземе и че не трябва да вярват на Теси. Хиацинт си помисли, че тази

мрачна особа трябва да беше отлична готвачка, иначе Джералд, който наема само красиви хора, не би държал такава начумерена жена в къщата си. Всичко беше толкова сложно, че Хай не знаеше откъде да започне.

— Мама вече не притежава онази къща — поправи сестричката си Джери. — Не знаеш ли къде живее вече? В Ню Йорк, в апартамента, където отседнахме, а тя ни заведе да видим динозаврите и после ядох омар за вечеря.

— Ами тогава искам и аз да живея там завинаги — протестираше Ема. — Искам.

Постепенно и тактично Хиацинт се опита да стигне до същността на проблема.

— Не ви ли харесва вече училището? — попита тя. В действителност искаше да ги попита: „Не ви ли харесва при баща ви и не се ли разбирате вече с него?“.

— Преместиха ни в ново училище. Дори не сме ходили още там. Ще трябва да стоим по цял ден. После Теси ще слага Ема да спи, защото вече нямаме детегледачка. Аз си лягам сам и не ми трябва детегледачка. Достатъчно съм голям — отвърна Джери.

„Вече минаха почти четири години. Времето лети, докато аз стоя на едно и също място“ — каза си Хиацинт.

— Няма ли да ви намерят друга детегледачка?

— Татко ще наеме някой да стои при нас в събота и неделя, да ни води на разходка и други такива. Той винаги е зает.

— Заради Арвийн ли? — не се стърпя да попита Хиацинт.

— Да. Не само заради нея. Когато не е на работа, ходи на други места — на купони с момичета, на яхти и други такива, както казва Брус.

— Кой е Брус?

— Мой приятел. Все забравяш имената на приятелите ми. Съседи сме. Но той живее с майка си, а не като нас. Баща му не струва и той го мрази.

— Това е много тъжно. Хората се нуждаят и от баща, и от майка. Не трябва да мразите баща си и се надявам, че не е така — бързо рече Хиацинт.

— Не го мразим, но вече не ни е забавно. А и не ми харесва да съм единственият, който не живее при майка си. Е, има още един, казва

се Дони, но при него е различно, защото майка му е умряла. Но ти не си.

— Защо тогава не живеем при теб? — попита я Ема. — Можеш да дойдеш при нас. В къщата има много място.

— Не може там, глупачке — отговори раздражено Джери. — Татко вече си има друга жена. Да не мислиш, че му трябва две жени? А дори и да беше така, той не иска мама — заключи през смях той. — Не гледаш кабелна телевизия, иначе щеше да го знаеш.

Хиацинт спокойно го попита кога е гледал кабелна телевизия.

— През нощта, когато татко излиза, а Теси си стои в стаята. Понякога ставам и гледам, защото е забавно.

Майка му опита да запази самообладание. Арни трябваше да се погрижи за това. Той със сигурност можеше да го направи.

— Това не е добре за теб, Джери — промълви тя тихо. — Наистина искам да не го правиш повече.

— Не живея при теб, така че не съм длъжен да ти се подчинявам.

— Не бъди жесток към мен, Джери.

— Не, ти си жестока. Би трябвало да ни позволиш да живеем в апартамента ти. Можем да ходим да гледаме динозаврите, да се пързалияме със ски и други такива.

Хиацинт беше хваната натясно. Тя направи опит да се измъкне:

— Сега се налага да работя.

Ема се нацупи.

— Не е необходимо да шиеш рокли. — После, без никаква връзка, тя подхвърли още едно обвинение: — Дори не идваш на езда с нас.

— Защото не мога да яздя — отвърна Хиацинт със слаб глас.

— Чичо Арни може да те научи. Той постоянно казва, че иска да го направи.

— Добре, следващия път, когато дойда да ви видя, ще взема първия си урок.

— Обещаваш ли?

— Да.

— А обещавааш ли, че ще дойдеш да живееш с нас в къщата във Флорида?

— Казах ти, че не може... — започна да вика Джери, но Хиацинт го спря:

— Стига толкова обещания за днес. Първо, ще дойда да поюздя с вас и...

Ема избухна в сълзи.

— Ти не ме обичаш — хлипаше тя. — Не ме обичаш, не ме обичаш...

Бяха се върнали до езерцето с жабите. Хиацинт приседна на един пън и разтвори ръце.

— Елате и седнете тук, до мен, от двете ми страни. Искам да ви кажа колко много ви обичам. После всички ще се почувстваме по-добре.

— Струва ми се, че и ти плачеш — отбеляза Джери.

— Само малко.

— Аз не плача. Момчетата не плачат. — Гласът му секна.

— Кой ти каза?

— Татко.

Типично за Джералд, той се опитваше да накара Джери да се придържа към неговите представи за перфектност.

— Баща ти греши. Момчетата също могат да плачат, когато трябва — каза твърдо тя.

— Няма да се налага, ако ни вземеш да живеем при теб.

— Ще се опитам. Съгласни ли сте сега да се върнем вкъщи и да си направим заедно торта за вечеря?

— Ти не обеща. Само каза, че ще опиташ — отбеляза Ема с присъщото ѝ упорство.

— Ще го направя.

Хиацинт просто искаше да излезе от създалата се ситуация, но децата не разбраха. Тримата се запътиха към къщата на Франсин. Хиацинт се молеше Господ да ѝ прости за лъжата, но друго не можа да измисли.

* * *

— Седмицата беше тежка — заключи Франсин, докато разговаряха и пиеха кафе. Джери и Ема си бяха легнали вече.

— Съжалявам, че не успях да прекарам повече време с вас, но неочаквано ми се струпа много неотложна работа.

— Не се оплаквам, Хиацинт. Имах предвид, че на децата им беше тежко. Притеснена съм от това колко са се променили. Опитах да разбера какво става, но не успях да измъкна много.

Хай сметна, че няма смисъл да разказва на майка си за проблемите на децата във Флорида. Това само щеше да събуди звяра в нея. След впечатляващия дебют на Хиацинт Франсин бе престанала да я тормози относно причините за позорния развод. Сякаш изпитваше страхопочитание пред изненадващия триумф на дъщеря си.

Тази вечер обаче Франсин нямаше да я щади, защото нервите ѝ бяха опънати до краен предел.

— Нещата изобщо не са наред с децата. Потайни са, нямат настроение и на моменти се държат невъзпитано, а после съжаляват. С една дума, трябва да се направи нещо по въпроса.

— Можеш да си сигурна, че ще се заема с решаването на проблема.

— Не мога да бъда сигурна в каквото и да било — отвърна ѝ рязко Франсин. — Нищо не ми казваш. Четири години ме държиш в неведение. Безобразие! Не ми ли вярваш? На мен? Не знаеш ли, че бих се борила за теб, за синовете и за внуците си до последния си дъх?

— Знам.

— Добре тогава! Има нещо нередно в Джералд, и то дори по-лошо, отколкото подозирах, макар да не го харесах от пръв поглед. Господи, само ми кажи какво точно стана и ще ти намеря най-добрия адвокат в Щатите. Казвала съм ти го поне сто пъти. Никога няма да се справиш сама. Твърде плаха си. Нямаш вина, просто си такава. Не те обвинявам...

— Моля те — промълви Хиацинт и вдигна ръка.

Франсин обаче не се отказваше.

— Толкова се гордея с теб, с успеха, който постигна. Но същевременно съм напълно объркана от тази твоя друга страна...

В съседната стая телефонът иззвъня. Когато Франсин се върна и ѝ съобщи, че се обажда Уил, първата емоция, която Хиацинт изпита, беше ужас. Много неща ѝ се струпаха наведнъж. Тя вдигна слушалката и веселият глас на Уил я изпълни с противоречиви чувства и мисли. Той я уведоми, че е направил невъзможното: беше намерил идеален апартамент в Ню Йорк. Е, струвал много, но там щели да посрещнат старините си и като си поделят ипотеката, щели да се

справят. Разбира се, и тя трябваше да види мястото, за да го одобри, но той бе сигурен, че ще ѝ хареса, защото жилището се намирало само на две пресечки от парка, а това било страхотно заради децата. Той я попита дали е решила в кое училище ще ги запише, тъй като началото на учебната година приближаваше и се надяваше да не са закъснели.

Докато го слушаше, в съзнанието на Хиацинт се въртеше ужасяващият въпрос: „Какво да правя?“.

— Кой е Уил? — попита я Франсин по-късно. — Останах изненадана, а и той ми се стори леко учуден. Попита: „Да не би Хиацинт да не ти е казала за мен?“. Когато отговорих, че не си, той отвърна да те попитам сега, за да ми кажеш колко е хубав.

Ако майка ѝ я беше попитала за него, докато Хай изживяваше идилията в Нормандия, тя щеше да ѝ отговори с радост, а и дори да не ѝ споделеше за връзката им, тя цялата щеше да сияе от щастие. В този момент обаче се чувстваше объркана. Тя прикри въздишката си и започна да разказва за първата си среща с Уил, взаимното им признание в любов и командировката във Франция, където несъмнено бяха осъзнали силните си чувства един към друг. Тя описа външния вид и характера му. Не го представи за холивудски красавец, а като привлекателен и силен мъж. Разказа за начина му на мислене, за интересите му, за това колко разумен, чувствителен, честен и изключително благороден беше и колко мило се държеше, макар понякога да проявяваше упоритост. Хай каза последното с усмивка.

Франсин я слушаше много внимателно. Когато дъщеря ѝ приключи, тя попита:

— Ще сключите ли брак, или просто ще живеете на съпружески начала?

— Мразя този глупав израз, но идеята ми допада. Уил обаче не е съгласен. Той настоява да се оженим.

— А ти не искаш ли?

— Не съм му отказала. Просто нещата ще станат много сложни. Прекалено съм заета.

— Знам, че се притесняваш за Ема и Джери и как ще се впишат в плановете ви.

В гърлото на Хиацинт заседна голяма буца и тя не отговори веднага. След няколко секунди успя да промълви:

— Проблемът не се състои в това. Уил обича децата.

— Той знае ли, че нямаш попечителство над тях?

— Не — отвърна Хай и погледна Франсин в очите. Майка ѝ я гледаше изпитателно, сякаш можеше да прочете мислите ѝ.

— И досега не си му казала? Кога възнамеряваш да го направиш? И какво смяташ да му кажеш?

— Още не знам. Мисля по въпроса.

Франсин добави, че е меко казано ужасена, и възмутено стисна устни.

— Какво има да му мислиш? Нали не възнамеряваш да се омъжиш за него, без да му разкажеш всичко за себе си? Мили боже, ти самата току-що ми сподели колко е благороден! — Гневът на Франсин растеше. — Попитах те какво има да му мислиш?

Точно това каза и Арни... Хиацинт се изправи.

— Трябва да си лягам. За днес си казахме достатъчно. — Тя влезе в резкия тон на Франсин. — Ще говорим пак утре или може би вдругиден, ако мога.

* * *

Както се случи, на следващия ден нямаше време за разговори, защото малко преди обяд Лина се обади да помоли Хиацинт да се върне спешно на работа. Един голям магазин от Средния запад беше продал последната доставена партия, някакви техни важни клиенти бързаха, а трима опитни членове на фирмата бяха в болнични.

— Трябва да хвана следващия влак — обясни Хай на Франсин. — Спешно се нуждаят от мен, а не мога да взема Ема и Джери. Не знам какво да правя с тях, докато съм на работа. Освен ако не дойдеш и ти.

— Не мога да тръгна, докато майсторите не завършат ремонта на покрива. Сигурна съм, че до петък ще приключат и после ще дойда при теб.

— Съжалявам, че трябва да ти ги оставя, докато са в такова унило настроение.

— Когато обичаш някого, приемаш лошото му настроение, нали така? А през повечето време децата се държат мило. Просто са

объркани — въздъхна Франсин. — Бог им е свидетел, че имат достатъчно причини за това.

Хиацинт не можеше да отговори на тези думи, без да поднови разговора от предишната вечер. Затова тя замълча, целуна всички, прегърна Чарли и замина.

Докато пътуваше във влака, а после и през двата натоварени работни дни и безсънни нощи, тя водеше вътрешна борба със себе си. Накрая взе решение, макар да ѝ бе трудно да свикне с него. Трябваше да каже на Уил, че няма попечителство над децата. Нямаше друг избор.

Но това беше само част от проблема. Чудеше се как да отговори на очевидния въпрос „Защо?“. В най-лошия случай той нямаше да ѝ повярва, а в най-добрия, каквото и да кажеше, Уил щеше да се усъмни. Щеше веднага да промени мнението си за нея. Все пак Джералд беше отговорен човек и уважаван лекар. Такъв мъж не би се държал по този начин, ако нямаше основателна причина.

На третия ден, когато Уил се обади, тя още изпитваше безпокойство и несигурност. Звучеше ядосан. Франсин го беше информирала, че дъщеря ѝ се е върнала в града, и той не проумяваше защо тя не му се беше обадила. Хиацинт знаеше, че е глупаво да се оправдава с претовареността си. Тя се опита да го успокои и се призна за виновна, извини му се и не спираше да повтаря, че го обича. Освен това си измисли леко неразположение, което донякъде беше истина, защото на моменти усещаше, че поема дъх с мъка.

Най-накрая Уил се успокои, помоли я никога повече да не го притеснява така, каза ѝ колко я обича и колко му липсва и заяви, че ще дойде на следващата вечер в дома ѝ, за да обсъдят плановете за апартамента и предстоящите промени.

Хай още много се тревожеше за Уил и децата, затова реши да се опита да поспи през нощта, да се настрои положително и просто да остави събитията на естествения им ход.

* * *

В четвъртък Хиацинт си тръгна от работа час по-рано с намерението да се отпусне във ваната и да облече нещо, с което да зарадва Уил, като например костюм на цветя и много оскъдно бельо

отдолу. Днес имаше по-добро настроение. Когато двама души искаха да бъдат заедно и се разбираха толкова добре, както те двамата с Уил, със сигурност можеха да решат и най-трудния проблем, размишляваше тя.

В подобно настроение тя завъртя ключа и влезе в антрето. Оттам съзря Ема, Джери и Франсин, седнали в хола.

— Мамо! Мамо! — извика Ема. — Дойдохме с колата, защото не ни позволиха да качим Чарли във влака.

Хиацинт стоеше като гръмната.

— Но ти каза... ти каза, че ще дойдете в петък! — заекна тя.

— Майсторите довършиха покрива по-рано — обясни Франсин — и нямаше причина да стоим повече там. Джери и Ема с нетърпение чакат да се разходят из града.

Хиацинт толкова се ядоса, че не можеше да събере мислите си. Кучето се хвърли в краката ѝ, Джери спомена нещо за разходка с лодка утре, а Уил щеше да се появи след два часа. Важният разговор, който трябваше да проведат спокойно, сега щеше да се превърне в цирк. Идваше ѝ да изкрещи.

— Нещо не е наред ли? — попита Франсин объркана.

— Просто имах планове за вечерта и сега мисля как да ги променя.

— Донесохме много храна — уведоми я Джери. — Решихме, че може да нямаш достатъчно за нас, затова купихме вкусни неща от магазина наблизо. Взехме голямо печено пиле, а продавачът ми даде да опитам от страхотния сос. Купихме и малко скариди, специално за мен, защото аз ги обичам. Взехме и тези ръжени хлебчета със стафиди. Много ги обичам, а ти, мамо? — Джери явно се превръщаше в чревоугодник. — Когато се преместим при теб, ще мога постоянно да ходя до онзи магазин, нали?

„О, моля те, нека да не започваме пак тази тема, не сега!“ — мислено изстена тя. Хиацинт се престори, че не е чула въпроса му, и тръгна към телефона в спалнята, като каза:

— Трябва да проведе един разговор.

Уил щеше да се ядоса този път наистина и с пълно право. Все пак трябваше да рискува и да измисли някакво извинение. Вероятно щеше да му каже, че следобед се е почувствала внезапно неразположена. Най-правдоподобно щеше да звучи, ако кажеше, че е

настинала и има температура. Нямах да отиде на работа на следващия ден, а когато Джери и Ема си тръгнаха, щеше вече да се е „възстановила“. Тя се засрами от хитрия план, който скрои.

Секретарката на Уил я уведоми, че той току-що бе излязъл. Тя опита да се свърже с него на домашния му телефон, но се включи секретарят и Хиацинт остави съобщение: „Обади ми се веднага щом се прибереш. Не се чувствам добре. Настинала съм и имам лека температура“.

Рядко ѝ се бе случвало да се чувства толкова отчаяна и притеснена. Не можеше да отлага повече. Сега трябваше да действа незабавно. Чудеше се как да обясни на Уил всичко в присъствието на Франсин и децата.

Майка ѝ стоеше на вратата и я гледаше разтревожено, решена да разбере какво става.

— Очаквам Уил — прошепна Хиацинт. — Това е най-лошото, което можеше да се случи. Имах намерение да говоря с него за някои неща и... как да го направя във ваше присъствие? Кажи ми?

— Хайде, хайде. Нали знае, че имаш деца? Не изпадай в истерия. Що се отнася до мен, ще се махна, ако искаш. Ще отида на кино. Няма проблем.

— Не, не. Не е заради теб. О, толкова е сложно! Оставих му съобщение на телефонния секретар. Дано да го чуе!

— Хайде сега да вечеряме и да сложим децата да си легнат навреме. Утре ще ставаме рано, защото ще ходим на разходка с лодка. Кажи им, че очакваш гост и те трябва да стоят в стаята си. Хайде.

Франсин вече беше сложила масата. Купената храна бе наредена на подноси, а кафеварката стоеше на печката. Загрижеността ѝ бе трогателна. „Сега се чувствам толкова уязвима, че всичко би могло да ме разстрои, дори този жест на внимание или някоя по-остра реплика“ — мислеше си Хиацинт.

За нейно щастие, докато вечеряха, никой не я притесняваше. И двете ѝ деца бяха в добро настроение, защото Франсин им бе позволила да се возят на предната седалка на смени и по пътя бяха спрели да обядват пица. Целият разговор преминаваше като далечен шепот покрай ушите на Хиацинт, която стоеше в очакване телефонът да иззвъни. Оставаше само час, а той още не се беше обадил.

— Аз ще разтребя кухнята, докато ти си поговориш с децата — предложи Франсин и с подчертано съчувствие я посъветва: — Да не вземеш да се поболееш сега. Ще видиш, че всичко ще се нареди. Просто им кажи да го поздравят учтиво и после да отидат да четат книги или да гледат телевизия в стаята си. Освен това твоят човек може въобще да не се появи.

„Нейният човек“ обаче дойде и за момент изглеждаше истински изненадан да види Франсин и двете деца.

— Неочаквани гости — обясни му Хиацинт и ги запозна.

Надяваше се на Уил да му стане ясно, че вечерята е в тесен семеен кръг и че е добре да си тръгне по-рано. Тя дори отбеляза, че с тях не се виждат много често и дори един ден е цял празник. Намекът ѝ явно остана неразбран, защото Уил веднага поведе приятелски разговор, който, както изглеждаше, щеше да продължи дълго.

— Сигурно вече сте чували за мен, защото Хиацинт много ми е разказвала за вас и исках да се срещнем — рече той и се обърна към облечените в халатите си деца, които вече стояха мирно на столовете за трапезария. Те бяха отстъпили удобните фотьойли на възрастните.

— Знаете ли как се запознах с майка ви? Тя носеше една хубава рокля с рози, която беше ушила за теб, Ема. Надявам се, че си я харесала.

— Наистина я харесах — отвърна искрено Ема, — но вече не, защото ми е малка.

— Това означава, че си пораснала, което е много хубаво. Обзалагам се, че ако помолиш майка си, тя ще ти ушие още една такава.

— Разбира се, че ще го направя — бързо се съгласи Хиацинт.

Разговорът трябваше да тече гладко и непринудено и да не се допускат дълги паузи на мълчание, за да се поддържа доброто настроение.

Франсин, която следеше много внимателно разговора, се възползва от удобния момент и ловко подметна нещо за неподозирания талант на Хиацинт.

— Тя не беше ушила нито една рокля през живота си, преди да направи тази за Ема. А виж я сега, името ѝ е изписано на етикети.

— Да — рече Уил, — много съм горд с нея. Само не искам да се претоварва.

— Не се претоварвам — запротестира Хиацинт. — Само през последните няколко дни, но нали знаете как е. С каквото и да се занимава човек, винаги има известна доза бързане и от време на време по някой спешен случай. Така стана тази седмица. Но това се очакваше.

— Имам усещането, че в момента си доста преуморена. Всеизвестно е, че напрегнатото ежедневие на хората в Ню Йорк води до изтощение.

— Не, не — възпротиви се отново Хиацинт. — Добре съм. — После внезапно се сети за съобщението, което бе оставила на телефонния секретар на Уил. — Но тъй като го отбеляза, трябва да си призная, че имам лека температура. Може би се разболявам. Не знам. Оставих ти съобщение на телефонния секретар.

— В такъв случай трябва да си легнеш — посъветва я Уил, — щом имаш температура.

— Явно още не я познаваш много добре — засмя се нежно Франсин. — Тя е неуморна. Работи къртовски.

Хиацинт се почувства ужасно неудобно от това, че стана тема и център на разговора. Усмиваше се пресилено, а мозъкът ѝ работеше на бързи обороти. Утре или вдругиден, когато си тръгнеха децата ѝ, вече нямаше да може да отлага разговора. Щеше да се наложи да му каже, че те живеят с баща си. Ако всички млъкнеха, Уил щеше да си тръгне и тя можеше да се оттегли на спокойствие в стаята си. Сигурно щеше да успее да измисли достоверно обяснение.

— Семейството ми не спираха да ми се подиграват — говореше Франсин — и предполагам, че е било доста глупаво от моя страна, но винаги съм обожавала всичко френско. Струва ми се, че французите наистина знаят как да живеят. Така че разбирам какво имаш предвид.

Явно Уил бе коментирал за пътуването им до Франция. Хиацинт побърза да се включи в разговора, за да прикрие притеснението си, и отбеляза, че и на нея ѝ е харесало посещението в Британи.

— Но ние говорим за южните части и за дивите коне в Камарг — рече Уил с изненадано изражение.

— Знам! Искам да кажа, че... искам да кажа... сигурна съм, че си заслужава да се видят, но въпреки това Британи ми хареса най-много.

Тя се зачуди дали неуместната ѝ забележка не изглеждаше прекалено странна и погледна крадешком към Уил. Той, изглежда, се

забавляваше. Това не я учуди, защото Франсин бе интересен, изискан и достоен събеседник. Със сигурност и майка ѝ си прекарваше добре в приятната компания на Уил. „Ако съзнанието ми не беше затормозено, щях да съм щастлива само да ги наблюдавам заедно и щях да се радвам, че си допадат“ — помисли си Хиацинт.

През цялото време Ема и Джери слушаха мълчаливо. Сигурно вече бяха направили добро впечатление на Уил. Ако беше имал съмнения относно това как ще повлияят две непознати деца върху живота му, сигурно голяма част от тях се бяха изпарили. Разчувствана до дъното на душата си от гледката, която представляваха Ема и Джери, тя им смигна и се усмихна.

— Може би господин Милър желае парче сладкиш — предположи момиченцето. — Да му донеса ли, мамо?

— Много съобразително от твоя страна, Ема — засмя се Хиацинт. — Я кажи, ти не искаш ли сладкиш?

— Да — отговори Ема. — Искам фъч, защото той ми е любим.

— Не е ли странно — намеси се Уил, — това е и моят любим сладкиш.

— Сигурно обичате и хлебчета със стафиди — обади се Джери. — Ядохме такива на вечеря. Можем да хапнем и сега от тях, ако искате, господин Милър.

— О, много мило от твоя страна, Джери.

Франсин предложи кафе.

— Ти искаш ли, Уил? Нали мога да те наричам Уил?

— Отговорът ми е „да“ и на двата въпроса. Искам да ми казваш Уил, а кафето ще ми дойде добре с едно от любимите хлебчета на Джери. Подозирам, че имаш добър апетит, Джери. Спортуваш ли достатъчно?

— Много съм добър в тениса, играя като всички футбол и бейзбол, но най-много ми харесва ездата. Имам чудесен нов кон. Голям е и се казва Кинг Чарли, като кученцето ни.

Кучето, което спеше в ъгъла, се събуди, когато всички тръгнаха към трапезарията. Сега то ги последва и легна под масата. Децата поставиха пред Уил почти тържествено чинийка с хлебче и сребърен поднос със сладкиш. Той намираше това за забавно. Погледна към Хиацинт и очите му светеха от радост, сякаш искаше да ѝ каже:

„Виждаш ли? Вече се привързах към децата, и то не защото са твои, а защото са много сладки и мили“.

Докато всички от малката им компания се настаняваха удобно, Хиацинт изпита прилив на топли чувства. Най-неочаквано намери решението на проблема, който я измъчваше.

„Колко е просто!“ — възкликна тя мислено. Всичко, което трябваше да направи, е да каже, че децата искат да са при баща си, защото обичат къщата във Флорида, плажа и свободата. Звучеше логично, защото тя водеше затворен начин на живот заради работата си, но от друга страна, тази откъснатост от света стана причина животът ѝ да рухне почти до основи. Въпреки това не би било добре да се противопостави на желанието им. Като добавеше към това и факта, че тя не беше единствената жена с кариера, която оставя децата си на бившия си съпруг, Хиацинт вече имаше отговор на въпроса. Макар да не ѝ харесваше, поне изглеждаше правдоподобен.

— Трябва да дадем нещо и на Чарли — предложи Ема.

Хиацинт ѝ напомни, че кучето вече беше яло, но Ема настоя:

— Но той много иска! Само една хапка, мамо. Виж колко жално ме гледа.

Уил погледна Хиацинт.

— Дали да не му дадем само една малка хапка?

Най-вероятно умолителният поглед на Ема го бе трогнал. Хиацинт се зарадва неимоверно и се съгласи. Той отчупи парче от хлебчето си, като внимателно махна стафидите, и го подаде на Чарли. Тя с благодарност си помисли, че щяха да се разбират много добре. Наистина щеше да е хубаво.

— Значи и двамата обичате да ходите на езда — продължи Уил разговора. — Майка ви ми показва страхотни ваши снимки. Трябва да си направиш една голяма и да я сложиш в рамка, Хиацинт.

— Чичо Арни ще го свърши — осведоми го Джери. — Той направи снимките. Понякога дори ходим на езда с него, но той е много по-добър от нас. Той прескача препятствия.

— Изглежда, и аз ще трябва да се науча да яздя, за да идвам с вас — отбеляза Уил. — Ти също трябва да вземаш уроци, Хиацинт.

— И чичо Арни все я кара — рече сериозно Джери. — Дори ѝ предложи да ѝ купи хубава, кротка кобила за рождения ден.

— Намирам, че това е един много хубав подарък за рождения ден.

Разговорът ставаше твърде личен. Не бяха казали нищо нередно и Джери се държеше възхитително, но въпреки това Хиацинт се почувства неудобно. Веднъж подхванали темата, тя не можеше да предположи какво би изрекъл синът ѝ поради детската си невинност. Затова отбеляза, че вече е късно, и помоли Джери и Ема да пожелаят лека нощ и да се подготвят за утрешната обиколка на Манхатън с лодка. Те се изправиха покорно.

— Така е, а и трябва да свикнете да ставате рано за училище — добави Уил с почти бащински тон.

— Не толкова рано колкото миналата година — отвърна Джери. — Тази година ще ходим в ново училище.

На ръба на отчаянието, Хиацинт настоя:

— Време е за лягане. Веднага.

Но Ема, която стоеше вече на вратата, не бе довършила:

— Не искаме да ходим в това ново училище. Всичките ми приятели ходят в старото, но татко не ни позволява. В новото ще ни карат да оставаме до пет часа следобед, а аз не искам. В трети клас съм и съм достатъчно голяма, за да ходя където си пожелаая. — Изведнъж тя даде израз на натрупалото се огорчение и изля мъката си. — Искам да живея тук, а не във Флорида. Искам да остана при мама, но тя не иска.

Всички замълчаха сконфузено. Приличаше на тишината, настъпила след внезапна повреда на някое устройство или машина. Всеки един от тримата възрастни погледна другите двама и отмести поглед.

Сърцето на Хиацинт сякаш бе спряло, но тя проговори първа:

— Достатъчно, Ема. Повече не искаме да слушаме. Казах да си лягате. Веднага.

Франсин милостиво се изправи и се зае с децата, оставяйки Хиацинт насаме с Уил. Двамата стояха изправени и се гледаха в очите. Нейното лице бе пламнало, а по неговото се четеше объркване и шок. Хай не можеше да разбере дали е ядосан. След няколко минути той проговори:

— Не се чувстваш добре и сега няма да те задържам. Отиди при децата си. Радвам се, че се запознах с тях.

Хиацинт го изпрати до асансьора и се опита да намери подходящи думи.

— Не разбираш. Всичко е много сложно. Имах намерение да ти обясня тази вечер, но те дойдоха неочаквано. Това е дълга история. Като ти разкажа, ще видиш, че...

— Да — отвърна той тихо. — Ще поговорим. Налага се.

Асансьорът спря, Уил се сбогува и влезе в него. Дочу се леко бръмчене, докато асансьорът слизаше надолу.

— Какво ти каза? — попита я Франсин разтревожено.

— Нищо. Защо ги доведе тук, без да ми се обадиш предварително?

— Ужасно съжалявам, но никога не съм предполагала, че ще стане така. Няма нищо необичайно в това да закарам децата на дъщеря ми в дома ѝ, нали? Имах ключ и влязохме, това е.

— Но при тези обстоятелства... — изплака Хиацинт.

— Какви обстоятелства? Имаш толкова притеснен вид, че сърцето ми се свива. Не ми се ще да ти го казвам, но всичко е заради абсурдните ти тайни и тази налудничава странна ситуация и... О, Хиацинт, не знам какво да мисля! Ами Уил? Какво ще стане? Наистина ли мислиш, че можеш да продължиш да живееш така?

— Не. Може ли да не говорим за това точно сега? Имам намерение утре да прекараме с децата един хубав ден, преди да си тръгнат, и не искам очите ми да бъдат зачервени от плач. Трябва да си лягам.

— Добре, скъпа — отвърна Франсин. Раздразнението ѝ бе преминало в тъга. — Почини си. Поспи.

Така измина още една нощ.

* * *

— Всички ли си тръгнаха? — попита Уил, когато влезе.

— Да, майка ми се върна в провинцията, а децата...

— ... се върнаха при баща си?

— Да. Слушай, нека ти обясня всичко, така че да ме разбереш.

— Вече разбирам. За нищо друго не съм мислил, откакто си тръгнах преди две вечери. Осъзнах, че си ме лъгала през цялото време.

Само не разбрах защо.

Изпълненият му със съжаление настоятелен поглед улови този на Хиацинт. Тя не знаеше как да започне и с мъка промълви:

— Не е точно лъжа. Признавам си, че избягвах да ти кажа цялата истина, Уил, и...

— Съобщението, което ми бе оставила на телефонния секретар, не беше ли поредната лъжа? Когато се прибрах, го чух. Казваше, че си болна и имаш температура.

— Казах го, защото те се появиха без предупреждение, а аз исках да се видим с теб насаме.

— Мисля, че се боеше да не би децата да издадат тайната, както и стана.

— Не е толкова просто, Уил. Повечето разводи не са прости. Не знаеш и не можеш да си представиш какво е.

— Тогава ми кажи.

— Бяхме много ядосани. По-точно аз бях ядосаната. Разказах ти за другата жена. Затова, когато той поиска децата и те казаха...

— Не. Това не беше добре. Започна зле. Започни отново — прекъсна я той.

— Когато поисках децата, а аз естествено ги исках, те пожелаха да живеят при него. Родителите ми ги бяха завели веднъж във Флорида и те много харесаха плажа. Поискаха да живеят в къщата на баща си. Нямах намерение да ги насилвам, така че... — Тя млъкна. Говореше абсурдни неща. Как реши, че някой ще повярва на тези измислици?

Уил продължаваше да я гледа съжалително и настойчиво.

— Но те не искат да живеят вече там — отбеляза той.

— Знам, това е ужасното. Аз подписах нещо. Не знаех какво правя, бях толкова объркана и нещастна. Но вече го подписах и не може да се направи нищо по въпроса.

Тя замълча. Такива думи би изрекъл само идиот, а не жена, която беше достатъчно интелигентна, за да спечели половин милион долара през последната година.

— Сигурно знаеш, че документи за развод, подписани в тежко емоционално състояние, могат да бъдат преразгледани. Освен ако не е било съдебно разпореждане. Такова ли е?

— Не, беше просто споразумение между мен и Джералд.

— Може да бъде преразгледано. Трябва да възбудиш дело.

Хиацинт отново се сблъска с непробиваемата стена. Издигаше се пред нея, мрачна и каменна. Хваната натясно, Хай направи пауза, събра върховете на пръстите, успокои мислите си и се опита да говори разумно и спокойно.

— Няма да стане. Поинтересувах се. Трябва да докажа, че съм била напълно неадекватна, когато му отстъпих попечителството. Никой няма да повярва. Между другото, това е още една от причините, заради които е по-добре децата да останат при баща си. Както знаеш, аз работя много.

Уил не отговори. Без дори да поглежда към него, тя знаеше, че я наблюдава изпитателно. Хиацинт беше сметнала, че ще изглежда глупаво, ако облече обичайния копринен халат, който обещаваще страстна нощ. Бе подбрала дрехите си внимателно, за да излъчва достойнство. Носеше обувки с високи токове и каишка около глезените, а на ушите ѝ блестяха малки диамантени обеци. Това едва ли можеше да убегне на критичния и пронизателен поглед на Уил. Тя го познаваше прекалено добре. Или може би не достатъчно добре. Той почукваше с ръка по дървената облегалка на стола, когато заговори:

— Не става, Хиацинт. Не можеш да ме убедиш. Каква е истинската причина той да получи това, което е искал? С какво те заплаши?

— Да ме е заплашил ли? Не, не! Той обича децата, а те искаха да са при него. Предполагам, че обичат къщата на плажа повече, отколкото мен — добави тя тъжно и каза с непринудена усмивка: — Не исках да кажа точно това. Просто те са деца и там се забавляват повече, отколкото тук. Затова, въпреки че ме заболя и продължавам да страдам, правя това, което е най-добре за тях.

— Значи става въпрос за майчина саможертва. Колко трогателно!

— Моля те, Уил, няма нужда да бъдеш саркастичен. По една случайност ти казвам истината.

— Не, Хиацинт. Това не е истината, ако въобще някога е било. По-добре измисли нещо друго. Чу какво каза Ема точно в тази стая. Те искат да са с теб. Ти защо не искаш?

Хиацинт се припоти. Въртяха се в омагьосан кръг и тя му го каза, протестирайки:

— Караш ме да повтарям. Знаеш, че работя до късно, а се налага и да пътувам. Обясних ти го само преди минута.

Уил поклати глава.

— Нещо не се връзва в историята ти. Всичко е толкова тъжно... Не мога да повярвам, че седя тук и слушам това. Нито че изричам тези думи. И всъщност кой е този Арни? Не ми харесва. Като го слуша човек как говори, ще рече, че той е баща на децата ти. Защо се срещате редовно? Какви са тези скъпи подаръци, тази кобила? Ама че подарък! Не е като да подариш шоколадче на някой.

— Първо, не съм приела да ми купи кобилата. И второ, още в Париж ти обясних кой е той. Не ми казвай, че ревнуваш от Арни.

Секунда по-късно тя осъзна, че не трябваше да казва тези думи, защото той прозря намерението ѝ.

— Опитваш се да смениш темата, но това няма да стане. Да, твоят така наречен приятел Арни е част от тази лъжа и докато не ми кажеш всичко, не можем...

Той се изправи и застана до прозореца, а тя го последва. Навън животът кипеше. Пищяща линейка си проправяше път сред колите, автобусите се движеха бавно покрай тротоарите и приличаха на огромни пчели, а пешеходците притичваха през улицата, преди да светне светофарът. Никой не подозираше какво се случва в тази стая и че сърцето ѝ, както и това на Уил, щеше да бъде разбито. А и никой не се интересуваше от проблемите им. Обзе я парализиращ страх. Имаше усещането, че се е загубила насред океан или джунгла и не може да намери пътя. Чуваше тежкото дишане на Уил. Тя облегна глава на рамото му и умоляващо продума:

— Обичам те, Уил. И ти ме обичаш. Другото има ли значение?

Той не помръдна, нито я прегърна. Когато ѝ отговори, сякаш говореше на въздуха или на улицата под тях:

— Помниш ли, когато ти разказах за връзката си с омъжената жена? Направих го и защото не исках да ме мислиш за светец. Бог ми е свидетел, че не съм такъв. Държах да съм честен пред себе си, да не крия нищо и да нямам тайни от теб. Не можем да живеем заедно в къща, в която килерът е заключен, а само един от двама ни има ключ за него. — Той се отдръпна и я погледна право в очите. — Сега разбирам защо никога не говореше за децата си. Намирах го за странно и въпреки това, когато ми даде някакво обяснение, аз го приех. Но тайните станаха прекалено много. Дори лъжата, че си болна — добави той с неочаквано презрение. — Искала си децата ти да бъдат щастливи,

затова си позволила да живеят при мъжа ти. Очакваш ли да повярвам на някоя твоя дума?

Въпреки че той не се бе доближил до нея, тя се дръпна назад, защото се почувства беззащитна.

— Бившият ти съпруг е уважаван в обществото лекар. Не изключвам, че може и да е негодник, но въпреки това никога не би се възползвал от предимството над тебе, ако не бе наясно, че ще му се размине и че не си способна да му попречиш. Какво криеш от мен, Хиацинт? — повиши тон Уил.

Стори ѝ се неимоверно висок, а очите му горяха яростно. Тя още не можеше да промълви дори дума и само отмести поглед.

— Какво криеш? — повтори той.

— Нищо — успя да промърмори тя толкова тихо, че Уил се наведе, за да я чуе. — Казах ти това, което можах, а ти не искаш да ми повярваш.

Острият му слух долавяше всяка сричка.

— Кое то можа? Значи има и неща, които не можеш да ми кажеш. „Помогни ми, Боже!“ — помоли се тя мислено и тихо каза:

— Моля те.

Стори ѝ се, че очите му се навлажниха, но тъй като и нейните бяха премрежени от сълзи, не можеше да бъде сигурна.

— Не разбираш ли, че не можем да продължаваме така? Няма бъдеще за двама души, които не са искрени един с друг от самото начало.

Тя понечи да каже нещо, но от устните ѝ не излезе нито звук.

— Няма ли да кажеш нещо? — попита я Уил.

— Моля те — повтори тя.

Хиацинт се почувства замаяна, имаше чувството, че бе загубила всичките си сетива. Въпреки това усети, че той си тръгна, затвори вратата и след него остана само тишина. След доста време тя се приближи до прозореца отново и погледна надолу. Светлините бяха пуснати и нощта обгръщаше града като топло одеяло. Тя имаше нужда от въздух. Искаше да отвори прозореца и да се хвърли надолу. След колко ли секунди щеше да се стовари на паважа? Можеше да скочи в нощта и повече да не усеща нищо.

В този момент се осъзна. О, Джери! О, Ема! Тя се обърна с гръб към прозореца и се върна в стаята, където лежа сама в тъмнината.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

„Скъпа Хиацинт,

Това е най-болезненото писмо, което ми се е налагало да пиша. Това е най-тъжният момент в целия ми живот. Чудех се дали и за теб е така и стигнах до заключението, че не би могло да е, защото, ако беше, щеше преди седмици да направиш единственото нещо, което исках от теб — да ми кажеш истината за миналото си. Писах ти и говорихме два пъти по телефона и въпреки всичко ти отказваш да го направиш, макар да ти обясних, че без абсолютна честност не можем да продължим живота си заедно. Със сигурност и ти го разбираш.

Аз се отказвам. Трябва да ти кажа това, което се боях да изрека и никога не съм и мислил, че ще ми се наложи. Сбогом. Опитвам се отново да намеря покой и от цялото си сърце ти желая същото.

Уил“

Тези няколко мъчителни изречения бяха изписани с равен почерк върху един лист, който сега трепереше в ръцете на Хиацинт. Тя седеше в осветената от една-единствена лампа стая, а самотната нощ изпълваше апартамента, простираше се на улицата и по целия свят. Светлина, радост, надежда, любов и слънце — всичко това изчезна. Какво ѝ оставаше? Децата, които в действителност вече не бяха нейни? „Блестящата“ ѝ кариера, която вече бе изгубила своя блясък?

— Трябва да си ангажирана — беше я предупредила Франсин. — Работата е противоотровата за разбито сърце.

Майка ѝ се обаждаше по телефона почти всеки ден след онази вечер, в която Уил се запозна с децата и всичко се бе разпаднало. Трябваше да ѝ се признае, че не задаваше повече въпроси. Нямахше нужда да разпитва. Всеки можеше да предвиди какво ще се случи.

Франсин бе предложила помощ, но едва ли можеше да помогне на Хай и говореше банални клишета как тя трябва да се занимава с нещо.

Майка ѝ постоянно беше ангажирана с проекти. В къщата ѝ живееха три колежанки, издържаци се от стипендия. Франсин обичаше да помага на хората, а освен това твърдеше, че момичетата ѝ правеха „добра компания“.

Арни също даде приятелски съвет. След като Хай не бе отговорила на телефонните му обаждания няколко дни, той се беше притеснил и обадил на Франсин, която му разказа за случилото се. Ако не се чувстваше толкова зле, Хиацинт сигурно щеше да се забавлява от факта, че зад утехите му се долавяше известно задоволство от раздялата ѝ с Уил.

Стана полунощ. Тя си напомни, че утрешният ден щеше да бъде много натоварен, защото беше отсъствала няколко дни. Хиацинт остави писмото настрани и угаси лампата.

* * *

— Не изглеждаш добре — отбеляза Лина. През последните няколко седмици изучаваше Хиацинт отблизо и подхвърляше подобни коментари.

И тя беше добронамерена като Арни и Франсин, но никой не можеше да помогне на Хиацинт. За жалост Лина отказваше да смени темата.

— Наистина съжалявам много, мила. Мисля, че двамата бяхте страхотна двойка и си подхождахте идеално.

Хиацинт не знаеше дали трябва да се съгласи или не.

— За щастие той идва рядко тук — продължи Лина. — Вече наистина няма причина да го прави, тъй като ще се срещаме веднъж или два пъти годишно в централния офис. Така няма да ти се налага да го виждаш тук, което, сигурна съм, ще те улесни.

Тя несъмнено очакваше обяснение за случилото се и подробности относно кой кого бе зарязал и защо, но не се очертаваше да разбере много, а и Хиацинт отново бе отправила замъглен поглед към сивото небе зад прозореца. Лина премина към въпроси, касаещи работата.

— Осъзнаваш ли, че досега името ти бе споменато в почти всички водещи списания? В три от тях дори си била на първа страница. Разбираш ли какво постигна?

„Каква полза от това — мислеше Хиацинт. — Всичко е без значение, защото страдам. Чувствам се зле.“

— Точно сега не съм ти от голяма полза — отвърна тя. — Дори си мисля, че може вече и да не ме искаш.

Тъмните очи на Лина се окръглиха и тя извика, удивена:

— Да не те искам? Глупачето ми, не знаеш ли, че би могла да отидеш където пожелаеш? Навсякъде! Не ти ли е ясно? До един час можеш да получиш кредит и да започнеш свой собствен бизнес. Можеш да го направиш, когато решиш.

— Никога не бих си го помислила, Лина. Никога. Ти си човекът, който ми помогна да започна. Не бих ти причинила това.

— Малцина са толкова лоялни, скъпа. Вече няма много хора като теб. Ти принадлежиш към друго време и място. И не си мисли, че те подценявам, напротив. Харесва ми, че въпреки таланта си, си толкова чаровно наивна и чиста по душа.

— Всички казват, че съм наивна — засмя се тъжно Хиацинт.

* * *

На Хиацинт ѝ се струваше, че дните минават много бавно. Лятото си отиваше, но слънцето прежуряше през задушливия смог. После се изляха поройни есенни дъждове, които плющяха по улиците и покривите на сградите и сякаш усиливаха страданието на Хиацинт.

Сега тя се захвана за работа както никога преди. Работеше цял ден и продължаваше да работи вкъщи до късно през нощта. Претоварваше се, защото просто не ѝ оставаше нищо друго.

Един ден ѝ се обади Арни. Не бе идвал в Ню Йорк от вечерта, в която се запозна с Уил. Хиацинт се изненада от радостта, която изпита, когато чу гласа му.

— Здравей, Хай. Аз съм в града. Какво ще кажеш да вечеряме на обичайното място в обичайния час? — попита той ентусиазирано и леко интимно, изпълнен с желание да я види.

Внезапно изпита нетърпение да дойде вечерта, а въображението ѝ рисуваше картина на светлини, топлина, музика и един мъж, едно човешко същество, което *искаше да я види*.

— Ще те взема от работа и ако искаш, ще се разходим по центъра. Става ли?

— Става. В седем без петнадесет добре ли е?

— Много до късно работиш!

— Това е нищо. Дори е рано. Подготвяме пролетното ревю.

Тя седеше на бюрото си, когато Арни пристигна и се спря за момент на вратата, наслаждавайки се на гледката. Той повдигна вежди, искрено изненадан. Стана ѝ ясно, че беше очаквал да види друго. Офисът ѝ беше много по-малък и семпло обзаведен от този на Лина. Въпреки това сигурно изглеждаше впечатляващо заради отрупаното с документи бюро и таблото, където бяха прикрепени снимки и изрезки.

Той я целуна нежно по бузите и след като с бърз поглед обходи помещението, възкликна:

— Еха! Нямах представа, но всичко това е нормално. Нищо не знам за този бизнес, освен че жените са дяволски глупави, за да харчат цяло състояние за един парцал — засмя се той. — Не го приемай като обида. Щом можеш да натрупаш състояние от парцали, дерзай. А това какво е? Това си ти.

На върха на купчината документи се виждаше изрезка от вестник — статия за модата. На снимката се усмихваше един англичанин, който тепърва се прочуваше, една жена от Средния запад, която се занимаваше с плетени дрехи, и Хиацинт.

— Хай, виж тези твои очи! И косата ти! Проклет да съм, ако не прилича на коприна.

„Като коприна — бе казал Уил. — Обичам да я усещам разпиляна по възглавницата.“

— Тук не приличаш на себе си, Хай. Повярвай ми, изглеждаш все по-хубава всеки път като те видя. На какво се дължи това? Да не вземаш някакви специални витамини или нещо такова?

— О, предполагам, че е от много работа — отвърна тя и се засмя насила.

— Известна си и в Канада. Този вестник е канадски.

— Отчитаме високи продажби там.

— Трудно ми е да го повярвам. Господи, още те виждам в онзи ден, когато пристигнахте от Тексас. Джери едва ходеше, а ти самата беше още дете.

— Бях на двадесет и шест.

— Е, това много ли е? Сега също изглеждаш като момиче, но по-добре облечено — ухили се той. Арни се дивеше и жестикулираше, сочейки не само стаята, но и гледката на каменните кули навън, в които започваха да проблясват светлини, стигащи чак до Хъдсън. — Как успя да го постигнеш?

Хиацинт сви рамене в знак на това, че не намираше смисъл да обяснява как е стигнала дотук. Първо баба ѝ я бе научила да шие. Освен това ѝ беше дала блестящ пример как да се справя с трудностите. После Уил ѝ беше посочил пътя... По-добре беше да не мисли за него.

— Умирам от глад. А ти? Да тръгваме, ако си готова — подкани я Арни.

— Готова съм.

Есента беше настъпила и градът бе потънал в жълти и виолетови цветове. Жълти снопове пшеница и хризантеми красяха витрините на магазините. Докато се разхождаха, половината съзнание на Хиацинт бе ангажирано със забележките на Арни, докато с другата половина наблюдаваше внимателно какво се случва около тях. Тя си припомняше картини от миналото — първия Хелоуин и тиквените глави на стълбите, после Деня на благодарността (в тази част на града слагаха пуйките по витрините), коледната украса в червено, зелено и златисто. Тя забеляза, че някой вече се подготвяше за Коледа, като бе изложил чорапчета за камина и стъклени топки. Бързаха за празниците, избързваха във времето, сякаш то бездруго не течеше прекалено бързо! Колко години станаха вече? Отминаваше четвъртата.

А тя всъщност се бе зарадвала, че ще излизат тази вечер. Сега, ако имаше начин да се измъкне по приличен начин от Арни и да се прибере сама у дома, щеше да го направи. Но нямаше как.

— Да, ти си радост за очите — похвали я той и разгъна салфетката. — Да поръчаме и после ще ти разкажа за децата. Трудно е да се говори за някои неща по телефона.

Тя внезапно изпита тревога и напрежение и бързо отвърна:

— Ще поръчам каквото и ти. Не ме интересува какво ще ям. Има ли нещо по-специално около децата? Нещо различно? Понякога звучат добре по телефона, но после пак получавам същите оплаквания, но не мога да направя нищо.

— Няма нищо ново, освен това, че Арвийн вече си тръгна, а на нейно място дойде Бъди.

— Бъди? Да не е момче?

— Не, никак не прилича на момче — засмя се Арни. — Висока е около метър и шестдесет, прилича на манекенка, но е станала певица. Естествена блондинка е, но имаше грозен нос и Джералд го оперира. Сега тя е влюбена в него. Или поне той така казва, но както и да е. Тези дами имат невероятни имена. За бога, що за име е Бъди?

Хиацинт усети тежест в гърдите си, която сякаш я повлече надолу и тя се отпусна на стола. Това беше толкова дългопробно и противно! А Джералд не се свенеше да го прави пред децата си!

— Но тя е добра и се разбира с децата. Така че няма за какво да се притесняваш.

Последва мълчание, по време на което Арни съобразително избягваше да поглежда към нея. Той се зае да маже с масло едно хлебче и заговори отново:

— За поред път ще ти кажа да не си мислиш, че Джералд не се грижи за децата. Той много ги обича, но е прекалено зает с други... други неща. Освен това, разбираш ли, те вече не са онези сладки дечица. Жените вече не се спират, за да се порадват на Ема или Джери, както правеха, когато и двамата бяха пременени, а синът ти още носеше сивите къси панталонки. Разбираш, нали? Те стават независими и се държат нахално, като големи деца. Вече не е толкова забавно...

Хиацинт нямаше сили да отговори. Арни продължи да бърбри:

— Няма много за казване от последния път, когато се видяхме. Изпратих Диамант на няколко състезания в други щати и той показва добри резултати. Истински красавец е. Възлагам големи надежди на него. А най-важното, разбира се, е, че яздя много често с децата, но ти това го знаеш. Да помисля дали има нещо друго. О, да, ходих на оглед на един парцел. Омръзна ми да живея в апартаменти, така че може би ще си построя къща.

Тя просто трябваше да изрази съгласие. С вродената си тактичност той усещаше състоянието ѝ в момента и бе решил да не я притиска точно сега. После, сякаш за да потвърди нейната преценка, Арни много небрежно я попита:

— Виждала ли си го, след като разговаряхме последния път?

Нямаше нужда да му разказва мъчителни подробности, така че тя просто отвърна:

— Всичко приключи. Напълно. Той поиска обяснение, което не можех да му дам.

— Очаквах го. Предупредих те — рече Арни.

— Да, така е.

— И сега къде си?

— Тук, както виждаш.

— И няма начин нещата да се оправят?

— Как би могло? Още не съм въвн от опасност и не знам дали някога ще бъда.

— Честно да ти кажа, Хай, човек никога не знае. Естествено, колкото повече време мине, толкова по-добре. Ти четеш вестници и виждаш как разкриват стари случаи. От пожара не са минали дори четири години.

— Знаем. Въпросът беше глупав.

— Съжалявам. Просто искам да решиш проблемите си. Мразя да те гледам как страдаш. Ако можех да накарам болката ти да изчезне, бих преместил и планина, за да ти помогна.

Хиацинт се разчувства силно и промълви:

— Майка ми те нарича „принц“ и трябва да се съглася с нея.

— Как е тя? Какво прави?

— Много е ангажирана. Освен това наскоро срещна много добър човек и се радвам за нея. Но не се виждаме често. Все пак двете ще дойдем във Флорида, за да прекараме Деня на благодарността с Джери и Ема. Защо, какво има?

Лицето на Арни бе помръкнало.

— Исках да се насладиш на вечерята, преди да ти го кажа. Джералд ще ги вземе на яхтата на някакъв човек през уикенда за Деня на благодарността, а за Коледа и Нова година ще ги води на друго място. Мисля, че в Акапулко.

Хиацинт изпусна вилицата си.

— Не мога да повярвам! — извика тя. — Не може да постъпи така!

— Боя се, че може. Опитах се да го разубедея, но той вече си е направил плановете. Обеща, че ще ги изпрати при теб през февруарската ваканция.

— Тези негови обещания! Аз съм като просяк на маса и чакам той да ми подхвърли трохите. А какво ще стане, ако реши да ми откаже. Какво ще стане тогава?

— Успокой се, Хай. Това няма да стане — прошепна Арни, защото в яда си тя бе повишила тон.

— О, и можеш ли да ми го гарантираш?

— Нищо не мога да гарантирам, но не вярвам да го направи. Никога не го е правил, нали така?

— Това не ме устройва — отвърна тя.

— Яж, Хай. Не си хапнала и зальк — смъмри я Арни. Вилицата ѝ още лежеше на чинията. Тя обаче не я докосна и той заговори весело: — Трябва ти храна. Мъжете не обичат кльоцави жени.

— Мъжете! — възкликна тя с горчивина.

— Изплашена си до смърт и си ядосана, нали? Нищо чудно. Знам, че това е гаден номер, но какво би могла да направиш? Джералд най-вероятно вече съжалява за това, но няма да си го признае. Приеми да ги вземеш за десет дни през февруари. Ела тогава при нас и ще се забавляваме.

Арни се опита да се усмихне окуражително, а очите му я гледаха почти умолително. Той ѝ предлагаше утеха и топлина. И преди всичко беше до нея. Хиацинт му дължеше поне малко съдействие и благодарност.

— Добре. Съгласна съм за февруари. Сигурно няма смисъл да се опитвам да пробия каменна стена с глава.

— Хай, гледай на нещата по този начин. Просто не е било писано да се случи. Ще се справиш.

* * *

Едно беше да вземе смело решение, но съвсем друго — да се придържа към него. Докато беше на работа, ѝ се налагаше да стои

нащрек и да се усмихва бързо, но останала сама у дома, тя се бореше с виденията от изпълненото ѝ с грешки минало, обърканото настояще и неясното бъдеще. Всичко се смесваше в невъобразима бъркотия.

Една вечер Хиацинт загуби решителността си. Беше точно преди Деня на благодарността, който трябваше да прекара с бляскавите гости на Лина в разкошната ѝ къща на Ийст Сайд, но Хай нямаше желание за това. Франсин я бе поканила да прекарат заедно празника, но пред нейното предложение дори партито на Лина ѝ се струваше по-приемливо и затова майка ѝ щеше да пътува сама. Тя планираше да хване полета до Ню Йорк и да прекара вечерта при Хиацинт. Разговорът им неизбежно щеше да се върти около Джералд, жестокостта, оскърблението, тайната и обичайния въпрос: „Защо не искаш да ми кажеш какво се е случило?“.

Това беше прекалено. Хиацинт скочи от стола си толкова рязко, че почти го преобърна и изтича към телефона, за да се обади на Джералд.

— Да, обажда се точно тази, за която мислиш — извика му тя. — Какво ми причиняваш? Щастлив ли си, когато ме измъчваш? Знаеш ли, че си самият дявол?

— Дявол? Не съм сигурен в това. Но всичко е въпрос на мнение — прозвуча дълбокият мелодичен глас, който някога я бе омайвал. Звучеше спокоен и дори леко развеселен. Ако беше в стаята при нея, тя щеше да го удари.

— Щастлив ли те прави това, че държиш децата ми далече от мен? Те са мои, чуваш ли? Аз ги родих. Аз се грижех за тях, а ти, ти... — Тя не успя да продължи.

Чу се дълбоката въздишка на Джералд. Познаваше добре този звук. Така той изразяваше раздразнение.

— Ти, Хиацинт, както винаги съм казвал, си свръхемоционална жена, склонна към истерии. Не държа децата далече от теб. Няма от какво да се оплакваш. Казваш, че те измъчвам. Защо? Заради промяна в плановете за ваканцията ли?

— Това не е всичко... Онези гнусни жени, които водиш...

— Гнусни? Кой го казва?

Тя нямаше намерение да предава Арни, който беше неин благодетел и спасителен пояс.

— Ема и Джери — отвърна тя. — Но най-вече Джери. Въобще грижа ли те е, че той гледа порно по кабелната телевизия късно вечер? Това знаеше ли го?

— Не, не го знаех и със сигурност ще взема мерки. Не забравяй, че работата ми е натоварена и не мога да бъда на много места едновременно.

— И аз съм заета, но...

Той я прекъсна:

— Чух за успеха ти и съм впечатлен, но...

— Въпреки успеха, бих се справила с отглеждането на децата си — вметна тя. — Точно затова те трябва да живеят при мен.

— Децата не страдат, Хиацинт. Те са здрави и получават нужните грижи. Това се забелязва отдалече.

— Те страдат, Джералд. Наистина. Искат да живеят с майка си, като повечето деца.

— Това не може да стане и няма смисъл да го обсъждаме отново. Ти подписа онзи документ доброволно и това беше цената на моето мълчание. — Тонът му стана твърд. — Трябва да си ми благодарна, защото не бях длъжен да го правя. Можех и да не ти върна уликите, след като ги намерих.

— Нима си неспособен на прошка и съпричастност? — извика тя. — Трябва да има някакъв начин, някое човешко същество, което да те хване...

Той не ѝ позволи да довърши. Прекъсна я и думите му се забиваха в нея като остриета.

— Да ме хване ли? Само се опитай да започнеш юридическа процедура. Знаеш какво ще ти се случи.

Хиацинт не разбра кой от двамата им затвори пръв. Беше толкова разгневена, че имаше чувството, че ще получи удар. Тя се хвърли на леглото, обляна в сълзи.

Няколко часа по-късно звънецът иззвъня, но тя лежеше, вече притихнала и изтощена. Звъненето продължаваше упорито и тя се сети, че Франсин щеше да прекара вечерта при нея. Хиацинт стана и се заклатушка към вратата.

Майка ѝ стоеше на прага, облечена в подходящ за пътуване костюм, с куфар в ръка и я гледаше ужасена.

— Какво има? — извика тя.

— Нищо. Плаках.

— И сама мога да го видя. Какво се е случило? Погледни се само!

Хиацинт се погледна в огледалото в коридора. Бледото ѝ лице имаше жалък вид, а гарвановочерната ѝ коса беше разрошена.

— Току-що говорих с Джералд — каза тя.

— Е, и? Какво стана?

— Искам си децата, а той отказва да ме изслуша. — Тя беше твърде уморена, за да говори. — Това е. Моля те, не ме разпитвай повече. И бездруго знаеш всичко.

Франсин влезе в стаята си, където свали сакото си и чевръсто подреди вещите, които ѝ бяха необходими. Когато се върна няколко минути по-късно, Хиацинт бе легнала на дивана и се взираше в тавана. Франсин седна наблизо и се вгледа в дъщеря си с разтревожен поглед.

— Естествено няма нужда да те моля за хиляден път да ми обясниш тази ситуация.

Хиацинт погледна притеснената си майка. Състраданието в погледа ѝ я накара отново да заплаче. „Ако Ема чувстваше болката, която аз изпитвам в момента — помисли си тя, — това щеше да е непоносимо за мен. Бих направила всичко, за да помогна на дъщеря си. А ето майка ми ме умолява. Но не, не е възможно...“

— Освен сърцето, нещо друго боли ли те? — поинтересува се Франсин.

— Главата ми ще се пръсне.

— Това е от напрежението. Седни за малко, за да ти разтрия врата.

Пръстите ѝ бяха хладни и силни и Хиацинт изпита облекчение. Хрумнаха ѝ странни мисли: „Някога тя ме дразнеше, защото се държеше несериозно и казваше глупави неща. Обичах баба повече от нея и тя сигурно го е знаела, но ми прости. Бях млада и дръзка. Тя е единствената, която предвиди какво ще направи накрая Джералд. Не, не всичко“.

Само се опитай да започнеш юридическа процедура. Знаеш какво ще ти се случи. Неумишлено убийство.

Сълзите се стичаха по страните ѝ надолу в яката ѝ.

— О, какво има? — изплака Франсин. — Не издържам повече. Чуваш ли ме? Не мога.

Този път Хиацинт я чу. Тя отново легна на възглавницата, затвори очи и прошепна:

— Не ме гледай. Просто слушай.

* * *

Беше почти полунощ, а те още стояха будни. Франсин се взираше в стената с потресен поглед.

— Сега аз се чувствам по-добре, но ти се чувстваш по-зле — отбеляза Хиацинт.

— Нямаше да е така, ако можех да измисля какво да правя, но не мога.

— Защото няма какво да се направи.

— Не си можела да го кажеш на Уил — измърмори Франсин, сякаш разсъждаваше на глас.

— Не можех да му сервирам като зестра заплахата, надвиснала над мен — иронично отбеляза Хиацинт. — Не разбираш ли?

— Да — отвърна с неохота Франсин. — Да, дори да имаше желание, нито един нормален мъж нямаше да се съгласи на това. Никой мъж, когото желаяш. Да, разбирам.

След известно мълчание тя внезапно добави:

— Никой мъж, освен Арни. Осъзнаваш ли, че е изключителен?

— Разбира се. Не спирам да му казвам колко съм му благодарна.

— Той иска нещо повече от благодарност.

— И това ми е известно.

— Никакъв шанс ли няма за него?

Хиацинт се усмихна тъжно и отвърна:

— Сигурно искаш да видиш дъщеря си задомена и те разбирам. Естествено е.

— Значи още мислиш за Уил?

Не спираше да мисли за него. Жадуваше за него. Онзи ден в един асансьор ѝ се причу гласът му и тя не посмя да се обърне, докато не разбра, че не е той. Всеки път, когато звъннаше телефонът, Хай вдигаше слушалката с трепереща ръка, макар да знаеше, че не се обажда Уил.

— Съжалявам, Хиацинт. Трябва ти малко спокойствие.

— Трябва ми сън. Точно сега искам да си легна.

За добро или зло, тя бе споделила тайната си. Разкри всичко на Франсин и сега бе късно да си вземе думите обратно. Заспа изтощена.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хиацинт седеше на масата на хотелската тераса, където бе сервиран обядът, и наблюдаваше семейството си. Всички изглеждаха доволни. Няколкото дни, прекарани под слънцето на Флорида, им бяха подействали освежаващо. Очакването на февруарската ваканция беше мъчително за Хиацинт и всеки изминал ден ѝ се струваше по-дълъг от предишния. Децата също нямаха търпение да я видят. Искаха да са близо до майка си и за нейно отчаяние отново питаха кога ще ги вземе при себе си.

В този момент обаче всичко беше наред. Ема гледаше очарована дрънкулките по гривната на Франсин. Джери разговаряше за бейзбол с Арни, който се бе присъединил към тях за обяд. Арни се забавляваше на оживения и авторитетен тон, с който говореше Джери.

„Щастието е въпрос на вътрешно усещане“ — помисли си тя. Тревата бе яркозелена, небето — кристалносиньо, лъскавите плодове на подноса сякаш бяха от порцелан, всички се смееха. Хай улови погледа на Франсин. В очите на майка си тя прочете, че един такъв ден е десетки пъти по-ценен от пътуването до Лондон, от което Франсин се бе отказала заради посещението при внуците си.

Оставаха още два дни до началото на учебния срок, а Хиацинт трябваше да се върне на работа заради пролетната колекция. Тя си наложи да не мисли за това. Трябваше да изживее пълноценно мига. Най-накрая бе започнала уроците по езда, което зарадва децата. Всички заедно играха топка на плажа, ходиха на риболов, плуваха в басейна, ядяха огромни количества храна и не губеха нито минута от оставащото време.

— Какво ще правим следобед? — попита Джери. — Ще дойдеш ли да яздим, мамо?

Хиацинт се канеше да се съгласи, когато Арни се намеси:

— Исках да те помоля за услуга, Хай. Можеш ли днес по някое време, докато децата са в конюшните, да ми отделиш няколко часа и да

дойдеш с мен да потърсим парцел? Ще ми се да чуя и твоето мнение. Имаш ли нещо против?

— Нищо не разбирам от недвижими имоти — отвърна му тя.

— Ще рискувам да ти се доверя. Преди не си виждала тази част на щата. Ще ти бъде интересно. Там няма плажове и туристи.

И слепец би разбрал, че Арни имаше наум нещо съвсем различно от оглед на парцели. Нямахше съмнение какво беше намислил. Франсин повдигна вежди, приятно изненадана.

— И аз искам да дойда — извика Ема.

— Не днес, скъпа. Някой друг ден — отговори Арни.

Хиацинт се учуди на нежния му тон и факта, че дъщеря ѝ веднага се съгласи. Той несъмнено се държеше бащински. Жалко, че нямаше деца.

— Ще изтичам горе, за да си взема шапката и слънчевите очила, Арни, и ще дойда с теб — отговори тя.

* * *

За всеки свикнал с гледката на натоварени магистралаи или кралски палми на фона на океана, околният пейзаж би му се сторил странен. Навсякъде се простираха заети със захарна тръстика поля, които бяха набраздени от напоителни канали. Пред погледа им не се появи нито едно дърво. Въздухът не помръдваше. На по-големи разстояния, там, където се пресичаха пътища, се виждаха занемарени, небоядисани къщи, скупчени около някоя бензиностанция и щанд за напитки.

— Тези полета продължават с километри — обясняваше Арни. — Това е един от най-големите райони за захарна тръстика в страната. Обзалагам се, че не го знаеше.

Тези забележки бяха много нетипични за него, защото той рядко говореше общи приказки. Хиацинт се зачуди колко време ще му отнеме да стигне до истинската причина за тази безцелна разходка. След малко той спря колата до един щанд за напитки.

— Бих пийнал една кока-кола. А ти?

— С удоволствие.

Продавачът взе парите и влезе в къщата, като затръшна вратата и ги остави да стоят под единственото наоколо дърво, което хвърляше оскъдна сянка. Двамата пиеха напитките си мълчаливо. Хиацинт се изнерви и реши да заговори първа:

— В действителност не търсиш никакви парцели тук, нали, Арни?

— Не, исках само да останем с теб насаме.

Той не гледаше към нея, а към пустия черен асфалтиран път. Хиацинт имаше възможност да огледа Арни внимателно. Изглеждаше все така енергичен и уверен. Въпреки това в този момент тя долавяше и нещо друго. Дали заради стойката му или заради положението на главата, тя си припомни шока, който изпита онази вечер в хотела, когато мерна приготвеното за нощта легло през откренатата врата.

Той се обърна внезапно и рече:

— Чаках те. Чаках момента, в който ще си готова. Надявах се и бях убеден, че няма да се наложи да чакам още дълго. Какво мислиш за това, Хай? Животът е кратък. — Със странен, старомоден жест той я хвана за двете ръце и каза умолително: — Омъжи се за мен, Хай. Желая те почти от момента, в който те видях.

Тя се почувства безпомощна, докато той я държеше за ръце и я гледаше с блеснали очи.

— Ще бъдеш защитена и обичана. Ще дам моя дял от практиката на Джералд в замяна на документа, който си подписа. Той ще приеме. Моят дял струва цяло състояние.

— Наистина ли би му го отстъпил, Арни? Няма смисъл.

— Защо не? Аз съм финансово обезпечен. Имам много недвижими имоти и пари в брой. Мога да се оттегля и да отведа теб и децата, където пожелаете. Само кажи къде.

— Аз не очаквах това... — заекна тя.

— Разбира се, че го очакваше, Хай. Не си играй с мен. Знаеше, че скоро ще те попитам. Чуй ме. Не си ли прекарваме страхотно? Тези няколко дни бяхме като семейство с децата, и дори с майка ти. Попитай я какво мисли за мен, особено сега, когато знае цялата истина. Сигурен съм, че тя ще е първата, която ще те насърчи да се омъжиш за мен. Ще ти каже, че съм умен и не изглеждам зле, че се отнасям добре с децата ти и съм луд по теб. Какво повече искаш?

Арни сипеше въпросите един след друг. Продължаваше да стиска ръцете ѝ и не спираше да говори:

— Знаеш, че не съм женкар като Джералд. Можеш да разчиташ на мен. Ще водиш спокоен живот и няма да губиш време в напразни опити да намериш любовта. Друг мъж само би ти докарал неприятности, като онзи Уил.

Той пусна ръцете ѝ и я прегърна, но сякаш усети, че не е готова за нищо повече, и я целуна много нежно по челото и бузите.

— Наистина ми се иска да се установим във Франция. Ти обичаш тази страна и ще бъдеш извън опасност там заедно с децата, в случай че нещо излезе наяве.

— Да излезе наяве? Господи! Нима това ще продължава цяла вечност?

— Никога не можеш да бъдеш сигурна, Хай. Често сме говорили за това.

Коленете ѝ омекнаха и тя изпита нужда да седне.

— Искам да седна в колата — рече тя. — Не се чувствам добре.

Внезапно разтревожен, Арни отвори вратата на колата и ѝ помогна да се качи вътре.

— Веднага тръгваме обратно. О, съжалявам, нямах намерение да те разстройвам. Сигурна ли си, че си добре?

— Заболя ме главата. Просто ми дойде в повече. Седмицата мина прекрасно, а сега тези притеснения пак се появиха.

— Облегни назад глава — нареди ѝ Арни. — Няма да говорим. Ще ти мине. Ще се върнем по прекия път.

— Значи има и по-пряк път? — попита тя с лека усмивка.

— Разбира се. Искях да удължа пътуването възможно най-много — отвърна ѝ той също с усмивка.

Разклатените ѝ нерви бяха опънати като струни. Тя го наблюдаваше през полузатворените си клепачи. Арни беше силен, мускулест мъж, който изглеждаше много по-млад за възрастта си. Лицето му придобиваше индиански черти под медните отблясъци на следобедното слънце и изпъкваше на фона на посребрената му коса. Ако се приближеше по-близо до него, щеше да усети одеколona му с дъх на бор. Арни беше много изискан мъж. За една седмица можеше да си намери няколко привлекателни жени, които да го желаят. А той искаше нея. Щеше да се отнася добре с Хай...

Колко силно жадуваше да отиде някъде и да вземе децата със себе си завинаги! Сигурно всяка жена в нейното положение щеше да приеме предложението му на мига, ако въобще съществуваше друга жена, изпаднала в подобна ситуация. Практичната и много проницателна Франсин щеше да одобри този брак с аргумента, че на този свят не можем да имаме всичко...

— Пристигнахме — уведоми я той, когато колата спря пред хотела. Той мина от нейната страна и отвори вратата.

Над тях се поклащаха палмови клони. Бризът изпълваше въздуха с благоухания, а отнякъде долиташе слаба музика, която внушаваше надежда.

— Ти заспа — каза Арни. — Някой психолог би казал, че бягаш от това да вземеш решение.

Той, разбира се, беше и много интелигентен мъж. Тя знаеше това от самото начало.

— Колко време да чакам решението ти, Хай?

— Ема и Джери трябва да завършат срока — чу се тя да отговаря. Той кимна.

— Това е само след няколко месеца. Разбрах.

Този път я целуна по устните. Когато се отдръпна от нея, очите му грееха от щастие.

* * *

След като се прибра в стаята си, тя излезе на терасата с изглед към океана, където имаше два шезлонга. Отново почувства слабост и се свлече на единия шезлонг. Прилошаваше ѝ от силните емоции. Хиацинт лежеше неподвижно, с празно съзнание.

След малко, когато се почувства по-добре, тя започна да пресъздава в главата си събитията през последните няколко часа. Беше му позволила да я прегърне! А нима можеше и трябваше да го отблъсне? Бе казала нещо за края на срока. Даде ли му обещание? В главата ѝ цареше пълен безпорядък. Мислеше за децата си, страха, заплахата, отговорностите в работата, обещанията на Арни и отново за децата си.

Тя се изправи и се загледа през терасата. На тази височина вятърът духаше по-силно. Океанът изглеждаше идеално гладък, но се виждаха грамадните зелени вълни и се чуваше тътенът им, когато се разбиваха в брега. Хиацинт остана така дълго време, стиснала с ръце перилата. Просто се взираше в морската шир, потапяйки се в безбрежността ѝ.

Една нощ преди не много време двама души лежаха в хамак и гледаха тъмните вълни, докато луната не изгря и освети всичко. Казваха, че човек забравя, но кога? Може би когато станеш на деветдесет години и вече нямаш желание за нищо? „Нараних го — мислеше тя. — Нараних Уил. По-добре щеше да бъде и за двама ни, ако въобще не се бяхме срещали.“

Не трябваше да допуска Арни да остава с погрешно впечатление. Той беше направил толкова много за нея. Всъщност Хиацинт никога не бе искала това от него, но не му и отказа. Затова сега съжаляваше. Не можеше да се преструва, че го обича, за да си осигури спокойствие, макар една част от нея да се изкушаваше да приеме предложението му.

„Не, никога не бих могла да го направя. И няма да го направя. Мили боже, няма ли начин да подредя живота си?“

* * *

— Красиви деца — отбеляза човекът от съседната пейка. Беше възрастен мъж с приятни маниери, който бе наблюдавал Франсин, докато тя снимаше Джери и Ема, а сега гледаше децата, които се отдалечаваха към конюшните.

— И аз мисля така, но разбира се, това е нормално. Аз съм им баба.

— Идвам тук няколко пъти седмично и често ги виждам. И двамата са добри в ездата. Дори бих казал, че се справят много добре.

— Вълнуват се заради шоуто следващия месец. Затова искаха да пробват днес новите си костюми, кадифените шапки и ботушите и да отработят движенията. Много говорят за обездката, аз не разбирам нищо от тези неща.

— Става въпрос за парад около манежа и е много красива гледка. И моята жена ще участва в шоуто. Всъщност тя сега е тук и се

упражнява. Аз обаче отпаднах, защото си счупих крака.

Франсин едва сега забеляза патерицата, опряна на пейката.

— О, много неприятно — промърмори тя със съчувствие.

— Е, човек много по-лесно преживява счупения крак от коня.

Тези животни са деликатни създания, макар че може и да не ти се струва така, когато застанеш редом до някой едър жребец.

— Предполагам, че е така — с нежелание отвърна Франсин.

Изглежда, човекът се канеше да подхване дълъг разговор до завръщането на Джери и Ема. Затова тя хвана книгата си, но в този момент той ѝ зададе още един въпрос:

— Чухте ли за Диамант?

— Диамант?

— Конят. Известният кон Диамант. По-точно беше известен, защото вече е мъртъв. Горкото животно! Спънал се в дупка на някакъв гризач и си счупил крака. Наложил се да го приспят. Всички бяха шокирани от случилото се. Собственикът му понякога го оставяше в тези конюшни между състезания и надбягвания и всички се благодариха, че инцидентът не се е случил тук.

— О, да нямате предвид коня на Арни, тоест коня на д-р Ритър?

— Боя се, че точно него имам предвид. Арни, тоест д-р Ритър, много разбира от коне. Някога ходехме заедно на езда в Тексас. Невероятно е! Снощи го видях тук и ми се стори, че изобщо не се е променил оттогава.

— Ужасно съжалявам, но той нищо не е споделил за този случай.

— Предполагам, че вчера е бил прекалено разстроен, за да има желание да говори. Виждам, че искате да почетете книга. Аз пък ще си чета вестника, за да науча какво се случва по света.

Времето минава прекалено бавно, когато някой бърза или стои в напрегнато очакване на съдбовно решение. Франсин не спираше да се притеснява за пътуването на Хиацинт и Арни из провинцията. Може би не трябваше да се чуди и да се тревожи толкова. Дъщеря ѝ със сигурност щеше да постъпи разумно, ако не по друга причина, то поне в името на децата.

След малко Франсин стана и се разходи към игрището, където малка група ездаци се упражняваха. Онзи мъж нарече Джери и Ема красиви деца и това бе самата истина. Ема имаше дебели, лъскави плитки, очите ѝ светеха под кадифената шапка. Джери вече се

очертаваше като бдителен и горд мъж. „Толкова много са пораснали за няколко месеца“ — мислеше си тя. Това се забелязваше ненадейно, също като, когато някой видеше, че едно растение, което до вчера не е стигало до перваза на прозореца, днес вече е избуяло дотам.

По разбираеми причини, макар да обичаше всичките си внуци еднакво силно, Ема и Джери заемаха специално място в сърцето на Франсин. Тя винаги имаше усещането, че тези деца се чувстват изоставени. Бяха се хванали здраво за малки спомени от предишния си живот. Джери още помнеше телефонния номер в старата им къща. Миналото лято, когато бяха в нейната къща, двамата си спомниха къде преди много време бяха брали ягоди с Джим, макар това място отдавна да бе обрасло с трева.

Да, най-накрая Хиацинт правеше нещо добро. „Тя има нужда от спокойствие и закрила — мислеше Франсин. — Не знам как е успяла да носи в себе си целия този товар — вината за смъртта на онзи клет човек и раздялата с Уил, за която никой не можеше да го обвинява. И разбира се, преди всичко липсата на децата.“

Сега те можеха да бъдат с майка си. Франсин бе сигурна, че Арни ще се погрижи за това. Още не беше претръпнала от шока какво бе причинил Джералд на дъщеря ѝ и се чудеше дали въобще някога щеше да го преживее. Най-накрая разбираше защо Хай го бе пазила в тайна от нея. Било е твърде тежко и ужасно, за да се изкаже с думи. Дъщеря ѝ е била изплашена до смърт. Но Арни я разбираше и щеше да се държи добре с нея. С него всички щяха да са в безопасност.

* * *

Главата на Хиацинт бучеше от шума на двигателите на самолета. От другата страна на пътеката една жена говореше с влудяващо писклив глас вече половин час, а през цялото това време Франсин не бе обелила и дума. Тя вече бе изразила мнението си пределно ясно. Сега просто гледаше през прозореца.

Тя внезапно се обърна към Хиацинт:

— Ти си отговорен човек и ще живееш живота си, както намериш за добре. Не искам да ти досаждам, но ще се опитам да ти обясня още веднъж. Не ми е приятно да те виня за каквото и да е било,

но този път се налага. Правиш грешка. Не ме послуша за Джералд и сега отново не искаш да се вслушаш в съвета ми. Не знам какво повече да кажа, за да те убедя.

— А аз не знам какво още да ти кажа, за да те накарам да разбереш как се чувствам — нежно отвърна Хиацинт.

— Толкова съжалявам за всичко. За теб, за децата и дори да не вярваш, съжалявам и за Арни. След историята с коня, а после и ти, сигурно седмицата му е била ужасна.

— Какъв кон?

— Неговият шампион. Диамант, състезателният кон.

— Какво се е случило?

— Счупил си е крака и се е наложило да го приспят. Мъртъв е. Вчера в конюшните се заприказвахме с един човек и той ми каза за инцидента. Арни е бил съкрушен.

— Но той не спомена нищо! Как е разбрал онзи човек?

— Видял е Арни. Двамата се познават от години, още от времето, когато са живеели в Тексас. Мъжът дори каза, че Арни изобщо не се е променил.

— Съжалявам. Ще му се обадя довечера.

— Много е хубаво, че ще изразиш съчувствие за случката с коня, но какво ще кажеш по другия въпрос? — попита Франсин и стисна устни.

— Това не може да се обсъжда по телефона. Той ще дойде в Ню Йорк след месец-два и тогава ще му го съобщя възможно най-внимателно. Винаги ще го уважавам и ще му бъда приятел, но не мога... о, нали разбираш?

— Да, да, разбирам.

Майка ѝ бе разочарована и дори възмутена от това, което според нея бе просто проява на своенравност. „Тъжно е, когато човек вижда, че ядосва майка си — помисли си Хиацинт, — особено когато имаш майка като Франсин. Не искам да си спомням как я подценявах, когато бях млада. Оказа се права за толкова много неща. Тежко ми е, че я разочаровам отново. Въпреки това не мога да направя нищо.“

Изминаха останалата част от пътя в мълчание, като си размениха единствено някои неутрални и необходими реплики. Взеха такси от летището и Франсин помоли да я оставят на централната гара.

Хиацинт очакваше, че майка ѝ ще пренощува при нея, но тя предпочете да си тръгне. Двете се целунаха набързо и се разделиха. Франсин беше ядосана.

* * *

Телефонът иззвъня точно когато Хиацинт влезе в стаята. Тя вдигна слушалката и чу познатия ентузиазиран глас.

— Арни се обажда. Само исках да се уверя, че сте кацнали безпроблемно.

— Да. Всичко с нас е наред. Изкарахме страхотна седмица. Но Франсин ми съобщи тъжната новина за твоя кон Диамант. Защо не ни каза? И дума не обели за инцидента.

— Не исках да развалям веселбата. Каква полза от това?

— Много жалко. Този кон бе твоята гордост и радост.

— Не мога да кажа, че не ме заболя. Беше великолепно животно. Случи се в Кентъки. Радвам се, че не бях там, за да го видя. Получил е разкъсване на черво. Казаха ми, че се е пукнал като балон.

— Така ли? Франсин е чула, че си е счупил лошо крака.

— Кой ѝ е казал това?

— Някакъв мъж в конюшните. Казал, че те познава още от Тексас.

— Как се казва?

— Не знам името му. Не мисля, че и Франсин го знае.

— Не мога да се сетя кой би могъл да е този, който е коментирал случая, без да знае нищо. Е, да не говорим повече за това. Каквото станало — станало. Знаеш ли за какво си мисля? Снощи внезапно ми хрумна една идея. На децата им остават само още няколко седмици до края на срока. Защо да отлагаме дотогава? Двамата чакахме достатъчно дълго. Какво ще кажеш да си стегнем куфарите и да заминем? Децата ще наваксат с ученето и освен това идеята ще им хареса. Да видят света е много по-образователно от няколко седмици в училище. Ще ти изпратя цяла купчина брошури с предложения. Дори ще ти ги пратя още утре с експресна поща. Ще отидем където пожелаеш. Ти избери.

Сърцето ѝ се сви. Беше късно вечерта и след дългия полет този разговор я изтощи допълнително. Тя положи усилие да симулира добро настроение и отговори:

— Не мога да свикна с това колко бързо действаш. Забави малко.

— Защо? Животът е кратък, Хай. Затова веднъж щом реша нещо, започвам да действам. Такъв съм.

„Положението става много сложно — помисли си тя. — По-добре да се измъкна по деликатен начин.“ Хиацинт въздъхна продължително и се оплака, че едва държи очите си отворени.

— Полетът ме изтощи и сега не ми е до такива неща, Арни. Искам да си легна веднага.

— Добре, лягай си. Ще ми се да можех да легна до теб. Бих ти показал това-онова.

Тези думи я разстроиха повече, отколкото предполагаше. Идеята да си ляга всяка вечер с Арни ѝ се стори *наистина* шокираща. Дали някога си го беше представяла това за повече от секунда?

Не. Никога.

* * *

Всъщност въобще не ѝ се спеше. Не можеше да опише чувството, което я държеше будна. Нещо я притесняваше. Беше едновременно и объркана, и леко смутена. Арни ѝ се стори различен тази вечер. Тази припряност и напрежение бяха толкова непривични за спокойния човек, какъвто го познаваше. Той сигурно си мислеше за предложението, което ѝ направи, и неизбежните промени, до които то щеше да доведе. Тя още не му бе казала, че няма да приеме, и затова нямаше причина той да не е в добро настроение. И когато на следващия ден се върна от работа и го завари да я чака във фойето, Хиацинт не се изненада особено. Арни я поздрави с лека целувка по бузата и обясни:

— След разговора ни снощи не можах да заспя. Не стигнахме доникъде. Не спрях да мисля и да усещам, че нещата не вървят на добре. Продължаваш да се колебаеш. Прав ли съм? Поправи ме, ако греша.

— Ела с мен горе и нека изясним това недоразумение.

Отговорът ѝ прозвуча по-смело, отколкото бе предполагала. Тя се сети за баща си, който не обичаше да спори. За жалост в момента Хиацинт нямаше избор. Седнаха на столове до прозореца, а между тях стоеше разкошната порцеланова саксия с отрупаното с цветове растение, което Арни ѝ бе подарил. Той не пропусна да го отбележи:

— Хубаво е, нали? Понаучих нещо за стила, докато те наблюдавах, Хиацинт. Имаше време, когато мислех, че високата цена непременно означава качество. Сега знам, че това не е достатъчно. Знаеш ли, че тази саксия е антика? Казвал ли съм ти го?

— Не, но и сама успях да го видя. Много е красива.

В нея започна да се прокрадва съжаление към него, че се почувства длъжен да ѝ напомни колко скъп е подаръкът. Арни не приличаше на себе си. За първи път годините му личаха и дори изглеждаше по-стар.

Той улови погледа ѝ и се усмихна. Очевидно в асансьора бе преосмислил подхода си и бе решил да не я тревожи. Извади от джоба си няколко дипляни и ѝ ги подаде.

— Снимките са по-убедителни от думите. Погледни. Това е Франция, разбира се, както и Тоскана, недалече от Флоренция, където има много музеи на изкуството. Има и още снимки на къщи в Котсуолдс, които очаквам скоро да получа. Много ще ти хареса атмосферата, къщите със сламените покриви. Виж и тези.

Докато прелистваше снимки на разкошни вили, терасовидни градини, статуи, балюстради и тавански греди с украса, настроението на Хиацинт се развали при мисълта за предстоящия тежък разговор. Арни нямаше да се даде лесно.

— Виждаш ли тези, които маркирах с червено? С кръстчето? Френска изтънченост. Обзаведени са и ги дават под наем с опция за закупуване. Можем да се нанесем още утре. Намират се близо до първокласна школа за езда. Има и километрични горски пътеки.

Тя трябваше да се овладее. Не успя да измисли какво друго да каже и промълви неуверено:

— Тези палати струват цяло състояние, това са провинциални имения за аристократите...

— О, глупости, Хай! Мога да купя и продам половината от тези твои аристократи. Няма ли да спреш да се притесняваш за пари? Мисля, че знам какво правя.

— Знам, Арни, но аз никога не съм се съгласявала с всичко това. Никога не съм ти обещавала нищо. Градиш пясъчни кули. Нима си забравил, че Ема и Джери ходят на училище?

Грейналото му лице помръкна на момента. Преди време, до вратата на спалнята в хотела, тя беше видяла този суров поглед и присвитите очи.

— Знам, че остават още няколко седмици до края на учебната година. Аз ти говоря за бъдещето ни заедно, Хай. Ти какво имаш предвид?

Тя предприе решително следващата стъпка. Нямаше друг избор.

— Бъдещето ни като приятели, Арни. До края на живота ми ти ще ми бъдеш много добър приятел.

Той се изправи рязко. Ръцете му бяха мушнати в джобовете и нервно подрънкваха монетите вътре, след което той извади едната си ръка и я стовари върху масата с такава ярост, че купчина списания паднаха на пода.

— По дяволите! Аз не играя игрички. Какво, по дяволите, искаш да кажеш? Ти ми обеща. Преди не повече от четири дена във Флорида каза...

— Нищо не съм обещавала, Арни! Не ми приписвай думи, които не съм изрекла.

— Когато те върнах в хотела, те целунах на алеята и това ми се стори като обещание.

— Знам, че ме целуна. Какво трябваше да направя? Да те отблъсна ли?

— Има си точни думи за жена, която залъгва мъжете и после ги зарязва. Искаш ли да ти ги кажа?

— Не, не искам. Никога не съм ти давала празни надежди, Арни. Онзи ден бях много объркана. Ти ме притисна. Аз много те харесвах и продължавам да държа на теб. Може би трябваше да ти покажа поясено, че харесването не означава любов. Ако не съм била ясна, съжалявам. Извинявам се. Но никога не съм ти обещавала нищо, без значение колко често си намеквам за чувствата си.

— Кучка такава! След всичко, което направих за теб! — викна той, като махна с ръка и посочи апартамента. — Знаеше какво чувствам към теб. И майка ти знаеше. Това също го имаш благодарение на мен, нали?

— Благодарих ти хиляди пъти, Арни. Никой не е по-благодарен от мен.

— Тогава го покажи. Толкова ли съм ти противен? — повиши тон той.

— Съвсем не. Но бракът е нещо различно.

— Така ли? Естествено. Разбирам. Не съм като твоя изискан приятел, който ти разказваше романтични небивалици във Франция. Аз не се вписвам в картинката, нали? За коя се мислиш?

— Недей да ми крещиш, Арни. Не ми харесва и няма да търпя тона ти. Няма причина да се държиш така.

— Виж ти, виж ти! Ти направи много повече в яда си. Изпочупи компютри, запали пожар, но това няма значение, нали? Сега постигна голям успех, но не се самозабравяй. Не си в положение да се правиш на независима и не го забравяй.

Хиацинт бе ужасена и разтърсена. В същото време присъщият ѝ инат, който рядко се проявяваше, се отрици.

— Това е моят дом. Върнах ти всички пари за него и сега ти заповядвам да се махаш. Тръгвай си, Арни! — Тя отвори вратата. — Когато настроението ти се оправи, си добре дошъл отново.

В този момент асансьорът спря. Трима души излязоха от него и погледнаха към Арни и Хиацинт. Възползвайки се от присъствието им, тя затвори вратата и го остави отвън в коридора. После заключи и зачака той да се качи в асансьора или да започне да блъска по вратата.

Хай се свлече на един стол и се опита да се успокои. Реши, че страхът ѝ е неоснователен. Не трябваше да се тревожи от подхвърлената заплаха. Бе сигурна, че независимо колко ядосан ѝ беше Арни, той никога нямаше да нарани Ема и Джери по този начин. Въпреки това имаше нещо ужасно нередно.

Той беше интелигентен мъж и също като нея знаеше много добре, че през всичките тези години тя не го беше залъгвала по какъвто и да било начин. Тогава защо се разстрои толкова? Защо бързаше толкова да заминат? Дали не преживяваше тежък момент?

Тя стана и отиде да си легне, като продължаваше да размишлява. Нещо в странната история с коня силно я смущаваше. Той бе казал, че причината за смъртта е запушване на червата или може би разкъсване или инфекция, нещо такова. Франсин обаче твърдеше, че си е счупил

крака и е трябвало да го „приспят“. Хубав израз, с който да замениш думата „убийство“.

Тя седна в леглото, оправи възглавницата, легна и се обърна на другата страна с намерението да заспи.

Но сънят не я ловеше. Измъчваха я едни и същи мисли. Версията на Арни и разказът на човека, който бе казал на Франсин за инцидента, си противоречаха. Защо имаше такова разминаване? Един от двамата им или правеше много странна грешка, или криеше истината. Но защо? Този кон значеше толкова за Арни, а той ѝ бе говорил цял следобед за захарната тръстика и дори не спомена за смъртта му. Също така не бе могъл да се сети кой е мъжът, разговарял с Франсин. Въпреки това сигурно са се засичали някъде с него, иначе защо онзи човек щеше да коментира, че Арни ни най-малко не се е променил?

На сутринта Хиацинт изпита непреодолима нужда да научи повече подробности от Франсин. Отново си помисли, че сигурно постъпва странно, но въпреки това се обади, за да разпита майка си какво мисли за човека, когото бе срещнала в конюшните.

— Имаше ли нещо нередно в онзи човек, от когото разбра, че Диамант си е счупил крака?

— Не. Той и жена му, с която се запознах по-късно, бяха напълно нормални, сериозни и обикновени хора. Защо питаш?

— Просто се чудех. Сигурна ли си, че той каза, че конят на Арни си е счупил крака?

— Да — нетърпеливо отвърна Франсин. — Вече ти обясних, че кракът му пропаднал в дупката на някакъв гризач.

— Имаше ли чувството, че крие нещо?

— Съвсем не. Какво трябва да крие? За какво става въпрос?

Хиацинт нямаше подходящ отговор и затова си измисли извинение, затвори телефона и въпреки че тази сутрин закъсняваше, приседна до телефона за няколко минути, сякаш се опитваше да подреди разпилените късчета на някакъв сложен пъзел. Проблемът беше, че липсваха няколко парчета. Колкото по-дълго седеше там, толкова по-уверена се чувстваше, че тук имаше нещо нередно. В този случай баба ѝ щеше да каже: „Шестото ми чувство ми го подсказва“.

* * *

На третия ден след тези събития това усещане дори се засили. Когато се върна у дома към полунощ след дълъг работен ден и късна вечеря с Лина, на телефонния си секретар имаше записани пет съобщения. Всичките бяха от Арни.

„Ужасно съжалявам, Хай. Казах неща, които не мислех. Познаваш ме много добре...“

„Понякога в бизнеса се натъкваш на хора, които искат да объркат нещата...“

„Бях много ядосан и си го изкарах на теб. Господи, искам само най-доброто за теб, така че не може ли...“

„Обади ми се, когато се прибереш у дома, без значение колко е часът...“

Хиацинт вътрешно се разкъсваше. Част от нея се боеше от прочувствените му молби, защото не виждаше смисъл в дългите обяснения и поредното описание на безметежен живот в Европа. Пак щеше да отговори по същия начин. Но от друга страна, си спомняше стотиците ѝ телефонни обаждания до Арни, когато искаше да разбере нещо за Ема и Джери, а и неговите обаждания, в които се мъчеше да успокои тревогите ѝ. Тя отиде до телефона.

— Хай, помисли отново. Тръгни с мен. Няма да те занимавам с подробности, просто ми се довери. Никога не съм разочаровал нито теб, нито децата, нали? Нали?

— Не, Арни, не си.

— Тогава ме чуй. Мога да хвана сутрешния полет и да дойда при теб, за да изясним недоразумението. Това не става по телефона. Никога няма да съжаляваш за това. — Гласът му потрепери. — Става ли така, Хай? Слушай, ако това те притеснява, можеш да продължиш да работиш и да се занимаваш с дизайн, където и да живееш. Утре идвам при теб, чуваш ли?

— Не мога, Арни! — извика тя. — Заминавам за Тексас за няколко ревюта. — Това беше истина. — Още не знам колко време ще се наложи да остана там — излъга сега Хиацинт. Страхуваше се, без да знае защо. Може би се нуждаеше от време, за да се подготви за тежкия разговор.

— За бога! — изстена Арни. — Нямах ли представа кога ще се върнеш?

— След седмица или две, предполагам. Ще ти се обадя веднага щом се прибера.

През всичките пет дни в Тексас, където в невинна радост бе започнал семейният ѝ живот, мисълта за Арни я измъчваше подсъзнателно. Когато се върна у дома, ѝ трябваша още два дни, за да събере смелост да му се обади. „Тази вечер със сигурност ще го направя — обеща си тя. — Просто стисни зъби и го направи, Хиацинт.“

* * *

Ако не бе забелязала Уил Милър да излиза по обяд от рибен ресторант заедно с други двама души, събитията щяха да се развият много по-различно. Тя видя само гърба му, докато се отдалечаваше, но не можеше да го обърка. „Сигурно си е поръчал рибена супа — хрумна ѝ без никаква връзка. — Много гореща, с препечена филийка.“

Тя имаше намерение да свърши една задача, преди да се върне на работа, но когато съзря неочаквано Уил, когото не бе виждала от август, се почувства по-смутена, отколкото предполагаше, че ще бъде. Затова реши да се върне в „Либрети“.

В офиса тя седя пред дъската за чертане, облежната на купчина книги, с молива в ръка и без нито една идея в главата си. Само за миг бе изгубила вдъхновението си. Идеите, които се бяха зародили в главата ѝ във Флорида, сякаш се бяха изпарили. Изпитваше неописуем ужас и имаше нужда да поговори с някой, който би я разбрал. Врълхлетя я онова усещане, което бе имала само няколко пъти в живота си, когато минаваше през кризи. Почувства се също като в деня, когато Джералд я бе накарал да направи аборт. Страхуваше се, че е загубила посоката. Измина час, а тя продължаваше да стои с молив в ръка. Хиацинт се чувстваше объркана заради проблемите с Арни и случайната среща с Уил. Имаше усещането, че отново се е върнала на онази улица в града, в който никой не говореше нейния език.

Все пак имаше някой, който я разбираше напълно, или поне беше така преди време... Тази мисъл ѝ се стори странна! Но не беше ли странна и идеята да занесе куфар, пълен с нейни модели в онзи магазин на Мадисън Авеню преди няколко години? Нали тогава беше

още никоя, просто начинаеща! Най-лошото, което можеше да се случи, е да я помолят да си тръгне, бе убеждавала самата себе си тогава тя. Сега отново правеше същото.

След още около половин час Хиацинт скочи от стола, без всъщност да бе имала намерение да го прави. Застана пред голямото огледало и внимателно се огледа: семпла тъмносиня рокля, копринено шалче и перлените обеци. Нямаше намерение да го впечатлява, защото за това не можеше и дума да става. Знаеше го добре и просто искаше да покаже достойнство и себеконтрол. В цялата тази работа нямаше смисъл. А може би грешеше. Хиацинт трябваше да го направи.

* * *

Тя стоеше пред него усмихната. Уил обаче не ѝ се усмихна на свой ред и тя разбра това, което трябваше вече да знае: усмивката ѝ издаваше притеснение или в най-добрия случай, беше нервен тик.

— Може би мислиш, че съм дошла, за да ти се моля, но не е така — тихо заговори тя. — Няма да те моля да се върнеш при мен, защото ми е ясно, че няма да го направиш. Идвам при теб, защото имам проблем. Имам нужда от съвет, а не познавам друг, който би могъл да ми помогне.

— Ами твоят приятел Арни?

— Не. Моля те да ме изслушаш. Ако обаче това не те интересува изобщо, ще си тръгна. Може би направих голяма глупост, че дойдох тук.

— Седни — покани я той.

Когато влезе в офиса, той бе станал от стола си и двамата още стояха прави. Сега Хай издърпа един стол за себе си и те седнаха, разделени от прекалено голямото бюро. „Изглежда уморен и мрачен“ — помисли си тя, преди да погледне встрани.

— Какъв е проблемът? Ако е здравословен, не съм лекар. Ако е юридически, не съм адвокат.

— Не съм съвсем сигурна за какво става въпрос. И това е част от проблема. Може да е до известна степен юридически, но не съм убедена в това, така че...

— Един адвокат би го разбрал — прекъсна я Уил.

— Не мога да отида при адвокат. Предпочитам да не споменавам името на невинен човек пред адвокат, ако не е наложително.

— Бих казал, че това е прекалено добросъвестно. Даже е направо нелепо.

— Не мисля така. Не и ако този човек е близък и верен приятел. Бих използвала името му с повишено внимание.

— Близък и верен приятел значи. Това случайно не е ли Арни? — запита Уил с презрение.

— Да, съжалявам, че го казвам, но е той.

— Той ти е любовник, нали? Тогава защо дойде при мен?

— Колко пъти съм ти казвала, че не ми е любовник и никога не е бил такъв. Вярно е, че той иска да е така и ме помоли да се омъжа за него, но аз няма да го направя, защото не го обичам. Въпреки това го харесвам много и мисля, че има някакви неприятности. Това е истината.

— Не отговори на другия ми въпрос. Защо дойде при мен?

— Мисля, че вече ти отговорих. Защото ти вярвам.

Тя изправи рамене и зачака. В стаята се възцари мълчание. Той я гледаше безизразно.

„Вече сигурно си е намерил друга — мислеше тя — и навярно не се интересува от мен“. Той се държеше като непознат. Като се започнеше от твърдия тон, скръстените на бюрото ръце и погледа, който избягваше нейния.

Внезапно ѝ се прииска незабавно да си тръгне и да се махне далече от скованата обстановка. Уил обаче я чакаше да продължи, затова възможно най-бързо и ясно, защото той губеше търпение от дългите описания, тя му разказа събитията, които я притесняваха — случката с коня и неприятностите с Арни.

— Може би тревогите ми са неоснователни — заключи тя. — Или просто съм много притеснителна.

Уил гледаше някъде над главата ѝ и не отговори. Лицето му бе загубило присъщата му някога руменина. В отслабващата светлина на късния следобед то ѝ се стори сивкаво.

— Не искам да го нараня, той се държи добре с мен и с децата ми — рече тя. — Въпреки това, когато някой се държи толкова непривично...

— Ще говоря с един човек — прекъсна я той. — Той е дискретен и никой никога няма да узнае, че си идвала тук. Когато имам нещо за теб, ще ти се обадя.

Хиацинт разбра, че той я подканя да си тръгне, изправи се и му благодари. Срещата премина с достойнство и благовъзпитаност, както бе планирала. Както се надяваше, той дори ѝ бе помогнал до известна степен. Уил се държа също толкова сдържано и никой случаен свидетел на разговора не би се досетил, че този мъж и тази жена някога се бяха обичали. Тя хвана дръжката на вратата, но не се стърпя и се обърна с въпроса:

— А ти как я караш?

— Бива. А ти?

— Бива. Благодаря ти отново.

Заваля сняг. Бавно падащите в ранната пролет плътни снежинки оставяха мокри петна по елегантното ѝ палто марка „Либрети“. Тя извади сгъваем чадър от също толкова шикозната си червена чанта. После сложи слънчеви очила. Нямаше ярка светлина и небето бе мрачно. Тя обаче искаше да скрие очите си, които неочаквано се бяха напълнили със сълзи.

* * *

Очакването беше мъчително. Всеки ден на Хиацинт ѝ се налагаше да отхвърля възможно най-учтиво настоятелните молби и аргументи на Арни. Всеки ден водеше борба със себе си. Дали не беше разбутала гнездо с оси? Или може би бе вдигнала много шум за нищо, което я правеше да изглежда като глупав вмешател в чуждите дела? Не че имаше значение...

Франсин, която редовно се обаждаше веднъж седмично, очевидно бе разстроена от нежеланието на Хиацинт да приеме съвета ѝ, защото бе решила да не подхваща темата. След края на сравнително неловкия им разговор Хиацинт се натъжи. Нейната добра майка просто си бе направила погрешни планове за бъдещето на дъщеря си.

Най-накрая след десетина дни тя получи съобщение: „Вече имам нужната информация и можем да се срещнем утре следобед в моя офис или ако предпочетеш, да дойда тази вечер у вас. Уил Милър“.

Уил Милър, а не просто Уил. Сякаш фамилията подсказваше на Хиацинт кой точно е той. Една малка подробност като тази казваше много. Означаваше, че тя не трябва да очаква нищо и че той просто ѝ прави услуга. Внезапно ѝ се прииска да не се виждат отново, особено в мрачния му офис. Нека дойде тук тогава, на нейна територия.

Когато му отвори вратата същата вечер, отново я връхлетяха спомените от вечерта, в която той я напусна. Спомни си звука от затварянето на вратата и последвалата тишина. Зачуди се дали и той понякога се връща към онзи момент. Уил не се издаде с нищо. Беше кратък и делови. Той отказа предложеното му кафе с леко намръщване, с което ясно ѝ показва, че бърза.

— Във времето на компютрите — каза той и извади бележник от джоба си — се предполага, че можеш да разбереш нещо само за часове. Но тази история се оказа по-сложна. Това са личните ми бележки. Не исках да имам нищо в писмен вид.

Със стиснати в скута ръце и учестено от вълнение сърцебиене, Хиацинт закова поглед върху бележника, от който Уил четеше.

— Ще започна от средата, тоест от смъртта на коня — рече той. — Оказва се, че още преди да дойдеш при мен, тя вече е била разследвана. Застрахователните компании стават много подозрителни, когато умре скъп кон. Имало е прекалено много случаи като този. В момента, в който ми разказа за смъртта му, се сетих за подобен случай в родния ми град. Беше замесен виден обществен деец и една много изтънчена госпожа, но не дотам, че да не убие животно заради застраховката. Е, няма значение. Все пак през последните няколко години е имало малко такива инциденти, защото хората вече се страхуват. Някои храбреци още се опитват и понякога успяват. Но не е необичайна практика някой съвестен гражданин да открие или да заподозре нещо и да се обърне към властите. В същото време съучастниците в престъплението се спречкват, най-вероятно за поделянето на парите. И после, после...

— Нямах предвид Арни, нали? — не се стърпя и го прекъсна тя.

— Да — кимна Уил. — Консултирах се с частен детектив, чиито услуги ползваме понякога. Наистина имам предвид Арни. Започнахме от противоречивите причини — счупен крак и вътрешно разкъсване. Истината е, че конят просто е бил застрелян. Официалната версия е

била ступен крак. Но явно се е породил конфликт и някой е проговорил.

— Не мога да повярвам, че Арни е способен на такова нещо — ахна Хиацинт. — Той не е жесток човек. Как би могъл...

— Е, поне е било безболезнено, освен за застрахователната компания — каза Уил иронично. — Много уважавани бизнесмени намират за удобно понякога да продадат нещо на снижена цена. Нищо ново.

— Не мога да повярвам, че говорим за Арни — повтори тя. — Той не е такъв.

Уил направи гримаса.

— Не можеш да съдиш за хората по външния им вид. Добре ли си? Изглеждаш бледа.

— Призля ми.

— Сигурна ли си, че искаш да чуеш и останалото? Историята никак не звучи приятно.

— Продължавай — прошепна тя.

— Разполагат с много улики — например подписа на Арни върху подправен сертификат, както и със свидетели. Става въпрос за онзи човек във Флорида, вероятно същият, който е говорил с майка ти, и още някой, който го познава от преди двадесет и пет години, когато Арни Ритър се подвизавал като Джак Слоун.

— И двете имена са негови. Рожденото му име е Джак Арнолд Ритър-Слоун, но той не го харесва. Винаги е казвал, че не е някой префърцунен аристократ, който се нуждае от две имена.

— Въпреки това за известно време добре му е послужило. Когато е бил студент по медицина в Тексас, е бил застрахован под името Слоун. Целият му апартамент е изгорял при голям пожар и така е загубил всичките си ценни принадлежности. Твърдял е, че сред тях е имало много скъпи антикварни книги. Думите му събудили подозрение, но никой не успял да докаже нищо.

— Преди двадесет и пет години — повтори ужасена Хиацинт. — Не беше ли казал някой, че Арни е напуснал набързо Тексас?

— Да. Ако не беше тази история с коня, нищо нямаше да бъде разкрито. Сега обаче всичко ще излезе наяве.

Никой от двамата не проговори. Уил я гледаше изпитателно и тя заби поглед в краката си.

— Много боли, когато се разочароваш от човек, когото си мислил, че познаваш — отбеляза той.

Несъмнено имаше предвид нея, но Хай се престори, че не е разбрала намека, и се опита да изрази признателността си за оказаното съдействие.

— Изключително съм ти благодарна.

Той кимна сдържано.

— Радвам се, че можах да помогна. Но така или иначе всичко това ще излезе много скоро в новините.

За какво да чакаме? Не е нужно децата да довършат последните няколко седмици в училище. Да тръгнем сега.

— Арни — повтори тя. — Все още не мога да го проумея. Беше толкова мил и грижовен към нас.

— Кажете го на застрахователната компания — обади се мрачно Уил. — Човекът, който загина в пожара...

— Какво? — извика Хиацинт. — Какъв пожар?

— Пожарът в клиниката на Арни.

— Той ли го е подпалил? Арни?!

— Точно той — отговори Уил все така мрачно — и ще му се наложи да си признае. Тази сутрин го разбрах. Естествено, няма какво да смекчи вината му, имайки предвид случая в Тексас и смъртта на коня.

Хиацинт изпита пронизваща болка, сякаш лъч ярка светлина заслепи очите ѝ, след като дълго бе стояла на тъмно. Животът ѝ през тези последни години премина пред очите ѝ, зави ѝ се свят.

— Дечицата ми! — изплака тя. — Отнеха ми ги, а сега... сега... ще си ги върна обратно...

— Какво значи всичко това? За какво говориш?

Беше неспособна да отговори. Бе загубила дар слово и въпреки това мислите ѝ не спираха да препускат. „Какво облекчение! Неописуемо облекчение! Ема и Джери... Вината не е моя, дори не съм проявила небрежността да изпусна цигара... не съм отговорна за нищо... няма нужда да пазя тайна и най-вече ще мога да обясня на Франсин, горката Франсин, тя страдаше...“

Уил я гледаше втренчено. Изведнъж тя осъзна, че неговата хладна, делова учтивост е служила като защита. Видя болезнените му

опити да не дава израз на болката. Захлупвайки лице в ръцете си, тя се разтресе от ридания. Уил коленичи до нея.

— Какво има? Кажи ми — извика той и повдигна лицето ѝ към своето.

— Разбираш ли... — заекна тя, — те мислеха, че аз съм го направила. Смятаха, че аз съм подпалила сградата, защото бях изпаднала в ярост заради една жена, а Джералд намери вещите ми на моравата. Това се считаше за убийство, защото онзи човек... горкият пожарникар, почина, което се приема като неумишлено убийство, и аз... аз...

— Мислили са, че ти си го направила?

— Да, а Джералд, той каза...

Уил се изправи и я прегърна, докато тя разказваше историята през сълзи, облегнала глава на рамото му.

— Не бързай, не бързай — прошепна той, целувайки и галейки главата ѝ. — Кой се е осмелил да те обвинява? Кой?

— Ами Джералд. Казах ти...

— Трябва да бъде подложен на мъчения и разчленен. Да не е луд?

— Не, не. Той наистина вярва, че аз съм го направила.

— Боже мой, защо не ми каза всичко това преди? — извика с болка в гласа Уил. — Не ми ли вярваше? Защо?

— Бях твърде уплашена. Ужасена. Щяха да кажат, че съм имала мотив, и наистина беше така. Нямах да мога да се защитя. Постоянно мислех за децата си. Не можех да споделя страховете си с никого. Имах чувството, че ако кажа, опасенията ми ще се сбъднат. Виждаш как разкриват неща, които са се случили преди двадесет и пет години.

— Да, но защо не каза на мен? Ти знаеше, че те обичам. Бях готов на всичко...

— Исках да сме заедно, Уил, но ти искаше съпруга. Как можех да ти го причиня? Ако в един момент повдигнеха обвинение срещу мен, най-вероятно щяха да ме осъдят. Как бих могла да ти го причиня? — повтори тя. — Чака те голямо бъдеще. Не можех да те подложам на риск и да ти навлека неприятности.

— Не ми пука за кариерата. Наистина ли мислиш, че това би ме спряло?

— Да не искаш да ми кажеш, че това нямаше да има значение за теб? Бъди искрен с мен, Уил.

— Винаги съм бил искрен с теб, дори за онези не особено добри картини. Да, щях да бъда много притеснен, но за теб. Това обаче никога нямаше да ме спре да те взема за моя жена. За мен ти беше и още си най-близко до съвършенството, което човек може да се надява да намери в този свят.

Съвършенство. Хиацинт не помръдваше, усетила красотата на този миг на взаимна любов.

— Мислеше ли си понякога за мен? — промълви тя.

— Да, както си мислим за скъп човек, който си е заминал или е умрял.

— Никога не съм те оставяла, но имаше много моменти, в които исках да умра.

— Но дойде при мен, когато се нуждаеше от помощ.

— Знаех, че ако се разкрие нещо за мен, не би ме наранил.

— Знаеш, че не харесвах Арни. Казах ти го. Единственият път, когато бяхме заедно в таксито на връщане от дома ти, усещах, че крие нещо зад приятелската си усмивка. Не беше заради ревността, макар че наистина ревнувах. Просто не ми хареса.

— Не го познаваш, Уил. Той беше, искам да кажа, той е най-милият човек на света и просто не виждам смисъла в това, което е направил.

— Всички изпадаме в крайности, но той е стигнал твърде далече.

— Жал ми е за него... Естествено, също така го презирам, защото ме остави да страдам. Ето че изпадам в крайности.

След една дълга минута Уил отново заговори с нежен и неуверен тон:

— Спомням си хамака и морето. Постоянно мисля за онези нощи.

— Помниш ли онзи ден в парка, когато се разбрахме с поглед, но никой не го изрече на глас?

— А когато преди това изпусна пакета на тротоара.

— А аз се сецам за...

Уил вдигна ръка.

— Спри. Стига спомени. Загубихме време, което трябва да наваксаме. — Той я целуна и се засмя. — Стани, за да те пренеса през

прага.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бях поразен — обясняваше Джералд. — Още съм в шок.

Хиацинт тъкмо сваляше и последните принадлежности на децата, когато той се бе появил. Беше се надявала да го избегне, но Джералд я завари в подножието на стълбите, където тя стоеше сред струпаните кашони и чанти.

— Не мога да разбера как умен човек като Арни може да обърка живота си по такъв начин. Кой би могъл да предположи, че е способен на такива неща!

А кой можеше да предположи, че Джералд ще разговаря с нея така непринудено, сякаш двамата общуваха ежедневно? Облечен в бял тенис екип и с тенис ракета в ръка, той клатеше глава в недоумение и не спираше да говори:

— Осребрил е всичките си ценни книжа и е опразнил банковите си сметки, но не е докоснал фирмената ни сметка, а можеше да го направи. Сега изчезна незнайно къде. Как мислиш, че ще свърши всичко това?

— Нямам представа — тъжно отвърна тя.

— О, ще го хванат рано или късно. Винаги става така. Сега благодарение на интернет и криминалния бюлетин по „Гласът на Америка“ става дори още по-лесно. Освен това... — Лицето на Джералд доби мъдро изражение. — ... мъж като него, който обича да се перчи с богатството си, не може да остане незабелязан. Трябва да видиш каква клиника е направил в центъра на града. Арни винаги харчи много пари. Печели много, но и харчи много.

„И ти не се справяш зле“ — отбеляза мислено Хиацинт. Тя погледна през рамото на Джералд към стаите. От момента на единственото ѝ посещение тук досега бяха настъпили промени. Бившият ѝ съпруг бе променил вкуса си. Навсякъде имаше отвратителни изкуствени цветя, тежка позлата и плътен тъмен сатен, скъп и неподходящ за този тип къщи. Преди той щеше категорично да отхвърли такава кичозна показност.

— Той ми е оставил бележка — уведоми я Джералд. — Пристигна вчера, изпратена е от Флорида, най-вероятно точно преди да замине. В нея ми се извинява и пише за теб: „Не обвинявай Хай. Тя нямаше нищо общо с пожара. Абсолютно нищо“. Това последното го е подчертал.

Хиацинт се натъжи и замълча. Арни. Как да го разбере човек? Как да си обясним случаите, в които свестни хора преминават границата?

— И аз получих бележка — отвърна тя. Това не беше работа на Джералд, но въпреки това тя искаше той да знае. — „Хай, прости ми за ужасната болка, която ти причиних. Положих усилия да ти се реванширам. Моля те, опитай се да не забравяш, че наистина те обичах и още те обичам.“ — На последните думи гласът ѝ секна.

Джералд възкликна с яростно възмущение:

— Представям си как ти се иска да го гръмнеш. Знам, че ако бях на твое място, щях да имам това желание. Щях да искам да го унищожа.

— Не. Това е трагедия. Цялата му добрина отиде по дяволите.

— Какво? Не си ли бясна? Ти си необикновена жена, Хиацинт. Изумителна.

— О, ядосана съм му, и то много. Но съм много по-ядосана на теб.

Джералд млъкна и тя видя, че думите ѝ уцелиха точно в целта. Той се извърна и тя се възползва от възможността да го огледа. Разгледа лицето с леко скосени златистокафяви закачливи очи, които жените толкова харесваха. Изглеждаше по същия начин като в онзи следобед, когато тя, незрялата, неопитна и увлечена по него девойка, му предложи да го откара в дъждовната буря. Дори и сега лицето му издаваше весел нрав, чувственост и страст. Дори и сега не обещаваше нищо повече. Той никога не бе дал никому нищо и никога не бе обичал истински.

Обичал бе децата, поправи се тя. Все пак те бяха негови наследници.

— Наистина мислех, че ти си го направила, Хиацинт — каза той. — Вярвах, че си достатъчно ревнива, за да го направиш. Това е самата истина.

— Значи никога не си ме познавал. Ако ме обичаше достатъчно, щеше да ме познаваш по-добре. Щеше да знаеш, че не съм такава. Ако ме обичаше, нямаше да ми отнемаш децата.

Джералд вдигна отчаяно ръце.

— Много съжалявам. Цялата история беше една ужасна грешка. Но въпреки това не разбирам как може да си ядосана повече на мен, отколкото на Арни.

— Знаеш ли, Арни имаше сърце. Единствените хора, с които постъпи лошо, бяха застрахователите. Не отричам, че той извърши отвратително престъпление, но също така помогна на вдовицата на загиналия пожарникар — изплати ипотеката им и плати за обучението на децата му в колеж. Но дори това е нищо в сравнение с другите добрини, които е извършил, и особено всичко, което направи за Джери, Ема и мен. Мисля, че той е болен човек. Сигурна съм. Затова изпитвам искрено съжаление към него.

— Има логика в думите ти — съгласи се Джералд. — Той играеше хазарт, а предполагам, че това често води и до извършване на престъпления, особено когато ти трябва пари в брой. Да, по начина, по който го представи ти, това е достойно за съжаление. Това е като пристрастяването към алкохола.

— Или жените. Между другото как е Шъри? Или беше Шерил? Онази след Бъди имам предвид.

Джералд се усмихна и се изчерви чак до корените на косата.

— Това са глупости. С малко повече усилия на волята пристрастяванията могат да се преодолеят.

Той ѝ се възхищаваше. Внезапно тя осъзна как изглежда в роклята с цвят на зряла кайсия, черните лъскави сандали и лентата за коса, която носеше, за да не се разрошва от вятъра. Никога преди не беше изпитвала такава увереност и дори превъзходство в присъствието на този мъж. За момент пред очите ѝ изникна картина, която бързо избледня. Джим на малката маса в кухнята им в Тексас. Тъкмо беше споделил, че иска да им отстъпи голямата къща, когато Джералд приключи специализацията си. В този момент Джералд очевидно беше решил да не настоява Хиацинт да направи аборт. Сега, като се връщаше назад, всичко ѝ се струваше толкова ясно.

— Много чета и чувам за успеха ти — продума той. — Искан да те поздравя, но тъй като ти отказваше дори да говориш с мен...

— Нямахте смисъл да говоря с теб.

Тя стана нетърпелива. Разговорът бе продължил твърде дълго, а Уил чакаше навън в колата под наем. Тя не бе пожелала той да влиза тук. Хиацинт се запъти към вратата, но бързият му и все пак колеблив въпрос я спря:

— Сега, след като поговорихме, не би ли могла да си помислиш дали да не опитаме отново?

Хиацинт изпусна двата куфара и те тупнаха на пода.

— Да опитаме? Шегуваш ли се?

— Не се шегувам. Ти и аз все пак бяхме... Сега, като те видях и се изяснихме, мислех...

— Не може да говориш сериозно, Джералд. Та аз по-скоро бих осиновила кобра.

Той се отдръпна, сякаш очакваше тя да го удари.

— Добре, добре. Забрави, че го казах. Само не искам да си тръгваш, изпълнена с толкова омраза към мен, Хиацинт.

— Всъщност не съм изпълнена с омраза към теб. Току-що осъзнах, че изобщо не изпитвам такава. Може би съвсем малко, заради жестоката ти постъпка. Но не мисля да губя време и енергия за това. Прекалено щастлива съм. — Тя направи пауза и го погледна право в очите. — Ще съм ти благодарна, ако помолиш Теси да ми помогне с багажа. Майка ми ме чака с Джери и Ема в хотела. Веднага след вечеря ще летим обратно към дома.

Хиацинт се подразни неочаквано много от почти пълната липса на емоции у Джералд в момент, в който децата си тръгнаха от дома му. Той само бе казал, че ще му липсват и се надяваше да харесат новото училище. Обеща да им се обажда редовно. Но въпреки това сега не личеше да изпитва нещо, което да се сравни с агонията, която Хиацинт бе преживяла. Дори Арни бе отбелязал, че Джералд не намира вече децата си за забавни. През главата ѝ мина мисълта, че той бе започнал да се чувства уморен от постоянното им присъствие, точно както Хиацинт му бе омръзнала навремето. Типичният мъж.

— Само още нещо — бързо добави тя, защото вече виждаше до вратата Теси, в чийто поглед се четяха любопитство и неочакван респект към „лудата жена“. — Искам да знаеш, че нямам намерение да троря съзнанието на децата и да ги настройвам срещу теб. Никога не съм го правила, и то само за тяхно добро. Не беше заради теб. Знай, че

можеш да ги виждаш, но ще се съобразяваш с това дали на мен ми е удобно и дали децата го искат. Сигурна съм, че ще желаят да се срещате, защото те обичат и трябва да е така. О, и последното нещо! Господи, почти забравих за кучето! Може ли някой от вас да доведе кучето, моля?

— Секунда, Хиацинт. Нека първо да занеса този багаж до колата.

— Благодаря ти, но не е необходимо. Двете с Теси ще се справим. Така ще си спестиш неудобството предвид факта, че съпругът ми е в колата.

* * *

— Как мина? — попита Уил.

— Не чак толкова зле, колкото мислех. Изпитвах повече съжаление, отколкото нещо друго.

— Франсин те смята за много храбра, за да отидеш сама или дори, че си се изправила пред него. Снощи говорехме за това. Тя се боеше, че той може да се държи зле и да направи неприятна сцена.

— Стана точно обратното. Не че имах нещо против другия вариант. Той дори намекна, че бихме могли да се съберем отново. Можеш ли да повярваш?

— След историята с приятеля ти Арни мога да повярвам във всичко.

— Искаш да кажеш трагедията на Арни.

— Трагедия и загадка. Никой досега не е успял и вероятно няма и да успее да обясни защо има хора като Джералд и Арни или като нас.

— Франсин не може да си прости, че е грешала толкова за Арни и е искала дори да се омъжи за него. Тя рядко допуска да бъде така умело заблудена, а за Джералд се оказа напълно права.

— Франсин е голям образ — изкиска се Уил. — Заяви, че вече се е отказала от ясновидството.

— Каза ли ти, че заминава на презокеанско пътешествие до Южна Америка с новия си приятел? Мисля да я изненадам, като за случая ѝ подаря пълен гардероб дрехи на „Либрети“.

— Колекцията „Хиацинт“ — добави Уил. — Да, каза ми за пътешествието. Имаше и дързостта да ми каже, че очаква, като се

върне, вече да си бременна.

— Виждам, че не е загубила чувството си за хумор.

— Не, не се шегуваше. Искрена беше. Аз също съм сериозен, в случай че още не съм го споменал.

Дълбока, безкрайна синева се простираше между плажа и хоризонта, където три платна се движеха на запад към следобедното слънце. Там, по мокрия пясък, с гръб към слънцето тичаха децата на Хиацинт.

— Виж, скъпа — рече Уил. — Чакали са ни.

Тя усети удивителна лекота и почувства нужда да извика:

— Имам чувството, че ще полетя!

Уил я погледна. Веселите му, мили и честни очи, от чийто поглед не убягваше нищо, изразяваха пълно разбиране. Двамата се усмихнаха и той я прегърна.

— Ще полетим заедно — каза той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.